BUZ KRALLIĞI

SENA NUR IŞIK

"Bir gün bu hançer ikimizden birine saplanacak ama en çok hayatta kalanı yaralayacak."

Megan Maureen Sheran, ölümün kıyısından döndükten sonra sakladığı sırların onu sürgüne göndereceğinden habersizdir. Tarihte tacını en hızlı kaybeden kraliçe olmadan önce, hazırladığı intikam planına devam edebilmek için hapsolduğu dağ evinden kaçmanın yollarını arar ama buz mavisi gözlere karşı koymakta zorlanır.

Sevdiklerinin ihanetine uğrayan Leonard Ares Henderson, babasının ona devrettiği kanlı tahtın ağırlığı altında ezilirken ülkesini iç savaştan korumaya çalışır. Bir yandan düşmanlarla boğuşurken diğer yandan eşinin sakladığı sırların peşine düşer.

Artık birbirine güvenmeyen Ares ve Megan'ın verdikleri savaş yalnızca düşmanlarına karşı değildir. Buz Krallığı parçalara ayrılırken birbirine meydan okuyan kral ile kraliçenin amansız savaşı tüm dengeleri alttüst etmek üzeredir.

Yetişkin Okurlar İçindir!

ISBN: 978-625-96838-7-4

www.indigo.com.tr

indigo

/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

"O kadar güzelsin ki..."
Ares saçlarımın diplerini okşarken burnunu burnuma sürttü. "O kadar güzelsin ki sana karşı kazanmak istemiyorum, Megan."
Gözlerimiz buluştuğunda tüylerim ürperdi. "Senin aksine ben, seni karşıma almak istemiyorum."
indigo

BUZ KRALLIĞI - 2

Sena Nur Işık

Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-96838-7-4
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © 2025, Sena Nur Işık
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Şeyda Nur Arslan
Son Okuma: Seda Durdu
Kapak Tasarımı: Zebartdesign
Kapak Uygulama: Meral Karduz

Duzenleme
Ny.ozlem

Baskı
Yıldız Mücellit Mat. ve Yay. San Tic. A.Ş.
Maltepe Mh. Gümüşsuyu Cd. Dalıç İş Merkezi No: 3
Kat: 2 Topkapı-Zeytinburnu/İSTANBUL
Sertifika No: 46025

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv.
No:1 İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

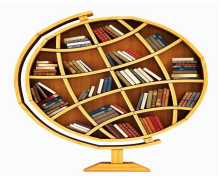

BUZ KRALLIĞI 2

SENA NUR IŞIK

İNDİGO KİTAP

Kitaptaki tüm şarkıları
buradan dinleyebilirsiniz

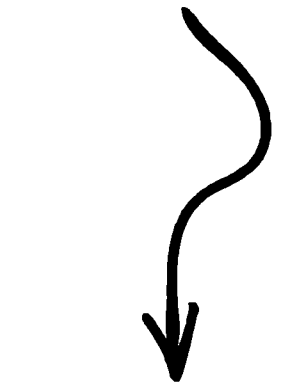

En karanlık günlerde bile yola devam edecek
kadar cesur olan kendim için.

SHERAN AİLESİ
soyağacı

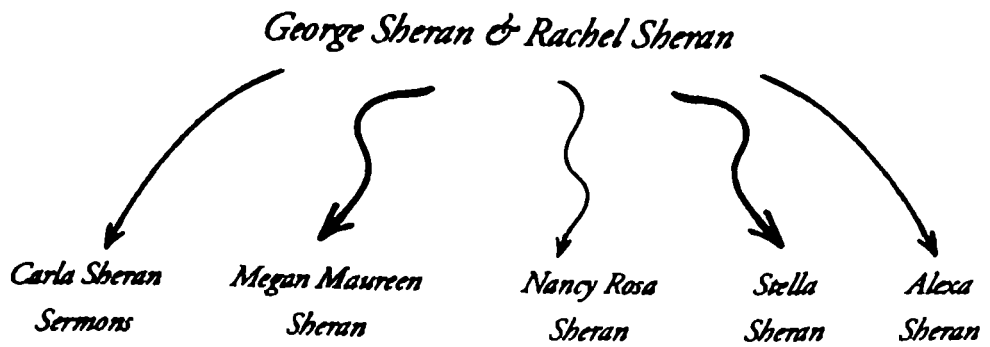

KRALİYET AİLESİ
soyağacı

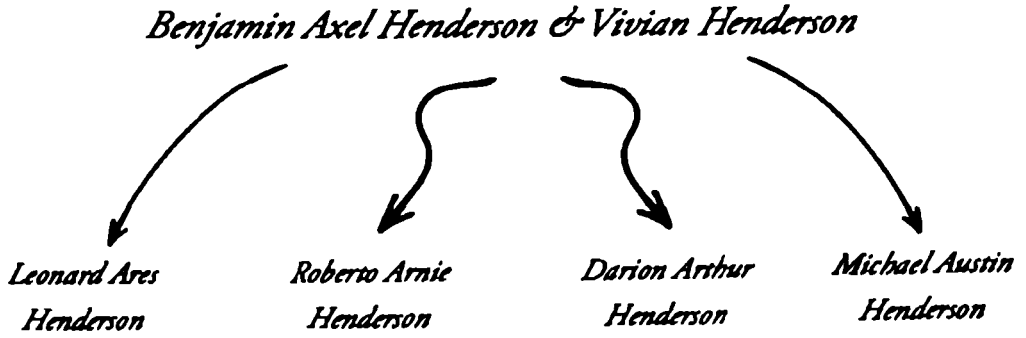

GİRİŞ

Bir hafta önce...

ARES

Göğsümün tam ortasında başlayan kasırgayı dindirmek için sağ elimi kalbime doğru götürürken sol elimle belimde duran hançerin kabzasını tuttum. İhanetin acısıyla yıkılmayı beklerken eskisinden daha güçlü bir şekilde yürüyebildiğime inanamayarak Buz Krallığı'nın soğuk koridorlarında ilerledim.

Yaşadığım acı gözlerimi kör etmişti ama ayaklarım yere sağlam basıyordu. Önümü bile göremezken ezbere bildiğim yolda annemin odasını bulmayı başarmış, kapıyı sessizce açmış ve yatağın kenarındaki sandalyeye oturmuştum.

Annemin sarı saçlarına baktığımda hislerim beni öldürmek istercesine boynuma dolandı ve boğazımı sıktı. Bana sevdiğim kadını hatırlatan sarının en açık tonunu incelerken sertçe yutkunup elimden geldiğince duygularımın beni çekmek istediği kuyuya girmemek için çabaladım.

Yaşama dair ufak bir emare bile göstermeyen soluk ve soğuk ele uzandığımda ipek çarşaflar tenimi okşadı. Annemin elini avucumun içine alıp güç bulmak istercesine sıktım. Onu iyileştirmek için büyümü son damlasına kadar kullanmak istiyordum ama son iki gündür o kadar çok yara almıştım ki büyüm yalnızca beni ayakta tutmaya yetiyordu.

"Bana ihanet etti."

Uzun süredir beni huzursuz eden ve şüphelerimi gittikçe güçlendiren olayların gerçek olduğunu öğrenmek tüm dünyamı sarsmıştı. Babam, bir tahtta oturacaksam hiç kimseye güvenmemem gerektiğini öğütlerken eğer biri bana ihanet ederse ne yapacağım konusunda hiçbir şey anlatmamıştı.

İhanet, acı ve ben. Ne yapacağına karar veremeyen üç yalnız kelime boşlukta süzülüyorduk.

Uyuduğunu bilmeme rağmen anneme öğrendiğim her şeyi fısıldarken onun beni duyduğunu biliyordum. Annem gözlerini kapatsa bile beni dinlemenin bir yolunu bulur, acımı benimle paylaşırdı. Paylaşmalıydı. Çünkü tek başıma taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Cümlelerimin sonuna geldiğimde dudaklarımdan dökülen sözlerin düşüncelerimden daha sert olduğunu fark ettim. Yaşadıklarımı birine anlatmak acımı hafifletir sanmıştım ama kendi sesimden duymak intikam hissimi daha da körüklemişti.

"Onu öldüreceğim."

Bir süre sonra annem işaretparmağımı avucunun arasına alıp sıktığında uzaklara dalan bakışlarımı ona çevirdim. Gözkapakları titrerken gözlerini açması için sabırla bekledim. Başını hafifçe bana doğru çevirdiğinde bakışlarımız buluştu.

Gözlerinin derinliklerine saklanan şefkat kalbimi okşadığında bir anlığına yumuşadım. Annemin avucundan parmaklarıma akan büyüyü hissettiğimde, "Yapma," diye fısıldadım. Yarı uykulu ve yorgun olmasına rağmen hâlâ beni iyileştirmek için çabalıyordu.

Ciddi bir ifadeyle, "Ben iyiyim," diye mırıldandığımda annem gücünü yavaşça geri çekti.

Yanağından bir damla yaş akarken yorgun sesiyle dudaklarından bir cümle döküldü. Kaşlarımı çatıp ne demek istediğini anlamaya çalıştığımda parmağımı büyük bir güçle sıkıp aynı cümleyi tekrarladı.

Anlattığım her şeyi dinlemişti.

"Gerçek ne..." derken sesim çatladı. "Bilmiyorum."

Annem tanıdığım en güçlü kadındı. Kanında dolaşan büyünün onu güçlü biri yaptığını sanabilirdiniz ama aksine o büyü annemi güçsüz kılıyordu. Sevdikleri için büyüsünü kullanmak onu her geçen gün yormuş, aklını kaybetmesine sebep olmuş ve bir yatağa bağımlı hale getirmişti.

Annem ölüme birkaç adım uzakta dururken üzüldüğü tek bir şey vardı: Çocuklarını hayat yolculuğunda tek başına bırakmak. Yanlış seçimler yapmamızdan, hayatımızı mahvetmemizden ve pes etmemizden korkuyordu.

En çok da mutsuz olmamızdan.

Annemin yanaklarından birkaç damla daha yaş aktığında ona bakmak zorlaştı. Aylar önce dünyanın en güçlü kraliçelerinden biriyken şimdi karşımda bu kadar kırılgan gözükmesi haksızlık gibi geliyordu. Onu kollarından tutup kaldırmak istediğim bir hayale sıkıca tutunup öfkeleniyordum.

Çaresiz bir sesle, "Gerçeği bilmiyorum, anne," dedim.

Annem dikkatimi çekmeye çalışarak elimi çekiştirdiğinde başımı yukarı kaldırdım. Gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda endişeyle, "Onu koru," dedi. Bir isim vermesine gerek yoktu. Kimden bahsettiğini sadece gözlerine bakarak anlayabiliyordum.

Başımı sallamakla yetinirken elimi annemin elinden çekip yavaşça ayağa kalktım. Odadan çıkmadan önce kararlılıkla, "Onu öldüreceğim," diye mırıldandım.

Duzenleme
Ny.ozlem

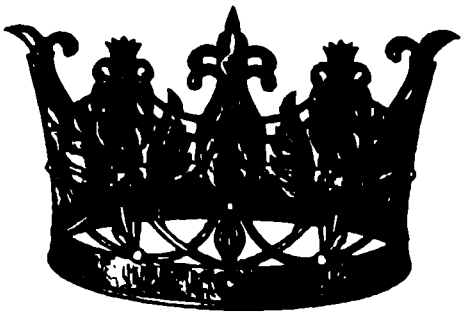

BÖLÜM 1
ÖLÜM

MEGAN

Ölüme bir nefes kadar yakın olduğunuzda, hayatınızın gözlerinizin önünden hızla geçeceğini ve her şeyi hatırlayacağınızı söylerler ama hiç kimse size ölümün kıyısına gelmenize sebep olan hataların pişmanlığını hissedeceğinizden bahsetmez.

Sizi bir idam sehpasına sürükleyip dizlerinizin üzerine çöktüren şeyin güvenmek olacağını söylemezler...

Ben Megan Maureen Sheran, hiç kimsenin önünde eğilmeyeceğine ve her zaman dik duracağına dair tanrıların üzerine yemin etmiş kadın, bir idam sehpasında âşık olduğum adamın önünde onun kararıyla ölümün beni almasını bekliyordum.

Bir kış günü beni sarayın bahçesinde yakalayan buz mavisi bir çift göze yenilmenin bedelini ödüyor, bana baktığında içimi gördüğünü, beni anladığını sandığım dağ gibi bir adama güvenmenin pişmanlığını yaşıyordum.

Etrafıma ördüğüm buzdan duvarları aşmasına izin verdiğim adamın beni içine düşürdüğü durumu düşünürken ailemin kulaklarımı sağır eden çığlıklarını, Damon'ın sarayın askerleriyle boğuştuğunu ve halk arasında yükselen şaşkınlık nidalarını duyuyordum.

Kabullenmek, inkâr etmekten daha kolaydı ve ben ilk defa kolay yolu seçmiştim. Kendimi savunmadım, hayatım için mücadele etmedim. Beni bırakmaları için çırpınmadım. Sadece kabul ettim.

Boynumu bir kılıcın altına yatıran adama hayatım için yalvarmadım.

Etrafımda duyduğum çığlık sesleri beni ölümden daha çok korkuturken annemin yanına koşmak istedim. Kollarımı onun boynuna dolayıp beni sevmediğini düşünerek öfkeli davrandığım her gün için özür dilemek ve onu her şeye rağmen çok sevdiğimi söylemek istedim.

Kız kardeşlerime güçlü kalmak zorunda olduklarını ve arkamdan ağlamamaları gerektiğini, ne olursa olsun Nancy'nin intikamının alınacağını ve babamın, benim intikamımı almak için kendine zarar vermemesi gerektiğini söylemek istedim.

Damon'ın bana ulaşmak için muhafızlarla boğuştuğunu duymak canımı yakıyordu. Kırılan kemik seslerinin arkadaşıma mı, muhafızlara mı ait olduğunu bilmiyor, başı bir kılıcın altında yatan kişi ben olmama rağmen Damon için endişe ediyordum.

Sevdiklerimi düşünmek beni çok korkutuyordu ama bir yanım gerçeği biliyordu.

Korkmuyordum çünkü ölmeyecektim.

Ares'in bana ders vermek ya da onurumu kırmak için beni bu sahneye çıkardığını düşünüyordum. İçimden bir ses beni asla öldürmeyeceğini haykırıyordu. Bu dünyadaki herkes ölümümü izleyebilirdi ama o, bunu yapamazdı.

Ares, bu kadar cesur değildi.

Korkuyordum çünkü ölmeyecektim.

Eğer cellat kılıcını boynuma vurup hayatıma son vermezse yapacaklarımı biliyordum. Bu sahneden indikten sonra beni ve çocuğumu öldürmeye çalışan adamdan alacağım intikamla dönüşeceğim kişiden korkuyordum.

Ben, artık aynı kişi değildim.

Hemen yanımda bir hareketlilik olduğunda dikkatimi uzun saçlarımın arasına gizlenen adama verdim. Cellatın kılıcının sivri ucu

yukarı doğru yükseldiğinde ölümün yaklaştığını anladım. Etrafımdaki seslere rağmen adamın dudaklarının arasından çıkan sıkıntılı nefesi duydum. Cellat ayaklarını iki yana açıp kılıcını havaya kaldırdığında boynuma vurmak için doğru açıyı aradığını fark ettim. Saniyeler sonra hayatım sona erecekti.

Saniyeler sonra...

Kılıcın havada süzülüp rüzgârı keserken çıkardığı ıslık sesini duyduğum an gözlerimi sıkıca kapattım. Sessizlik tüm dünyayı ele geçirdi. Saçlarımı savuran rüzgâr aniden kesildi. Omzumda bir dokunuş hissettiğimde dudaklarımdan istemsiz bir çığlık döküldü. Kendi sesim yankı yapıp bana geri döndüğünde nefes alamadım.

Kalbim göğsümden çıkmak istercesine atmaya devam ettiğinde ölmediğimi anladım. Öncekine benzer bir darbe tekrar omzuma indi ama canım yanmadı. Bana ulaşmaya çalışan bir ses duyduğumda tereddütle gözlerimi araladım.

Bir el kolumdan tutup beni kendine çevirirken bir başka el çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. Saçlarım sırtıma dökülürken Prens Darion ile göz göze geldim. Prensin ifadesi sakin olsa da bakışlarında telaş vardı.

Bana, "Megan," diye seslendiğinde onu duymadım. Dudaklarının hareketinden söylemek istediği şeyi anladım. "Kalk!"

Bedenim bana ihanet ederek hareketsiz kaldığında Prens Darion bakışlarını üzerimden ayırmadı. Elinin tersiyle yanağımdan akan yaşları silinceye kadar ağladığımı fark etmemiştim. Kolumdan tutup beni tek hamlede yerden kaldırdığında ayaklarımın üzerinde durmakta zorlandım. Bacaklarım titriyordu.

"Zamanımız yok."

Kalabalığın arasında sadece prensin sesini işittiğimde telaşla arkamı döndüm. Cellatın havada asılı duran kılıcıyla karşılaştığımda kendimi korumak isteyerek bir adım geri çekildim ve prensin sert göğsüne çarptım. Cellatın siyah maskesinin ardındaki donuk siyah gözler ve boynuma inmek için yolun yarısında hareketsiz kalan kılıcı aklımı karıştırdı.

Annemin sesini duyduğum en son yere baktım. Yanaklarında kuruyan yaşlarla, ağzı açık bir şekilde donmuştu. Sanki bağırmaya devam ediyordu ama sesi çıkmıyordu. Meydandaki hiç kimse hareket etmiyor, nefes dahi almıyordu.

Prens Darion kolumdan çekiştirip, "Bunun için vaktimiz yok, Megan," dedi. "Gitmek zorundayız."

Ne için vaktimiz yoktu?

Prens idam sehpasının merdivenine doğru ilerlerken beni de peşinden sürükledi. Meydandaki insanlardan bakışlarımı ayıramadığım sırada, "Ares daha fazla dayanamaz," diyen prens beni kendime getirdi.

Onun adını duymak yaşadığım trans halinden çıkmama sebep oldu. Adım atmayı bırakıp kolumu onun elinden kurtardığımda prens gücüm karşısında şaşırdı. Beni idam sehpasına çıkaran adamın olduğu sahneye döndüğümde onunla göz göze geldim.

Leonard Ares Henderson.

Sarayının bahçesinde onunla ilk karşılaştığımda önce buz mavisi gözlerini fark etmiştim. Bir heykeli andıran soluk beyaz teni, tüylerimi ürpertecek kadar sert olan sesi beni kendine çekmişti.

O gün duruşunun bir kralı andırdığını düşünmüştüm. O zamanlar irademi yavaşça kırıp beni içten içe parçalayacağını bilmediğim adam şimdi tam karşımda büyük bir taç, kral unvanı, yüzünde öfke ve gözlerinde acıyla beni izliyordu.

"Dışarıda bunun için idam edilebilirsiniz," demişti.

Beni gördüğü an kurduğu ilk cümleyi hatırladığımda içine düştüğüm duruma rağmen gülümsedim. Ona ne kadar çabuk güvendiğimi ve beni kandırdığını anladığımda gözümden bir damla yaş akıp yanağımdan çeneme doğru süzüldü.

Ares kaşlarını çattığında kahkaha atmakla hıçkırarak ağlamak arasında ince bir çizgide duruyordum. Beni bir idam sehpasına çıkarmayı göze alacak kadar cesur ama ağladığımı izleyemeyecek kadar korkak bir adamdı.

Prens Darion bir kez daha kolumdan tutup beni çekiştirdiğinde dikkatim dağıldı. Ares'in hemen yanında duran Prens Roberto abisine bir şeyler söyleyip duruyordu ama Ares de benim gibi hiçbir şeyin farkında değildi.

Bakışlarımızı bir an bile birbirimizden ayırmadığımız sırada Ares'in burnundan akan kan dudaklarının üzerinden çenesine doğru ilerledi. Yüzündeki kırmızı lekeyi izlerken neler olduğunu fark ettim.

Ares, zamanı durdurmuştu.

Büyüsünün ne kadar kuvvetli olduğunu gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Meydandaki onlarca insanı, boynuma inmek üzere olan kılıcı donduracak ve zamanın akışını durduracak kadar güçlü bir büyü daha önce hiç duymamıştım.

Prens Darion, "Kahretsin," diye mırıldandığında ne saçmaladığını sormak için ona dönmeye fırsat bulamadım. Parmakları boynuma değmeden hemen önce, "Bunun için özür dilerim," dedi ve bilincimi kaybettim.

ARES

İçeriden gelen tartışma sesleri yüzünden dişlerimi sıkarken ceketimin ön cebinde sakladığım şişeyi çıkardım. Ensemden başlayıp kafamın içine doğru inanılmaz bir hızla yayılan ağrıyı uyuşturmak için şifacıların verdiği ilacı içtim. Boş şişeyi çöpe fırlatırken ellerimi şakaklarıma götürüp baskı yaptım.

Alnımı soğuk mermer tezgâha yasladığımda ağrıyı azaltmak için aldığım ilaçların boşuna olduğunu biliyordum. Salondan gelen kavga sesleri ve uykusuzluk durumuma yardımcı olmuyordu. Sessizliğe kavuştuğumda iyi bir uyku çekip bu ağrıdan kurtulacaktım.

Gözlerimi yavaşça aralayıp başımı tezgâhtan kaldırdım. Kafamın içindeki sesleri susturmaya yardımcı olacağını düşündüğüm içkiye

uzandım, tadı beklediğimden daha şekerliydi. Bir bardak doldurup salondaki tartışmaya dahil olmak için yavaş adımlarla ilerledim.

Şöminenin ısıttığı sıcak odaya girmeden hemen önce sıkıntılı bir nefes verdim. Kardeşlerimin yanından geçip tekli koltuğa otururken elimdeki bardağı sıkıca tuttum. Sağ bacağımı sol dizimin üstüne koyup sırtımı geriye yasladım.

Roberto, "Sadece birkaç saat uyuması gerekiyordu," dediğinde sesinde endişe vardı.

Darion telaşla, "Uzun süredir gücümü kullanmıyorum," diyerek kendini açıklamaya çalıştı. Bakışları koltukta uzanan Megan'a dönerken gözlerinde korku vardı.

"Onu uyandırmalısın."

Darion, "Nasıl yapacağımı..." dediği an Roberto onu omuzlarından geriye doğru iterek sözünü kesti. Darion beklemediği bu darbe karşısında dengesini bulmakta zorlanırken Roberto bağırdı.

"Krallığın en güçlü kadını sana büyüyü nasıl kullanman gerektiğini öğretti!" Parmağını yatağa uzatıp Megan'ı işaret etti. "Ve sen onu uyandırmak gibi basit bir büyüyü yapamadığını mı söylüyorsun?"

"Farkında olmadan fazla güç kullandım." Darion'ın sesi titriyordu.

Elimdeki bardağı dudaklarıma götürürken, "Roberto," diye fısıldadım. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapadım. Büyü yaptığımdan beri midem bulanıyor, başım dönüyordu.

"İki gün oldu, Darion!"

Bu sefer yüksek sesle, "Roberto!" dediğimde ikisi de sessiz kaldı. Gözlerimi aralayıp bakışlarımı onlara çevirdiğimde küçük kardeşimin başını utançla öne eğdiğini gördüm. Roberto öfkeli gözlerle ona bakmaya devam ediyordu.

"Arnie."

Roberto ellerini saçlarının arasından geçirip bana doğru gelirken, "Sen annem değilsin!" dedi. Ses tonundan her an yüzüme yumruk geçirmek üzere olduğunu anladım. "Başınız her sıkıştığında ikinci isimleri kullanmayın." Gözlerini devirdi. "Artık sarayın bahçesinde koşturan o küçük çocuklar değiliz."

Son cümlesini söylerken Darion'a küçümseyici bir ifadeyle baktı. Megan'ı idam sehpasından kaldırıp dağ evine getirmek gibi basit bir görevi tamamlayamadığı için ona çok kızgındı.

"O zaman bir çocuk gibi davranma."

Roberto tek kaşını kaldırıp ukala bir tavırla yanıma geldi. Elimdeki bardağı alıp içkiden bir yudum içti. "Dedi, karısını idam sehpasına çıkaran adam." Bardağı bana uzatırken göz kırptı.

Megan'ın idam sehpasındaki görüntüsü zihnimde canlandığında yaşadığından emin olmak isteyerek uzandığı koltuğa baktım. Göğsünün yukarı aşağı hareketini gördüğümde içimden bir rahatlama geçti.

Odaya sessizlik çöktüğünde Roberto mutfağa doğru ilerledi. Eşikten geçmeden önce, "Sen de ister misin?" diye kardeşine sordu. Darion, onun peşinden mutfağa giderken şömineden gelen odunların çıtırtı sesiyle baş başa kaldım.

Megan'm yastığın üzerinden yere doğru uzanan dalgalı saçlarına bakarken göğsüm sızladı. Uzun kirpikleri, keskin çene hattı ve çıkık elmacıkkemikleri kusursuz gözüküyordu. Kalın dudaklarının rengi değişmiş, soluk bir pembeye dönüşmüştü. Bir an önce uyanması ve su içmesi gerekiyordu ama iki gündür gözlerini açmamıştı.

Gözleri...

Bayılmadan önce bana nefretle bakan koyu mavi gözlerine duyduğum hasret boğazımı düğüm düğüm ediyor, kalbimin tam ortasında tarif edemediğim bir acıya sebep oluyordu.

Ona çok kızgındım.

Onu çok özlüyordum.

İçine düştüğüm durumu kurtaracakmış gibi sıkıca tuttuğum bardağı dudaklarıma götürdüm. İçkiden bir yudum daha alırken kardeşlerim odaya girdiler. Megan'ın karşısındaki geniş koltuğa yan yana otururlarken Darion başını öne eğmiş, Roberto bakışlarını Megan'a dikmişti.

Bardağın içindeki sıvıyı çevirirken, "Onu oraya ben çıkarmadım," dedim.

"Savunman bu mu?" Roberto sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. "Seni öldürmeden önce daha iyi bir açıklama bulmalısın."

"Beni öldürmeyecek."

Bana yapabileceklerini düşünerek tereddütle Megan'a baktığımda Roberto, "Ölmek isteyeceksin," dedi. Ayaklarını orta sehpaya uzatıp koltuğa iyice yerleşti. "Seni öyle mahvedecek ki bunu izlerken çok keyif alacağım."

"Benim tarafımda olmalısın," diye mırıldandım. "Onun değil."

"Karısını idam sehpasına çıkaran bir adamın tarafında olmayacağım." Roberto bana en az Megan kadar kızgındı. İki gündür her fırsatta öfkesini kusmanın bir yolunu buluyordu. "İdam sehpasına yürürken titremeyen bir kraliçenin yanında olacağım."

Sevdiğim kadını daha iyi tanımalı ve ona meydan okumamam gerektiğini bilmeliydim. Arkadaşını kurtarmak için yerine geçebileceğini söylediğimde, benimle beraber oturması için canımı bile verebilecekken tahttan kalkıp idam sehpasına yürüyeceğini akıl etmeliydim.

Eğer korkmuşsa bunu yüzünde görmemiş ya da hissetmemiştim. Ölüme giderken bile merdivenden inip Hector'u tehdit edecek, ailesinin karşısında dimdik durup onlara bakışlarıyla güven verecek kadar güçlü bir kadındı.

Babamın bana bıraktığı tahtta oturup doğru kararlar verememek ve halkımı koruyamamak beni korkuturken Megan'ın bir örgütün içine girip cesurca savaşması, onun Buz Krallığı tahtını benden daha çok hak ettiğini gösteriyordu.

"Megan'ı oraya ben çıkarmadım."

Roberto inatla, "Çıkmasını istedin," dedi.

"Mecburdum."

"Değildin." Kaşlarını çattı. "Her zaman başka bir yol vardır."

Megan'la nişanlandığımız ilk andan itibaren ona her zaman yanında olacağımı, bana karşı dürüst davranması gerektiğini söylemiştim. Bana ihanet ederse onu affetmeyeceğimi hatırlatmıştım. Tüm bunlara rağmen bir örgütün parçası olmuş ve bana yalan söylemişti.

Tüm krallığın önünde küçük düşmüş, onu defalarca kez savunduğum Hector gibi adamlara karşı haksız çıkmıştım.

Hector...

Zamanı durdurduktan sonra bile içimde cılız bir şekilde dolaşmayı başaran güç, tekrar dışarı çıkmak istercesine benimle savaştığında gözlerimi kapattım. Başka bir anıya odaklanıp dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Darion, "Çığlığı..." diye fısıldadığında düşüncelerimden sıyrıldım. Darion onun omzuna dokunduğunda Megan'ın attığı çığlık zihnimde canlandı. "Megan için endişelendim."

"Ve gücünü en yüksek noktada kullanıp bizi bu duruma düşürdün." Sürekli aynı şeyi söylüyordu.

Roberto kardeşiyle alay ettiğinde Darion'ı savunmaya geçerek, "Yıllardır gücünü hiç kullanmadı. İçinde biriken güç kontrolsüzce dışarı çıktı," diye onuncu kez açıkladım.

"Sizin de kullanmadığınızı sanıyordum." Darion suçlayıcı bir tavırla konuştu. "Kendinizi gizlice geliştirip..." Yutkundu. "Zamanı durduracak noktaya geldiğinizi bilmiyordum."

Darion'ın gözlerinin içine baktığımda bize olan kırgınlığını gördüm. Onu kendimizden uzaklaştırdığımızı düşünüyordu. Ailesi hakkındaki önemli bilgileri en son öğrenen kişi olmak canını sıkmıştı.

Roberto, "Ailenin söz dinleyen çocukları olma görevini sana ve Michael'a bıraktık," dediğinde Darion'a olan güvenimi göstermek için, "En azından aklımızı kaybedersek yerimize geçecek prens bir dâhi," diye ekledim.

Darion başını hızla bana çevirip sözlerimde ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı. Yüzündeki endişenin sebebini merak ettiğim sırada Roberto içkisinden bir yudum alıp bana baktı.

"Üniversite okumuş bir prens." Gülümsedi. "Belki de ülkenin buna ihtiyacı vardır."

"Belki de..." derken omuz silktim.

Düşüncelerimiz arasında kaybolduktan bir süre sonra Darion kararlı bir tavırla, "Ben tahta geçmeyeceğim," dedi. "Çok istiyorsa Michael yerinizi alabilir."

Darion eğitim için saraydan sık sık ayrıldığında aramıza tahmin ettiğimden daha fazla mesafe girmişti. Bir veliaht prens olarak babamın bana bıraktığı mirası korumaya çalışırken kardeşlerimle geçirdiğim zaman ister istemez azalmıştı ama özellikle Darion'la en son ne zaman abi kardeş olarak zaman geçirdiğimizi hatırlamıyordum.

Sevdiklerime ayırmadığım her an için ileride pişman olacağımı bilmeme rağmen babamın izinden gidiyor, onun yaptığı hataları tekrarlıyordum. Bir an önce kendime çekidüzen verip dönüşmeye korktuğum insanlara benzer hareketler yapmayı bırakmalıydım.

Roberto, "Hayatının sonuna kadar kütüphanede kitap okuyamazsın," dediğinde Darion'ın dudağının bir kenarı havaya kalktı.

"Güzel fikir ama benim gelecek için planlarım bunlar değil."

"Ne zamandır geleceğimizi düşünüyoruz?" Roberto şaşkındı. "Ben yarını bile tahmin edemiyorum."

"Her gün başka bir soruna uyandığımız bu krallıkta geleceğe dair hayaller kurmanın zor olduğunun farkındayım ama bazen hayal kurmanın sorunların üstesinden gelmenin ve güne devam etmenin en iyi yolu olduğunu düşünüyorum."

Roberto kardeşinin söylediklerini düşünürken ben bakışlarımı Darion'dan ayırmadan, "Bize gelecekle ilgili planlarından bahset," dedim. Megan'ın uyanmasını beklerken kardeşimle kaçırdığım zamanın bir kısmını telafi etmeyi umuyordum.

"Hiçbir zaman bir tahta oturmayacağım." Koyu yeşil gözlerini yere çevirdi. "Sevdiğim kadınla tanıştığımda onunla beraber güneye gideceğim. Büyük bir bahçesi olan iki ya da üç katlı mütevazı bir eve taşınacağım."

Roberto, "Bir evin tüm katını kütüphaneye çevireceksin," dediğinde Darion gülümsedi.

"Senin için bir oda ayırmayacağım. Dilinden düşürmediğin o kütüphanede kalacaksın."

Aralarındaki şakalaşmayı görmezden gelip merakla, "Sonra," dediğimde Darion anlatmaya devam etti.

"Çocuk istiyorum." Serçe yutkundu. "Eğer eşim kabul ederse bir düzine çocuk istiyorum. Sarayın kaosundan uzakta büyümelerini, dünyanın tüm güzelliklerini görmelerini, sevmeyi ve sevilmeyi öğrenmelerini istiyorum."

Hayalini bile kurmaya cesaret edemeyeceğim derece huzurlu gözüken gelecek planını dinlerken ilk defa kardeşimi kıskandım. Taht sırasında üçüncü oğul olmanın verdiği avantajla hayatını istediği şekilde yaşayabilecek olmasına imrendim.

Sadece bir anlığına krallığı yönetmek zorunda olmadığımı düşündüm. Megan'la beraber herkesten ve her şeyden uzakta sıcak bir limanda çocuklarımızla beraber sessiz ve sakin bir hayat yaşadığımızı hayal ettim.

Asla sahip olamayacağım bu hayatın hayali göğsümün tam ortasında bir sızıya sebep olduğunda bardakta kalan tüm içkiyi kafama diktim. Ne ben ne de sevdiğim kadın bu ülkeye sırtımızı dönüp kendi yolumuza bakabilirdik.

Roberto, "O kadınla tanıştın mı?" diye sorduğunda Darion başını sağa sola salladı.

Megan koltukta hareket ettiğinde bakışlarımız ona çevrildi. Kendine daha rahat bir pozisyon arayarak sırtını bize döndüğünde üzerine örttüğüm battaniye beline kadar açıldı.

Roberto sabırsızca, "Artık uyanmalı," dediğinde, "Uyanacak," dedim.

Darion mahcup bir sesle, "Nasıl?" diye sordu.

"En güçlü büyülerin bile etkisi bu kadar uzun sürmez."

Roberto bir farkındalıkla, "Annem, babamı iyileştirmeye çalıştığında aynı büyüyü tekrarlardı," dediğinde başımı salladım.

"Büyünün etkisi geçmiş olmalı." Sağ bacağımı yere indirdim. "Eğer birkaç saat içinde uyanmazsa onu ben uyandıracağım."

Darion, "Daha fazla büyü yaparsan kendine zarar verirsin," dedi.

Kollarımı dizlerime dayayıp öne doğru eğilirken sessiz kaldım. Boş bardağı Roberto'nun ayaklarını uzattığı sehpaya bırakırken başım döndü. Gözlerimi kapatıp açarak kendimi toparlamaya çalıştığım sırada Roberto ayaklandı.

"Megan uyandığında burada olmak istemiyorum." Mutfağa doğru ilerlerken, "Altı adama karşı nasıl dövüştüğünü gördüm," diye mırıldandı. Darion sehpaya bıraktığım bardağı alıp onun peşinden gitti.

Roberto odaya geri döndüğünde, "Seni onun gazabıyla yalnız bırakıyorum," dedi. Bir elini sağ omzuma koyup destek olmak istercesine sıktı. "Eğer uyanmazsa..." dediğinde sözünü kestim.

"Uyanacak."

"Sabah saraya dönmemiş olursan tahtına geçmekten ve bu krallığı yönetmekten büyük keyif alacağım." Bakışlarımı Roberto'ya çevirdiğimde, "Bu krallığın görmediği en büyük cenaze törenini düzenleyip seni onurlandıracağım, abiciğim," dedi.

Darion evin kapısını açtı. "Bu durumla bile dalga geçemezsin." Abisini uyarmaya çalışsa da Roberto ukala bir tavırla bana göz kırptı.

Bilmiş bir ifadeyle, "Onu sadece uyarıyorum. Megan uyandığında olacaklardan bahsediyorum," dedi. Darion'm yanına yürürken ellerini ceplerine soktu. "İyi kardeşler böyle yapar."

Darion elini Roberto'nun sırtına koyup, "Onunla daha fazla uğraşma," dedi. "O bir kral."

Kardeşlerim evden çıkıp kapıyı arkalarından kapattıklarında başımı ellerimin arasına aldım. İki hafta önce her şey altüst olmaya başladığında yaşadıklarımı bir sıraya koyup tekrar düşündüm. Ülke aniden karıştığında ve bazı bölgeleri kontrol edemediğimde bunun ardında yatan sebebi öğrenmeye çalışırken karşıma çıkan gerçekleri sindirip bir karar vermek için neredeyse hiç zamanım olmamıştı. Hızlı kararlar almak ve hislerime güvenmek zorundaydım.

Ya hata yaptıysam?

Zihnimin bir köşesine yerleşen bu şüphe içimi kemirirken yoluma devam etmek, ipleri elimde tutmak ve halk arasında hızla yayılan

bu öfkeyi kontrol altına almak zorundaydım. Güvendiğim insanların benden sakladığı sırların bizi düşürdüğü durumu düzeltmezsem tarihte bir ilke imza atacak, tahtta sadece beş hafta kalan ilk kral olacaktım.

En doğru yolu seçtiğime kendimi ikna etmeye çalıştığım sırada bir ses duydum. Başımı yukarı kaldırıp dirseklerimi bacaklarıma yaslarken Megan kendi etrafında döndü. Battaniye biraz daha açıldığında yerimden kalktım.

Ağır adımlarla ona doğru ilerleyip yere düşmek üzere olan battaniyeyi kenarından tuttum. Omuzlarını örtecek şekilde battaniyeyi yukarı çekerken Megan'ın alnından akan terleri fark ettim.

Bunaldığı için kendi etrafında dönüp durduğunu ve kıyafetinin ıslandığını anladığımda battaniyeyi bir kenara bıraktım. Ne kadar uyanmayacağını bilsem de sessiz adımlarla odadan çıktım. Mutfağa girmeden hemen önce sağda kalan merdiveni tırmandım.

Yatak odasının yanındaki giyinme odasına geçtiğimde benim kıyafetlerimin yanına yeni yerleşen Megan'ın kıyafetlerine yöneldim. Gecelikleri bulmaya çalıştığımda gereğinden fazla oyalandım. Korselerin alt rafında farklı renklerdeki gecelikler arasından parlak lacivert bir kumaş gözüme takıldı.

İpek kumaşların hepsi yaşadığımız duruma göre fazla cüretkâr gözüktüğünde elimi geceliklerden çekip daha sade bir elbise arayışına girdim. Dolabın köşesine sıkışmış dantelden ve süslerden uzak düz beyaz bir elbise bulduğumda onu askıdan aldım. Megan uyandığında kıyafetinden rahatsız olmasını istemiyordum. Özellikle onu giydiren kişi ben olacağım için.

Kolları uzun, ince, pamuklu, beyaz elbiseyle beraber merdiveni inip odaya döndüm. Megan'ın battaniyeden tamamen kurtulduğunu ve onu yere attığını gördüğümde dudağımın kenarı istemsizce havaya kalktı çünkü her sabah yorganımı yerde bularak uyandığım çocukluğum aklıma gelmişti.

Yerdeki battaniyeyi Megan'ın ayakucuna, elbiseyi de battaniyenin üstüne koydum. O uyurken kıyafetini değiştirmek zor olacaktı ama benim yüzümden hasta olmasını istemiyordum.

Elbisesinin kalçalarına kadar çıkan eteğinin ucundan tutmak için eğildiğimde bir an ona dokunmak konusunda şüphe ettim. Uyandığında beni görmek bile istemeyeceğini düşündüğüm bir kadının bilinci yerinde değilken üzerini değiştirmek fazla mahremdi.

Sevdiğim kadının ezbere bildiğim yüz hatlarını incelerken karar vermek için kendime biraz süre tanıdım. Yaşayabileceğimiz tüm ihtimalleri düşündükten sonra terden ıslanan saç dipleri ve boynundaki nem yüzünden istemediğim seçimi yaptım.

Büyük bir sabırla korsesinin iplerini tek tek açtıktan sonra tenine dokunmamaya özen göstererek elbisesini çıkardım. Uzun saçları elbiseye dolandığında içine düştüğüm duruma sövdüm. Sırtımdan terler akarken Megan'ın bedeni dışında her yere baktım. O karşımda bu kadar savunmasızken onu incelemeyecektim.

Battaniyenin üstüne bıraktığım elbiseyi başından geçirip aşağı indirmeye çalışırken Megan bir şeyler mırıldandı. Uyandığını sanarak bir anlığına hareketsiz kaldım ama mutluluğum kısa sürdü. O uyumaya devam ederken temiz elbiseyi kollarından geçirip dizlerinin altına kadar çektim.

Kirli elbiseyi yanıma alıp merdivenin karşısında kalan banyoya gittim. Elbiseyi katlayıp bir kenara koyduktan sonra dolaptan küçük bir havlu alıp odaya geri döndüm. Megan'ın yüzünü ve boynunu silip battaniyeyi beline kadar örttüm.

Havluyu banyoya bırakmak için gittiğimde üzerimdeki ceketi çıkardım. Beyaz ince gömleğin kollarını dirseklerime kadar kıvırıp yakamdan ilk üç düğmeyi açtım. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp saçlarımı hafifçe geriye tarayarak kendime çekidüzen verdim.

Banyodan mutfağa geçip tezgâhın bir köşesinde duran sürahiyi ve bardağı aldım. Şifacıların verdiği birkaç şişeyi de cebime sıkıştırıp salona doğru ilerledim. Megan'ın yakında uyanacağını biliyordum.

Başka bir insanın üzerindeki hiçbir büyünün etkisi bu kadar uzun sürmezdi.

Megan'ın uzandığı koltuğun hemen karşısına sürahiyi ve bardağı bıraktım. Şişeleri de sırayla yanına koyduktan sonra şöminenin karşısına geçtim ve dizlerimi kırarak aşağı eğildim. Odanın sıcaklığını düşürmek için ateşin altında kalan henüz yanmamış odunları dışarı çıkardım. Başımdaki ağrıyı etkilemeyecek küçük bir büyü ile ateşin şiddetini azalttım.

Biraz dinlenebilmek adına odadaki ışıkların çoğunu söndürdüm ama birkaç mumu kendi haline bıraktım. Odanın köşesinde kalan tekli koltuğa yerleşip ayaklarımı öne doğru uzattım. Başımı koltuğun yumuşak sırtına yaslayıp gözlerimi kapattım.

Megan'ın uyanmasını beklerken biraz uyuyabileceğime inanmıştım ama mümkün olmadı. Gözlerimi her kapattığımda idam sehpasında başını öne eğdiği ve ölümü beklediği an zihnimde canlandı.

Pes edip başımı yasladığım yerden kaldırdım ve Megan'ı izlemeye başladım. Bana sırtını dönmüştü ve battaniyeyi bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş geçerken onu ne kadar süre izlemeye devam ettiğimi bilmiyordum ama yerinde bir kez daha dönüp gözlerini araladığında iki günün sonunda ilk defa rahat bir nefes aldım.

Uyanmıştı.

BÖLÜM 2

KALP YARASI

MEGAN

Ölümden sonraki yaşamın varlığından emin değildim ama yaşarken cehennemin içine düşmeyi ve yanmayı çok iyi bilirdim. Boğazımdaki düğüm beni boğmaya çalışırken tüm bedenim alevler içindeydi. Ölümün kıyısına kadar gelip aniden geri döndüğüm kâbuslar beni uyandırırken düşündüğüm tek bir şey vardı.

Sıcaktı. Çok sıcak.

Bedenimi saran ateşten kurtulmak için üstümde hissettiğim her şeyi bir kenara fırlattım. Tenimi hassaslaştıran tüyler yüzünden ürperdim. Aralık olan dudaklarımdan içeri girip dilime yapışan tüyleri dışarı atmak için amansız bir çabaya tutuşmuşken yumuşak yatakta döndüm.

Serin hava çıplak bacaklarımı okşadığında rahat bir nefes aldım. Enseme yapışan saçları bir araya getirmek için başımı öne eğdim. Gözlerimi açıp kapatırken saçlarımı toplayıp tenimden uzaklaştırdım.

Ateşin çıtırtısını dinlerken başımı yastığa yaslayıp ahşap tavana baktım. Bilincim geri gelirken en son yaptığım şeyi hatırlamaya ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Yaşadıklarım tek tek zihnimden geçerken bakışlarım etrafı taradı.

Tavanla uyumlu ahşap duvarları, koltukları, sehpayı ve şömineyi gördüğümde odayı bir dağ evine benzettim. Bakışlarımı kendime çevirdiğimde beyaz ince bir elbiseyle bir koltuğun üstünde uzandığımı fark ettim. Ayaklarımın dibine ittiğim battaniyeden dökülen ince tüyler her yerimi sarmıştı.

Şömineden gelen ses ve cılız ışık dışında odada bir hareketlilik yoktu. Tek başıma olduğumu düşünerek yerimden doğruldum ve çıplak ayaklarımı sert zemine koydum. Dağılan elbiseyi, saçlarımı ve yorgun bedenimi görmezden geldim.

Odanın ortasında duran sehpadaki bir bardak su dikkatimi çektiğinde ona doğru uzandım. Boğazımdaki düğümü açacağını umut ederek suyu kafama diktim. Başımın arkasında yer edinen ağrı için bir bardak daha doldurdum. Koltukta geriye yaslanıp bardağı ellerimin arasında sıkıca tuttum. Şömineden gelen ışığın tavanda oluşturduğu gölgeleri izleyerek düşüncelere daldım.

Yaşıyordum.

Prens Darion'ın beni idam sehpasından indirdiğini, sürekli gitmemiz gerektiğini söylediğini ve benden özür dilediğini hatırlıyordum. O andan sonrası hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ölmüş olmalıydım ama yaşıyordum.

Bir elimi koltuğun üstüne koyup yumuşak kumaşı okşarken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Bir örgüte üye olduğumu öğrendikten sonra beni idam ettirmek isteyen adamın beni zindanlara atacağını düşünürdüm ama burası ne beraber yaşadığımız saraya ne de bir zindana benziyordu.

Ev.

Şöminede yanan ateşin etrafa yaydığı sıcaklık, evin tavanını ve duvarlarını kaplayan ahşap ve taşların verdiği atmosfer, karşımdaki koltuğun üstünde duran yastıklar ve kürkler sayesinde burası mutlu bir ailenin yaşadığı huzurlu bir ev gibi duruyordu.

Taş bir zemin üzerinde uyanmak yerine böylesine rahat bir evde uyandığım için minnettar olmam gerekebilirdi ama bedenime yayı-

lan panik dalgasına engel olamıyordum. Kendimi buraya ait hissetmediğim gibi bir şeylerin yanlış olduğunun da farkındaydım.

Boğazım düğümlenip gözlerimde yaşlar biriktiğinde titreyen ellerimi kontrol etmek için tüm kaslarımı sıktım. Dişlerimi birbirine bastırdıkça çenem ağrımaya başladı ama durmadım. Bedenimle kaybedeceğimi bildiğim bir savaşa girdim.

Hayatta kaldığım için ağlamayacaktım. Beni ipin ucuna getiren sonra da oradan kurtarıp güzel bir evin içine bırakan adam yüzünden gözümden bir damla yaş akmayacaktı. Beni içten içe parçalamasına, aklımla oynamasına izin vermeyecektim.

Hissettiğim onlarca farklı duyguyla aynı anda baş etmeye çalışırken sıkıca tuttuğum bardağı dudaklarıma yaklaştırdım. Göğsümde yükselen panik yüzünden titreyen ellerimin izin verdiği ölçüde su içtim ve ağzımın kenarından akan suyu elimin tersiyle sildim.

Boş mideme inen su beni huzursuz ederken karnımdan gürültülü bir ses yükseldi. Midem bulanmaya başladığında birkaç gündür aç kaldığımı tahmin ettim. Elimdeki bardağı güçlükle sehpanın üstüne bıraktım.

Birinin beni izlediğine dair tedirgin edici bir hisse kapıldığımda bakışlarımı evin içinde gezdirdim. Kapıya yakın tekli koltukta oturmuş karanlığın içinde gizlenen adamı gördüğümde gözlerimi kıstım. Onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığımı bilmeden karşımda bulmak beni hazırlıksız yakaladı.

Ares öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladığında bir mum ışığı yüzünü aydınlattı. Buz mavisi gözlerinde öfkeyle karşılaştım. İkimiz de birbirimize nefretle bakarken kimin daha haklı, kimin daha sinirli olduğunu bilmiyordum.

Zaten soluk olan teni şimdi üzerindeki gömlek kadar beyazdı. Gözlerinin çevresindeki mor halkalar bir süredir uyumadığını gösteriyordu. Dudakları kuruduğu için yer yer çatlamış, üstü başı dağılmıştı.

Onun için endişelendiğimi fark ettiğimde kalbim haberdar olmadığım bir duyguyla ezildi. Aşk, böyle bir şey olmalıydı. Seni ölümün

kıyısına getirmesine rağmen hâlâ onun iyi olup olmadığını merak edebilecek kadar çok sevmek...

Yaşıyordum.

Hayatta olmanın farkındalığıyla içim ürperdiğinde gözümde biriken yaşlardan bir damla yanağımdan kaydı. Gözyaşım çeneme ulaştığında Ares kaşlarını çattı. Bedenim kendini savunmak istercesine kasıldığında midem bulandı.

Yaşıyordum ve...

Oturduğum koltuktan hızla kalktığımda başım döndü. Elbisenin etekleri dizlerimin altına inerken ellerimi saçlarımın arasına götürdüm. Soluklanmak için kendime iki saniye verdikten sonra birkaç adım attım.

Nerede olduğunu bilmediğim bir yere doğru ilerlerken etrafıma bakındım. Ares'in hareketlendiğini gördüğümde ondan kaçmak istercesine hızlandım. Salondan çıkıp merdivenin yanından geçerken karşımda duran mutfak dikkatimi çekti.

Mutfağın ortasındaki adanın yanına koşar adımlarla giderken midem ağzıma geldi. Bir elimi dudaklarıma bastırıp kusmamak için mücadele verirken birkaç dolabı açtım. Köşedeki dolapta bulduğum kovayı yere koyup yanına oturdum.

Ares'in gölgesi üstüme düştüğünde öğürdüm. Ben kusarken Ares yanımda diz çöküp yüzüme düşen saçları sırtımda topladı. Midemdeki tüm suyu çıkarmama rağmen öğürmeye devam ederken gözlerimden yaşlar aktı.

Yaşıyordum ve hamileydim.

Eğer ölseydim her şey daha kolay olurdu. Bunun bilinciyle hıçkırarak ağlamaya başladım. Yaşamanın hayatımı hiç bu kadar zorlaştıracağını düşünmezdim. Artık sadece kendim ve bu ülkedeki kadınlar için değil, karnımdaki bebek için de savaşmak zorundaydım. *Hem de bebeğin babasına karşı.*

Ares'in parmakları beni ensemden boynuma doğru yavaşça okşadı. Bir fısıltı eşliğinde, "Megan," dediğinde sesini duymak beni pa-

ramparça etti. Ona bakmam için çenemden tutup başımı kendine doğru çevirdi.

Göz göze geldiğimizde ikimizin de yüzünde aynı ifade, gözlerinin derinliklerinde aynı duygu vardı: *Hayal kırıklığı.*

Bu hayatta birçok insana güvenmiştim ama hiçbirini onu sevdiğim şekilde sevmemiş, ona inandığım kadar inanmamıştım. Onun ihaneti, bir intikamın peşine düşmekle onun boynuna sarılıp ağlamak arasında çok ince bir çizgide yürümeme sebep oluyordu.

Ama ben Megan Maureen Sheran'dım. Gözümden akan yaşlarla beraber intikamın peşine düşecek, ona sarılırken sırtından bıçaklayacaktım. Nefretim, içimde körüklenip eskisinden daha tutkulu bir intikam hissine dönüşürken ona engel olmadım. Her parçamın geçmişten daha güçlü ve acımasız olmasına izin verdim.

Ares'in çenemin altında duran bileğine parmaklarımı doladım. Elini kendimden uzaklaştırırken dişlerimin arasından, "Bana sakın bir daha dokunma," diye fısıldadım.

Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladıktan hemen sonra vazgeçti. Gözlerinden onlarca duygu geçerken çenesi gerildi. O da benimle aynı seçimi yaptı. Öfkeye tutundu. Yerinden kalkıp mutfaktan çıktığında fırsatım varken yüzüne bir yumruk geçirmediğim için pişman oldum.

Ares'in gidişini fırsat bilip dolapları karıştırmaya başladım. Yere yakın dolaplarda bir şey bulamayınca ayağa kalktım. Kiler olduğunu tahmin ettiğim dolaba doğru ilerlerken yanağımda kuruyan yaşları sildim ve ağlamayı kestim.

Dolapları açtığımda küçük kutular içinde duran bakliyatlarla karşılaştım. Daha önce hiç görmediğim bir lükste hazırlanıp yan yana dizilmişlerdi. Her şeye hızlıca göz gezdirip dolapları kapadım ve kendi etrafımda dönüp mutfağı inceledim.

Bugüne kadar karşılaştığım mutfaklardan farklı bir düzenlemeye sahipti. Tezgâhın ortasında büyük oval bir mermerin üstünde ince uzun bir boru vardı. Borunun yanında daha kısa bir çubuk duruyor-

du. Tezgâhın en sonunda sürahiyi görünce mutfağı incelemeyi bırakıp oraya doğru ilerledim.

Yanıma aldığım kovanın üzerinde bir avucuma su döktüm. Boğazımdaki acı tat gidinceye kadar ağzımı çalkaladım. Kovaya dökülen suyu izledikçe midem tekrar bulanmaya başladı. Sürahiyi yerine bırakıp kokudan uzaklaştım.

Mutfağı arkamda bırakıp salondan geçtikten sonra hiç tereddüt etmeden evin çıkışına yöneldim. Büyük kapının önüne geldiğim an Ares'in sesini işittim. Elim kapının koluna sıkıca tutarken, "Neden?" diye sordu.

Dışarı çıkıp onu geride bırakmakla karşısına dikilip yüzleşmek arasında kararsız kaldığım sırada sorduğu sorunun cevabını düşündüm. Tam olarak hangi konudan bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Sessiz kaldığımda tekrar, "Neden?" dedi.

İki seçeneğim vardı. Ya dürüst olup kalbimden geçen tüm hisleri olduğu gibi ortaya dökecek ve beni nasıl hayal kırıklığına uğratıp üzdüğünü ona gösterecektim. Ya da beni idam sehpasına çıkaran adama güvenme hatasına ikinci kez düşmeyecek ve ona gerçekleri söylemeyecektim.

"Megan." İç çekti. "Dışarıda şiddetli kar yağışı var. En yakın yerleşim alanına kilometrelerce uzaktasın. Bu soğukta ve karanlıkta dışarı çıkan herhangi biri ıssız ormanda yolunu kaybedip soğuktan ya da açlıktan ölür. Tabii ölmeden önce ona bir hayvan saldırmazsa."

Acımaya başlayan parmaklarımı kapının kolundan çektim. Ares'in sesinin geldiği yere doğru döndüğümde şöminenin yanındaki uzun koltuğun ortasında oturduğunu ve beni izlediğini gördüm.

"Sen..." Beni baştan aşağıya süzdü. "Sen herhangi birine göre daha cesursun. Mücadele edip bir kasabaya varabilecek kadar güçlüsün ama ben sana eşlik edemeyecek kadar yorgun, aynı zamanda seni tek başına bırakmamak konusunda ısrarcı bir adamım."

Kollarımı göğsümün altında birleştirirken söylediklerini tek tek düşündüm. Kapının hemen ardındaki soğuğu hissederken ince bir elbiseyle dışarı çıkmanın mantıklı olmadığının farkındaydım. Karnımdan gelen sesler açlık alarmı verirken uzun süre yürüyemezdim.

Eğer eski ben olsaydım Ares'e inat bu kapıdan çıkardım. Ne ince elbise ne de açlık umrumda olur, hedefe varıncaya kadar yürürdüm ama artık düşünmem gereken biri daha vardı. Karnımda bir bebek taşırken sorumsuzca hareket edemezdim.

"Beni idam sehpasına çıkarırken tek başına olmamla ilgili bir sorunun yoktu." Hiçbir tepkisini kaçırmamak için bakışlarımı yüzünden ayırmadım. "Karşında diz çöküp önünde eğildiğimde hayatta kalmamla ilgili bir sorunun yoktu."

Acı dolu bir sesle, "Megan..." dedi.

Ares'i geride bırakıp mutfağa doğru ilerledim. Salonla mutfak arasındaki holde üst kata çıkan merdiven ve kapı dikkatimi çekti. Hiçbirini umursamadan yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa geçtim.

Dolapları tek tek açtığımda kilerin olduğu raflarda kavanozlar buldum. İki reçel kavanozunu çıkarıp mutfağın ortasındaki adanın üstüne bıraktım. Kilerin yanındaki dolaptan somun ekmek aldım. En üst çekmeceden küçük bir bıçak seçip adanın etrafındaki yüksek tabureye oturdum.

Ekmeği dilimlerine ayırırken Ares mutfağın girişinde belirdi. Kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslandığında bakışlarımı gerilen gömleğinden ve sert gövdesinden uzaklaştırdım.

Bıçağı ekmeğin yanına koyduktan sonra ilk kavanoza uzanıp kapağını açmaya çalıştım ama başarısız oldum. Kapak sıkışmıştı ve tüm gücümü kullanmama rağmen dönmüyordu.

Elimdeki kavanozu bırakıp diğer kavanoza uzandım. Onun da kapağını açmak için uğraştığım sırada Ares yavaş adımlarla bana doğru yürüdü. Ben ikinci kavanozun kapağını da açamazken o diğer kavanozun kapağını tek hamlede açtı.

Kavanozu aramızdaki boşluğa koyduğunda yüzümü buruşturdum. Böyle basit oyunlardan etkileneceğimi, bana yardım etmesini

samimi bulacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Elimdeki kavanozu da açması için önüne koydum.

İşime yaradığı sürece ne yaptığı umrumda değildi.

Ares uzattığım kavanozun da kapağını açtıktan sonra onu terslememiş olmamdan güç alarak çaprazımda kalan tabureye oturdu. Boyu uzun olduğu için yüzü görüş alanımdan çıktı. Beni izlediğini bildiğim adamı görmezden gelerek sırayla reçellerin tadına baktım.

İlki çilek, ikincisi böğürtlen reçeliydi.

Dilimlediğim ekmeklerden birinin üzerine çilek reçeli sürdüm. Karnımdan gelen sesi bastırmak için çok oyalanmadan hazırladığım ekmekten büyük bir ısırık aldım. Günler sonra ağzıma giren ilk lokmanın tadını çıkararak gözlerimi kapadım.

Mide bulantısını bastırmasını umut ederek ekmeği gereğinden uzun çiğnedim. İlk lokmayı yuttuğumda tuttuğum nefesimi özgür bıraktım. İkinci ısırığı almak için gözlerimi araladığımda Ares'in yemek sırası için beklediğini fark ettim.

Tezgâha yasladığım elimde duran bıçağı ikimizin arasındaki boşluğa bıraktım. Ben ikinci ısırığı alırken o da dilimlenmiş bir ekmeğe uzandı ve ona verdiğim bıçağı kullanarak böğürtlen reçelinden aldı.

Fırtına öncesi sessizliğin içinde yemeğimizi yerken ilk önce hangimizin öfke krizi geçireceğini merak ediyordum. Tek bildiğim onun beni sürüklemeye çalışacağı bir kavganın içine girmek istemediğimdi.

Ares avucuna yapışan ekmek kırıntılarını temizlemek için ellerini birbirine sürttü. Ben daha yarısına gelmişken o çoktan ilk dilimi bitirmişti. Bir ekmek daha yiyeceğini düşünürken o bıçağı bana yakın bir yere koydu.

Ağzımdaki lokmayı yuttuğumda, "Kaç gündür uyuyorum?" diye sordum.

Bir süredir aç kalmanın yeni gelişen bir bebeğe vereceği zararları düşünürken canım sıkıldı. Ares'in cevap vermesini beklerken bir ısırık daha aldım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bana bak," dedi.

Cümlesi çok emrivaki dursa da ses tonunda bir sertlik yoktu. Bu yüzden başımı yukarı kaldırdığımda sesinde duyduğum hasretin aynısını gözlerinin içinde gördüm. Ona bakmak zor olsa da geri adım atmadım.

"Yaklaşık olarak iki gündür uyuyorsun."

Bana âşık olduğu için kestirdiğini söylediği saçlarından birkaç tutam alnına dökülmüştü. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir yorgunluk vardı. Zamanı durduğu için günlerce uyuyacak kadar bitkin olmasına rağmen burada, tam karşımdaydı.

"Darion gücünü yıllar sonra ilk defa senin üzerinde kullandı. O sırada ben de büyü yaptığım için meydanda yüksek enerji vardı. Darion'ın farkında olmadan uyguladığı fazla güç yüzünden günlerdir uyanmanı bekliyoruz."

Yaptığı açıklama ilk başta aklımı karıştırsa da yüz ifademi sabit tutup hislerimi ona belli etmedim. Beni bilerek iki gün boyunca uyuttuklarını, uzun bir yolculukla buraya getirdiklerini düşünüyordum ama öyle olmamıştı. İki gündür uyanmamı beklediklerine göre saraydan çok uzaklaşmamıştık.

"Neredeyim?"

"Evimizde."

Tek kaşımı kaldırıp ukala bir tavırla onu süzdüm. Bu evin bize ait olduğunu ima ederken bakışları samimiydi ama ben onun oyunlarına kanmayacak kadar akıllıydım. Şu an beni bu duruma getiren şey ona güvenmekti.

"Bu ev nerede?" Ekmeğin kalan son parçasını ağzıma atıp yavaşça çiğnedim.

"Neden?"

Soruma cevap vermeyip başka bir soru sorduğunda iç çektim. Ne saçmaladığını merak etmek bir yana bir daha aynı soruyu sorarsa yüzüne bir yumruk geçirecektim. Bu evin nerede olduğunu gizlemek isteyip konuyu değiştiriyorsa ona uyum sağlayacaktım.

"Neden sarayın zindanlarında değilim?"

"Bir kraliçeyi zindana atamazsın."

Benimle dalga geçtiğini düşünerek şaşkınlıkla yüzüne baktığımda ifadesinden doğru söylediğini anladım. Buz Krallığı'nın kanunlarına göre bir kraliçeyi zindanlara atamaz, suçu ne olursa olsun onu ancak sürebilirdiniz.

Buz Krallığı tarihinde sürgüne gönderilen ilk kraliçeydim.

Dudaklarımın arasından bir kahkaha döküldüğünde Ares kaşlarını çattı. Sesim mutfakta yankılanırken gülmeye devam ettim. Kahkahalarım art arda gelirken gözlerim gülmekten yaşardı.

Bedenim istemsizce öne doğru eğilirken bir elimle tezgâhı bir elimle karnımı tuttum. Ares gülmeme sinirlendikçe kahkahalarım daha da artıyor, sadece onun değil benim de sinirlerim bozuluyordu.

Sırtımı dik tutabildiğim ilk an gözümün altındaki yaşları parmaklarımın ucuyla sildim. Ares bir açıklama bekleyerek beni izlerken alt-dudağımı ısırdım. Gülümsememi bastırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Bir kraliçeyi zindana atamazsın." Onu taklit ettim. "Ama bir kraliçeyi sorgusuz sualsiz idam sehpasma çıkarabilirsin." Ares'in çenesi kasıldığında yüzümdeki gülümseme silindi.

"Neden çıktın?"

Sorusunu ciddiye almayıp dilimlediğim ekmeklerden bir tanesine uzandım. Ekmeği önüme koyup bıçağı kavradım ve çilek reçelinden sürmeye başladım. Beni kimin, neden oraya çıkardığını zaten biliyordu.

"Neden her zaman aynı şeyi yapıyorsun?"

Sadece kendini haklı görürken benimle konuşmayı ve sorularına cevap almayı hak etmiyordu. İdam sehpasına çıkmam için bana başka bir çare bırakmamışken oraya kendi isteğimle çıkmışım gibi davranıp benden hesap soramazdı.

Ares, "Arkadaşının canı için bana yalvardığın zamanı hatırlıyor musun?" dediğinde ekmeğe reçel sürmeyi bitirdim ama bıçağı elimden bırakmadım. "Damon'ı zindandan kurtarmak için karşıma geçip benimle evlenmek istediğini söylediğin zamanı."

Gözlerinin içine bakarak ekmekten bir ısırık aldım. Beni sürüklemeye çalıştığı kavganın içine girerek ona istediğini vermeyecektim. Tartışmak onu tatmin edecekti ama ben sürünmesini istiyordum. Canının en az benim canım kadar yanmasını, gururun en az benim gururum kadar ayaklarının altına serilmesini arzuluyordum.

Ağzımdaki lokma gittikçe büyürken Ares yalvaran bir ses tonuyla, "Konu kendi canın olduğunda neden sesini çıkarmıyorsun?" dedi. "Her meydan okumanın altından kalkamazsın, Megan."

Arkadaşımın canı karşılığında ölmem için bana meydan okumuştu ve ben bunu kabul edip başım dik bir şekilde karşısına çıkmıştım. Bir kumar oynamıştı ve ben kazanmıştım.

"Hayatın için pazarlık yapmak yerine neden teslim oluyorsun?"

Elimdeki bıçağı kendi etrafında döndürürken, "Neredeyiz?" dedim. Ares'in bakışları bıçağa doğru kaydı. İkimizin de bu gece sorularımıza bir yanıt bulamayacağımızın farkına varmış olmalı ki yerinden kalktı.

Ares bana sırtını dönüp mutfağın çıkışına ilerlerken, "Damon'ı zindana attığın ve arkadaşımın canı için yalvardığım günü hatırlıyorum," dedim. "Peki sen, bana o gün söylediğin cümleyi hatırlıyor musun?"

Ares yürümeyi bırakıp bana doğru dönerken ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Uyandığım andan itibaren sorduğu soruya bir cevap bulabilme umuduyla gözlerime baktı.

"Seni hançer yarasıyla tek başına bırakan bir adam için hayatınla pazarlığa girmemelisin." Ekmeği tezgâhın üstüne koydum. "Bana kurduğun cümle tam olarak buydu."

O gün yaşadıklarımın her bir saniyesini çok net hatırlıyordum. Yaşadığım acıyı, büyüyle tanışmamı, ailemin hislerini ve Ares'in tehditlerini... Korku ve çaresizlik her yanımı sardığında onunla girdiğim pazarlığı...

Elimdeki bıçağı parmaklarımın arasında çevirirken sadece gülümsedim. Bende açtığı yarayı düşündükçe bu bıçağı kalbinin tam

ortasına saplamak istiyordum. Ona güvendiğim için kendime olan kızgınlığımın üstesinden ne zaman ve nasıl geleceğimi bilmiyordum.

"Beni kalp yarasıyla tek başına bırakan bir adamla hayatım için pazarlığa girmem." Sözlerim ne kadar sert olsa de sesim çok kibar çıkmıştı.

Ares başını yenilgiyle öne eğip sessiz kaldı. Bir kalp yarasıyla tek başına kalanın sadece ben olmadığımı biliyordum. Onun da canının yandığını bakışlarında görebiliyordum ama artık ona güvenmiyordum.

Ares yavaşça arkasını dönüp mutfaktan çıktıktan sonra gözden kayboldu. Önce bir kapının açılıp kapanma sesi, sonra içeriye giren soğuk hava dalgası geldi. Evden çıkıp gittiğini anladığımda vücudum gevşedi, omuzlarım öne düştü. Onun yanında gardımı sağlam tutmak için gereğinden fazla mücadele etmiştim.

Kollarımı soğuk zemine, başımı yumruk yaptığım ellerime yasladım. Günlerin yorgunluğunu ve acısını ruhumda hissettim. Güçlü değilken bile güçlü rolü yapmaktan bıkmıştım. Bazen sadece pes etmek istiyordum. Güçsüz olduğumu kabul edip kendime başka bir hayat seçtiğim ihtimalleri düşünüyordum.

Ama sonra...

Öne eğdiğim başımı kaldırıp sırtımı dikleştirdim. Ares'in gittiği yöne bakarken elimdeki bıçağı ucundan tutup bir anlık öfkeyle fırlattım. Bıçak kendi etrafında dönerek duvara saplanırken çığlık attım.

Boğazım acımasına rağmen bağırmak o kadar iyi gelmişti ki tekrar denedim. Gözümden akan yaşları umursamadan içimdeki öfkeyi kusuncaya kadar bağırdım. Oturduğum tabureden düşmemek için tezgâhın kenarlarına tutunurken hıçkırdım.

Ya kız olursa?

Hamile olduğum an aklıma gelen ilk şey buydu. Damon'a ait olmayan notu okurken ve onunla görüşmek için bahçeye çıkarken sadece bunu düşünüyordum. En yakın arkadaşımla tartışırken, Ares bizi yakalayıp ona ihanet ettiğimi söylerken, Hector onun oyununa geldiğim için gülümserken hiçbir şey hissetmiyordum.

Ares arkadaşımı idam sehpasına çıkardığında, onun yerine geçebileceğimi teklif ettiğinde, karşısında diz çöküp yaş döktüğümde aklımda ülkenin geldiği durum ve çocuğumu bekleyen gelecekten başka bir şey yoktu.

Belki de bu yüzden teklifi kabul etmiştim. Belki de hiç bilmediğim bir geleceğe doğru giderken savaşmak yerine kolay yolu seçmiştim. Belki de Ares haklıydı. Onunla pazarlığa girmektense ölümü kabul eden bir korkaktım.

Buz Krallığı'nda bir çocuk yetiştirmek ve onu korumak zordu. Peki, bir kız çocuğu dünyaya getirmek? Kendime sorduğum sorunun cevabını bulamadan içim ürperiyor, göğsüm korkuyla doluyordu.

Babam boynunda bir yara iziyle odama geldiğinde ve karşıma geçip neden savaşmadığını ve güneyde saklandığını açıkladığında ona hak vermekte zorlanmıştım. Bu dünyadaki kötülerden korumanız gereken beş kız çocuğunuz olduğunda bir savaşa girmek istemezdiniz.

Artık onu daha iyi anlıyordum.

Kendi canımı bir kenara bırakıp başka kadınlar için savaşmak kolaydı. Annem için, kız kardeşlerim için, ülkenin bir ucunda hiç tanımadığım kız çocukları ve gözlerimin önünde parçalanan Helen gibi kadınlar için bir şeyler yapmak çok kolaydı. Ama kendi çocuğun için savaşmak...

Korkuyordum.

İdam sehpasına çıkmadan önce bir planım vardı. Hector'un arkamdan çevirdiği işleri tahmin ediyor, Nancy'nin intikamı için çalışıyordum. Damon ve babamla her ihtimali hesabı katarak planlar yapıyordum.

Fakat bebeğime zarar vermeden onun için nasıl savaşacağımı bilmiyordum. Tüm planları bir kenara bırakıp kaçmalı ve saklanmalı mıydım? Planlara sadık kalıp sadece kendi çocuğum için değil ülkedeki tüm çocuklar için mücadele mi etmeliydim?

Tam şu an yanımda güvenebileceğim birilerinin olmasını isterdim. Damon'a sarılmak, Emma ile konuşmak... Emma. Onu en son

düğünümde kısa bir süreliğine görmüştüm. En kötüsü de şu an hayatta olup olmadığından bile haberdar değildim.

Nancy... İntikamını alacağıma dair büyük yeminler ettiğim kardeşim. Carla ve bebeği, ikizler, annem... Kraliyet düğününden sonra kendimi planlara öyle kaptırmıştım ki hangisiyle en son ne zaman görüştüğümü hatırlamıyordum.

Gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim. Burnumu çekerken elimi karnıma götürüp elbisenin üzerinden tenimi okşadım. Bebeğin cinsiyetinin ne olacağını bilmiyordum ama sağlık durumu iyi olmak zorundaydı. Ona iyi bakmak zorundaydım.

Sakinleşmek için derin derin nefes alırken bir yandan tanrıya dualar ettim. Beni, bebeğimi ve tüm sevdiklerimi koruması için yalvardım. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma, hiç kimseye güvenmeyeceğime ve her şeyi zamanın akışına bırakacağıma dair kendime söz verdim.

Bu bir çıkmaz sokağa ilk girişim değildi. Daha önce de defalarca kez aşamayacağımı sandığım duvarlar görmüş ama pes etmemiştim. Gerektiğinde tüm yolu geri dönüp farklı bir yol arardım.

Ben Megan Maureen Sheran, diğer insanların beni zorla soktuğu çıkmaz sokaklardan geri dönmenin bir yolunu her zaman bulurdum. Önüme konulan her engeli aşmayı, yazılı olan her kuralın üstünü çizmeyi başarırdım.

Kendime hatırlatma: Bu ilk değil ve son olmayacak.

Her şeye rağmen devam edecek ve günün sonunda ben kazanacaktım.

Gözümden akacak yaş kalmadığında yanaklarımı hızlıca temizledim. Tüm planları gözden geçirip yeni bir plan yapmak için oturduğum tabureden kalktım. Bebeğim için hangi yolu seçersem seçeyim bu işin sonunda büyük bir savaş olduğunu kabul edecek, hayalini kurduğum ülkeye kavuşacaktım.

Bir günde olmayacaktı ama bir gün olacaktı.

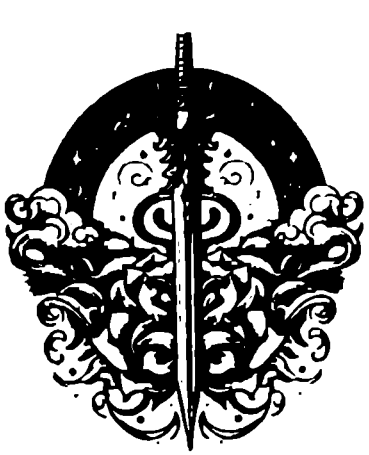

BÖLÜM 3
KAÇIŞ

MEGAN

Tarihte tacını benim kadar hızlı kaybeden başka bir kraliçe yoktu.

Dağ evine fazlasıyla benzeyen üç katlı bir eve sürgüne gönderilmiştim. Tüm gece evin her bir köşesini gezmiş, çıkışlarını ezberlemiş, ön ve arka kapıda da ikişer askerin olduğunu keşfetmiştim.

Her an Ares'in geleceğinden şüphe etsem de birkaç saatin sonunda tamamen gittiğini anlamıştım. Beni bir avuç askerle beraber dağın başında, Buz Krallığı'nın en pahalı hapishanesine kapatmıştı.

Sabah olduğunda sağlam bir kahvaltı yaptıktan sonra üzerimdeki elbiseyi değiştirmiş, içinde her zaman rahat ettiğim ve artık üniformam haline gelen kıyafetleri giymiştim. Dar beyaz bir pantolon ve gömlek, dizime kadar gelen kahverengi çizmeler ve onunla aynı renk, iplerini eskisi kadar sıkı bağlamadığım deri bir korse.

Saçlarımı tepeden atkuyruğu yapmıştım. O kadar sıkı bağlamıştım ki saç diplerim acıyordu. Sırtıma doğru inen saçlarımı örüp ucunu bir iple tutturmuştum. Her an savaşmaya hazırdım ama hançerlerimin eksikliği canımı sıkıyordu.

Mutfaktaki çekmecelerde bulduğum irili ufaklı tüm bıçakları tezgâhın üstüne dizdim. Belimdeki ve bacağımdaki kına iki bıçak

yerleştirdikten sonra çizmenin kenarlarındaki boşlukları da değerlendirdim.

İçimden bir ses Ares'in beni kandırdığını ve en yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzakta olmadığımı söylüyordu. Onun yerinde olsaydım beni her an kontrol edebileceği ve bir aksilik olursa hızlıca gelebileceği bir konumda, yani saraya yakın bir mesafede tutardım.

Evin en üst katından çevreye baksam da sis yüzünden çok bir şey görememiştim. Etrafımız ağaçlarla, karla ve bilinmezlikle kaplıydı. Yine de şansımı denemek istiyordum. Sabah erken saatlerde yola çıkarsam akşama kadar herhangi bir yere varmayı başarırdım.

Kürkten yapılmış kalın bir pelerini boynuma bağlayıp omuzlarımda taşıyacağım için yanıma yiyecek dolu bir çanta almaktan vazgeçtim. Yolumun kısa süreceğini umut ediyordum. En kötü ihtimalle ormanda avlanabilirdim.

Dağ evinin ön bahçesi çok genişti ve oradan ormana girmeye çalışmak mantıksızdı. Arka bahçe ağaçların sık olduğu ormana daha yakındı. Büyük çamların arasında kolayca kaybolup askerleri geride bırakabilirdim.

Önce arka kapıda nöbet tutan askerleri halledecektim. İki tarafı da uyandırmamak için yavaş adımlarla salona geçtim. Şöminenin yanında kalan büyük pencereye doğru ilerledim ve sessizce açtım.

Soğuk hava yüzüme çarparken bacağımı kalın duvarın üstünden attım. Pelerinin eteklerini peşimden sürüklerken yeni yağan kar ayağımın altında ezildi. Ses çıkarmamaya özen göstererek pencereyi kapattım. Karda bırakacağım izler sorun olacaktı ama ormana girdikten sonra bir çözüm bulurdum.

Sırtımı evin taştan duvarına yaslayıp yavaş adımlarla arka tarafa ilerledim. Yolum beklediğimden daha uzun sürdü. Kendi aralarında konuşan askerlerin seslerini duyduğumda nefesimi tuttum.

Korsemin ipleri arasına sıkıştırdığım küçük bıçağı yerinden çıkardım. Bıçağın kabzası her zaman kullandığım hançerlere göre daha ağırdı. Kontrolü zor olacağı gibi en ufak hatamda başıma dert açabilirdi.

Rüzgâr sağa doğru estiği için yoluma çıkacak ilk askerin sırtının bana dönük olduğunu tahmin ediyordum. Ona arkadan saldırmak kolay olacaktı ama sohbet ettiği arkadaşı buradan çıktığım an beni fark edecekti.

Beni korumak için emir aldıklarını ve onların aksine benim bir planımın olduğunu düşünürsek avantajlı taraftım. Onların ölüm emri yoktu. Benim onları öldürüp öldürmeyeceğim konusunda da ne kadar cesur olabileceğimden haberdar değillerdi.

Kendime defalarca kez yapabileceğimi söyledikten sonra saklandığım yerden çıktım. Askerler düşündüğüm şekilde konumlanmışlardı. Sırtı bana dönük olan askere doğru koştum. Dizkapağının arkasına tekme attığımda beklemediği hamle onu sarstı. Bıçağın kabzasıyla ensesine vurduktan sonra sol elimi omzuna bastırdım. Karşıdaki asker hançerini çıkarıp öne atıldığında ben çoktan bıçağımı dizlerinin üzerine çöken askerin boğazına dayamıştım.

"Arkadaşının yaşamasını istiyorsan..." Bakışlarımı beyaz üniformasındaki kınlara diktim. "Hançerlerini bana doğru at." Genç asker itiraz etmeden hançerleri çıkarmaya başladı.

Dizlerinin üzerine çöken asker belindeki hançere uzanmaya çalıştığında bileğine tekme attım. "Ellerini öne doğru havaya kaldır." Asker söylediğimi yaparken dişlerimin arasından, "Arkadaşına doğru," diye ekledim.

Sırtıma esen rüzgâr aniden kesildiğinde dizlerimi kırıp aşağıya eğildim. Önümde diz çöken askerin hançerini alıp arka tarafa doğru savursam da bir el, bileğimi kavradı ve burktu. Hançer elimden düşerken çenemin hemen altına değen soğuk demiri hissettim.

Sert bir ses sol kulağıma doğru, "Sakın kımıldama," diye fısıldadı. Diz çöken asker sağ kolumu sıkıca tutup çevirdi ve kolaylıkla bıçağımı aldı. Yerden kalkıp kendine çeki düzen verirken arkamda duran adam bileklerimi belimde birleştirip hareketlerimi kısıtladı.

Boğazıma değen hançer hiç kımıldamadığına göre arkamda iki kişi vardı. Dört kişiyle dövüşmek konusunda bir sorunum yoktu ama içimden bir ses bir şeylerin farklı olduğunu haykırıyordu.

Bakışlarımı askerlerin üzerinde daha dikkatli gezdirip onlardaki farklılığı çözmeye çalışırken aynı ses, "Eve doğru ilerle," dedi. Beni arka kapı yerine ön bahçeye doğru ittiğinde yavaşça yürümeye başladım.

Diz çöktürdüğüm asker hemen yanımda benimle beraber ilerlerken solumda kalan evden nefret ettim. Asker, "Kaçmaya çalışacağını söylemişlerdi," derken başını sağa sola salladı. "Bu kadar erken hamle yapacağını düşünmemiştim."

"İnsanları hep tahmin etmediği yerden vurmayı severim." Göz kırptım.

"Bize okulda ilk öğrettikleri şeylerden biri, sabırdır." Evin önüne geldiğimizde kapıyı açıp içeri girmem için bekledi. Bileklerim özgür kaldığında, "Eğer acele edersen kaybedersin," dedi.

Bakışlarımı askerin kemikli ve gereğinden fazla yakışıklı yüzünde gezdirdim. Kısa sarı saçlarını ve üniformasındaki detayları inceledim. Onu baştan aşağıya süzdükten sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp burnunun dibine girdim. Boyu beklediğimden daha uzun olduğu için başımı yukarı kaldırdım.

Gözlerinin derinliklerine bakarken, "Pes etmeyen biri hiçbir zaman kaybetmez," dedim. "Benimle ilgili başka ne söylediler bilmiyorum ama şunu unutma!" Dudağımın kenarı ukala bir tavırla havaya kalktı. "Ben asla pes etmem."

Askerin gözlerinde meydan okumamın hoşuna gittiğini belli eden bir parıltı gördüğümde eve girdim. Salona doğru yavaş adımlarla ilerlerken kapı arkamdan kapandı. Evin dışarıdan daha soğuk olduğunu fark ettiğimde şömineye yaklaştım.

Gece sönen ateşi tekrar yakmak istiyordum. Sarışın askerin belinden çaldığım hançeri şöminenin üstüne bıraktım. Bana yük olan pelerini çıkardım. Şöminenin solunda kalan odunları küllerin üstüne dizdikten sonra kısa bir sürede ateşi yaktım.

Yüzümü ısıtan kırmızı alevlerden uzaklaşıp askerin hançeriyle beraber dün gece uyandığım koltuğa oturdum ve ayaklarımı orta

sehpaya uzattım. Hançeri parmaklarımın arasında çevirirken kabza kısmındaki işlemeleri ve taşları inceledim.

Hançerin sivri ucu C şeklinde kıvrılmıştı. Kabzanın en alt kısmında lacivert bir taş ve taşın içinde buz mavisi bir taç sembolü vardı. Hançeri sağa sola hareket ettirdiğimde taşa farklı açılardan vuran ışık sayesinde taç çok gerçekçi duruyordu.

Askerlerin üniformasındaki altın sarısı düğmelerde de aynı taç işlemesinin olduğunu hatırladığımda gerçeği anladım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken hançeri yanıma bırakıp ellerimi karnımda birleştirdim ve başımı geriye yasladım.

"Bize okulda ilk öğrettikleri şeylerden biri, sabırdır," demişti.

Onlar sıradan askerler değildi. Buz Krallığı'nda özel olarak eğitilen subaylardı. Askeri eğitimin yanı sıra üniversite okurlar ve hepsinin birer rütbesi olurdu. Eğitimleri sırasında rütbeleri omuzlarında olsa da dışarıya çıktıkları an rütbelerini geride bırakırlar ve tek yürek olup aynı tutkuyla savaşırlardı. Düşmanlarından kimliklerini ve rütbelerini saklarlardı.

Paralı askerlerin aksine subaylar yalnızca ülkelerinin bekası için savaşırlardı. Geldikleri yerin, kim olduklarının, nerede savaştıklarının ve nasıl öleceklerinin bir önemi yoktu. Ölmek için yaşarlardı ve ölmek için savaşan birini yenemezdiniz.

Kaçış, düşündüğümden daha zor olacaktı.

Dakikalar birbirini kovalarken uzun süre koltukta vakit geçirdim. Canım sıkıldığında şöminedeki ateşi kontrol edip evin içinde dolaştım. Dün gece evi mum ışığında gezdiğim için gözden kaçırdığım şeyler olabilirdi. Bu sefer üç katın tamamını ve her odayı didik didik ettim.

Vücuduma ağırlık yapan büyük bıçakları mutfaktaki yerine geri koyup iki küçük bıçağı ve subayın hançerini kıyafetlerimin arasına gizledim. İşimi riske atmayacaktım. Her an tetikte olmalıydım.

Mutfaktaki adanın etrafında tur atmaya başladığımda kafayı sıyırmak üzereydim. Saatler olmuştu ve benim yapacak hiçbir işim yoktu.

Sessizlik ve yalnızlık canımı sıkıyor, düşüncelerimin arasında kaybo-luyordum.

Bir süre sonra kendime yapacak bir iş bulmam gerektiğinin far-kına vardım. Dağınık biri değildim. Dün Ares ile beraber yemek yediğimiz tezgâhı ve bu sabahki kahvaltıdan kalanları toplamıştım. Kıyafetlerimi değiştirirken her şeyi yerli yerine koymuş, koltuktaki battaniyeleri kaldırmış ve salona çekidüzen vermiştim.

Mutfak dolapları meyve, sebze ve yemek malzemeleriyle doluydu. Evde ya da bahçede bir iş yoktu. Zaten hızlıca yapılan atıştırmalık-lar dışında yemek yapma konusunda becerikli biri de değildim. Her daim bizim yerimize işlerimizi yapan hizmetliler olmuştu.

Kuzeye üniversite için geldiğimde her işimi kendim yapmak zo-runda kalmıştım ama Damon ve Emily yemek yapma konusunda o kadar başarılılardı ki bana pek bir iş kalmıyordu. Küçük yaşlarda Nancy ile beraber yaptığımız kek dışında yemek tarifi bile bilmi-yordum.

Adanın üstündeki kâsede duran kırmızı iri elmalar dikkatimi çek-tiğinde yürümeyi bıraktım. Karar vermiştim. Bir çıkış yolu bulunca-ya kadar vakit öldürmek için kek yapacaktım. Dolapları kurcalayıp aklımda kalan tüm malzemeleri tezgâha dizdim. Kek hamurunu ha-zırlamadan önce fırını ısıtmam gerekiyordu.

Mutfaktaki fırına sığacak kadar küçük olan odunları, mutfağın içinde depo gibi kullanılan odadan aldım. Fırının alt zeminine odun-ları dizdikten sonra ateşi yakmayı başardım. Fırın ısınırken bir kaba kek için gerekli olan tüm malzemeleri koydum ve karıştırmaya baş-ladım.

Nancy ve ben bahçede koşturmaktan sıkıldığımızda mutfakta ça-lışan kadınların yanına gider, onlara yardım etme bahanesiyle ortalık-la dolaşırdık. Aşçımız bize kek yapmayı öğretmek istediğinde Nancy benden daha hevesli davranmış ve kaşığı eline almıştı. Ben her zaman onun ayak işlerini yapıp istediği malzemeleri taşırken o keki hazırla-yan kişi olmuştu.

Kız kardeşime kekin malzemelerini o kadar çok kez taşımıştım ki içinde neler olduğunu biliyordum. Sadece miktarlar konusunda emin değildim ama aklımda kalan birkaç şeyle onları da tamamlamıştım. Kekin içine en son rendelediğim elmaları ve tarçını eklediğimde her şey hazır gözüküyordu.

Fırının ısısı mutfağı sardığı için yanaklarım yanıyordu. Alnımdan akan teri kolumla silerken keki bir fırın tepsisine döktüm. Yanan ateşin üstünde kalan boşluğa tepsiyi koydum ve mutfağı hızlı bir şekilde temizledim.

Artık sadece beklemem gerekiyordu. Kekin kaç dakika fırında kalacağını bilmiyordum. Ara ara kontrol ederek ilerlemeye karar verdim ve salona geçtim. Şömineye en yakın koltuğa oturup ayaklarımı uzattım.

Yüksek sesle konuşan bir adamın sesini duyduğumda gözlerimi araladım. Bakışlarım etrafı tararken koltukta uyuyakaldığımı anladım. Salona doğru hızla yayılan dumanı fark ettiğimde yerimden kalktım.

Mutfağa koşmam saniyelerimi aldı. İçeri girdiğim an tavana yükselen dumanlar kekin yandığının habercisiydi. Fırının önünde diz çökmüş bir adam tepsiyi çıkarıp mermer tezgâha fırlatırken okkalı bir küfür savurdu.

Kekin durumunu merak ederek adamın yanına gittiğimde Prens Roberto ile göz göze geldim. Başını sağa sola sallarken, "Kendinle beraber tüm evi ateşe mi vermek istiyorsun?" diye sordu.

Buradan kaçma planlarımın hepsi başarısız olursa son çare olarak evi küle çevirmek mantıklıydı. Bu fikri aklımın bir köşesine not edip tepsiye yaklaştım. Bir kömür kadar siyah olan keki gördüğümde zaten berbat olan keyfim mümkünmüş gibi daha da bozuldu.

"Üzülme." Roberto elini omzuma koydu. "Ares'in seninle yemek becerilerin için evlendiğini sanmıyorum."

Benimle dalga geçmesi sinirlerimi bozduğunda elini kolumla ittirdim. Keki kurtarmanın mümkün olup olmadığını kontrol etmek için bir çatal yardımıyla altına bakmaya çalıştım. Ortadaki küçük bir alan dışında her yeri yanmıştı.

"Kahretsin!" Çatalı fırlatırken, "Çok uğraşmıştım," dedim. Nancy'nin yaptığı keklerden sonra benim kekim korkunç görünüyordu.

"Şimdiye kadar çoktan kaçmış olursun diye düşünüyordum." Roberto sağ elindeki kalın eldiveni çıkarıp yanan kekin yanına attı. "Burada kalıp kek yapacağım hayal dahi edemezdim."

Duman yüzünden gözlerim sulanmış, genzim yanmıştı. "Denedim." Mutfağın tüm pencerelerini sırayla açarken, "Gözüktüğü kadar kolay değil," dedim.

"Hangisi?" Roberto sinsi bir şekilde gülümsedi. "Kaçmak mı, kek yapmak mı?"

Son camı açtığımda, "İkisi de," diye mırıldandım.

Salona geçip oradaki camları da açarken gözlerimi ovuşturdum. Yenilginin vermiş olduğu bıkkınlıkla kendimi koltuğa bıraktığımda Roberto içeri girdi. Tam karşıma oturup bir bacağını diğerinin üstüne attı.

Bir süre ikimiz de sessizce oturduk. Rüzgârın evdeki dumanı dağıtmasını izlerken sinirlerim altüst olmuştu. Bir evde elim kolum bağlı tek başıma ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum. Daha bir gün bile olmamıştı ve ben şimdiden dağılmak üzereydim.

Roberto, "Nasılsın?" diye sorduğunda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ciddi ciddi sorduğunu anladığımda tek kaşımı kaldırdım.

"Bilmem." Omuz silktim. "Ölümün kıyısından döndüm. İki gün boyunca uyutuldum. Gözlerimi açtığımda sürgüne gönderildiğimi ve süslü bir kafese kapatıldığımı öğrendim. Bir defa kaçmaya çalıştım ama abin krallığın en iyi subaylarını kapıma dizdiği için başarısız oldum. Tüm gün evin içinde bir aptal gibi dolanıp durdum ve canım

sıkıldığı için kek yapmak istedim ama sonra onu da yakıp ortalığı duman altına çevirdim."

O kadar hızlı konuşmuştum ki nefessiz kalmıştım. Gergin bir tavırla, "Sence?" diye sordum. "Oradan iyi gözüküyor muyum?"

Roberto soru sorduğuna pişman olmuş bir ifadeyle beni izlerken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Samimiyetini hissettiğimde başımı ellerimin arasına alıp yüzümü ondan gizledim. Bu hale düştüğüm için kendimden utanıyordum.

"Ares'le konuşmadınız." Ben öfkeyle dişlerimi sıkarken Roberto doğru yönde tahmin yürütüyordu. "Bir an önce konuşup bu sorunun üstesinden gelmeniz gerekiyor. Bu evden çıkmalısın."

Başımı ellerimin arasından çektim. Bakışlarımız buluştuğunda, "Birbirine güvenmeyen iki insan konuşamaz, Roberto," dedim. "Kadın ve çocuk kaçakçılığı yapan Hector'u kendi kardeşine bile savunan ve ülkesinde yaşananlardan haberdar olmayan bir adama artık güvenemem. O da Hector'u haklı çıkararak bir örgüte üye olan kadına güvenmez."

"Bence..." Roberto söyleyeceği şeyden tereddüt etti. Birkaç saniye bekledikten sonra, "Bence Ares sana güvenmek istiyor," dedi.

"İşin kötü tarafı ne, biliyor musun?" Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Kadınların ve çocukların katledildiği bir ülkenin tahtında oturmasına, birbirinden tehlikeli örgütlerin ve Hector'un yanında durmasına rağmen ben ona inandım." Boğazım düğümlenirken sertçe yutkundum. "O bana güvenmek istiyor ama ben ona çoktan güvendim."

Roberto beni teselli etmek istercesine, "Megan..." diye fısıldadığında susmadım.

"Babasının ardında bıraktığı dağınıklığı toplamak zorunda kalan ve tehlikeli bir ülkeyi çaresizce yönetmeye çalışan masum bir adam olduğunu düşündüm. Onu sevdim. Onunla evlendim." Ellerim titriyordu. "Başka ülkelere satılan kız çocuklarının ve her fırsatta öldürülen kadınların kanıyla kaplı olan tahtına oturdum!"

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında elimin tersiyle silip koltuktan kalktım. Salonda volta atmaya başlarken ellerimi kontrol etmekte zorlandım. Kollarımı göğsümün altında birleştirip Roberto'nun gözlerinin içine baktım.

"Ares'i o kadar çok sevdim ve ona o kadar çok inandım ki..." Alt dudağım titredi. "Onun suçuna ortak oldum."

"Bunu onunla konuşmalısın." Roberto sesini yükseltti. "Bildiğin, gördüğün her şeyi anlatmalısın."

"Abin dinlemeye açık bir adam değil." Burnumu çektim. "Eğer beni dinlemek ve anlamak isteseydi idam sehpasına çıkarıp sürgüne göndermeden önce neden bir örgüte üye olduğumu, ondan neyi, neden gizlediğimi sorardı. İnsan katili bir adamın yanında durmazdı."

"Kaçtı." Roberto'nun tek kelimelik cümlesi dikkatimi çekti. Yüzümü ona dönüp sırtımı şömineye verirken kaşlarımı çattım. Kendimi duygusal olarak toparlamaya çalışırken konuşması için bekledim.

"Hector, kaçtı." Bana son gelişmeleri anlatması içimi umutla doldurdu. "Ares'e haber vermeden, hiç kimseye bir şey söylemeden sarayı terk etti. Ares ona ulaşmaya çalıştı ama bulamadı. Hector, hiç böyle yapmazdı."

"Şüpheleniyor." Ellerimi belime koydum. "Ares'in bildiği bir şeyler olmalı. Hector ya Ares şüphelendiği için gitmiştir ya da ortaya çıkmasından korktuğu şeyleri saklamak için."

Roberto, "İkisi de olabilir," derken ellerimi belimde birleştirip yürümeye devam ettim.

Kendi düşüncelerimin arasında kaybolurken, "Hector tüm hayatını sarayı elinde tutmaya adadı," diye mırıldandım. "Onun gibi adamlar yılların emeğine sırtını dönmez."

Roberto bana katılarak, "Ares'i karşısına almak istemez," dedi.

"Ya bizim tahmin ettiğimizden daha büyük sırlar saklıyor ve büyük bir şeyi gizlemek istiyor ya da..." Kanım çekildiğinde yürümeyi bıraktım. Endişe dolu gözlerle Roberto'ya baktığımda kaşlarını çattı.

"Ya da ne?"

"Saldıracak."

"Krallığa saldırmaya cesaret edemez."

"Hayır." Ona katılmadığımı göstermek için başımı sağa sola salladım. "Krallığa saldırmayacak." Telaşla, "Örgütlerle beraber masum insanlara saldıracak. Belki de kitap kulübüne..." diye mırıldandım. "Ülkeyi iç savaşa sürükleyip ortalığı karıştıracak."

Roberto, "Onu durdurmalıyız," dedi.

Koltuğa geri oturduğumda, "Buradan çıkmama yardım etmeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Elim kolum bağlı," derken kollarını iki yana açması ironikti. "Burayı bilen bir iki kişiden biriyim. Eğer kaçarsan şüpheleneceği ilk kişi ben olurum. Hector'a ve diğerlerine karşı kazanabilmemiz için Ares'in onun yanında olduğuma inanması lazım."

Bir yanım beni buradan çıkarması ve yardım etmesi için yalvarmayı düşünürken diğer yanım Roberto'nun haklı olduğunu biliyordu. Roberto ile aramızdaki iletişimi öğrenen Ares, kardeşinin krallığa ihanet ettiğini sanabilirdi.

"Öfkesi yüzünden seni karşısına aldı. Birinin onun yanında kalıp neler yaptığını öğrenmesi ve yardımcı olması gerekiyor." Roberto dikkatimi çekmeye çalışarak, "Megan," dediğinde uzaklara dalan bakışlarımı ona çevirdim.

"Ares çok yalnız." Onu ilk defa abisi için bu kadar endişeli gördüm. "Beni de kendinden uzaklaştırıp karşısına alırsa kaybolur. Hata yapması kolaylaşır. Birilerinin yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

Ares hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. İkinci kez özgürlüğümü elimden alıp beni bir yere hapsettiğinde ona karşı empati yapmayı bırakmıştım. Sevgimi kullanarak beni manipüle etmesine ve duygularımla oynamasına izin veremezdim.

Ares'e güvenmediğim için ona sormak istemediğim soruyu Roberto'ya yönelttim. "Ailem nasıl?" Ben meydandan ayrıldıktan sonra geride kalan ailem ve arkadaşlarıma ne olduğunu bilmiyordum.

Roberto'nun çenesi gerildiğinde bakışlarımı onun yüzünden ayırmadım. Korku dolu bir sesle, "Bir şey mi oldu?" dedim. "Birine bir şey mi oldu?"

"Hayır." Roberto ellerini sallayıp beni sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır, Megan. Hepsi iyi ve sağlıklı."

"Sorun ne?" dediğimde Roberto nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi sıkıntılı bir nefes verdi.

"Sadece..." Bakışlarını kaçırdı. "Gittiler."

"Anlamadım." Kaşlarımı çattım. "Nereye gittiler?"

"Baban tüm aileni aldı ve güneye gittiler," dediğinde kalbim sıkıştı. "Eve döndüler."

Sarayda kalmak bir yandan çok tehlikeli olsa da diğer yandan ülkenin en güvenli kalesinden biriydi. Ares'in onlara bir zarar gelmesine izin vereceğini sanmıyordum. Bana ne kadar kızgın olursa olsun ailemi kendi ailesi gibi koruyacağına inanıyordum.

O zaman neden gitmişlerdi?

Güneyde düşmanlara karşı savunmasız olacaklardı. Babam kapısında askerlerin beklediği bir lord değildi. Tüm halkını eve kabul edecek kadar misafirperver ve güvenilir bir adamdı. Aileme ihanet etmek ve onları öldürmek kolaydı.

Düşüncelerim arasından, "Carla?" diye fısıldadım.

"O da aileye destek olmak için kocasıyla beraber gitti."

"Damon..." Nefesim kesildi. "Emma ya da kitap kulübünden herhangi biri?"

"Ares hepsini özgür bıraktı." Ona şüpheyle baktığımda samimi bir ses tonuyla, "Arkadaşların iki gündür sessiz. Nerede olduklarını bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim gittikleri."

İçimi huzursuz eden bir his göğsümün tam ortasına yerleşti. Yanlış olan bir şeyler vardı. Başımı ellerimin arasına aldım. "Buradan çıkmam lazım."

"Belki de saraydan uzakta daha iyi olacaklardır."

"Hayır." Yerimden kalktım. "Hiç kimse iyi olmayacak." Endişeyle evin çıkışına yöneldim. Devasa kapıyı açıp soğuk havaya doğru bir adım attım. Kapının iki yanında bekleyen subaylar beni izlerken karları ezerek ön bahçenin ortasına yürüdüm.

Ellerimi belime koyup başımı gökyüzüne kaldırdım. Ciğerlerime temiz hava çekerken son iki haftadır yaşadığım her şeyi ve benden kilometrelerce uzakta olan insanların akıllarından neler geçtiğini düşündüm.

Eğer başıma bir şey gelirse babama ailemiz için alması gereken bir intikam planı hazırlamış, Damon'a yeni keşfettiğim tüm bilgileri aktardığım belgeler vermiştim. Ne olursa olsun bir plana sadık kalacağımızı söylemiştik ama onlar yeni bir plan yapmışlardı.

Yeni bir plan yapmış olmalılardı çünkü hiçbir planda sarayı terk etmek yoktu.

Neden gitmişlerdi?

Ruhum daralıyor, içime çektiğim her nefes beni boğuyordu. Öfkeye sıkıca tutunup karşıma çıkan herkesi parçalamakla günlerce yatakta ağlamak arasında kalıyordum. İlk defa kendimi bu kadar çaresiz hissediyordum.

"Megan." Yanıma yaklaşan Roberto bir adım arkamda durdu ve elini omzuma koydu. Bana destek olmaya çalışırken, "Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım," diye fısıldadı. "Ama bunu kısa sürede yapamam. Zamana ihtiyacım var."

"Hayır." Arkamı dönüp karşısında durdum. Kararlılıkla gözlerine bakarken, "Zamanımız yok," dedim. "Ülke bir iç savaşa sürüklenecek. Örgütler durmayacak. Hector geri adım atmayacak."

"Megan..." dediğinde sözünü kestim.

"Herkes dağıldı." Sesim titredi. "Herkes savaşta kendi evini korumak için sarayı terk etti. Hiç kimse kalmadı." Ellerimi iki yanda telaşla açtım. "Babam gitmez. Babam benim burada olduğumu bildiği halde beni terk etmez. Herkes gider ama babam asla gitmez, Roberto."

Prensin mavi gözlerinde tereddüt gördüğümde bana hak vermeye başladığını anladım. Sarayın içinde kapana kısılmışlardı ve ülkede olan biteni göremiyorlardı. Alana çıkmak zorundalardı. Herkesin nereye gittiğini ve ne yaptıklarını öğrenmeleri gerekiyordu.

"Eğer babam gittiyse zorunda kalmıştır. Ailesini korumak, evini korumak zorunda kalmıştır. Hector ve diğerleri... Hepsi kendi cephesine çekildi. Daha iyi savaşabilmek için. Kendilerini koruyabilmek için."

Büyük bir savaş geliyordu.

"Sen ve Ares anlamak istemiyor olabilirsiniz ama bu gidişler bir kabulleniş veya kaybediş değil." Bilmediğim çok şeyin yanında emin olduğum tek konu buydu. "Bu gidişler, büyük bir savaşın habercisi."

BÖLÜM 4

YALNIZLIK

MEGAN

Dört bir yanımı saran yalnızlıkla mücadele etmek gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Sevdiğim herkesin beni terk ettiğini ve hiç kimsenin beni bu lanet evden kurtarmak için gelmeyeceğini düşündüğüm her an kalbimden bir parça kopuyor, eksiliyordum.

Roberto'nun gidişinin üzerinden üç gün geçmişti. *Tek başıma üç koca gün...* Akşamları birileri gelir umuduyla gözlerimi kapıya dikip beklemiştim ama bu dağın başında benden ve nöbetçi subaylardan başka hiç kimse yoktu.

Üç gün boyunca her gün farklı bir yöntemle kaçmaya çalışmıştım. Her kaçışımda karşımda başka bir subayı bulmuş ve yakalanmıştım. Yine de hemen pes etmemiştim. Hepsiyle nefessiz kalana kadar dövüşmüştüm.

Subaylar kaybettiğimi sanıyorlardı ama benim onlarla antrenman yaptığımın farkında değillerdi. Belki de biliyorlardı ve bu durumu umursamıyorlardı. Bir gün dördünü birden yeneceğime inanmıyor, beni küçümsüyorlardı.

Sorun değildi.

Ben, beni hor gören adamların arasından sıyrılıp yoluma devam etmenin bir yolunu her zaman bulmuştum. Tekrar bulurdum. Bu

yüzden her gün yeniden deneyecektim. Birini, nasıl dövüştüğünü bilmeden yenmeniz zordu ama hamlelerini ve zayıflıklarını ezberlediğinizde kazanma şansınız oldukça yüksekti.

Yalnız kaldığım ikinci günün ortasında subaylara yemek ikram etmiştim. Başta şüpheyle yaklaşsalar da kabul etmişler ve afiyetle yemişlerdi. Onlara karşı sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da kazanmak istiyordum.

Bana karşı gardlarını indirip duygularını açtıkları an darbeyi indirecektim.

Üç gündür kek yapmaya devam ediyordum ama her denediğimde başka bir sorun çıkıyordu. İlkinde kekin altı yanmış, ikincisinde şeker koymayı unutmuştum. Bu sabah başarısız bir kaçış deneyiminden sonra kek hamurunu hazırlama işlemi sırasında sinir krizi geçirmiş ve mutfağı darmadağın etmiştim.

Mutfak tezgâhına ve dolaplarına dağılan hamur midemi bulandırmıştı. Birkaç kez kustuktan sonra mutfağı toplamak yerine öylece bırakmıştım. Zaman algımı kaybedinceye kadar uyumak istemiştim ama akşam olmadan uyanmıştım.

Tek başına uyuyan biri için çok büyük olan yataktan kalktım. Kalın kürklü bir pelerini alıp üzerime geçirdim ve uzun beyaz çizmelerimi giydim. Örgü yaptığım saçlarımı açtığımda kalın dalgalar sırtıma döküldü.

Merdiveni hızlı adımlarla inip mutfağa hiç bakmadan salona geçtim. Devasa kapıyı sonuna kadar açıp temiz havayı içime çektim. Son iki gündür kar yağışı yavaşlamıştı. Yerde oluşan buzlara dikkat ederek birkaç adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Boğazına bıçak dayadığım subay başını bana çevirip tek kaşını soru sorarcasına kaldırdı. Bir kaçma girişiminde bulunup bulunmayacağımı anlamak istercesine beni baştan aşağıya süzerken diğer subay orada değilmişim gibi davrandı.

İkisinin ortasında durup bakışlarımı karşımda duran ağaçlara çevirdim. Güneş henüz batmamıştı ve ağaçların arkasına saklanırken

gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Beyaz bulutların her birini incelerken ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

"Kaç yaşındasın?"

Dün ilk defa sorduğum soruyu bugün tekrar yönelttim ama ikisinden de ses çıkmadı. Başımı hafifçe sola doğru çevirip, "Ben yirmi iki yaşındayım," dedim. "İkiniz de benden genç görünüyorsunuz ama daha tecrübelisiniz."

Sarışın subayın dudağının bir kenarı gururla havaya kalksa da sağımda duran subayda hiç tepki yoktu. Aramıza ördükleri duvarı yıkacak soruyu buluncaya kadar sabırlı davranmalıydım.

"Benimle sohbet etmeniz yasak mı, yoksa bu sizin kişisel tercihiniz mi?" Bir cevap duymak umuduyla birkaç dakika bekledim ama sessiz kaldılar. "Nöbet değişimini ne zaman yapıyorsunuz? Bir insanın saatlerce soğuk havada hareketsiz kalması mümkün değil. Belki de sinir krizleri geçirmek yerine nöbet değişimlerinizi takip etmeliyim."

Sarışın subay söylediklerime çok minik tepkiler verse de sağımdaki kişinin kayıtsızlığı canımı sıkıyordu. Başımı ona doğru çevirip, "Nasıl yemek yiyorsunuz ve ne zaman uyuyorsunuz, merak ediyorum," dedim. "Evin yakınlarında konakladığınız bir yer olmalı."

Bakış açısına girmek için öne doğru bir adım atıp bedenimi sağımda kalan esmer askere döndüm. Gözlerini ağaçlardan ayırmasa da beni görebildiğini biliyordum. "Rütben ne?" Onu baştan aşağıya süzerken, "Albay mısın?" diye sordum.

"Binbaşı?" Rütbeleri hatırlamaya çalışıyordum. "Teğmen, yarbay?" Kaşlarımı çattım. "İsimlerinizi bile bilmiyorum. En azından rütbelerinizi söyleseniz."

Subayın geriye doğru taradığı saçlarından bir tutam yüzüne düştüğünde tebessüm ettim. Bir heykeli andıran asaletiyle gözünü bile kırpmadığı sırada doğa onun tarafını tutmuyordu. Ellerimi onu taklit ederek belime yerleştirip dik durdum.

"Kapıda beklediğinize göre belki de çavuş olmalısınız," diye mırıldandım. "Ben çocukken babam evimize bir köpek getirmişti.

Bahçede bir kulübesi vardı ve bizi koruduğu için ismini Çavuş koymuştu."

Sarışın askerin dudakları arasından bir kıkırdama döküldüğünde esmer asker kaşlarını çattı. Gözlerinde öfke parıltısı gördüğümde, "Size hakaret etmeye çalışmıyorum," derken samimiydim. "Siz konuşmadığınız için kendim tahmin yürütmek zorundayım."

Esmer asker derin bir nefes aldığında, "Bana neden kızdığını anlamıyorum. Çavuş ismi köpekler arasında popüler. Bu benim suçum değil," dedim.

Sarışın asker, "Neden önemli?" dediğinde konuşmasına şaşırdım. İlk gün kapıyı açıp beni içeri tıktığından beri ağzını açmamıştı.

"Kiminle dövüştüğümü bilmek istiyorum." Göz kırptım. "Bu evden kaçıp aileme ve arkadaşlarıma kavuştuğumda onlara yendiğim kişilerden bahsederken rütbelerinizle hava atacağım."

Sarışın asker alaycı bir şekilde gülümsedi ama bir cevap vermedi. Yeniden ikisinin arasındaki boşluğa geçip gün batımını izlemeye kaldığım yerden devam ettim. Bir süre sonra esmer askerin sesini duydum.

"Bizi asla yenemeyeceksin."

İlk defa konuşmuştu. Onu sohbete dahil eden şeyin kışkırtmak olduğunu fark ettim. Gücüyle ya da rütbesiyle dalga geçtiğimi düşündüğünde cevap verecekse belki de gerçekten bunu yapmalıydım.

"Sizi şu an yenemiyor olabilirim ama bu durum değişecek." Esmer askere baktım. "Çok küçük yaşta bir askeriyeye girip sizler gibi eğitim görmemiş olabilirim ama ne kadar güçlü olduğumu biliyorsun."

Subayın çenesi gerildiğinde bunu bir evet olarak kabul ettim. İyi bir konuşmacı değillerdi ama iyi birer dinleyicilerdi. İçimde biriken tüm duyguları ve fikirleri sırasıyla dökmem için güzel bir fırsattı.

"Rakibimle karşılaşırken yaptığım hamlelerin sizin yanınızda biraz serseri kaldığının farkındayım. Ben dövüşmeyi sokakta öğrendim. Başıboş gezen adamlar ya da paralı askerler sizde olan disipline sahip değiller. Subaylar hakkında çok şey duymuştum ama..." Dudak

büzdüm. "Bu kadar istikrarlı, soğukkanlı ve disiplinli olduğunuzu bilmiyordum."

Göğüsleri övgümle şiştiğinde gülümsedim. "Açıkçası burada olmanızı bir iltifat olarak kabul ediyor ve kendimle gurur duyuyorum. Kralınız sıradan paralı askerleri iki gün içinde aşıp kaçacağımdan emindi. Bu yüzden onların yerine sizler buradasınız."

Güneş tamamen batarken rüzgârın sesini dinledik. Onların nöbetine eşlik ederken kadınlar askeriyeye alınmadığı için üzüldüm. Benden iyi bir kraliçe ya da eş olmamıştı ama ülkesine hizmet etmek için savaşan iyi bir subay olurdu.

Hava kararkdığında subayları nöbetinde yalnız bıraktım. Şömine söndüğü için soğuyan salondan geçip üst kata çıktım. Yatak odasındaki şömineye birkaç odun atıp ateşi harladım. Çizmelerimden ve kıyafetlerimden kurtulup annemin seçtiği geceliklerden birini giydim. Yatağa uzanıp kalın yorganın altına girdim. Karnımdan gelen sesleri umursamadan uyudum.

Ağzıma giren saçları çıkarırken gözlerimi araladım. Bir anlığına nerede olduğumu anlamadım. Kendi etrafımda dönüp yatağa sırtüstü uzandım. Gözlerimi ovuştururken burnuma gelen tanıdık koku dikkatimi çekti.

Yatağın sağ tarafına döndüğümde yatmadan önce düzgün olan örtünün bozulduğunu gördüm. Yorgan açılmıştı ve çarşaf kırışmıştı. Yastıktan Ares'in kokusunu aldığımda ben uyurken yanıma uzandığını düşündüm.

Şimdiye sönmüş olması gereken şömine harıl harıl yanıyordu. Ben uyuduktan sonra eve gelmişti. Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum. Karnımda bir anlık umutla uçuşan kelebekleri susturmak için belki de çoktan gittiğini ve evde yine yalnız kaldığımı kendime hatırlattım.

Günler sonra birini göreceğim için mi, yoksa o kişi Ares olduğu için mi heyecanlandığımı bilemeden yorganı bir kenara atıp yataktan kalktım. Uzun, lacivert geceliğimin eteklerini düzeltip yatak odasından çıktım. Koridoru geçip merdiveni inerken mutfaktan gelen sesleri işittim.

Mutfak kapısının önünde hareketsiz bir şekilde durdum. Bana sırtı dönük olan Ares başını tezgâha eğmişti. Bir tahtanın üstünde ekmeğe benzer bir şeyler kesiyordu. Karnımdaki kelebekler haklı çıktıkları için kanatlarını daha hızlı çırpıyorlardı.

Konunun Ares ile bir ilgisi yoktu. Uzun süre sonra tanıdık bir yüz gördüğüm için heyecanlıydım. İçimden defalarca kez aynı sözleri tekrarlayıp nabzımı sakinleştirmeye çalıştım.

Etrafı incelerken mutfak dolaplarının ve tezgâhın temizlendiğini gördüm. Ares'in her yeri toparladığını ve sildiğini anladığımda şaşırdım. Başkasının pisliğini temizleyecek bir adama benzemiyordu. Krallar sıradan insan işleriyle uğraşmazdı.

Ares dolabın kapağını açıp bir tabak çıkarırken gözlerimi kıstım. Uzağı göremediğim için tabağa dizdiği yiyeceği tam olarak anlayamadım. Ares, tabağı adaya koymak için döndüğü sırada beni fark etti ve hareketleri yavaşladı.

Beyaz bol bir pantolonun üzerine giydiği beyaz gömleğin yakası açıktı. Çok açıktı. Sadece alttan iki düğmesi kapalıydı ve karın kaslarının bir kısmını görebiliyordum. Geniş omuzlarını ortaya çıkaran gömlekten bakışlarımı ayıramıyordum.

Kalbim göğsümden çıkmak istercesine atarken konunun Ares'le ilgili olduğunu kabul ettim. Midemdeki kelebeklere karşı ellerimi havaya kaldırdım ve suçu üstüme aldım. *Haklıydınız...*

Ares'in yüzüne bakmayı başardığımda onun da aynı şekilde beni incelediğini gördüm. Buz mavisi gözlerinde özlemle lacivert geceliğime ve yırtmacın açıkta bıraktığı bacağıma bakıyordu. Tüm bedenimi ateşlere atacak bir yavaşlıkla yüzüme ulaşan gözleri önce dudaklarıma uğradı.

Ona doğru ilerlediğim sırada başını sağa sola sallayıp önüne eğdi ama tam karşısındaki sandalyeye otururken tekrar bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda alnına dökülen saçlarını geriye itmek için büyük bir istek duydum. Bir yanım ona dokunmak istiyordu ama kendimi kontrol etmek için ellerimi birbirine kenetledim.

Ares boğazını hafifçe temizleyip, "Hangisini sevdiğini bilmiyorum," dedi. "Bu yüzden hepsinden getirdim."

Bana arkasını dönüp torbalardan çıkardığı diğer yiyecekleri dilimlerken gözlerim tezgâha döndü. Dört tabağın içinde birbirinden farklı kekler vardı. Kakaolu olduğunu fark ettiğim kekin yanındaki tabağa uzandım. Açık sarı rengindeki keki burnuma yaklaştırdığımda limon kokusu aldım.

Ares iki tabağı daha tezgâha bıraktığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Çok fazla kek vardı. Vişneli, portakallı, yaban mersinli, havuçlu, bademli ve fındıklı... Hayatımda daha önce hiç bu kadar çeşidi bir arada görmemiştim.

Ares hem kendi hem de benim önüme boş bir tabak, çatal ve bir bardak sıcak çay bıraktığında koyduğu üç tabağın sonuncular olduğunu anladım. Tam karşıma oturup limonlu keke uzandığında bakışlarım günlerdir yapmaya çalıştığım elmalı ve tarçınlı kekin üzerindeydi.

Biri ona kek yapmaya çalıştığımı ve her defasında başarısız olduğumu haber vermişti. Bu yüzden benim için her çeşit kekten hazırlatmış ve getirmişti. Birinin benim için yaptığı en güzel şey miydi bilmiyordum ama başka zaman olsa kalbimi bir pamuğa çevirecek kadar düşünceli bir hareketti. Kalbim bir buz gibi erirken zihnim beni bir kafese kapattığını hatırlatıyor ve bu güzel anı mahvediyordu.

Elmalı ve tarçınlı keke doğru uzanıp kendi tabağıma bir dilim koydum. Çatalın kenarıyla keki kesip ağzıma bir parça attım. Tarçın tadı az geliyordu. Nancy'nin yaptığı kadar iyi olmasa da gerçekten güzel bir kekti.

Ares son iki gündür hiçbir şey yememiş gibi her kekten büyük dilimler alıp yediğinde benim de iştahımı açtı. Vişneli ve yaban mersinli keklerden de birer dilim yedikten sonra tekrar elmalı ve tarçınlı kek yedim.

İkimiz de sessizlik içinde karınlarımızı doyururken ara ara bakışlarımız buluşuyor ama ilk cümleyi kuran kişi olmamak için büyük bir çaba sarf ediyorduk. Ondan korkuyor ya da kaçıyor değildim. Onunla iletişim kurarsam kaybedeceğimi biliyordum.

Bir yanım onun ağzından çıkacak olan her şeye inanacaktı. Ares karşıma geçip hangi yalanı söylerse söylesin, her cümlenin yalan olduğunu bilsem bile ona kanacaktım. Kalbimin tamamı ona duyduğum aşkla doluyken doğru kararlar veremeyecektim. Her şekilde beni etkilemeyi başaracaktı.

Fakat onunla konuşmazsam uzun süre daha buradan çıkamayacaktım ve ben şimdiden çok sıkılmıştım. Bir an önce buradan kurtulmak, aileme ve arkadaşlarıma neler olduğunu öğrenip söz verdiğim intikamı almak istiyordum.

Sıcak kupayı iki elimle tutup çaydan bir yudum içtikten sonra, "Cezam ne zaman bitecek?" diye sordum. Ares başını önündeki tabaktan kaldırıp gözlerimin içine baktı. Sorunun cevabını bir süre düşündü.

"Belirli bir tarih yok."

"*Belirli bir tarih yok* demek, *ben ne zaman istersem o zaman* mı demek?" Gözlerim kızgınlıkla bakarken dudaklarımda tebessüm vardı.

Ares alnına düşen saçları geriye taradı. Rahat bir pozisyon bulmak için taburede kımıldandı. "Öyle gözüküyor." Çayından bir yudum aldı.

Sorularıma kayıtsız kalmak için çabalasa da yüz ifadesi onu ele veriyordu. Getirdiği kekleri yiyor, onunla konuşuyor ve tavır almıyor olmam hoşuna gitmişti. İkimiz de birbirimizi suçluyor, nefret etmeye çalışıyorduk ama başka bir yanımız birbirimizi affetmek için can atıyordu.

"Peki." Başımı hafifçe yana eğdim. "Ne zaman istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden, "Ortalık sakinleşince," dedi.

"Ortalık karışık mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Biliyorsun."

Hiçbir şey bilmiyorum deyip çığlık atmak yerine sakin kalarak, "Burada hiçbir şey bilmiyorum," dedim. Ares'in karşısında sinir krizi geçirmek istemiyordum çünkü onun istediği tam olarak buydu.

Limonlu kekten bir parça alırken, "Anteros'un yarattığı dağınıklığı toparlıyorum," diye açıkladı.

Bakışlarımı onun tabağından yüzüne doğru çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda kararlılıkla konuştum. "Onu şimdiye kadar öldürmüş olmalıydın."

Erote Örgütü'nden saraya geldiğimiz günün üzerinden çok uzun süre geçmişti. Aylar olmuştu ve Ares defalarca kez Anteros'u öldürmek için saraydan ayrılmıştı. Bu konunun çoktan kapanmış olması gerekiyordu.

Ares itiraf etmekten hoşlanmıyormuş gibi, "Kolay değil," dedi.

"Baron onu desteklediği sürece de kolay olmayacak."

Ares'in Baron kim diye sormasını beklerken o çok şaşıracağım bir cevap verdi. "Eğer ortada dönen dedikodular doğruysa, ülkemdeki kadınları ve çocukları diğer ülkelere satıyorlarsa..." Ses tonu kararlıydı. "Hepsini öldüreceğim. Önce kendi ülkemde bana ihanet edenleri sonra da diğer ülkelerde satın alan kişileri."

Gerçeklere dedikodu demesi canımı sıktı. "Bu *bilgilerin* doğruluğundan emin değil misin?" Bilgi kelimesini bastırarak söyledim.

"Ne kadar doğru olmasını istemesem de araştırmalarım tek bir sonuca varıyor." Sırtını dikleştirdi. "Ani karar veren bir kral olmak istemediğim için önlem alıyorum."

Tek kaşımı şüpheyle kaldırdım. "Ani karar veren bir kral olmak istemiyorsun." Onu tekrar ederken fısıldamıştım. "Tanıdığım en dengesiz adamsın." Sonradan aklıma gelmiş gibi parmağımı kaldırdım. "Ah! Bir de en alıngan."

Ares dirseklerini tezgâha yaslayıp öne doğru eğildi. Gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan, "Bu yorumu yaparken beni yanına koyup karşılaştırdığın diğer adamları çok merak ediyorum," dedi. "Bir gün..." Dudaklarını yaladı. "Bir gün tüm bu işler bittiğinde tanıdığın diğer adamların listesini yapacağız."

Bakışlarındaki ateş tenimi yakarken nefesimi tuttum. Ona canını acıtacağını bildiğim sert bir cevap vermek ve nefretini körüklemek yerine dürüst oldum. Dişlerimin arasına aldığım altdudağımı özgür bırakıp konuştum.

"Seni anlamıyorum." Kafamı karıştırıyordu.

"Hayır." Geri çekildi. "Anlaşılmaz olan kişi ben değilim, Megan." Boş tabakları üst üste koyarken kızgındı. "Gözlerinin içine bakıp benden sakladığın bir sır olup olmadığını sorduğumda yalan söyleyen sendin."

Yerinden kalkıp tabakları lavabonun içine bırakırken, "Benimle konuşmak, gerçekleri anlatmak yerine sır saklayan sendin," dedi. Ona itiraz etmek için dudaklarımı araladım ama konuşmama izin vermedi.

"İdam sehpasına çıkıp kendi canınla oynayan sendin."

"Oraya çıkmamı sen istedin!" Sesim beklediğimden daha yüksek çıktı.

Ares kollarını iki yana açıp tezgâhın kenarlarını sıkıca tuttu. Aramızdaki mesafeden nefret ediyormuşcasına öne doğru eğildi. "Bana tanıştığımız ilk andan itibaren yalan söyledin. Sen ve arkadaşların bir örgütün parçası oldunuz." Dişlerinin arasından, "Seni herkese karşı savundum," dedi. "Senin..." Yenilgiye uğramış gibi başını sağa sola salladı. "Senin bana karşı dürüst olduğunu sandım."

"Sana karşı her zaman dürüst davrandım."

Arta kalan kekleri getirdiği torbalara koydu. Kek torbalarını kilere yerleştirdikten sonra bir havluyla tezgâhı sildi. Önüme yeni bir bardakta sıcak çay bırakırken, "Davranmadın, Megan," dedi. "Senin yanında olmak için her şeyi yaptım ama sen her defasında karşımda durmayı seçtin."

Bana sırtını dönüp lavabonun içindeki kirli tabakları yıkamaya başladı. Onu basit ev işleri yaparken izlemek dikkatimi o kadar çok dağıtıyordu ki kendimi savunacak güzel bir cevap bulmam uzun sürdü.

"Birlikte hareket etmiyor olmamız senin karşında durduğumu göstermez." Temiz tezgâhtaki çay bardağına uzandım. "Aynı amaç için savaşıyorsak karşında değilimdir."

"Ama yanımda da değilsin." Islak ellerini havluya silerken bana döndü. "Arkamdan iş çevirmeyi seviyorsun ama herkesi tek başına kurtaramayacağını anlamıyorsun."

Yanılıyordu. Herkesi tek başıma kurtaracak kadar güçlüydüm. Ondan yardım istememi ve yan yana savaşmamız gerektiğini düşünüyordu. Eskiden olsaydı ona katılırdım. Elinden tutup her savaşa beraber girerdim ama artık olmazdı.

Ares hakkında öğrendiğim yeni bilgilerden sonra ona güvenemezdim.

Ben sessiz kaldığımda, "Sana en başında söylemiştim," dedi. "Aldığın kararların her zaman en doğrusu olduğunu düşünen insanlarla çevriliyken gerçekleri görmek zor, kandırılmak kolaydır."

İşlerini bitirdikten sonra tabureye oturup kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen beni öldürmek için can atarken senden etkilenmemin ve evlenmek istememin sebebi buydu. Herkes bana hayal satarken sen gerçekleri yüzüme haykırdın. Yanımda yalan söyleyen, sadece kendini düşünen ya da ülkesini umursamayıp yarın hangi elbiseyi giyeceğine karar vermeye çalışarak uyuyan bir kraliçe istemedim."

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve bardaktan çıkan dumanı izlemeye başladım. Ares sıkıntılı bir nefes aldı. "Ne olursa olsun güvenebileceğim birini istedim," dedikten sonra biraz duraksadı. "Ve güvendim."

"Birilerine güvenip hayal kırıklığı yaşayan tek kişi sen değilsin, Ares."

"Hayır." İtiraz etti. "Ben hayal kırıklığı yaşamadım." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bir kralla evlendin diye mücadele etmeyi bırakacağını hiçbir zaman düşünmedim. Başını derde sokacağını, es-

kisinden daha güçlü bir şekilde kadınlar için savaşacağını ve asla pes etmeyeceğini biliyordum."

Ares yerinden kalktı ve tezgâhın en köşesinde duran büyük bir torbadan üzeri kapalı bir tabak çıkardı. Geniş tabağı ikimizin arasında duran mermere bıraktığında kapağın altında ne olduğunu merak ettim.

Ares tabağın üzerinde duran kapağı açmadı. Bana sırtını dönüp boş torbaları katladı. O an gideceğini anladım ve telaşla konuştum. "Sorun ne?" Pes etmeyeceğimi biliyorsa neden kızgındı?

Sessiz kaldığında, "O zaman sorun ne, Ares?" diyerek sorumu tekrarladım.

Boş torbaların hepsini daha küçük bir torbaya koydu. Bana yüzünü döndüğünde, "Ülken için savaşırken..." dedi. Söyleyeceği şeyden tereddüt ederek bakışlarını benden kaçırdı. Bu tavrı karşısında merakım daha da arttı. Gözlerimi onun yüzünden ayırmadan söyleyeceği şeyi bekledim.

"Güneyde büyüyen Leydi Megan Maureen Sheran olarak değil, Buz Krallığı'nın kraliçesi Megan Maureen Henderson olarak savaşmanı beklerdim."

Ares sözlerini bitirip bana arkasını döndüğünde sıktığım dişlerimi serbest bıraktım. Mutfağın çıkışına doğru yürüdüğünde dudaklarımda tatlı bir tebessümle konuştum.

"Sorun benim kim olduğum değil." Son bir defa bana baktı. Beni anlamak istercesine kaşlarını çatan Ares'e, "Senin beni kim olarak gördüğün," dedim.

O, evden çıkıp beni tekrar yalnız bıraktığında gözlerimi kapadım. Geriye düşmemek için tezgâhın kenarına tutundum. Ares'in sözlerini bir bir düşünürken onun aksine ben yanıldığını biliyordum.

Her zaman onun kraliçesi olduğumu söylemiş, henüz evlenmemişken bile bana defalarca kez, *"Kraliçem,"* diye seslenmişti. Fakat çoğu zaman karşısında bir kraliçe varmış gibi davranmamış, hak ettiğim saygıyı bana vermemişti.

Beni bir kraliçe olarak görmemişti.

Tarihte hiçbir kraliçe yaptığı hata yüzünden idam sehpasına çıkarılmamıştı. Hiçbir kraliçe ülkesiyle ilgili bir soruna sebep olduğunda sürgüne gönderilmemişti. Eğer Ares beni annesinin bıraktığı taca layık görseydi onca insanın karşısında küçük düşmeme izin vermez, beni bu duruma sokmazdı.

Ben her geçen gün bir kraliçe olduğumun farkına varıp sorumluluklarımı yerine getirmeye çalışırken Ares, kim olduğumu anlayacak kadar beni tanımamıştı. İkimiz de birbirimizi yeterince tanımamış olmalıydık ki böyle büyük öfke krizleri yaşıyorduk.

Beni, bir Henderson gibi değil hâlâ bir Sheran gibi davrandığım için suçlayıp kışkırtmaya çalışması inanılmazdı. Onun bana verdiği soyisim umrumda değildi. Henderson soyismini hak etmek için onun sözünden çıkmayan bir kadına dönüşmeyecektim.

Gerçekten ülkesi için iyilik yapan ve savaşan bir soyisim istiyorsa belki de Ares, Sheran soyisimini almalıydı. Henderson soyundan gelen hiç kimse bu ülkedeki şiddeti görmezken ben ve ailem farklı şekillerde savaş veriyorduk.

İçimdeki öfke dışarı çıkarken, "Siktir git," diye fısıldadım. Evde yalnız olduğumu hatırladığımda bu sefer bağırarak küfrettim. Ares ve beklentilerine kafayı takmayacaktım.

Önümde duran tabak dikkatimi çektiğinde ikinci kez düşünmeden kapağı kaldırdım. Dilimlenmiş balkabaklarının üzerine dökülen şerbeti ve serpilen cevizleri gördüğümde, "Aptal herif," diye mırıldandım.

Balkabağı tatlısı getirmişti.

Kalbimi bir yandan kırarken diğer yandan onarmaya çalışıyordu. O kadar büyük bir aptaldı ki yaptığı hataları göremiyordu. Sanki hiç sevilmemiş ve saygı görmemişti ve tüm bunları kazanmak için herkesle bir savaşa girmişti.

Kendini sevmeyen, saygı duymayan ve kendine bile güvenmeyen bir adamı, onu sevdiğinize ikna edemezdiniz. Güvenmesi için dört

dörtlük davransanız da içine yerleşen şüpheyi silemezdiniz. Ne kadar ödün verip fedakârlık yapsanız da onu değiştiremez, onunla beraber kendinize olan sevginizi ve saygınızı da kaybederdiniz.

Ares'in karşısında geri adım atmayacak ve kendimden ödün vermeyecektim. Başka bir zaman olsa ona duyduğum aşk yüzünden canımı verecek kadar ileri gidip her şeyi mahvederdim ama karnımda taşıdığım bebeğin sevgisi hissettiğim her duygudan daha fazlaydı. Bebeğimin iyiliği için babasının karşısında durmak zorunda kalacaksam ikinci kez düşünmeden bunu yapacaktım.

Ares'in nerede durmak istediği ise onun seçimiydi.

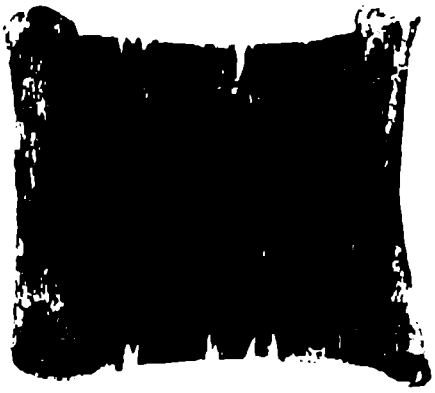

BÖLÜM 5

HARİTA

İki hafta önce...

MEGAN

Bir kralla evlenip ülkenin görebileceği en görkemli kraliyet düğününü düzenledikten sonra günlerinizin bir kraliçenin ihtişamlı mutluluğuyla geçeceğini sanırdınız ama almak istediğiniz intikam rüyalarınıza girip geceleri uyutmadığında mutluluk bir yana huzurunuz da kalmazdı.

Uyku tutmadığında gözlerimi aralayıp yatakta sola doğru döndüm. Kollarını yastığın altından geçirip yüzüstü uzanan Ares'e baktım. Duştan yeni çıktığı için nemli olan saçları alnına dökülmüştü. Her zaman gergin olan çenesi ve sert yüz hatları uyurken daha yumuşaktı. Dudakları hafif aralıktı ve küçük bir çocuk gibi masum gözüküyordu.

Çıplak sırtına ve kol kaslarına bakarken aklımdan geçen arsız düşünceleri dizginlemekte zorlanıyordum. İki gündür sarayda değildi ve onu çok özlemiştim. Onu görmediğim her gün göğsümdeki sıkıntı daha da büyüyerek beni huysuz bir kadına dönüştürüyordu.

Erote Örgütü, saraydan intikamını almak için ülkeyi karıştırırken Ares düzeni korumaya çalışıyor ve örgütü tamamen yok etmek için uğraşıyordu. Bu yüzden seyahat etmeye ve tahtta beni tek bırakmaya başlamıştı.

Ben de onun sarayda olmadığı günleri fırsat bilip kendi intikam planımı yapıyordum. Prens Roberto'nun Hector hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Hector'un Kral Benjamin'le yakınlığı, kralın babamla küslüğü ve Hector'un örgütler içinde Baron ismiyle anılması beni bazı konularda şüphelendiriyordu.

Buz Krallığı, yalnızca kraliyet ailesinin hazinesiyle yönetilecek kadar zengin bir krallık olmadığı için ülkenin zengin iş insanlarıyla yıllarca işbirliği yapmıştı. Kendi hazinesi yeterli zenginlikte olan ülkeler hiçbir ticaret ağına bağlı olmadan özgürce kararlar alabilirdi ama ülkenizi kalkındırmak için büyük ticari işleri yapan adamlara ihtiyacınız varsa onların fikrini almadan bazı kararları veremezdiniz.

Bizim krallığımız yaşadığımız coğrafyanın soğuk bir iklime sahip olmasından dolayı birçok dalda ticaret yapamıyordu. Aynı zamanda uzun bir süre önce girdiğimiz savaşların verdiği hasarları henüz toplayamamıştı. Hector gibi zengin iş insanlarının sağladığı ekonomik destek ve yeniden yapılanmayla ülkeyi kendine getirmişlerdi ama bu da kraliyet ailesinin sürdüğü hükme dair şüpheler oluşturmaya başlamıştı.

Hector'un kraliyet ailesiyle yakınlığını biliyordum ama kraliyetin Hector'un işlerinin ne kadarına ortak olduğunu ve neyin içine sürüklendiğini bilmiyordum. Kadın ve çocuk ticaretine de ortaklar mıydı?

Bu sorunun cevabını alabilmek için bir süredir araştırma yapıyordum ama tüm kayıtlar yetersizdi. Asıl arşiv kralın çalışma odasının arka tarafından açılan daha küçük bir odanın içinde gizliydi ve Ares sarayda olmadığında bu odaya erişmek zordu.

Ares'e gizli bilgilerin saklandığı arşive girmek istediğimi söylesem ikinci kez düşünmeden izin verirdi ama neyi araştırdığımı da merak eder, onunla paylaşmamı isterdi. Elimde bir kanıt olmadan Hector hakkında konuşmak bana zarar verirdi. Ares, Hector'u kaybettiği babasının yerine koymuştu ve ona çok güveniyordu. Onunla tüm bu konuları konuşmadan önce bir kanıt bulmalıydım.

Yatakta sırtüstü uzanıp başımı çalışma masasının arkasındaki dolabın yanında duran kapıya çevirdim. O kapının anahtarı sadece

Ares'te vardı. Onun sarayda olmadığı günler bu odaya yaklaşmamıştım ama şu an çok cazip gözüküyordu.

Ares gece yarısı yolculuğundan döndüğünde onun yatak odamıza gelmesini beklemeden çalışma odasında ziyaret etmemin ve odadaki yatağa sürükleyip burada vakit geçirmek için sabırsız olduğumu söylememin sebebi belliydi: O uyurken anahtarı almak.

Yapacağım şeyden vazgeçmeden hemen önce harekete geçmeliydim. Yataktan yavaşça kalkıp sessiz adımlarla çalışma masasına ilerlerken arkama dönüp Ares'i defalarca kez kontrol ettim. Uykusu derin ve yol yorgunu olduğu için şanslıydım.

İlk önce birkaç çekmeceyi karıştırdım sonra da dolaplardaki rafları tek tek kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Karanlıkta bir şeyleri görmek zordu ve mum yakmak gibi bir riske de girmeyecektim. Ellerimi belime koyup tedirgin bir şekilde bakışlarımı odada gezdirirken Ares'in yerde duran kıyafetleri dikkatimi çekti.

Zihnimde parlayan fikirle kıyafetlerinin yanına gittim ve ceplerini karıştırdım. Üniformasının içcebine saklı bir kesenin içinde anahtar bulduğumda kıyafetleri olduğu yerde bırakıp kapıya ilerledim. Anahtarı yavaşça kilide sokup çevirdiğimde kapı hiç sorun çıkarmadan açıldı.

Başımı sağa çevirip yatakta uzanan Ares'in bedenini birkaç dakika boyunca izledim. Hareketsiz kaldığında anahtarı kilitten çıkardım ve odanın kapısını açıp içeri girdim. Anahtarı iç tarafa takıp kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yaslayıp sakinleşmek için biraz bekledim.

Karanlık odada yolumu bulmak zordu. Ufak bir pencereden yansıyan ay ışığının yardımıyla odanın ortasında duran masaya doğru yürüdüm. Ellerimi önümde siper edip bir yere çarpmamaya özen gösterdim. Masanın üstünde duran mumu yanındaki kibritle hızlıca yaktım ve oda aydınlandı.

Kendi etrafımda bir tur dönüp odanın tüm detaylarını aklıma kazıdım. Odanın üç duvarı tamamen raflardan oluşuyordu. Rafların en altında iki çekmeceli ve bir kapaklı dolaplar vardı. Raflardaki yan yana

dizilmiş dosyalara gözlerimi kısarak baktığımda bu kalabalığın içinde aradığım bilgiyi nasıl bulacağımı bilememek beni telaşlandırdı.

Kitap kulübünün gizli bir parçasıyken dikkat çekmemek adına hepimiz kütüphanede belirli sürelerde çalışmıştık. Bu yüzden raflardaki dosyaların bir düzene göre dizildiğinin farkındaydım. Mumu elime alıp ışığı raflara yaklaştırdım. Üç duvardaki tüm rafları sırasıyla dolaşıp düzeni anlamaya çalıştım.

Tüm krallıkların isimlerinin dizili olduğu rafı bulduğumda bir dosyayı alıp yere bıraktım. Mumu da dosyanın yanına koyup dikkatle açtım. Güneş Krallığı ile Buz Krallığı'nın kendi aralarında yaptığı ülkeler arası antlaşmaları gördüğümde doğru yerde olduğumu anladım.

Güneş Krallığı'nın dosyasını kapatıp diğer dosyaları sırasıyla açtım. Toprak, Su ve Ateş Krallığı'nın da bilgilerine ulaştım ama Kül Krallığı'na dair bir belge göremediğimde rafları tekrar ve tekrar kontrol ettim.

Alnımdan akan terleri silerken yenilgiyle yere oturdum. Bir şeyler eksikti. Bakışlarımı raflardan ayıramazken mumu soğuk zemine koydum. Rafların altındaki çekmeceleri izlerken zihnimde bir ışık yandı. Bir şeyler eksik değildi. Bilerek gizlenmişti.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek önümdeki çekmeceleri açtım. Üst çekmecedeki dosyaları tek tek incelediğimde her şey masum gözüküyordu. Sıra alt çekmecenin raflarına geldiğinde en üstte duran dosyada Kül Krallığı'nın ismini okudum. İçimden bir ses aradığım şeyin burada olduğunu söylüyordu.

O sesi dinleyerek mumu dosyalara yaklaştırdım ve her bir antlaşmayı, ticari sözleşmeyi dikkatle inceledim. Kül Krallığı'nın kralından daha çok Prens Markeline'nin imzalarının olduğu sözleşmeler dikkatimi çekti. Ülkenin kralı varken neden oğlunun adı geçiyordu? Prens Roberto'nun ya da Prens Darion'un, Buz Krallığı'nın kralı varken onun yerine bir antlaşma yapabileceğini sanmıyordum.

Bir belgenin altında Hector Morrison ismini okuduğumda yanındaki diğer isme baktım. Prens Markeline'nin imzası ve mührü vardı.

İkisinin yapacağı işbirliğini merak ederken prensin yanında başka bir prensin imzasını daha gördüm.

Leonard Ares Henderson.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken yanlış okuduğumu sandım. Mumu belgeye yakınlaştırıp yan yana dizili isimleri sırasıyla inceledim. Hector Morrison, Edwin Markeline Ash ve Leonard Ares Henderson.

Bakışlarım belgenin üst kısmına kaydığında kaşlarımı çattım. Genelde soyluların gittiği eğlence mekânının ismini okuduğumda donup kaldım. Daphne. Damon ve benim Sarah'ı kurtarmak için gittiğimiz bu mekânda bıçaklanmıştım ve Ares beni kurtarmıştı. O gün onun neden orada olduğunu sorgulamamıştım ama belgeye baktığımda sebebini anlıyordum.

Ares, Daphne'nin ortaklarından biriydi.

Evlendiğim adamın, kadın ticareti yapmasından şüphe ettiğim bir mekâna ortak olduğunu kabul etmeyecektim. Ares, böyle bir şey yapmazdı. Hayır. Belgeyi baştan sona okudum. Herhangi bir yerde Kral Benjamin Henderson'ın imzasını aradım ama yoktu.

Bakışlarım uzaklara daldığında sessizliği dinledim. Ya yanlış adama güvendiysem? Ya Ares en başından beri Hector'un yaptığı her şeyi biliyor ve onun işlerine ortaksa? Onlarca soru aklımdan hızla geçerken yarısına kadar eriyen mum beni kendime getirdi.

Ares uyanmadan önce daha fazla bilgi edinmeli ve buradan çıkmalıydım. Dosyanın içindeki diğer tüm belgeleri çıkarıp Hector'un isminin geçtiği mekânların hepsini masadan aldığım bir kâğıda telaşla yazmaya başladım. Hector ve Prens Markeline ile ortak oldukları yerlerin isimlerini not ettim.

Ares'in ismi sadece Daphne belgesinde geçiyordu. Buz Krallığı'na ait ilk belgelerde Kral Benjamin'in imzası vardı ama son zamanlarda imzalanan belgelerde hiçbir kralın imzası yoktu. Yalnızca kraliyet mührü vardı.

Tüm dosyaları aynı şekilde yerine bırakıp yazdıklarımı not aldığım sayfayı katladım ve korsemin altından geçirip gizledim. Tam

dışarı çıkmayı düşünürken bakışlarım incelemediğim raflara kaydı. Sırtımdan akan ter damlaları bu odadan ayrılmam için net bir mesajdı ama Ares'in uyuduğu odanın sessizliği beni cesaretlendirdi.

Az önce araştırma yaptığım rafların hemen yanındaki rafları ve çekmeceleri karıştırdım. Hiçbir şey bulamadığımda açmadığım son çekmeceye dizlerimin üstünde ilerledim. Mumu yerde bırakıp çekmecenin kulpunu kendime doğru çektim.

Buz Krallığı'nda ticaretin döndüğü tüm limanların bir haritasını ve haritanın altında o limanlardan sorumlu iş insanlarının listesini bulduğumda gözlerim parladı. Hector'un sırlarını gizlediği işyerlerinin hepsi elimin altındaydı.

Bakışlarım kapıyla belgeler arasında gidip geldi. Eriyen mum içeride gereğinden fazla kaldığımı haber veriyordu. Kalbim küt küt atarken başka bir şansım olmamasından ve yakalanmaktan aynı anda korkuyordum.

Her şeye rağmen Baron'un kim olduğunu herkese göstermeli, kardeşimin intikamını almalı ve o zehir yayan gözlere, yaktığı canların bedelini ödetmeliydim. Yerden hızla kalkıp elimdeki kâğıtları masanın üzerine koydum. Haritayı açıp parşömenin dört köşesine masada bulduğum ağır malzemeleri yerleştirdim.

Haritanın aynısını boş bir kâğıda kaba taslak çizdim. Hector ve şüphelendiğim diğer isimlerin limanlarını bölge bölge not aldım. Her ismi ve işyerinin bilgisini kaydettiğimden emin olduktan sonra belgeleri aldığım yere geri koydum. Kendime hazırladığım kâğıtları katlayıp korsemin altındaki diğer kâğıdın yanına ekledim.

İşim bittiğinde saçlarım enseme ve alnıma yapışmıştı. Elimin tersiyle yüzümdeki teri sildim. Stresten midem bulanmaya başlamıştı. Odada uzun süre havasız kalmıştım. Son bir kez bakışlarımı odanın içinde gezdirip ortalığı aynı şekilde bıraktığımdan emin oldum. Anahtarı kilitten çıkarıp kapıyı yavaşça açarken tanrılara yanımda olmaları için dualar ettim.

Ares'in uyuduğu çalışma odasına geçtiğimde onun hâlâ yatakta uzandığını gördüm. Tuttuğum nefesi özgür bırakıp rahatlarken kapıyı kilitledim ve anahtarı Ares'in ceketinin içindeki gizli keseye koydum.

Gün daha doğmamıştı ve herkes uyurken kütüphaneye gitmek, korsemin altına sakladığım kâğıtlardan kurtulmak için iyi bir zamandı. Şansımı zorlamak mıydı? Evet. Fakat gece yarısı kütüphaneye gitmem kimseyi şaşırtmazdı. Kitap okumayı severdim.

Yatağın ayakucunda duran kalın pelerinimi alıp sırtıma geçirdim. Pelerinin iplerini bir kurdele yaptıktan sonra Ares'i çalışma odasındaki yatakta bırakıp dışarıya çıktım. Muhafızlar beni gördüklerinde önümde eğildiler. Onların peşimden gelmesini istemediğim için fısıldayarak konuştum.

"Kütüphanede yalnız zaman geçireceğim." Çalışma odasını gösterdim. "Kralınızla beraber kalın."

Muhafızlar emirlerimi dinleyip kapıda bekleme görevlerine devam ederlerken sessiz ve loş koridorlarda hızlı adımlarla ilerledim. Bu saatte biriyle karşılaşacağımı sanmıyordum ama yine de etrafı kontrol ederek yürüyordum.

Odaların alt katındaki devasa kütüphaneye ulaştığımda kitapların kokusunu içime çektim. Yüzüme dökülen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırırken derin nefesler aldım. Bir an önce sakinleşmem gerekiyordu. Ben artık leydi unvanıyla anılan o kadın değildim. Hiç kimse bir kraliçenin yaptıklarını sorgulayamazdı.

Toparlanmak için kendime verdiğim süre bittiğinde rafların arasından dolanıp kütüphanenin arka tarafına geçtim. Son zamanlarda buraya çok sık geliyordum. Kütüphane sarayın en sessiz bölümüydü ve yalnız kalabildiğim tek yerdi.

Sarayın arka bahçesini rahatlıkla gören büyük camın önüne bir masa yaptırmayı düşündüğümü anlattığımda Ares ona sormama gerek olmadığını ve istediğim şekilde hareket edebileceğimi söylemişti. Hizmetlilerin yeni bir masa getirmesi ve yerleştirmesi ise sadece bir günlerini almıştı.

Kraliçe olmak birçok açıdan eşsizdi.

Masanın köşesinde duran mumu yakarken sandalyeye oturdum. Korsenin altına sakladığım kâğıtları çıkarmadan önce o küçük odada yaşadığım her şeyi gözden geçirdim. Öğrendiğim yeni bilgileri düşünürken camdan dışarıyı izledim. Gözlerim uzaklara daldığında şüphelerimi onaylayan belgelerde Ares'in payının ne kadar olduğunu anlamaya çalıştım.

Bir süre sonra aklıma gelen yeni fikirle masanın çekmecesini açtım ve boş bir parşömen çıkardım. Kalemi mürekkebe batırıp bir mektup yazmaya başladım. Tahta oturduğumdan beri başka bir ülkeye göndereceğim ilk mektuptu ama bunu kraliçe unvanımla yapmayacaktım.

Mektubun sonuna geldiğimde Megan Maureen Henderson yerine Megan Maureen Sheran yazdım ve ismimin altına imzamı attım. Mürekkebin kurumasını beklerken beni izleyen biri var mı diye etrafı kolaçan ettim.

Kütüphanede yalnızdım.

Parşömeni bir rulo haline getirdikten sonra etrafına doladığım ipi bağladım. Kurdele yaptığım yere mum damlattım ve mektubum sahibine ulaşmadan bir başkasının açmaması için dualar ettim.

Mektubu çekmecenin içine attım. Korsenin altına sakladığım kâğıtları çıkardım. Haritanın aynısından bir tane daha çizip tüm bölgeleri işaretledim. İki harita arasındaki tek fark, şüphelendiğim bir mekânı yeni çizdiğim haritaya eklememek oldu. Haritaları rulo yapıp iplerle bağlarken birinin köşesine D diğerinin köşesine G yazdım.

Hazırladığım intikam planında işe yarayacak bilgileri, yeni öğrendiğim bilgilerle birleştirip notlarımı düzenledim. İki ayrı kâğıda yazdığım notları katlayıp haritalara doladığım iplerin arasına sıkıştırdım.

Başımı yukarı kaldırdığımda şafak sökmek üzereydi. Hazırladığım parşömenleri pelerinin altında saklarken çekmeceye koyduğum mektubu da parşömenlerle beraber kolumun altına sıkıştırdım. Hızlı adımlarla kütüphaneden çıktım. Boş koridorlarda ilerleyip saray-

da ailemin konakladığı kanada geçtim. Anne ve babamın odasının önünde bekleyen muhafızlar reverans yaptıkları sırada ben kapıyı tıklattım ve içeri girdim.

Yanlış bir anda gelmekten korktuğum için başımı yere eğdim. Odanın içindeki sessizlik dikkatimi çektiğinde bakışlarımı tereddütle yatağa çevirdim. Anne ve babam düşündüğüm yerde değillerdi.

Odanın her bir köşesine göz gezdirdikten sonra giyinme odasına doğru yürürken balkonda duran biri dikkatimi çekti. Babam ellerini belinde birleştirmiş, yüzünü ağaçlara çevirmiş bir şekilde gün doğumunu bekliyordu.

Balkonun devasa kapılarını açtığımda rüzgâr yüzüme çarptı. Babamın bakışları bana doğru dönerken soğuk hava beni hazırlıksız yakaladı. Terli vücudumu korumak istercesine pelerinime sarılıp dışarıya doğru bir adım attım.

Babam, "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda endişesini azaltmak için gülümsedim.

"Hayır." Kollarımı iki yana açıp ona sarılmak istediğimde beni aynı şekilde karşıladı. "Sadece seni görmek istedim." Babamın elleri sırtımı okşarken ben başımı onun göğsüne yasladım. Kuzeye geldiğimizden beri babama içten bir sarılma vermediğimi fark ettiğimde anın tadını çıkardım.

Babam saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığında, "Annem nerede?" diye sordum.

"Şehir merkezine gitmek için erken uyandı." İç çekti. "Nancy ve Carla ile beraber alışveriş yapacaklar."

Kolumun altındaki parşömenlerin düşmemesine dikkat ederek geri çekildim. "Şehir merkezi o kadar da uzak değil." Kaşlarımı çattım. "Alışveriş için erkenden çıkmalarına gerek yoktu ki."

Ellerimi kendi önümde birleştirdiğimde babam bir elini sırtıma koydu. "Anneni ve aldığı kararları sorgulamayı bırakalı uzun zaman oldu," derken beni gün doğumuna doğru çevirdi.

Başımı onun koluna yaslarken gülümsedim. Babamla konuşmak için onu bir köşeye çeksem annem buna şaşırmazdı ama onun yokluğunda babamla sohbet etmek daha kolay olacaktı.

İkimiz de manzaranın tadını çıkarırken bir itirafta bulunarak, "Evimizi özledim," dedim.

Güneyde her şey daha kolaydı. Havası kuzeye göre sıcaktı. Buz Krallığı kuzeyde olduğu için ülkenin tüm bölgeleri her zaman soğuktu ama güneyde güneş kemiklerinizi ısıtmayı başarırdı. İklimi daha ılıman, insanları anlayışlı ve güvenilirdi. Kuzeye gelmeden önce evimize yakın sahilde kardeşlerim ve arkadaşlarımla beraber geçirdiğim günler çok özeldi.

Buz Krallığı sarayının koridorlarında kaybolduğumdan beri ilk defa içim büyük bir özlemle doldu. Sıcak suya girdiğim, kumsalda koştuğum ve sevdiklerime şımardığım anlar bir bir zihnimde canlanırken yanağımdan akan bir damla yaş beni kaybolduğum düşüncelerin arasından çıkardı.

Babam, "Biliyorum," diye mırıldanırken sesi titredi. Onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü fark ettiğimde sol kolumu beline dolayıp sıkıca sarıldım. Anlamsız bir söz verdiğimi bilsem de, "Yakında gideceğiz," diyerek onu teselli ettim.

Gün doğmadan önce harekete geçmeliydim. Bu yüzden babamla arama bir adım mesafe koyarken bakışlarım bahçede ve odada dolaştı. Etrafta hiç kimseyi göremediğimde sağ kolumun altında düşme tehlikesi yaşayan parşömenleri ve mektubu yerinden çıkardım. Rulo haline getirdiğim haritayı ve haritanın yanına eklediğim notları babama uzattım.

"Senden bir ricam var." Babamın bakışları parşömenlerin üzerinde dolaşırken, "Damon'ın baş harfinin olduğu ruloyu ona teslim etmelisin," dedim. Bu ülke için savaştığım her an yanımda olacağını söylediğinde ona güvenmiştim.

"Haritayı ve kâğıda yazdığım notları ezberledikten sonra her şeyi yakması gerekiyor. Bu bilgiler bir başkasının eline ulaşırsa başımız

derde girer." Kenarında G harfi olan parşömeni işaret ettim. "Bu da senin için. Aynı bilgiler var ve aynı şekilde yok etmelisin."

Babam her an odaya birinin girmesinden tereddüt ederek etrafına bakınırken, "Tüm bunlar ne?" diye sordu.

"Bunları saklamak zorundasınız." Babamın bir elini tutup ona güven verircesine sıktım. "Bana bir şey olursa..."

Sözümü kesti. "Sana bir şey olmayacak, kızım."

"Baba..." Gözlerinin derinliklerine baktım. "Burada yazan her şeyi tek başıma yapacak güce sahibim ve yapacağım. Ne seni ne Damon'ı riske atacağım." Babam itiraz etmek istediğinde onun konuşmasına izin vermedim.

"Bu sadece bir önlem. Eğer başıma bir şey gelirse sen ve Damon'ın hazırladığım plandan haberdar olmasını istiyorum. Yokluğumda bile plana sadık kalacağını ve benim yerime gerçekleştireceğini bilecek kadar güvendiğim başka kimse yok."

Babam sırtını dikleştirip, "Başına bir şey gelmeyecek, Reen," dedi.

Uzaklara göndereceğim mektubu da babama verdim. Ellerimi belime koyduğum sırada, "Bu mektubu da Damon'a vermelisin," dedim.

"Kime ulaştırması gerekiyor?"

Bakışlarım bahçede dolaşırken gün neredeyse doğmuştu. Ares uyanmadan önce çalışma odasına dönmek ve yatağa girmek istiyordum. "Artık gitmem gerekiyor." Kollarımı havaya kaldırıp babamın boynuna doladığımda şaşırmıştı.

Parmak uçlarımda havaya kalkıp kulağına doğru yaklaştım. "Toprak Krallığı, Prens Joseph," diye fısıldadım. "Damon mektubu ona göndermeli."

Babamın yanağına minik bir öpücük kondurdum. Kollarımı ondan ayırdığımda yüzünde gururlu bir ifade vardı. İsteklerimi yerine getirmek için canı pahasına çalışacaktı. Bana verdiği güven dolu bakışlar sayesinde bütün endişelerim uçup gitti.

Başımı hafifçe öne eğip kısa bir selam verdikten sonra ona arkamı döndüm. Balkondan çıkıp odanın içinde ilerlerken babamın adımı

seslendiğini duydum. Başımı ona doğru çevirdiğimde kararlılıkla konuştu.

"Planını benimle paylaştığın ve bana güvendiğin için teşekkür ederim." Parşömenleri kolunun altına sıkıştırırken, "Seni seviyorum, kızım," dedi.

"Seni seviyorum, baba."

Büyük bir rahatlama duygusuyla odadan çıktım. Koridorlarda karşılaştığım her kişi bana reverans yaparken tebessüm etmekle yetindim. Ares'in çalışma odasının önüne geldiğimde muhafızlar kapıyı açtılar.

Düşüncelere dalmış bir halde odaya girdiğimde bana doğru yürüyen Ares'le karşılaştım. Başımı yukarı kaldırırken yürümeyi bıraktım. Ares yanıma yaklaşıp ellerini kollarıma yerleştirirken, "Neredeydin?" diye sordu.

Dağınık saçları ve şiş gözleri yeni uyandığını gösteriyordu. Kollarımı onun boynuna dolarken, "Erken uyanınca kütüphaneye gittim," diye mırıldandım. Ares başını aşağı doğru eğince dudaklarına minik bir öpücük bıraktım.

"Son zamanlarda kütüphanede çok fazla vakit geçirdiğini duydum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Benimle ilgili rapor mu alıyorsun?"

Ares bir kolunu belime dolayıp ayağımı yerden keserken, "Hayır," diye mırıldandı. Burunlarımız birbirine değerken kokusunu içime çektim. "Bu sarayda hiçbir şey gizli kalmaz. Bilmek istemesen bile birileri gelip her şeyi anlatır."

"Biliyorum." Alnına düşen saçları geri çekerken dudağının kenarını öptüm. Ares'in tek koluyla bedenimi kendine doğru kolaylıkla çekmesi dikkatimi dağıttı. Bacaklarımın arası beklentiyle sızlarken, "Seni özledim," diye fısıldadım.

Ares yüzünü okşadığım elimi tuttu ve dudaklarına doğru götürdü. Mürekkep lekesi olan parmaklarımı öperken, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Dünya tarihi." Arşivden gizlice aldığım belgeleri düşünürsek yalan sayılmazdı. "Okurken notlar almayı seviyorum."

"Bir gün çalışırken seni izlemek istiyorum." Ares yüzüme düşen saçları geri çekti. "Okuduğun kitaba odaklandığın ve bir yandan notlar aldığın o an nasıl gözüktüğünü merak ediyorum."

Ares çenemi hafifçe tutup başımı yukarı kaldırdı. Buz mavisi gözlerine bakarken zihnimden yüzlerce düşünce geçti. Eğer kadın ve çocuk ticareti yapan bir adamla işbirliği içindeyse onun yüzüne bir daha nasıl bakacağımı, sarılacağımı ve dudaklarını öpeceğimi bilmiyordum.

Kalp atışım hızlandığında Ares, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bana her baktığında parlayan buz mavisi gözlerinde kötülük aradım ama orada sadece sevgi vardı. Yüzünü şüpheyle incelerken bir elim boynundan göğsüne doğru indi. Bakışlarımı kaçırırken, "Geleceği," diye fısıldadım.

"Reen." Bana bu şekilde seslendiğinde kalbimdeki tüm buzlar eriyordu. "Bana bak." Yüzümü kendine doğru çevirdi. "Endişelenmene gerek yok." Sert bir ses tonuyla, "Her şeyi çözeceğim," dedi.

"Biliyorum." Başımı onun çıplak göğsüne yasladığımda Ares, "Bana güven," dedi.

Saçlarımı okşamaya başladığında asıl sorunun ona güvenmek olduğunu söylemedim. Ona o kadar güveniyor ve inanıyordum ki beni kandırması çok kolaydı. Bunca yıl ülkem için kusursuz bir savaş verdikten sonra bir aşk uğruna her şeyi mahvetmekten korkuyordum.

Başımı yukarı kaldırıp Ares'in yüzüne doğru yaklaştım. Ellerimi boynuna dolayıp ensesini yavaşça okşarken dudaklarını sertçe öptüm. Ares bir an şaşırsa da bana uyum sağlayıp öpücüğü derinleştirdi. Sanki son kez öpüyormuş gibi onu içime çektim.

Düşüncelerimin hepsi dağılırken nefessiz kalana kadar öpüştük. Geri çekildiğimde altdudağımı dişlerimin arasına alıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. Ares belimden tutup beni havaya kaldırırken kulağıma doğru, "Sonum olacaksın," diye fısıldadı.

Beni yere düşürmesinden endişelenmiyordum ama yine de kollarımı sıkıca boynuna doladım. Onu mümkün olduğu derece yakınıma sokarken kısa saçlarını okşadım. Ares benimle beraber yatağın kenarına geldikten sonra hafifçe geri çekildi.

Pelerinimin ipini tek eliyle açıp yere düşmesini sağladı. Beyaz elbisemin düğmelerini sırayla açarken bakışlarını bir an bile vücudumdan ayırmadı. Gün ışığında parlayan beyaz tenimi incelerken korsemin ipleriyle uğraştı.

Tüm düğmeleri ve ipleri açtığında beni yatağa oturttu ve korseyle elbiseyi üzerimden çıkardı. Önüme gelen saçları sırtıma doğru itip beni iştahla seyretmeye başladığında iç çamaşırlarımdan kurtuldum.

Yatağın ortasına doğru geri geri ilerlemeye çalışırken Ares ayak bileğimden yakaladı. Başını sağa sola sallarken, "Hayır," diye mırıldandı. Beni yatağın kenarına çekerken, "Burada kalacaksın," dedi.

O ayakta dururken ben hemen önünde oturuyordum ve onun iri bedeninin yanında çok küçük kalmıştım. Ares çıplak bedenimi baştan aşağıya inceledikten sonra bakışları yüzümde kaldı. Bana doğru eğilirken bir elini boğazıma doladı. Dudaklarımı sertçe öptüğünde ona dair şüphe dolu tüm düşüncelerim uçup gitti.

Ares aklımı başımdan alırken kendimi ona emanet ettim. Her bir dokunuşu tenimi alev alev yaptığı sırada korkularımın boşa olduğunu anladım. Beni tutkuyla öperken gözlerindeki duygu yoğunluğu ve dokunuşlarındaki sevgi her şeyi açıklıyordu.

Ares, iyi bir adamdı.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 6

HAYAL KIRIKLIĞI

MEGAN

Herkesi tek başına kurtarabileceğine inanan bir kadın, hiç kimsenin onu kurtarmadığı bir eve sıkışıp kalmıştı. Etrafını saran dört duvarla arkadaş olmuş ve güneşin yeniden doğduğu her gün başka bir umuda bağlanmıştı.

Sabahları bu yerden kurtulmak için subaylarla dövüşüyor ve başarısız oluyordum. Eve döndüğümde sıfırdan kek yapmaya çalışıyor ama tarifi tutturamıyordum. Sinir krizi geçirerek etrafa bıçaklar fırlattığım sabahlarla subayların nöbetlerini takip ettiğim geceler birbirini kovalıyordu.

Bir haftanın sonunda bir at arabasıyla odun, sebze, meyve gibi evin ihtiyacı olabilecek malzemeler getirdiklerinde bu evde daha uzun süre kalacağımı anladım. İki tane hizmetli tüm malzemeleri yerlerine yerleştirirken kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi onlara dikerek olabildiğince rahatsız hissetmelerini sağladım.

Her köşesi çeşit çeşit kekle dolu mutfakta bir kek hamuru daha çırptım. Amacım bana getirdikleri kekleri yemek değildi.

Nancy ile beraber hazırladığımız kekin aynısını yapıncaya kadar devam etmekti.

Başarısızlığa tahammül edemiyordum. Can sıkıcı derecede inatçıydım. Tekrar ve tekrar deneyecektim. O keki doğru yapacaktım çünkü konu yalnızca kek değildi.

Bu evden kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

İçinde en rahat ettiğim kıyafetleri ve botu giydim. Saçlarımı tepeden atkuyruğu yaptıktan sonra aşağıya doğru dökülen saçı ördüm. Dövüş esnasında kolayca ulaşabileceğim yerlere bıçaklarımı koydum. Bana yük olmasını istemediğim için hafif ve sıcak tutan bir pelerini omuzlarıma geçirdim.

Merdivenden aşağı inerken kendimi bir kulenin tepesine kapatılan masal karakteri gibi hissediyordum. Fakat benim hikâyemde birkaç farklı durum vardı: Beni kurtarması gereken prens tarafından bir kafese kapatılmıştım ve bana hiç kimse yardım etmeyecekti.

Ben kendimi kurtaracaktım.

Bakışlarımı son kez mutfağa çevirdikten sonra salona geçtim. Evin tüm düzenini geldiğim günkü gibi bırakıp çıkışa ilerledim, devasa kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapının önünde bekleyen subayları umursamadan hafif kar yağışının olduğu bahçeye doğru adım attım.

Her gün yeni bir plan yapmaktan, subayları gözetlemekten ve dövüşmekten sıkılmıştım. Bu evden kurtulmak için bir plana ihtiyacım yoktu çünkü en iyi planın ne olduğunu biliyordum. O planın etrafından dolanarak hareket etmek bana fazlasıyla zaman kaybı yaşatmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

Sarışın subayın sesini tanıdım. Sorusuna bir cevap vermeden ön bahçede ilerledim. Tam ormanın sınırına ulaştığımda biri kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi ve sarışın subayla göz göze geldim.

"Nereye?"

Kolumu onun iri elinden kurtarmak için sertçe çektim. Genç adam ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Beni bıraktığında arkamı döndüm ve sık ağaçların arasına daldım.

Sadece iki adım atmıştım ki beni tekrar yakaladı. Bileğimden tutup çekiştirdiğinde yere düşmemek için onun peşinden gitmek zorunda kaldım. Ağaçların arasından ön bahçeye çıktığımızda bileğimi aniden bıraktı. Dengemi bulmakta zorlanırken ellerimi yumruk yaptım. Beni bir çanta gibi sürükleyip fırlatmasına çok sinirlenmiştim.

"Eve geç."

Sarışın subay kaslı kollarını göğsünde birleştirip ormanla aramda duvar oldu. Önceliğim ona bir zarar vermeden buradan gitmek olduğu için sağa doğru bir adım attım ama o da sola doğru aynı adımı atıp önümde belirdi. Sola gittiğimde sağa geçti ve yolumu kesti.

Uyarıcı bir ses tonuyla, "Sana son bir şans veriyorum," dediğimde soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı. "Yolumdan çekilmen için."

Küçümseyici bakışlarla beni incelemesi sabrımı taşıran son damla oldu. Suratının ortasına sağlam bir yumruk geçirdiğimde başı beklemediği bu darbeyle geriye savruldu. Acıyan kolumu kendime doğru çekerken sarışın subayın burnundan akan kanlar her yere sıçradı.

Subay bir elini burnuna götürüp akan kanı kontrol ettiği sırada şaşkınlıkla bana baktı. Parmakları kan içinde kaldığında, "Sağlam vurdun," dedi. Onun bir şey söylemesine gerek yoktu. Bileğimdeki acı ne kadar sert vurduğumu net bir şekilde anlatıyordu.

Subayın bakışları kısa süreliğine eve döndü ve bir elini havaya kaldırıp orada bekleyen diğer subayı durdurdu. Ormana doğru bir adım attığımda beni tekrar tutmaya çalıştı ama ondan hızlı davrandım ve dirseğimi karnına geçirdim.

Genç adam kolumu sıkıca kavrayıp sırtımı bir ağaca yaslarken, "Sorun değil," diye fısıldadı. Başını öne eğdiğinde burun buruna geldik ve kanın kokusunu aldım. "Beni yenersen..." Başıyla ön bahçeyi işaret etti. "Gitmene izin veririm."

Kollarını iki yana açtığında hiç düşünmeden teklifini kabul ettim. Üç büyük adımda ön bahçeye geçtim. Hemen arkamda olduğunu biliyordum. Bir dövüş pozisyonu almasına fırsat vermeden hızla arkamı

döndüm ve dizine bir tekme attım. Çenesine yumruk geçirmek için sağ kolumu savurduğumda bileğimi havada yakaladı.

O, kolumu geriye doğru bükerken korsemin içine sakladığım küçük hançeri çıkardım. Bileğimi tutan koluna hançerle bir kesik attığımda beni bıraktı. Geriye doğru yürüdüğüm sırada yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Bakışları benimle kolu arasında gidip gelirken, "Artık bu şekilde mi dövüşüyoruz?" diye sordu. Kendi belindeki hançerlerden bir tane çıkardı. Uzun hançeri ustalıkla parmaklarının arasında çevirirken aramızdaki mesafeyi koruyarak yana doğru iki adım attı.

Onu taklit ettiğimde kaçtığım ev sağımda kaldı. Sarışın subay elinde hançerle tam karşımda beklerken ayaklarımı yere sabitleyip dövüş pozisyonu aldım. Birkaç cümle dışında benimle hiç konuşmayan esmer subay evin kapısının önünde bizi izliyordu.

Büyük ihtimalle arkadaşının kazanacağını düşünüyordu ve bu yüzden ona yardım etme gereği duymuyordu ama bugün kaybetmeyecektim. Vücutlarını paramparça edinceye kadar onları kesmeye devam edecek ve asla vicdan azabı çekmeyecektim.

Sarışın asker yeşil gözlerinde büyük bir kararlılıkla ilk hamleyi yaptı. Hançerini bana savururken eline basit bir tekme attım ve hançer parmaklarının arasından kayıp karın içine saplandı. Hançeri oradan almayı çok istesem de omzuna bir yumruk atacak kadar vaktim oldu ve bu anı sonuna kadar değerlendirdim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp üzerime yürümeye başladığında geriye doğru adım atıp ondan kaçtım. Boyu çok uzundu ve yakın mesafede iri cüssesiyle beni kolaylıkla alt edebilirdi. İsabeti bulma konusunda hiç hata yapmadığım hançerleri uzaktan fırlatmam daha iyi bir seçim olurdu.

"Bugün çok sessizsin." Subay korkusuzca bana doğru gelirken, "Acımasız sözlerine ve alaycı davranışlarına alışmıştım," dedi. Sırtımı eve doğru çevirip ön bahçede bir daire çizerken yere düşen hançer bahçenin tam ortasında kaldı.

Gözlerimi subayın iri gözlerinden ayırmadan, "Beni çok özleyeceksin," diye fısıldadım. Aramızda bir adım mesafe kaldığında ikimiz de durduk. Ona göz kırptığımda omzuma doğru bir yumruk savurdu. Boyumun kısa oluşunu kullanıp yere eğildim ve darbesinden kıl payı kurtuldum.

Subay karnıma doğru bir tekme savurduğunda kendimi sağa doğru attım. Yerde yuvarlanmadan önce hançerim subayın bacağını sıyırdı ve pantolonunda bir kesik açtı. Hızla yerden kalkıp ondan uzaklaşırken hareketlerimi yavaşlatan pelerinin ipini çözdüm. Pelerinin eteğinden tutup bir kenara fırlattım.

Korsemin altından bir bıçak çıkardığım sırada bana doğru gelen hançer dikkatimi çekti. Yana doğru eğilip kolumu kurtarmaya çalıştım ama hançerin keskin kenarı tenimi çizdi. Acı vücudumda yayılmaya başladığında beyaz üniformamın rengi değişmeye başladı.

Subay, "Seni öldüremeyeceğimiz konusunda net bir emir aldık," derken sakindi. Sol elimde tuttuğum bıçağı ona doğru fırlattığımda havada yakaladı. Ben şaşkınlıkla onu izlerken bıçağı beline sıkıştırdı. "Ama hiç kimse yaralanman hakkında bir şey söylemedi."

Bana doğru geldiğinde sağ elimde tuttuğum hançerin kabzasını sıktım. Karnını deşmek istemiyordum ama mecbur kalırsam yapacaktım. Subay karnıma bir yumruk geçirmek istediğinde hançerimi ona doğru savurdum ve geri çekildi. Hançerimden kaçması işime geldi ve yumruk yaptığım sol elimi yüzüne geçirdim.

Elim hiç beklemediğim anda çenesiyle buluştu ve başı sağa doğru savruldu. O da bunu beklemiyor olacaktı ki şaşkınlıkla donup kaldı. Dudağının kenarından akan kan hoşuma gitti. Çünkü bir daha karnıma yaklaşmaması gerektiğini öğrenecekti. Hiç kimse bebeğime dokunamazdı.

Sarışın subay ağzında biriken kanı yere tükürdükten sonra bana baktı. Yüzündeki sevimli ifade ortadan kalktı ve nefret dolu bir adama dönüştü. Yeşil gözleri ölüm gibi parladığında duruşumu sağlamlaştırdım.

Benim kolum acıyla yanarken bedeninde açtığım kesikler onu hiç etkilememişti. Bana doğru yaklaştığında karnına bir yumruk savurmak istedim ama ona göre yavaş kaldım. Subay bileğimden tutup kolumu çevirdiğinde kendi etrafımda döndüm. Hançeri bırakmam için bileğimi daha da burkunca parmaklarımı gevşettim.

"Ölüm beterdir." Kulağıma doğru fısıldarken ona ait olan hançeri aldı. "Ama bazı yaralar vardır ki ölümden daha beterdir." Hançerin keskin ucunu boynuma yaslarken, "Sana hasar vermekten çekinmem, kraliçe," dedi.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselirken riske girdim. Bugün hiçbir şekilde kaybetmeyecektim. "Bedenimde istediğin yarayı açabilirsin." Boynumu kesmesi ihtimaline rağmen başımı geri savurdum.

Sınırlarımı bilmiyordu.

Kafam onun çenesine çarptığında boştaki elimi boynumdaki hançere yönelttim. Bedenimi korumaya çalışırken ayağımı arkaya savurdum ve yaralı bacağına tekme attım. Kendi etrafımda dönüp onun elinden kurtulmayı başardığım an hançeri omzumu sıyırdı ve bir kesik açtı.

Yüz yüze geldiğimizde acı dolu bir sesle, "Beni asla öldürmeyeceksin," dedim. Yere eğilip botumun içinden ince bir bıçak aldım. Evin yakınlarından gelen kişneme sesi dikkatimi dağıttığında subayın attığı tekme sağ tarafıma çarptı ve yere düştüm. Ondan uzaklaşmak için yerde dönerken ayağıyla yolumu kesti. Bacaklarını açıp karnıma oturduğu sırada bıçağı onun göğsüne saplamak için hamle yaptım.

Subay ellerimi havada yakalayıp bıçağı kendinden uzaklaştırdı. Bileklerimden sıkıca tutup başımın üzerine doğru iterken altında çırpındım. Attığım tekmeler boş havayı döverken tüm ağırlığını üstüme verdi. Başımın üzerine sabitlediği ellerimi sıkıca tutarken kollarını iki yana yasladı ve hareketlerimi tamamen kısıtladı.

Saniyeler önce bir atın nal sesini duyarken şimdi sadece sessizlik vardı. Ormandaki kuşlar bile susmuştu. Subay bana doğru eğilirken ikimiz arasında yükselip inen göğsüm dışında kımıldamıyordum.

"Kaybettin, kraliçe." Başını sağa sola salladı. "Sana sabretmen gerektiğini söylemiştim," derken yüzünde ukala bir gülümseme vardı. Kırık burnu ve dudağının kenarında kuruyan kana rağmen çekici gözüküyordu.

Bir eliyle parmaklarımın arasındaki bıçağı yavaşça aldığı sırada karşı koymadım. İki elinden birini üzerimden çekmiş olması işime yarardı. Ben bu sırada nabzımı düşürmeye ve biraz dinlenmeye çalışıyordum. Subayın arkasında bir hareketlilik hissetsem de iri cüssesi yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Göğsü önümde gölge yapıyordu.

"Asıl ben sana söylemiştim, subay." Ona doğru yaklaşmak istedim ama beni sıkıca tuttuğu için yapamadım. Bu hareketimi fark ettiğinde bana istediğimi verdi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burun buruna geldiğimizde, "Ben pes etmem," diye fısıldadım.

"Bu kadar yeter!"

Ares'in öfkeli sesi ön bahçede yankılandığında genç subayın dikkati dağıldı. Sağ bileğimi ondan kurtarıp öncesinde yere düşen hançeri aldım ve subayın karın boşluğuna sapladım.

Hiç beklemediği bu hamle karşısında subayın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sırtını dikleştirip üstümden kalkmaya çalışırken karnına baktı. Kendine ait hançeri bedeninde gördüğünde dumura uğradı.

Subayın ağır bedenini sola doğru ittirdiğimde yana düştü. Canı ne kadar çok yansa da savaşacak kadar güçlüydü ama bunun yerine karın içine sırtüstü uzandı. Ares'in hemen yanımızda olduğunu bilirken bana dokunmayacaktı.

Yerden kalkarken bakışlarımı nefretle ona çevirdim. "Gitmek için..." derken gözlerim karın boşluğundaki hançerin üzerindeydi. "Senden izin aldığımı hatırlamıyorum."

Ares yanımıza yaklaşırken kardan ıslanan sırtımı temizledim. Subayın omuzumda açtığı yarayı bakışlarıyla kontrol eden Ares, "Siz ikiniz?" derken bizi işaret etti. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Buz mavisi gözlerinden çıkan öfke yerde yatan subayı ve beni hedef alırken sakin kalmak için gereğinden fazla çaba harcadım.

Soğuktan yaşaran gözlerimin altındaki nemi, parmaklarımın kenarıyla sildim.

Subay, hançeri bedeninden çıkarmadan yerden kalktı ve ellerini önünde birleştirip Ares'e reverans yaptı. Onun bu hareketi karşısında ağzım açık kaldı. Karnında bir bıçak varken bile krala reverans yapmak zorunda olmasını beklemiyordum.

Ares genç subayı baştan aşağıya süzerken yüzünde onu öldürmek isteyen bir ifade vardı. Neden bu kadar çok sinirlendiğini anlamadım. Benim bu evden kaçmak isteyeceğimi ve buradaki tüm subaylarla dövüşeceğimi en başından beri biliyordu. Sorun neydi?

Basit bir el hareketiyle subayı yanımızdan gönderdiğinde bakışları bana döndü. "Sen..." Yaşananlara inanamıyormuş gibi durakladı. "Her defasında beni şaşırtmanın farklı bir yolunu buluyorsun."

Yaralarıma rağmen ellerimi belimde birleştirip sırtımı dikleştirdim. Tek kaşımı ukala bir tavırla kaldırırken, "Sorun nedir?" diye sordum. "Hayalini kurduğun kraliçe böyle biri değil miydi?"

Ares soğuktan kızaran ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Kızaran elmacıkkemikleri ve burnunun ucu uzun bir yolculuk yaptığını gösteriyordu. Bana doğru bir adım attığında, "Rüyalarını süsleyen kadın şu an sarayda senin ona sunduğun hayatı yaşıyor olurdu, değil mi?" diye üsteledim.

"Rüyalarım hakkında..." Ares kuruyan dudaklarını yalarken öfkesi azalmıştı. "Hiçbir fikrin yok," dediğinde sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışmadım.

"Her sabah şöminenin ısıttığı o sıcak odanda, ipek çarşaflara sarılmış mükemmel bir güzelliğe sahip bir kadınla uyanmak güzel olurdu." Yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştirirken onunla aramdaki mesafeyi kapattım.

"Ülkedeki en güzel çiçeklerden yapılmış sabunlarla yıkanan ve yanına her yaklaştığında bir çiçek bahçesi gibi kokan bir kadınla evlenmek daha iyi olurdu." Ares'in aklımı başımdan alan erkeksi kokusunun yanında ben baştan aşağıya toprak ve kan kokuyordum.

Ellerimi iki yana açıp, "Dantellerle süslenmiş kabarık bir eteği olan..." derken pantolonumun yerinde olması gereken hayali bir eteği gösterdim. "Göğsü taşlarla kaplanmış elbiseler giyen bir kadın hayatını daha da kolaylaştırırdı."

Ares'in gözleri sarışın subayın omzumda ve kolumda açtığı yaralar yüzünden yırtılan kıyafetimde gezinirken öfkesi tamamen geçmiş, yerini endişe almıştı. "Ah! Unutuyordum!" Karlar içinde yuvarlanmaktan dağılan saçlarımı kulaklarımın arasına sıkıştırdım. "Kusursuz saçlarına ülkedeki tek bir kişinin sahip olabileceği o devasa tacı takan bir kadınla harika bir hayat yaşardın."

İtiraz etmek istercesine, "Megan..." dediğinde ondan önce davrandım. "Hayır." Başımı sağa sola salladım. "Sarayın o altın duvarları arasında her akşam başka bir parti düzenleyen, sosyeteyle iyi anlaşan bir kadın..."

"Megan." Ares'in sesi sertti. Susmamı istiyordu ama gerçekleri ikimiz de biliyorduk. "Buz Krallığı'nın yetiştirdiği subaylarla dövüşen, kendini yaralayan, her şeye karşı gelen bir kadın yerine sözünden bir an olsun çıkmayan ve senin her istediğini yapan bir kadına sahip olmak seni utandırmazdı."

Ares fısıltıyla, "Senden utanmıyorum, Reen," derken sözlerinin samimi olduğunu hissettim ama durmadım. Duramadım.

"Ülkeyi kurtarmaya takıntılı bir kadın yerine sana vâris veren..." Dudaklarımda hafif bir gülümseme olsa da gözlerim istemsizce doldu. "Sarayın bahçesine bir idam sehpası kurmak ve oraya eşini çıkarmak yerine o bahçede çocuklarının koştuğu, oyunlar oynadığı bir hayatı arzulardın."

Ares yanağımdan akan bir damla yaşı yakalamak için elini aramıza uzattığında bileğini havada yakaladım. "Sakın!" Elini aşağıya indirip bir adım geri çekildim. "Bana dokunma!"

Ona arkamı dönüp hızla eve ilerlerken resmen ondan kaçıyordum. Tek bir sözünün, tek bir dokunuşunun beni parçalara ayıra-

cağını biliyordum. Onun yanında bu kadar eksik, yalnız ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Benden istediklerini asla ona veremeyecektim. Karnımda onun vârisi olmasına rağmen beklentilerini hiçbir zaman karşılayamayan ve sürekli hayal kırıklığı yaşatan o kadın olacaktım. Onun istediği gibi bir eş olmamak benim hatam değildi ama kendimi içine düşürdüğüm bu durumdan ben sorumluydum.

Kapının önünde bekleyen esmer subay beni görmezden gelirken evin kapısını açıp içeri girdim. Salonda hızlıca ilerleyip üst kata çıkan merdiveni tırmandığım sırada birisi dirseğimden tutup beni kendine çevirdi.

Basamaktan düşmemek için dengemi bulmaya çalışırken bedenim istemsizce Ares'in göğsüne çarptı. O, kollarımı iki yandan sıkıca tuttuğunda, "Bırak beni," diye fısıldadım. Peşimden geldiğini hatta hemen arkamda olduğunu fark etmemiştim.

"Yaraların..." derken bakışları omzuma kaydı.

"Zamanla iyileşirler." Bir kolumu ondan kurtardım. "Senin büyüne ihtiyaçları yok." Bir basamak yukarı çıkıp ondan uzaklaşmak istediğimde bir adım atarak mesafeyi yine kapattı.

Burun buruna geldiğimizde, "Yaralarını iyileştireceğim, Reen," diye fısıldadı.

"Denesene." Gözlerine meydan okuyarak baktım. "O büyünün bir kısmını bile bedenime aktarsana." Ares tepkim karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "İyileştirdiğin her yaradan sonra daha fazlasını açarım."

İki elimle göğsüne bastırıp onu geri ittim. Bir basamak aşağıya indiğinde arkamı döndüm ve merdiveni koşar adım çıktım. Soğuk odaya girdiğim an gözümden akan yaşlar bir sele dönüştü. Kapıyı arkamdan kapattım. Ayağımdaki botları bir çırpıda çıkarıp kirli kıyafetlerle yatağa uzandım ve yorganın altına girdim.

Beni sürgüne göndermesine rağmen ilk günden beri sunduğu her şeyi kabul ediyordum. Getirdiği tüm yemekleri yemiş, dolaptaki tüm

kıyafetleri giymiş ve her imkânı kullanmıştım. İlk defa bir yardımı reddettiğim için şaşırmıştı ama canım ne kadar çok yansa da kabul etmeyecektim.

Çünkü büyüsünü üzerimde kullanırsa bebeği öğrenebilirdi.

Ares bir bebeğe sahip değilken bile beni yanından ayırmıyor, kendi egosu ve acısı için bir eve kapatıyordu. Bebeği öğrendiğinde hiçbir şey yapamazdım. Bir daha ata binmeme ya da dövüşmeme izin vermezlerdi. Bu sefer beni saraya hapseder, yanıma onlarca koruma ve hizmetli dizerdi.

Karnınızda bir krallığın vârisi varken siz önemli olmazdınız. Buz Krallığı'nın bir sonraki kralı ya da kraliçesini karnınızda taşırken bir ülkeyi kurtaramaz, yardım bekleyen insanlara el uzatamazdınız. Bebek sağlıklı doğuncaya kadar özgürce hareket edemezdiniz.

Ares yatak odasının kapısını iki kez tıkladığında olabildiğince sessiz kaldım. Yanaklarımdan akan yaşları görmesini, hıçkırıklarımı duymasını ya da acımı hissetmesini istemiyordum.

Kapının kulpu aşağıya indiğinde nefesimi tuttum. Ares birkaç dakika boyunca tereddüt ettikten sonra kapıyı açmaktan vazgeçti. Koridordan gelen adım seslerini işittiğimde gittiğini anladım ve kollarımı göğsümün altında birleştirip kendime sarıldım. Bacaklarımı yukarıya çekip yorganın altında olabildiğince küçülürken gözlerimi sıkıca kapattım ve içimde büyüyen bebeğin verdiği huzura tutundum.

BÖLÜM 7

KALP KIRIKLIĞI

ARES

Koridorda birkaç kez ileri geri giderken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Tuttuğum nefesi sıkıntıyla verdim. Elimde imkân varken onu iyileştirememek canımı çok sıkıyordu. Omzunda ve kolunda açılan kesikler ciddi yaralar değildi. Megan gibi güçlü bir kadının canını yakmazlardı. Onu tanıyordum, koyu mavi gözlerinin derinliklerindeki acı başka bir şey olduğunu söylüyordu.

Sanki aramızda geçen basit bir diyalog bile onu yaralıyor, gözlerimiz her buluştuğunda kalbi acıyordu. Ona dokunamıyor, yanına yaklaşamıyordum ama hayal kırıklığını kilometrelerce öteden hissedebiliyordum.

"Örgütün sana verdiği görev uğruna evlenmedin mi?"

Damon'ın Megan'a söylediği söz kulağımda çınladığında koridordan ayrıldım. Merdiveni hızla inip mutfağa doğru ilerledim. Benim yaşadığım acının sebebi çok açıkken bir görev uğruna evlenen ve karşısındaki adamı sevmeyen bir kadının hayal kırıklığının sebebini anlamıyordum.

Mutfak tezgâhındaki sürahiden bir bardak su doldururken temizlenip tezgâhın üstüne dizilen bulaşıklar dikkatimi çekti. Kurumaya

bırakılan tabakları incelediğimde Megan'ın bu malzemeleri kek yaparken kullandığını hatırladım.

Ona tüm ihtiyaçlarını gönderdiğimde sevdiği keklerden de eklemiştim. Megan kadar az yemek yiyen bir kadın gelen bütün kekleri bitirmiş olamazdı. Kilerin bulunduğu dolabı açtığımda kekleri gördüm.

Evde kek varken neden kek yapmaya devam ediyordu?

Aklım karışırken elimdeki bardağı kafama diktim. Uzun bir yolculuktan gelmiştim ve saraya gitmeden önce Megan'ın yanına uğramak, iyi olduğunu öğrenmek istemiştim. Hem çok susamış hem de çok acıkmıştım. Keklerden bir dilim alıp ağzıma atarken Megan'ın kek yapma konusundaki inatçılığının sebebini düşündüm.

Bir sonuca ulaşamadığımda bardağı tezgâha bırakıp salona geçtim. Bakışlarım bir kez daha merdivene kaydı ve o uyurken yaralarını iyileştirmeyi düşündüm ama bunu yapamazdım. Bedenine ondan izinsiz dokunmayacaktım.

Öfkemi yukarıda uyuyan kadına değil de onun vücudunda yaralar açan adama yöneltmeye karar verdim. Evin devasa kapısını açıp dışarı çıktığımda kapının önünde bekleyen subay başını öne eğerek reverans yaptı.

"Majesteleri," diye fısıldadığında, "O nerede?" diye sordum.

Esmer subayın bakışları ormana kayarken, "Kulübede," dedi.

"İçeri geç." Evi gösterdim. "Salondaki şömineyi yak ve odun getir."

Subay önümde eğildikten sonra sözümü ikiletmeden eve girdi. Ellerimi pantolonun ceplerine sokup karın içinde yürümeye başladım. Rüzgâr, kalın pelerinimin eteklerini uçururken subay ve Megan'ın dövüştüğü bahçeyi inceledim. Karın emdiği kırmızı kan koyulaşmış ve siyaha çalan bir renk almıştı.

Benim onları durdurmamla dövüşün resmen bitmesine ve subayın onu bırakmasına rağmen Megan genç adamın karın boşluğuna bıçağı geçirmişti. Başka bir zaman olsa bunun adil bir dövüş olmadığını söylerdim ama subayın onu yaralaması bir yana, dokunduğunu bilmek bile beni deliye çeviriyordu.

Megan'ın üstüne çıkması, karnına oturması, ellerinin karımın üzerinde olması gözümü döndürüyordu. Eğer Megan bıçağı ona saplamasaydı ben adamın kafasını koparacaktım. Bu işi ikimizden birinin halletmesi iyi olmuştu.

Tüm sakinliğimi korumaya çalışarak ağaçların arasında ilerledim. Ormanın derinliklerine girip evin yakınında olan kulübeye doğru yürüdüm. Subayların kaldığı küçük kulübenin önüne ulaştığımda gözlerimi kapatıp bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Bu ülkeye hizmet etmek için yıllarını vermiş genç bir subayı kıskançlığım yüzünden öldürmeyecektim.

Evin kapısını açıp içeri girdim. Küçük salonda bir koltuk takımı, sehpa ve şömine dışında çok bir şey yoktu. Kapıyı arkamdan kapattığımda sağda kalan yemek masasında oturan subay dikkatimi çekti. Üniformasının ceketini çıkarmıştı ve yarı çıplak bir şekilde karnındaki yarayı temizliyordu.

Başını bana doğru çevirdiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Telaşla yerinden kalkarken sandalyenin bacağına takıldı. Yere düşmemek için boştaki eliyle masanın kenarına tutundu. Beyaz bir bez parçasını yarasına bastırırken başını öne eğdi.

"Majesteleri."

Yüzüne dökülen sarı saç tutamları terleyen alnına yapışmıştı. Omuzlarında ve karın kaslarında boncuk boncuk terler vardı. Beyaz bez parçası zamanla kırmızıya dönerken yarasının canını çok yaktığı belliydi. Dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki çenesi kırılacaktı.

Sadece bir anlığına ona acıdım ama sonra karıma dokunduğu ve onu yaraladığı aklıma geldi. Genç subay, askeri eğitim sırasında bu yaraların çok daha büyüklerini almış ve kolaylıkla atlatmanın yollarını öğrenmişti ama Megan onunla aynı koşullarda yetişmemişti. O, küçük ya da büyük herhangi bir yarayı subaylar kadar kolay atlatamazdı.

Sarışın subay iltihap kapmamak için acele ederken inatçı karım büyük ihtimalle yatağın altına girmiş ve yaralarını umursamamıştı.

Onun yanında olup yaralarını iyileştirmek istiyordum ama kulübeden bozma küçük bir evde yarıçıplak bir subayla başbaşaydım.

Hayat her zaman adil değildi.

Ellerimi sırtımda birleştirip yavaş adımlarla salonun ortasına ilerledim. Orta sehpanın yanından geçip tekli koltuğa otururken subayların konakladığı, beslendiği ve görev değişimlerini yaptıkları evi detaylı inceledim.

Koltuklarda duran yastıkların hepsi bir düzene göre dizilmiş ve sanki buraya geldiklerinden beri hiç dokunulmamıştı. Şöminenin etrafında bir kül tanesi, odun parçası, sehpanın üzerinde minik bir toz tanesi bile yoktu. Zeminde kar birikintisinden dolayı oluşan ıslak izler aradım ama bulamadım. Sehpanın altındaki halı, benim az önce bıraktığım ıslak bot izleri dışında tertemizdi.

Bir bacağımı diğerinin üstüne atıp ellerimi önümde birleştirirken burada yaşayan subayları takdir ettim. Sıradan paralı askerler onlar kadar disiplinli, temiz, itaatkâr ve saygılı değillerdi. Yönettiğim krallıkta yolunda giden bazı şeylerin olduğu görmek güzel bir histi.

"Majesteleri..." Subay tam karşımda hazır olda durduğunda aramızda sadece ortadaki sehpa vardı. "Bir isteğiniz var mı?"

Yarasına bastırdığı bez parçası artık yoktu ve üniformasının ceketini aceleyle giymişti. Sadece birkaç düğmesini iliklemiş geri kalanını açık bırakmıştı. Ceketin yakası içeride kalmıştı ve dağılmış gözüküyordu.

Onu baştan aşağıya incelediğimde Megan'ın subayda bıraktığı hasar daha net anlaşıyordu. Subayın gözünün altında çizgi şeklinde bir morluk oluşmaya başlamıştı. Büyük ihtimalle burnu kırılmıştı ve akan kan kuruduğu için burundan nefes almakta zorlanıyordu. Dudağının kenarı patlamıştı. Çenesinin altındaki morluk Megan'ın tam olarak sağ taraftan vurduğuna işaret ediyordu. Bahse varım dişlerinden birkaçı kırılmıştı. Dişleri birbirine çarparken dilini ısırdıysa uzun bir süre sıcak bir yemek yiyemeyecekti.

Tüm bunlara rağmen sinir bozucu derecede yakışıklıydı. Bazen askeri eğitime gelen gençleri seçerken dış görünüşüne bilerek dikkat

ettiklerini düşünüyordum. Her birinin genetik olarak bu kadar büyük ve keskin hatlara sahip adamlar olması imkânsızdı.

Bu ülkede ya da dünyanın herhangi bir yerinde onlar kadar iyi olan başka bir askeri grup yetişmediği için burada olmalarını seçmiştim. Megan'ın sürgünden kaçmasını zorlaştıracak aynı zamanda dışarıdan gelen tehlikelerden koruyacak sağlam adamlara ihtiyacım vardı ama karşımdaki subayı incelerken bu kararımdan pişman oluyordum.

Genç subayın Megan'ın üstüne çıktığı görüntü aklıma geldiğinde ve karımın bedenindeki yaraları düşündüğümde sakinleşmek için dikkatimi başka bir şeye vermeye çalıştım ama bu sefer de Megan ve subayın birbirlerine meydan okuyarak baktığı ve burun buruna geldiği an zihnimde canlandı.

"O..." Subay başını kaldırıp korku dolu bir ifadeyle beni inceledi. "O çok zor biri."

Ne kadar sakin kalmaya çalışsam da subay öfkemin sebebini anlamıştı. Ben sessiz kalıp bakışlarımı yüzünden ayırmadığımda kendini açıklamaya devam etti.

"Kaçmaya çalıştığı diğer günlerde tüm subaylarla dövüşüyor ama kimseye zarar vermiyordu. Bir eğitim sırasında yaptığımız sıradan antrenmanlar gibi dövüşüyorduk."

Megan'ın sürgünde uyandığından beri her sabah kaçmaya çalıştığından haberdardım ama bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Bir süredir subaylarla beraber yaşıyor, gün içinde zaman geçiriyor, dövüşüyor ve belki de bilmediğim onlarca şeyi birlikte yapıyorlardı. Sarayda benimle yaşaması gerekirken sürgünde subayların yanındaydı.

Tamamen benim aptallığım yüzünden...

"Yine kaçmaya çalıştı." Sesi titreyen subay, "Beni yenerse gidebileceğini söyledim," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Yalnızca benim emirlerimin geçtiği bir yerde karar verme cüretini nasıl göstermişti?

"Tabii ki gidemezdi." Hiç konuşmamama rağmen subay beni anlamıştı. "Beni asla yenemeyeceği için böyle söyledim."

Güldüğümü belli etmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Hayatları boyunca askeri eğitim aldıkları için yenilmez olduklarını sanıyorlardı ama dünyanın en iyi askerlerini yenebilecek tek kişi varsa o da benim karımdı.

Belki bugün değildi ama bir gün hepsini alt edecekti.

Ben yalnızca o gün gelinceye kadar ülkedeki karışıklığı düzeltmeye çalışıyor ve o gün geldiğinde tüm sorunların çözülmüş olmasını ümit ediyordum. Karşımdaki subayın haberi yoktu ama Megan bir gün bu kapıdaki tüm subayları yenecekti.

"Ona zarar vermek istemedim." Ellerini yenilgiyle önünde birleştirdi. "Hançeri ilk önce kullanan oydu. Ben..." Dudaklarını yaladı. "Mecbur kaldım."

Haklıydı. Bir dövüş sırasında biri kuralları bozup hançerini çıkarıyorsa karşı taraf da aynısını yapma hakkına sahipti. Subayın yaptığı hareket ne kadar doğru olsa da konu Megan olduğunda her şeyi yanlış buluyordum.

Gözlerimin içine bakmaya çekinerek, "Özür dilerim, majesteleri," dedikten sonra başını öne eğdi. Her ne kadar canını yakmak istiyor olsam da benim yerime Megan ona yeterince zarar vermişti. Bu yüzden oturduğum yerden kalkıp ortadaki sehpanın etrafından dolandım.

Genç subayın tam yanından geçerken aklımda evden çıkmak dışında başka bir fikir yoktu ama Megan'ın çileksi kokusu burnuma dolduğunda durmak zorunda kaldım. Yanlış anladığımı sanarak geriye doğru bir adım attım. Subayın burnunun dibine girdiğimde üniformasından yükselen meyve kokusu beni deliye çevirdi.

Sağ elimi subayın boynuna dolayıp onu arkasında kalan duvara yapıştırdım. Subayın sırtı duvara çarptığı an dudaklarından bir inilti döküldü. Tüm kemiklerini kırmayı hayal ederken boğazını sıktım. Subayın gözleri şaşkınlıkla açılırken nefesi kesilmesine ve yüzü kızarmaya başlamasına rağmen çırpınmadı.

Yeşil gözlerinin derinliklerine ölümcül bir nefretle bakarken, "Karımın yanına bir daha yaklaşırsan seni kendi ellerimle öldürürüm," dedim.

Kırmak için can attığım boynunu aniden bıraktığımda subay nefes nefeseydi. Ona son bir kez uyarıcı bir bakış atıp evden hışımla çıktım. Yeni yağmaya başlayan karın altında ilerlerken Megan'ın kokusunun o adamın üzerine sindiğini unutmaya çalıştım. Kulübeye geri dönüp adamın kafasını koparmakla Megan'ın yanına gitmek arasında seçim yapmakta zorlandım.

Ormanın içinde kısa bir yürüyüş yapıp kendime geldikten sonra esmer subayın yanından geçtim ve eve girdim. Subay emrettiğim gibi şömineyi yakmış, duvarın yanına yeni odunlar dizmişti. Ev çoktan ısınmıştı.

Kalın pelerinimin iplerini çözüp omzumdan aldım ve koltuğun kenarına bıraktım. Üniformamın düğmelerini sırasıyla açıp ceketi çıkardım. İnce gömleğimin düğmelerini de açtıktan sonra kollarını dirseklerime kadar kıvırdım.

Son zamanlarda hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Sevdiklerim için güçlü kalmaya çalışsam da verdiğim kararlar ve yaptığım seçimler beni çok zorluyordu. Kollarımı yukarı kaldırıp gerinirken ağrıyan sırtım acıyla sızladı.

Alnıma düşen saçları geriye doğru çektikten sonra şömineye doğru yürüdüm. Üst katta ne kadar odun kaldığını bilmiyordum. Bu yüzden en kalın dört odunu yanıma alarak merdiveni tırmandım.

Yatak odasının önüne geldiğimde içeriyi dinledim. Hiçbir ses duymadığımda yavaşça kapıyı açtım ve odaya geçtim. Yatağın yanına yaklaştığımda Megan'ın tahmin ettiğim gibi uykuya daldığını gördüm.

Şömine yanmadığı için oda buz gibiydi. Megan kalın yorganların altında uzanıyordu ama yine de üşüyor olmalıydı. Şöminenin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Odunları tek tek dizdikten sonra kısa sürede ateşi yaktım. Alevlerin çıtırtısı odadaki sessizliği doldururken yatağın diğer tarafına yürüdüm.

Megan'ı uyandırmamaya özen göstererek soğuk yatağa uzandım ve yorganın altına girdim. Soluma doğru yatarken başımı yastığa yavaşça yerleştirdim. Megan'ın kalın dudaklarının aralık olduğunu gördüğümde tebessüm ettim. Gerçekten uyuyordu.

Gözünden akan yaşların yanaklarında bıraktığı izleri, kıyafetindeki kanı ve yaralarını incelerken göğsümde bir fırtına koptu. Onu tüm kötülüklerden korumak için sürgüne göndermişken onun kendine zarar vermenin bir yolunu bulmasına inanamıyordum.

Saçını yukarıdan sıkıca bağlamasına rağmen yüzüne tutamlar düşüyordu. Bir an elimi ona doğru uzatıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak istedim ama kendime verdiğim sözü tuttum. Ona dokunmamı istemiyorsa dokunmayacaktım.

Beline kadar açılan yorganı omuzlarına doğru çekerken tenine değmemeye dikkat ettim. Oda ısınmaya başlasa da hâlâ soğuktu. Ona kollarımı dolamak ve ısıtmak varken uzaktan izlemek en büyük cezamdı.

"Örgütün sana verdiği görev uğruna evlenmedin mi?"

Âşık olduğum kadının beni sevmediğini ve bir görev için benimle evlendiğini öğrendiğimden beri yaşadığım acı inanılmazdı. Damon o kadar yüksek sesle konuşmamasına rağmen söyledikleri kulaklarımı sağır, gözlerimi kör etmişti. Hayatımın aşkını bulduğumu sanmış ve yanılmıştım.

Küçük bir çocukken Roberto'yla büyük bir kavgaya tutuşmuştuk. Onu bilerek çok kızdırmıştım ama sinir krizi geçirip kolumu kıracağını hesap etmemiştim. Dirseğimden omzuma doğru saplanan acıyı ve kolumun koptuğunu sandığım anı unutamıyordum.

Annem beni büyüyle iyileştirip kolumu eski haline getirse de acı aklımdan uzun bir süre çıkmamıştı. Kolumu kırdığı için Roberto'dan nefret ettiğimi söylediğim günlerden birinde annem beni kenara çekmiş ve saçlarımı okşarken, *"Kırık bir kolu iyileştirmek kolaydır ama kırık bir kalbi iyileştirmeye hiçbir büyünün gücü yetmez,"* demişti.

O gün annemin söylediklerini düşünmüş ve akşamında Roberto'yu affetmiştim. Onun kalbini kırdığım için de özür dilemiş, kardeşime sıkıca sarılmıştım. Çünkü annem devamında, *"Kalp kırıklığının tek ilacı sevgidir,"* diye eklemişti.

Megan hayal kırıklığına uğradığımı ve onunla evlendiğim için pişman olduğumu düşünüyor, buz mavisi gözlerime baktığında gör-

düğünün hayal kırıklığı olduğunu sanıyordu ama kalbimin kırıldığını fark etmiyordu.

Onun en başından beri nasıl bir kadın olduğunu biliyordum. Bahsettiği gibi emrime amade bir kadın isteseydim bugüne kadar defalarca kez evlenirdim ama ben gözlerime meydan okuyarak bakan, ülkesi için savaşan ve hiç kimseye boyun eğmeyen bir kraliçe istemiştim.

Megan bir hayal kırıklığı değildi. Aksine hayal ettiğimden daha fazlasıydı. Ondan hiçbir zaman pişman olmamıştım ve olmayacaktım. O, bu dünyada kalp kırıklığımı iyileştirebilecek tek kadındı ve ben, bana hiçbir zaman vermeyeceği bir sevgiyi dilenen ve ondan zorla almaya çalışan acınası bir adamdım.

Çileksi kokusu etrafımı sararken bahçede söylediği cümleyi hatırladım. Yanına her yaklaştığımda çiçek bahçesi gibi kokan bir kadınla evlenmemin daha iyi olacağını düşünüyordu ama kendisinin bir meyve bahçesi gibi koktuğundan haberdar değildi.

Yatakta ona biraz daha yaklaştım. Gözlerimi kapatıp kendimi uykunun kollarına bırakmadan önce beni duymayacağını bilmeme rağmen fısıldadım.

"Meyveleri, çiçeklerden daha çok seviyorum."

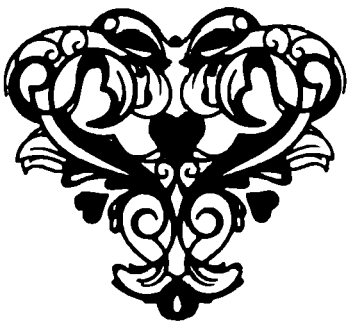

BÖLÜM 8

PARAMPARÇA

MEGAN

Gün ortasında uyumanın verdiği sersemlikle gözlerimi araladığımda koluma çarpan hava tüylerimi ürpertti. Başımı yastıkta sağa doğru çevirdiğimde Ares'in hemen yanımda uyuduğunu gördüm. Aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Burnunun ucu koluma değmek üzereydi ve nefesi tenimi okşuyordu.

Yatak odasına nasıl girdiğini ya da yanıma ne zaman uzandığını hatırlamıyordum. Beni iyileştirmek için ısrar ettikten sonra onu tehdit ettiğimi ve odaya gelip ağlayarak uyuduğumu biliyordum.

Hiçbir kırışıklığın ya da kusurun olmadığı soluk beyaz tenini incelerken gözlerinin altındaki morluklar dikkatimi çekti. Karşıma geçip bir krallığı tek başıma kurtaramayacağımı söylerken onun da aynısını yaptığını fark ettim. Hiç kimseden yardım almıyor, kendi ailesine bile güvenmiyor ve yalnız savaşıyordu.

Güneş Krallığı ya da Ateş Krallığı gibi çok az savaş gören ülkeler varken onun payına parçalara ayrılmak üzere olan bir krallığın düşmesi adil değildi. Ares'i Güneş Krallığı'nın çiçek bahçelerinde hayal etmek çok kolaydı. Siyah saçlarının arasına çiçeklerden yapılmış bir taçla zengin, özgür, mutlu ve huzurlu bir ülkeyi yönetebilirdi.

Yatakta yavaşça sağa doğru döndüm. Parmaklarımı alnına düşen saç tutamlarına uzatırken elim havada asılı kaldı. Ares'e her fırsatta bana dokunmamasını söylerken ona dokunmam adil değildi. Elimi keskin çene hattından zorlukla çekerken gözlerim kalın dudaklarına takılı kaldı.

Ona bu kadar yakın olup dokunamamak, teninin verdiği hissi bilirken uzak kalmak o kadar zordu ki içine düştüğüm durumdan nefret ettim. Onunla ilk tanıştığımda karşısında durmak kolaydı ama şimdi bir düşman gibi davranmak canımı yakıyordu.

Ares'in odayı saran kokusu beni etkisi altına almadan yorganı yavaşça kenara çektim. O an kan ve toprakla lekelenen üniformayla yatağa girdiğim için pişman oldum. Beyaz çarşaflar kirlenmişti ve şöminede yanan ateş yüzünden terlemiştim.

Onu uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım. Odanın ortasına fırlattığım botları aldım ve parmakucumda yürüyerek koridora çıktım. Kolumdaki yara sızladığında onlarla ilgilenmem gerektiğini biliyordum.

Giyinme odasının yanında, içinde bir küvetin olduğu banyoya geçtim. Korsenin iplerini zar zor çözüp üzerime yapışan üniformayı çıkardım. Su ısıtmaya üşendiğim için küveti soğuk suyla doldurdum ve kısa bir duş aldım.

Islak saçlarımı ve vücudumu havluya sarıp giyinme odasına ilerledim. Yatak odasından çıkan Ares'le koridorda karşılaştığımda donakaldım. Uyku sersemi olduğu için başlangıçta beni fark etmedi. Gözleri ayaklarımdan saçlarıma doğru uzun ve yavaş bir yolculuğu tamamladığında bedenim bakışları altında ısındı.

Ağzım bir şeyler söylemek umuduyla açıldı ama onunla konuşmak zorunda olmadığımı hatırladım. Ares'in şehvete bürünen bakışlarından kaçarak giyinme odasına geçtim. Sırtımı kapattığım kapıya yasladım ve hızla kalkıp inen göğsüme bir elimi yasladım. Ancak Ares'in banyoya geçtiğini duyduğumda kapının önünden ayrılabildim çünkü yanıma yaklaşırsa verdiğim kararların arkasında duramayacağımı hissediyordum.

Dolapta bulduğum ince askılı beyaz gecelik, derin yırtmacı olmasına rağmen ayaklarıma kadar uzanıyordu. En güvenli kıyafetin o olduğuna karar verip vücudumu kuruladıktan sonra giyindim. Islak saçlarımı tarayıp dağıttığım odayı topladım.

Giyinme odasının kapısını tereddütle açtığımda banyodan gelen su sesi içimi rahatlattı. Ares'in duşta olduğunu tahmin ederek merdivenden indim. Salondaki sönmek üzere olan şömineye yeni odunlar atıp ateşi harladım.

Karnım acıkmıştı ve yaralarımı temizlemem gerekiyordu. Bu yüzden mutfağın içinde kilere benzeyen küçük bir odaya geçip ihtiyacım olan malzemeleri aradım. İlkyardım malzemelerinin bulunduğu raflardan bir şişe ilaç ve pamuk aldım. Mutfağın ortasındaki ada tezgâha geçip bir tabureye oturdum.

Şişedeki ilacı pamuğa döktükten sonra kolumdaki kesiğe bastırdım. Yara sızlamaya ve ilacın değdiği yerler yanmaya başladığında kaşlarımı çattım. Enfeksiyon kapmaması için kullandığımız ilaç genelde bu kadar fazla yakmazdı. Yaranın derin olduğunu düşünüp işime kaldığım yerden devam ettim.

Omzumdaki yaranın da pansumanını bitirdiğimde Ares mutfağa girdi. Bakışlarımı ondan kaçırsam da o birkaç saniyede ıslak saçlarını ve giydiği rahat kıyafetleri gördüm. Artık onu dilediğim gibi inceleyememek farklı bir histi.

Pamukları çöpe atmak için topladığım sırada yanıma yaklaştı. Yüksek taburede otururken başım onun göğsüyle aynı hizadaydı. Ondan tarafa bakmamak için büyük bir çaba sarf etsem de o kadar yakınımda duruyordu ki vücudunu görebiliyordum.

Ares'in duş sonrası sabun kokusu beni sakinleştirirken o tezgâhın üstünde duran şişeye uzandı. Şişeyi havaya kaldırıp parmaklarının arasında çevirdi. Etiketi okuduktan sonra şişeyi yerine geri koyarken derdinin ne olduğunu sormak için başımı kaldırdım ama o an Ares tabureyi altından tutup çevirdi.

Yüzüm ona doğru döndüğünde Ares'le göz göze geldim. Dudaklarını birbirine bastırdığında gülmemek için çabaladığını anladım. Bakışlarında bir süredir orada olmayan bir mutluluk parıltısı vardı.

Neşeli bir ses tonuyla, "Her zaman kendine zarar vermenin farklı bir yolunu buluyorsun," dediğinde kızgınlıkla kaşlarımı çattım.

"Sana kendime zarar vermeyeceğimi daha önce de söylemiştim. Yaraları açan senin kapıya koyduğun subayların." Tezgâha tutunarak taburede dönmek istediğimde Ares taburenin altından tutup bana engel oldu.

"Ondan bahsetmiyorum." İlaç şişesini alıp etiketini gösterirken, "Cilt yaraları için kullanılan enfeksiyon ilacı buna çok benziyor ama onun rengi daha koyudur," dedi. "Bunu tedavi öncesi hastaları uyutmak için kullanırlar. Dalgınlıkla yanlış ilacı almış olmalısın."

Ares kirli pamukları avucunun içinde toplayıp şişeyle beraber çöpün yanına gitti. Pamukları çöpe attığı sırada, "Ben dalgın falan değilim," diyerek aptalca bir savunma yaptım. Gülümsemesini benden gizlemeye çalışarak mutfağın içindeki küçük odaya yöneldiğinde, "Komik değil," diye mırıldandım.

Bakışlarımı koluma çevirdiğimde yaranın neden her zamankinden daha çok acıdığını anlamış oldum. Birkaç dakika sonra Ares elinde koyu kahverengi bir ilacın olduğu şişeyle yanıma geldi. Şişenin mantar kapağını açıp pamuğa biraz döktü. Pamuğu bana uzatmasını beklerken o koluma doğru yöneldi.

Sırtımı geriye doğru yaslayıp ondan kaçarken, "Kendim yapabilirim," dedim. Ares altdudağını ısırdı ve emin misin der gibi tek kaşını kaldırdı. "Sakın bana dokunmak için yaptığım hatayı bahane olarak kullanma, Ares."

Tezgâha bıraktığı şişeyi elime aldım. Etiketi dikkatle okurken o sahte bir alınganlıkla, "Şimdi de bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Doğru ilacı getirmişti. "Sana güveniyorum." Elindeki pamuğa uzanırken gözlerine baktım. "Asıl sorun sana güvenmemem değil tüm yaptıklarına rağmen güvenmeye devam etmem."

Ares'in yüzündeki gülümseme silindi. Ben onun tepkisini umursamadan elindeki pamuğu almayı çalıştım ama kolunu geri çekti. Hiç kimsenin aşmasına izin vermediği sert adam tavrına dönerken, "Önce yarayı temizlemeliyiz," dedi.

Kullanılmamış bir pamukla beraber adanın etrafında dolandı. İlaçlı pamuğu çöpe atıp temiz pamuğu suyla ıslattı. O, tüm bu işleri yaparken ben ona kaçamak bakışlar atıyor, sırtı bana dönük olduğunda giydiği ince gömleğin içinde kasılan kolları inceliyordum.

Ares bu sefer sağ tarafıma geçip yaralı koluma yaklaşırken, "Kendim yapabilirim," dedim.

"Hayır." Pamuğu omzumdaki yaramın üzerinde yavaşça gezdirip sürdüğüm ilacı temizledi. "Kendin yapabileceğini biliyorum." Kolumdaki yara için de aynısını yaptı. "Asıl sorun kendin yapmak istemen değil, sana yardım etmek için can atan insanları etrafından uzaklaştırman."

Beni taklit ettiğinde dudağımın kenarı havaya kalktı. Ares temizliği bitirdikten sonra ilacı pamuğa dökerken, "Herkes sana itaat etsin istiyorsun," dedim.

Ares dizlerini kırıp eğildi ve yarayı dikkatle inceledi. Pamuğu yaralarıma hafifçe bastırırken, "Sana daha önce defalarca kez söyledim," dedi. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki bu kadar dibime girmesine izin verdiğim için kendime kızdım. "Bana itaat eden binlerce insan var. Bir kişinin daha itaatine ihtiyacım yok."

Kirli pamuğu tezgâha bıraktığında başını kolumdan kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda derin bir sessizlik oluştu. Bakışlarım istemsizce onun dudaklarına kaydı. Ares'in bir eli çenemin altına yerleştiğinde ve başparmağının ucuyla tenimi okşadığında nefesim kesildi.

Yüzüme doğru biraz daha eğildiğinde burunlarımız birbirine değmek üzereydi. Nefesi tenime çarparken, "Seni kendin olduğun için sevdiğimi biliyorsun, güzelim," diye fısıldadı.

O an kalbim göğsümde eriyip aşağıya doğru akmaya başladı. Yaşanan her şeye rağmen küçük bir sevgi sözcüğüne kanacak, beni sev-

diğini söylediğinde ona inanacak kadar aptaldım. Bu yüzden ondan kaçıyor, konuşmasına izin vermiyordum. Beni bu dünya üzerinde kolayca kandırabilecek tek adam oydu.

Ares'in bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında başparmağı altdudağımı çekiştirdi. Kollarımı ona dolayıp dudaklarını öpmek bir nefes kadar uzağımdaydı. Onun vaatlerine tutunmak, boynuna sarılmak ve aylardır özlemini duyduğum tüm duygulara erişmek çocuk oyuncağıydı.

Fakat Ares de ben de hiçbir zaman kolay yolu seçen kişiler olmamıştık. Ondan uzaklaşmak için geriye çekilmeye çalışsam da farkında olmadan daha da yaklaşmış gibi hissediyordum. Ares çenemin altını okşadıktan sonra avucunu yanağıma yasladı.

Kendiyle verdiği savaşı kaybettiğini belli eden bir hüzünle başını biraz geriye çekip yukarı kaldırdı. Pes etmişti. Alnıma yumuşak bir öpücük bırakırken parmakları ikimizi de teselli etmek istercesine saç diplerimde gezindi.

Dudaklarımı öpmediği için mi yoksa alnıma bıraktığı öpücük yaşadığımız diğer her şeye göre daha mahrem hissettirdiği için mi üzgündüm, bilmiyordum. Bana sunduğu şefkat dolu bir dokunuşun bu kadar yoğun duygular yaşamama sebep olmasına inanamıyordum.

Ares ellerini üzerimden çekip pamukları toplarken, "Yaralarını iyileştirmek için büyümü kullanmama izin vermemen bazen beni çıldırtıyor," dedi. İlacı da alıp küçük odaya gitmeden önce bana baktı. "En azından bu şekilde yardım etmeme izin verdiğin için teşekkürler," diye ekledi.

O gözden kaybolurken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Yalnız kaldığım mutfakta bakışlarımı gezdirirken kendime gelmeye çalıştım. Dirseklerimi tezgâha yaslayıp başımı ellerimin arasına aldığımda saçlarım iki yanıma döküldü.

Kalbimin yarısı ateşin içine düşmüş gibi büyük bir özlemle yanarken diğer yarısı nefret rüzgârlarının estiği acı dolu bir intikamla buz tutmuştu. İki taraf arasında gidip gelirken canım yanıyor ve her gün

biraz daha kırılıyordum. Kalbim sanki paramparça olmak üzereydi ve ben yalnızca bu iki duyguyla onu ayakta tutabiliyordum.

Ares mutfağa geri geldiğinde başımı yukarı kaldırdım ve soğuk mermere koyduğum kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Karşıma geçen Ares, adaya yasladığım bedenimi inceledi. Bakışları bir süre geceliğin açıkta bıraktığı göğsümde takılı kaldı ama kendini hızla toparladı.

"Akşam yemeğinde ne yemek istersin?" diye sorduğunda dilimin ucuna gelen onlarca alaycı cümleyi tuttum ama yüz ifademe engel olamadım. Ares alıngan bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi. "Bir sorun mu var?"

"Sen..." Dudaklarımı büzdüm. "Yemeği sen mi yapacaksın?"

"Sana yemek yapamayacağımı düşündüren şey nedir?"

Ares'in sorusunun samimi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Yüzüne yerleşen ciddi ifadeyi fark ettiğimde gülümsedim. Şaka yapıyor olmalıydı. Umursamaz bir tavırla omuz silkerken, "Sen bir kralsın," diye mırıldandım.

"Kral..." Bana arkasını dönerken, "Bu geçici bir rütbe." Dolaptan bir tava çıkarırken, "Özünde bir insan olduğum gerçeğini değiştirmemeli," dedi. Tavayı ve birkaç mutfak araç gerecini tezgâha koydu. "İnsanlar çoğu zaman bunu unutarak hareket ediyor."

"Yanlış anlama ama..." Parmağımla çıkardığı malzemeleri işaret ederken, "Tüm bunları yapmak zorunda olmamak bir lütuf," dedim. "Bence bu konuda bu kadar alıngan davranmamalısın."

Soğukta depolanması gereken yiyeceklerin bulunduğu dolabı açtığında dışarıya doğru bir buhar dalgası yayıldı. Yiyecekleri incelerken, "Sana göre," diye mırıldandı.

"Anlamadım," dediğimde buz tutmuş etleri tezgâha koydu.

"Senin için bir lütuf olabilir ama belki ben tam da bunları yapmak istiyorumdur."

Büyük bir balığı, kırmızı ve beyaz bir eti yan yana dizerken, "Özel bir tercihin var mı?" dedi. Bakışlarım etlerin üzerinde düşünceli bir tavırla dolaştıktan sonra, "Balık severim," dedim.

"Biliyorum." Kırmızı ve beyaz eti alıp soğuk dolaba bıraktı. Böylesine bir mutfağa göre büyük olan fırına doğru ilerledi. Odunları üst üste dizip saniyeler içinde ateşi yaktığında gördüklerime inanamadım. Günlük işlerinde bile büyü kullanıyordu.

Ellerini lavaboda yıkadıktan sonra dolaptan yeşillikleri çıkardı. Her bir otu tek tek yıkarken, "Peki..." dedim. "İstiyor musun?" Yaptığı işe odaklandığı için neyden bahsettiğimi anlamadı. Mutfağı gösterirken, "Tüm bunları," diye ekledim.

Hiç düşünmeden, "Hayır," dediğinde gülümsedim. İkilemi için onunla dalga geçmek üzereyken konuşmaya devam etti. "Şu an böyle bir planım yok. Kendimi bir dağ evinde yaşayıp bahçe işleriyle uğraşan ve ailesine yemekler yapan bir adam olarak hayal edebiliyorum ama şu an değil."

Ares'i bir bahçıvan tulumunun içinde, başına taktığı büyük bir şapka ve dişinin arasına sıkıştırdığı otla düşünmek güzeldi. Ona benzeyen siyah saçlı, mavi gözlü bir çocuğun bahçede peşinden koşturduğunu, yemek yaparken yardımcı olduğunu hayal ettiğimde göğsümden büyük bir hüzün dalgası geçti.

Bir başkasının hayatına dışarıdan baktığımızda her zaman olumlu yanlarını görüyorduk. Yaşadığı tüm güzellikleri, kolaylıkları kıskanıyor, hatta onun hayatını arzuluyorduk. Hiçbir zaman yaşayabileceği zorlukları, onun gerçekte neleri istediğini ve sana dışarıdan bir cennet gibi gözüken hayatın onun için nasıl bir cehennem olabileceğini fark etmiyorduk.

Bir kralı düşündüğümde aklımda önce önüne serilen imkânlar, etrafını saran zenginlik ve istediği her şeye kolayca ulaşan bir adam canlanıyordu. Hayatı boyunca bir sarayda yaşamak zorunda olması, belki de istemediği bir tahta oturması ve tacı takması gerektiği aklıma gelmiyordu. Savaşlara gitmesi, ülkesine hizmet etmesi, belirli kurallar çerçevesinde yaşaması ve özgürlüğünün elinden alınması gibi konulara hiç dikkat etmiyordum.

Ares'e hiçbir zaman, bir kral olmasaydı ne yapmak isterdi diye sormamıştım. Üniversite okumak ister miydi? Meslek seçimi nasıl

olurdu? Nerede yaşardı? Başka bir ülkeye gitmeyi düşünür müydü? Hiç dünyayı gezdiğini hayal etmiş miydi?

"Ben sekiz yaşında..." Ares'in sesi beni daldığım düşüncelerin arasından çıkardı. "Roberto beş yaşındayken..." Yıkadığı sebzeleri, bir tahta ve bıçağı ada tezgâhın üzerine koydu. "Annem bizi bu eve getirirdi."

Bakışları mutfağın içinde dolaşırken, "Burayı ilk gördüğümde çok şaşırmıştım," dedi. "Saraydan sonra o kadar küçük gelmişti ki annem buranın bir ev olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım."

Onu, annesinin elini tutan küçük bir çocuk olarak zihnimde canlandırdım. "Bana hamile olduğunda bu evi inşa etmeye başlamış, ben altı yaşıma geldiğimde ev tamamlanmıştı ama ailemizi eve getirmesi iki yılını daha almıştı." Ares geniş tavanın içine balığı yerleştirdi.

"Burayı hiçbir zaman babamdan gizlememişti ama babam bize eşlik etmek istemezdi. Roberto ve ben bu evin bahçesinde oynarken annem Darion'a hamileydi. Michael o zaman yoktu." Bu detayları vermesinin sebebi *aile* derken neyden bahsettiğini anlamamı istemesiydi.

Balığı fırına vermeden önce odunların yanmasını ve harlanan ateşin yavaşlamasını bekleyeceği için tavayı bir kenara bıraktı. Tam karşıma otururken, "Çocukluğuma dair hatırladığım tüm güzel anıların hepsini bu evde yaşadım," dedi.

Islak sebzeleri bir havlu yardımıyla kurularken sabırlıydı. "Bir ülkenin veliaht prensi yerine sıradan bir çocuk olduğum, dilediğim her şeyi özgürce yaptığım ve yasakları unutabildiğim tek yerdi." Geçmiş zamandan bahsetmek canını sıkıyor gibi gözüküyordu.

Ares omzunu silkerken, "Babam geleneklerine bağlı bir adamdı," dedi. "Kurallar varsa herkes onlara uymak zorundaydı. İstisnalar asla yapılamazdı." Sesindeki kırgınlığı hissettim. "Annem ise..." Bir anlığına durdu ve uzaklara dalan bakışlarını bana çevirdi. "O, dinleyen bir kadındı. Herkesi dinler, anlamaya çalışır ve yargılamazdı."

Bacak bacak üstüne atıp sırtımı dikleştirirken tüm dikkatimi ona verdim. Daha önce bana kendini hiç bu kadar açmamıştı. Kraliçe Vivian'in izinden gidecek, onu dinleyecek ve anlamaya çalışacaktım.

Yerinden yavaşça kalkarken, "Anneme hayranım," dedi. Dolaptan iki büyük tabak aldı. Onları tezgâha koyarken tabureye oturdu. "Sorunu görür, çözümünü bulur. İhtiyaçları fark eder ve olanak sağlardı. Bana hamileyken sarayda o kadar çok sıkılır, yapacak bir iş bulamazmış ki bizim de aynısını yaşamamızdan korkmuş ve bu evin inşasına başlamış."

"Bir sorun görmüş ve çözümünü bulmuş," dediğimde başını yukarı aşağı salladı.

"Eskiden bu evi çok severdim." Duygularını gizlemeye çalışarak yutkundu. "Buraya gelmek bizim için bir ödüldü çünkü babam her zaman gitmemize izin vermezdi." Veliaht prensler saraydan kolay kolay ayrılamazdı.

Ares geniş tabağa kuruladığı rokaları sırayla dizerken, "Annem bu evin bir ödül ya da bir ceza olmasını istemedi ama babam burayı çok sevdiğimizi fark ettiğinde elinde tuttuğu bir sopa olarak kullandı," dedi. "Uslu durursan evine gidersin." Başını sağa yatırdı. "Yaramazlık yaparsan sarayda kalırsın." Başını sola yatırdı.

Onun çocukluğunu anlatmasını tatlı bulduğum sırada babasından nefret ettim. Babamın bahsettiği anılar dışında Kral Benjamin'i çok tanımıyordum. İkisinin güzel bir arkadaşlığı olduğunu ama kral, babamı güneye sürmeden hemen önce her şeyin değiştiğini biliyordum.

Taht, onu zalim birine dönüştürmüştü ve Ares, babasına benzemek istemiyordu. Taktığı tacın, verdiği kararların onu kötü bir adam yapmasına izin verirse babası gibi bir adam olurdu.

Ares rokaları tabağa dizme işini bitirdiğinde, "Birilerinin isteklerine boyun eğmenin ve onun adaletini beklemenin beni güçsüz, karşımdakini güçlü kıldığını tecrübe ettiğimde..." derken soluklandı. "Bu eve gelmek için ödül kazanmanın yollarını aramayı bıraktım ve sarayı sevmeyi öğrenmeye çalıştım."

Babasının acımasızca davrandığını söylemek istesem de dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıp sustum. Kollarımı göğsümde birleştirirken gözlerim Ares'in elleri ve yüzü arasında mekik dokuyordu.

"Ev..." İşi bittiğinde başını fırına çevirdi. Alevlerin şiddetinin azaldığını gördüğünde, "Uzun süredir boştu," diye fısıldadı. Tabureden kalkıp tavayla beraber fırının önüne yürüdü. Kapağını açtığı fırına balığı yerleştirdi.

Sırtını dikleştirip bana doğru yürürken ellerini ceplerine soktu. Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, "Babam hastalanmaya ve annem aklını kaybetmeye başladığından beri hiçbirimiz buraya gelmedik," dedi. "Yıllar sonra ilk defa kapı senin için açıldı."

Konuşmaya devam etmesini beklerken o sustu. Kendi zihninde kaybolurken bakışları uzaklara daldı. Aklına gelen anıları düşündüğünü biliyordum. Onu rahatsız etmemek adına sessizce oturdum.

Bir süre sonra Ares hareket etti ve tahtanın kenarına ayırdığı cansız sebzeleri çöpe attı. Tahtayı sudan geçirip bıçağı yıkarken bir şey söylemedi. Tezgâhı ince bir havluyla temizledikten sonra iki tabak, çatal ve bıçak hazırlayıp önümüze dizdi.

Akşam yemeği için masanın çoğu hazır olduğunda tekrar karşıma oturdu. Ares iş yaparken onu izlemenin bana iyi geldiğini fark ettim. O aklını iş yaparak ben ise onu izleyerek dağıtıyordum.

Ares bakışlarını yüzüme dikip ilk kimin gözlerini kaçıracağı gibi aptal bir oyuna başladı. "Benim gelmek için her fırsatı değerlendirdiğim evden sen kaçmak için her yolu deniyorsun." Bakışlarım aşağı kaydı ve oyunu ben kaybettim. Pişman bir ses tonuyla, "Bana huzur sağlayan bu yer, sana cehennemi yaşattığı için üzgünüm," dedi.

İkimizi de üzen bu durumdan çıkmanın çok kolay olduğunu ve kapıyı açıp gitmeme izin vermesini söylemek istedim ama ağzımı açmadım. Kelimeler üst üste binip boğazımda bir düğüm oluşturdu.

"Annem seni buraya hapsettiğimi öğrenirse beni mahveder." Başımı yukarı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu gerçekten yapar." Yüzünde bir tebessüm oluştu. "Seni düşündüğünden daha çok seviyor."

"İlk zamanlar benden nefret ettiğine eminim."

"Hayır." Öne doğru eğildi. "Kendi çocukları dışında başka birine bu kadar fazla sevgi beslediğini ilk defa görüyorum." Sözlerinde samimiydi. "Senden hiçbir zaman nefret etmedi."

Fırından gelen balık kokusu mutfağı sararken, "Burayı sevmeni isterdi," dedi.

"Belki de sevebilirdim." Yaşayabileceğimiz yüzlerce güzel anı varken biz en kötü olanı seçmiştik. "Eve geliş sebebim bir sürgün olmasaydı."

Ares utançla başını öne eğdi ve söyleyecek bir şey bulamadığında yerinden kalktı. Fırındaki balığı kontrol ettiği sırada, "Tüm bunları sana annen mi öğretti?" diye sordum.

Ares fırının kapağını kapatıp yerine geçerken, "Evet," dedi. "Bu eve çok sık gelemezdik ama fırsat bulduğumuzda zamanı iyi değerlendirirdik."

Yemek kokusu yayıldıkça karnımdan sesler yükseldi. Ares'in bakışları karnıma götürdüğüm ellerime kaydığında yüzümdeki gülümseme silindi. Yalnızca bir anlığına hamile olduğumu bildiğini sandım ama gözlerinin içinde parlayan duygu farklı bir şey anlatıyordu.

Umut...

Birbirimize eskisi kadar güvenmiyorduk ve yaptığımız onlarca hata yüzünden işin içinden çıkamadığımız bir geleceğe sürükleniyorduk. Tüm bunlara rağmen bir bebek istemesine inanamıyordum.

Ellerimi bacaklarımın üzerine koyarken, "Bana öyle bakma," dedim.

Ares'in gözleri karnımdan yüzüme döndü. "Nasıl?" Ailesinden oyuncak almasını isteyen bir çocuğun masum bakışlarıyla beni izliyordu.

Yorgun bir ses tonuyla, "Ares," diye mırıldandım. "Olmaz."

Taburede huzursuzca hareket ederken, "Neden?" diye sordu.

"Neden mi?" Aramızda yaşananları bilirken böyle konuşmasına çok şaşırdım. Ona yargılayıcı bakışlar atarken Ares kendini açıklamak için dudaklarını araladı.

"Megan..." dediği an kapı sesi sözünü kesti. İkimizin de başı salona doğru dönerken ben kaşlarımı çattım. "Misafir bekliyor muydun?"

Ares, "Hayır," derken yerinden kalktı. Salona doğru yürüdüğü sırada merakla peşinden gittim. Onun arkasında olduğumu fark ettiğinde kapıyı aralık bırakarak açtı ve bedeniyle dışarıda olup biteni gizledi.

Bir adamın, "Majesteleri, sizin için," dediğini işittikten sonra Ares kapıyı kapattı. Bana doğru döndüğünde elinde bir zarf tutuyordu. Onu zarfı açması için beklerken Ares'in bakışları bana kitlendi.

"Gün içinde gecelik giyiyor musun?"

Hoşuma gitmeyen bir ses tonu kullandığında, "Sen neyden bahsediyorsun?" diyerek onu tersledim.

Ares ellerini arkasında birleştirip aramızdaki mesafeyi tek adımda kapattı. "Megan..." Vücudumu baştan aşağı incelerken, "Kapıda bekleyen subaylar seni bu halde görüyor mu?" dedi.

Sorunun ne olduğu söylediğinde kollarımı iki yana açıp başımı öne eğdim. Kıyafetimi kontrol ederken, "Bilmiyorum," dedim. "Hiç dikkat etmedim."

Bir eli aramızda yükselip çenemi buldu. Başımı yukarı kaldırmam için bastırdığında saçlarım sırtıma döküldü. Boyu benden uzun olduğu ve çok yakınımda durduğu için kafamı geriye atmak zorunda kaldım.

"Bilmiyorsun." Sesi bir fısıltı gibi çıkarken yüzümdeki her bir detayı ezberlemek istercesine beni izliyordu. "Bir gün..." Sertçe yutkunduğunda âdemelmasının hareketini takip ettim. "Sonum olacaksın."

Onun tavırlarına anlam veremediğim sırada arkasını dönüp mutfağa doğru ilerledi. Gidişini izlerken, "Aptal herif," diye mırıldandım. *Kapıda duran bir avuç subayı kıskanmak da nereden çıkmıştı?*

Onun peşinden mutfağa geçtiğimde Ares'i okuduğu notu katlarken buldum. Beni fark ettiğinde kâğıdı zarfın içine yerleştirdi ve zarfı cebine koydu. Her zamanki yerime otururken, "Kimden gelmiş?" diye sordum.

Ares fırının kapağını açıp balığı kontrol etti. Bir havlu yardımıyla tavanın sapından tutup balığı çıkardı. Altına kalın bir havlu bıraktığı tavayı tabaklarımızın arasına koydu. Eksikleri getirirken, "Birazdan çıkacağım," dedi.

"Notta ne yazıyor?" diye sordum ama bana cevap vermek yerine akşam yemeği için her şeyi hazırladı. İşinin bittiğini düşündüğünde

son bir kez masayı kontrol etti. Tüm bunlar olurken sadece birkaç dakika geçmişti.

Bakışları bana döndüğünde, "Akşam yemeğine kalamayacağım," dedi. Bana bir açıklama yapmasını beklemiyordum. "Hemen çıkmam gerekiyor." Yemek masasına çevirdiği adayı gösterirken, "Lütfen," diye mırıldandı. "Bensiz devam et."

Dilimin ucuna gelen tüm kötü kelimeleri yuttum. İfademi sabit tutup duygularımı gizledim. Tabağın kenarında duran çatalı alıp birkaç yeşilliğe uzandığımda Ares tepkimden rahatsız oldu. Sessiz kaldığımda bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti. Sırtını dönüp mutfağın çıkışına doğru yürürken sıcak balığı kesmeye başladım.

Merdivenin yanına ulaştığında, "Afiyet olsun," dediğini duydum.

Ares üst kata çıkıp kıyafetlerini değiştirirken ben balığın büyük bir kısmını farkına geç vardığım bir hırsla yedim. Hazırladığı yeşillikler çiğnedikçe ağzımda büyürken Ares aşağıya indi. Bakışlarını üzerimde hissettikten birkaç saniye sonra evin kapısı açıldı ve ardından kapandı.

Bir kez daha yalnız kalmıştım.

Gün ortasında uyumama rağmen fiziksel olarak çok yorgundum. Sarışın subayı yenmeye çalışırken harcadığım çaba yüzünden her bir kemiğim ağrıyor, kaslarım sızlıyordu. Ares'le sohbet ederken yaşadığım duygu geçişleri beni mahvetmişti. Ona sarılmakla öldürmek arasında ince bir çizgide durmaktan bitkin düşmüştüm.

Burada olmadığı her gün onu özlerken burada olduğu günlerde ondan kaçmam ironikti ama hem ondan çok uzakta olmak hem de yanında durmak istiyordum. Yalnız kaldığım bu ev canımı hiç olmadığı kadar sıkıyor, düşüncelerimin arasında kaybolmama ve kendimi kaybetmeme sebep oluyordu.

Midem bulanmaya başladığında yediklerimi içeride tutmaya çalıştım. Bir elimi karnıma koyup bebeğimi okşarken tabureden kalktım. Yavaş adımlarla boş evin içinde gezinerek bulantımı bastırdım.

Şöminenin yanındaki koltuğa uzanıp gözlerimi kapadım. Ateşin aydınlattığı karanlık odada tavanı izleyip Ares'e karşı ördüğüm buzdan duvarları az daha indireceğimi hatırlayarak kendime kızarken aklımda tek bir şey vardı.

Beni paramparça ettiği bir kalp ile baş başa bırakmıştı.

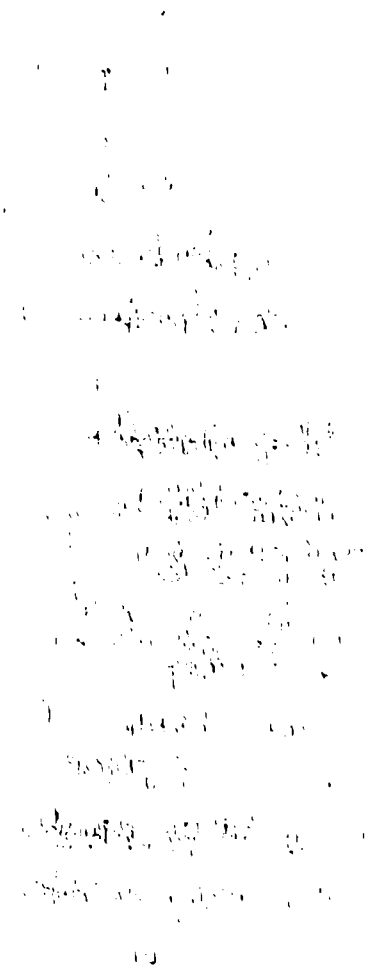

BÖLÜM 9

ŞÜPHE

MEGAN

Bilgi, sahip olabileceğiniz en büyük güçtür. Dünyanın en iyi ustalarının hazırladığı kılıçlardan daha keskin ve en başarılı zehirlerden daha ölümcüldür. Elinize bir kılıç alıp düşman karşısına çıkmak yerine, karşındakinin zayıflıklarını bilmek en temiz savaş yöntemidir.

Elinizi kana bulamak, bitmek bilmeyen bir dövüşün içine girmek ve bir cesetle baş başa kalmak yerine sırların peşine düşmeniz gerekir. Gerçekleri öğrenme şansını kazandığınızda iyi bir plan yaparak kazanmak en mantıklı seçimdir.

Sürgüne gönderilmeden önce gerçekleri öğrenmeye çok yaklaşmış ve her bir olasılığı değerlendirip Damon ve babamın bana destek sağlayacağını bildiğim planlar hazırlamıştım. İdam sehpasına çıkarken tereddüt etmememin en büyük sebebi ben öldüğümde bile işleyecek planlara sahip olmaktı.

Bir dağ evinin salonunda yere uzanmış tavanı izlerken neler olup bittiğini bilmemek beni deliye çeviriyordu. Ailem, arkadaşlarım ve ülkenin durumu hakkında bilgi alamadığım için hangi planla devam edeceğime karar veremiyordum.

Hiç kimseden haber alamadığınız bir dünyada yaşamak cehennemde yaşamakla eşdeğerdi.

Ares'in evden ayrılışının üzerinden iki gün geçmişti. Tüm bu süreçte yorganın altında uzanmış ve geleceğimi düşünmüştüm. Her sabah yaptığım gibi kaçmaya çalışmamış, kek yapmakla uğraşmamıştım.

İlk günün sonunda yaşadığımdan endişe eden esmer subay beni şöminenin yanındaki koltukta yatarken bulmuştu. Bir yanım sırf subayı görevinde başarısız etmek için kendime zarar vermeyi düşünüyor, mantıklı yanımsa asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyordu. Bir başkasının canını yakmak için kendime dokunmayacaktım.

Evin kapısının açıldığını duyduğumda içeri giren kişiyi umursamadan tavanı izlemeye devam ettim. İki koltuğun arasında yerde hareketsizce uzanırken delirmemek için büyük bir çaba harcıyordum.

"Megan..." İsmimi söyleyen adamın sesi çok tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramadım. "Megan, iyi misin?" Hareket etmedim.

Kimin geldiği umrumda değildi. *Artık değildi.*

"Neden yerde uzanıyorsun?"

Bot sesleri adamın yanıma yaklaştığını haber verirken, "Hey!" dedi. "İyi misin?" Telaşla yanıma oturup kolumu tuttuğunda bakışlarımı ona çevirdim. Prens Darion'ın yeşil gözlerini gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Megan!" Parmağını bileğime dolamıştı ve nabzımı ölçüyordu. "Bayıldığını ya da öldüğünü sandım." Kolumu bırakırken, "Beni korkuttun," diye ekledi. Bana bir şey olmasından korkarak vücudumu kontrol etti.

"Neden konuşmuyorsun?"

Sessiz kaldığımda sarışın subayla dövüşürken bedenimde oluşan izleri gördü. Kollarımdaki ve bileğimdeki mor halkaları incelerken, "Bunları nasıl yaptın?" diye sordu. "İstersen hepsini iyileştirebilirim."

Dizlerinin üzerine çökmüş prensten uzaklaşmak için kenara doğru kaydım. Büyü konusunda tecrübesiz bir prensin bana yardım et-

mesini istemiyordum. Zaten onun büyüsü yüzünden iki gün boyunca uyuyakalmıştım. Bebeğimi öğrenmesini ya da ona zarar vermesini göze alamazdım.

"Seni üniversitede gördüğümü hatırlıyorum." İki gündür hiç konuşmadığım için sesim pürüzlü çıktı. "Sarayda seni ilk gördüğümde ve..." Yutkundum. "Bir prens olduğunu söylediklerinde inanmakta zorluk çektim."

Prens Darion kafası karışmış bir ifadeyle, "Megan," diye fısıldadı.

"Prenslerin üniversiteye gitmesi yasak." Ellerimi karnımın üstünde birleştirdim. "Topluma karışmaları ve sıradan insan gibi davranmaları yasak." Dudaklarımı büzdüm. "Hep merak etmeme rağmen bunu sana sormaya fırsat bulamadım." Prensin koyu yeşil gözlerine baktım. "Neden kurallara karşı geldin?"

"Megan." Bakışları yüzümde gezindi. "İyi gözükmüyorsun." Elimi sıkıca tutarken, "Sana yardım etmeme izin ver," dedi. Beni yerden kaldırmak için kollarımdan çekiştirdiğinde ona direnmedim. Beyaz elbisemin eteklerini düzelterek ayağa kalktım.

Prens Darion elimi bırakırken koluma destek sağladı. "Ayakta durabilecek misin?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim. "Ben iyiyim, prens." Kolumu ondan kurtarıp geniş koltuğa oturduğumda ayaklarımı sehpanın altına doğru uzattım.

Prensin gözleri bir süre üzerimden ayrılmadı. Beni yalnız bırakabileceğinden emin olduğunda mutfağa gitti. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Uzun bir süredir burada yalnız yaşadığımın farkında değil miydi?

Elinde bir bardak suyla geri döndüğünde onu geri çevirmedim. İçimdeki yangını söndürmesini umut ederek günlerdir su içmemiş gibi tüm bardağı bitirdim. Boş bardağı sehpaya bırakırken genç prens karşımdaki koltuğa oturdu.

İkimiz de bir süre sessizlik içinde bekledikten sonra ilk konuşan ben oldum. Bakışlarımı onun kusursuz üniformasında gezdirirken, "Neden yasaları çiğnedin?" diye sordum.

"Bir prens olmak umrumda değil." Omuz silkti. "Sıradan bir genç kadar özgür olmayı, toplumun içine karışmayı ve eğitim almayı hak ediyorum." Sırtını geri yaslayıp koltukta rahat bir pozisyon ararken, "Buz Krallığı'nın yasalarında yanlışlar ve eksikler var," dedi.

İtirafına karşılık, "Yasadaki yanlışları düzeltmek, eksikleri tamamlamak senin elindeyken tahta sırt çevirmen mantıklı mı?" diye sordum.

"Taht sırasında üçüncü kişiyim." Ne söylemek istediğini anladım ama bekledim. Prens pes ederek, "Ares yirmi yedi, Roberto yirmi dört yaşında," dedi.

"Farkındayım." Daha derine inmesini, bana kendisini açmasını istiyordum.

"İkisinin de uzun süre yaşayacağına eminim. Onlar hayatlarını kaybettiğinde sıra çocuklarına geçecek." Ceketinin altın sarısı düğmelerini açarken, "Ayrıca sıra bir gün bana gelse bile hakkımdan feragat edebilirim. Küçük kardeşim Michael'in işini layıkıyla yapacağına eminim," dedi.

Bıkkın bir ses tonuyla, "Sorumun cevabı bu değil," dedim.

"Tahta sırt çevirmiyorum, Megan. Sıranın hiçbir zaman bana gelmeyeceğini bildiğim için kendime başka bir hayat çiziyorum." Ceketini çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı. "Her zaman kardeşlerimin yanında olacak ve onlara destek vereceğim ama kendi hayatımı da çöpe atmayacağım."

"Roberto gibi konuşuyorsun," dediğimde sahte bir alınganlıkla yüzünü buruşturdu. "Beni o serseriye benzeterek hakaret ettiğinin farkında mısın?"

Kardeşler arası didişmelerine gülümsediğimde Darion'ın gözleri beni mutlu etmenin verdiği özgüvenle parladı. Eve girdiği ve beni bulduğu ilk andan dakikalar sonra yüzümün gülmesi büyük bir gelişmeydi.

"Ona güveniyor musun?"

Kimden bahsettiğimi anladığında, "Evet," diye fısıldadı. "Ares'in, babamın bıraktığı dağılmış ülkeyi toparlayacağına inanıyorum. Ailesi ve sevdikleri yanında olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilir."

Konuyu değiştirerek, "Seninle yalnızca tarih dersinde karşılaştığımızı hatırlıyorum," dedim. Amfide sıradan insanların arasındaki rahat davranışlarından sonra onu sarayda görmek ilginç bir deneyimdi. "Hangi bölümü okudun?"

"Dünya tarihi," derken gözleri ışıl ışıldı. "Kendi ülkemdeki sorunları çözebilmek için geçmişe bakıyor ve yaşananlardan dersler çıkarıyorum. Ayrıca Buz Krallığı dışında diğer ülkelerin de yasalarını, tarihini ve toplumsal yapısını öğrenmek faydalı oluyor."

Anlattıklarından yaptığım çıkarımla, "Henüz mezun olmadın," dedim.

"Hayır." Başını salladı. "Seninle aramızda üç dönem vardı."

"Ailen..." Bacak bacak üstüne attım. "Biliyorlar mı?"

"Annem." Hüzünle başını öne eğdi. "Bu konuda bana çok destek oldu. İlk başta ona da söylememiştim ama öğrenmenin bir yolunu buldu ve herkesten gizledi." Şöminede yanan ateşi izledi. "Son olaylardan sonra kardeşlerime de söyledim."

Yüzüme düşen saçları geriye çekerken, "Saraya ilk geldiğimde bana soğuk davranmanın sebebi buydu," diyerek basit bir tahminde bulundum.

"Soğuk olmak bizim kanımızda var." Şakacı bir tavırla, "Bu yüzden Roberto hepimiz için bir utanç kaynağı," derken göz kırptı. Roberto, diğer kardeşlerin aksine sıcak, çapkın ve konuşkandı.

Prens Darion'ın içine kapanık tavırları bana kardeşim Nancy'yi hatırlattı. İkisi de ailenin üçüncü çocuklarıydı. Herkes ailenin ilk çocuklarının özel, son çocuklarının sevgi dolu büyüdüklerini ama arada kalanların harcandığını iyi bilirdi. Onlar büyük ve küçük kardeşler arasında unutulurlardı.

Darion ve Nancy, büyük kardeşe verilen ayrıcalığı, küçük kardeşe verilen sevgiyi izlemek zorunda kalırken kendilerini bir yere ait hissedemeyen ve hayatları boyunca onlara ait bir ev arayan ortanca çocuklardı.

Sessizliklerinin sebebi konuşmak istememeleri değil, hiç kimsenin onları dinlemeyeceğini bilmeleriydi. Kendilerine kolayca kıymalarının nedeni hayatlarının değersiz olduğunu düşünmeleriydi.

Darion üniversiteye giderken Nancy evlenmek isteyerek her şeyden kaçmış ve kendilerine yeni bir ev aramışlardı. Belki de yanlış hissediyordum ama ikisini de yalnızlıklarını dindirmeye çalışan çocuklar olarak görüyordum.

Prensle birlikte bir süre şömineden gelen ateş çıtırtısı eşliğinde sessizce oturduk. Dalgalanan alevleri farklı şekillere benzettiğim sırada Darion aniden bana döndü. Aklına gelen şeyi söylemek için heyecanlandığında korkmuştum.

"Dışarıda ateş yakmak ister misin?"

Fikrini düşünürken, "Bahçede mi?" diye sordum.

"Evet." Yerinden kalkarken ellerini birbirine sürttü. "Şenlik ateşlerine benzeyen büyük bir ateş yakmalıyız." Gömleğinin kol düğmelerini açıp dirseğine kadar kıvırırken, "Ateş başında çay içer, bir şeyler yeriz," dedi.

Prens Darion koltukların arasından geçip çıkışa doğru ilerlediğinde yerimden kalkıp peşinden koştum. Kapıyı açmadan hemen önce kolundan tuttuğumda prens durdu. Bakışları bana dönerken elimin altında kasılan iri kolunu bıraktım.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Prens ellerini ceplerine soktu. "Neyi?"

"Neden buradasın?" Başımı yukarı kaldırdım. "Neden benimle vakit geçiriyorsun?"

"Bu sıkıcı evin içinde aynı şeyleri yapmaktan bıkmışsındır diye düşünüyorum." Bakışlarında acıma duygusu aradım ama o samimi bir tavırla beni izliyordu. "Megan..." Beni yatıştırmak için koluma dokundu. "Abimin verdiği kararı yanlış buluyor ve asla desteklemiyorum. Seni buradan çıkarmam mümkün değil. Elimden gelen tek şey yanında olmak."

Gözümde biriken yaşlar tek tek akmaya başladığında prens, "Megan..." diye fısıldadı. "Özür dilerim." Başımı utançla öne eğdiğimde ne yapacağını bilemedi. "Seni ağlatmak istemedim."

Yumuşak ve içten sesi bana Nancy'yi anımsatıyordu. Kardeşlerimle beraber geçirdiğim güzel zamanları anımsadığımda prensin teklifi-

ni reddetmek istemedim. Güney halkının yapmaktan hoşlandığı gibi büyük bir ateş yakabilir ve güzel zaman geçirebilirdik.

Yanağımdan akan yaşları silerken, "Tamam," diye fısıldadım. "Tamam." Kızardığından emin olduğum burnumu çektim. "Ateş yakalım." Çok çabuk ikna olmuştum. O kadar yalnızdım ki her teklifi havada kapacak kadar acınası bir haldeydim.

Prens Darion, "Sen üstüne kalın bir şeyler giyerken ben de subaylarla konuşayım," dediğinde başımı salladım. Arkamı dönüp koşarak merdivene doğru ilerledim. Prensin kapıyı açtığını ve subaylara emirler yağdırdığını duydum.

Giyinme odasından içeri girdiğimde dolaplardan kalın bir pantolon, gömlek ve korse aldım. Hepsini sırayla giyindikten sonra ayağıma dizimin altında biten beyaz bir çizme geçirdim. Saçlarımı tepede atkuyruğu yaptım. İçi kürk olan deri bir ceketi omzumlarıma alırken aynadaki yansımama baktım.

Gözkapaklarım birkaç gecedir ağladığım için balon gibi şişmiş, göz altlarımda koyu mor halkalar oluşmuştu. Beyaz tenim solgun gözüküyordu. Çatlayan dudaklarımı dilimle ıslattım. Bebek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Giyinme odasının yanındaki odaya geçip kovalarda bulduğum soğuk suyla yüzümü yıkadım. Ellerim su yüzünden âdeta buz tuttuğunda gözlerime parmak uçlarımla masaj yaptım. Boynumu ve ensemi de biraz suyla ıslattıktan sonra bir havluyla kurulandım.

Kendimi daha iyi hissederken odadan çıktım ve merdivenden indim. Salona geçtiğimde dış kapı ardına kadar açıktı ve prens ön bahçede yürüyordu. Kolları arasında taşıdığı odunları, ateşi yakacağı zemine bırakırken prensin sırtı bana dönüktü ve arkadan Ares'e o kadar çok benziyordu ki yüzümdeki gülümseme ister istemez silindi.

Kollarımı ceketin içinden geçirirken çıkışa doğru yürüdüm. Prens odunları yere bıraktıktan sonra bana doğru döndü ve bakışları üzerimde gezindi. "Çok güzel olmuşsun."

Verandanın altından geçerken, "Teşekkür ederim," dedim. Yeni yağan karın üzerinde yürürken ellerimi ceketin ceplerine soktum. "Ne yapıyoruz?"

"İlk önce subayların kulübeden getirdiği odunları bir yerde topluyoruz." Üst üste dizdiği odunları gösterdi. "Aslında şimdilik bu kadar odun yeter." Esmer subay ağaçların sık olduğu ormanın içinden iki büyük kütükle bize doğru geldiğinde prens, "Kütükleri odunların yanına bırakabilirsin," dedi.

Esmer subay başını öne eğdi ve ikimizin de yüzüne bakmadan kütükleri karın içine koydu. Hemen arkasından sarışın subay iki kütükle ortaya çıktı. O da arkadaşını taklit ederek kütükleri yerleştirdi ve tekrar gözden kayboldular.

Prens Darion odunların yanında duran küreği aldı ve odunları dizmek istediği yerdeki karları küredi. Ona yardımcı olmak için odunların birkaçını kucağıma alıp bir adım yanındaki kürenen yere taşıdım. Karların düz olduğu zemine odunları dizdiğim sırada prens, "Saraya ilk geldiğinde sırrımı açığa çıkarmandan korktum," dedi.

Prens küreği kenara bırakıp benimle birlikte birkaç odun taşıdı. Odunlarla bir daire oluştururken, "Ama yapmadım," dedim. Prens başını sallarken daireyi oluşturan son odunu koydu.

"O zamanlar seni tanımıyordum." Odun almak için arkamı döndüğümde, "Odunları ben taşıyayım, sen diz," dedi ve bu şekilde iş bölümü yaptık. Onun getirdiği odunlarla bir kule oluşturmaya başladım.

"Beni şimdi de tanıdığını sanmıyorum, prens," dediğimde gülümsedi.

"Olabilir." Rüzgâr estiğinde ince gömleği bedenine yapıştı ve vücudunun tüm hatları ortaya çıktı. Bakışlarım ister istemez göğsüne kaymıştı. Dikkat çekici karın kaslarına sahip olmaları prenslerin suçuydu. Benim değil.

"Abim senin diğer kadınlara benzemediğini söyledi."

Konuya Ares dahil olduğunda elim havada asılı kaldı. Onun benimle ilgili konuştuğu konuları ister istemez merak ettiğimde canım

sıkıldı. "Bu akşam abin hakkında konuşmak istemiyorum," dediğimde prens başını anlayışla salladı. Son odunu da yerleştirdiğimde yerde piramite benzer bir kule oluştu.

"Odunları tutuşturmalıyız."

Prens kuleyle arasına bir adım kadar mesafe koyarken, "Ben yaparım," dedi. Büyüsünü kullanacağını anladığımda telaşla yerden kalktım. Kardan ıslanan dizlerimi temizledikten sonra kuleden uzaklaştım.

"Emin misin?" Prens tek kaşını kaldırdığında, "Odunları tutuşturmaya çalışırken tüm ormanı ateşe vermenden endişelenmeli miyim?" diye sordum. Sonuçta beni bayıltması gerekirken iki gün uyutmuştu.

"Megan." Prens kahkaha attığında sesi ön bahçede yankılandı. "Endişen için sana hak veriyorum ama bunlar sadece odun." Minik kuleyi aniden ateşe verdiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Bu inanılmaz." Sıcaklık yüzüme çarparken yanaklarım ısındı. "Böylesine bir güce sahip olmak..." Bakışlarımı ona çevirdim. "Dehşet verici."

"Evet." Omuz silkti. "Her erkeğin duymak isteyeceği şekilde iltifat ediyorsun."

"Kötü anlamda söylemedim," diyerek kendimi açıkladım.

Yanan ateşin yanındaki küreği alırken, "Biliyorum," dedi. Ateşin etrafındaki karlara kürekle şekil verdikten sonra bir kütüğe uzandı. Ona yardım etmek için eğildim. "Megan." Sesi sertti. "Ben hallederim."

Kütük taşımam büyük bir saçmalıkmış gibi beni izlediğinde utanmıştım. Bedenimi doğrultup ellerimi ceplerime koyduğumda prens ısrarcı davranmadığım için rahatladı. İri kütüğü kolaylıkla kaldırıp ev ile yaktığımız ateşin arasına yerleştirdi.

Bir başkasına âşık ve evli olmasam prensten kesinlikle etkilenirdim. Can alıcı bir yakışıklılığa ve güce sahipti ama onu öne çıkaran şey mütevazı oluşuydu. Yüz hatları Ares ve Roberto'ya çok benzese de yeşil gözleri onu diğerlerinden ayırıyordu. Sakin ama kendinden emin duruşu onu çekici kılıyordu.

Prensi kitap kulübünde tanıştığım arkadaşım Emma'yla yan yana hayal edebiliyordum. Emma bitmek bilmeyen pozitif enerjisiyle prensin etrafında fır fır döner, ona aradığı evin anahtarını vererek kaybolduğu yerden çıkarabilirdi.

İkisi için daldığım hayallerden sıyrılıp, "Evden battaniye getireyim," dedim.

Prens başını sallayıp işine devam ederken eve doğru ilerledim. Merdivenin altındaki saklama alanında battaniyeler vardı. En kalınlarından dört tane seçip kucağıma aldım. Battaniyeleri önüme dikkat ederek taşırken yolun yarısında prens yanıma geldi. İki battaniye alıp kucağımdaki yükü hafifletti. Yaktığımız ateşle ev arasına dizdiği kütüklerin üstüne battaniyeleri serdik.

Prens heyecanla, "Sıra mutfakta," dediğinde gülümsedim. Ben önde o arkada eve yürüdük ve mutfaktan bardak, tencere, çay, su ve sevdiğimiz yiyeceklerden aldık. İkimizin de elleri ve kolları dolduğunda hepsini dışarıya taşıdık.

Mutfaktan getirdiğimiz malzemeleri karın içine bırakırken, "Kekler vardı," dedim. "Unuttum." Prensi ateşin yanında bırakıp koşarak eve gittim. Ares'in getirdiği keklerden ve tatlılardan bir torbaya doldurdum. Bir daha buraya yürümemek için son kez gözlerimle mutfağı taradım. Her şeyi aldığımızdan emin olduğumda dışarı çıktım.

Karda önceden oluşturduğumuz izlere basmaya çalışarak ilerlediğim sırada dakikalar içinde ateşin yanındaki ortamın değiştiğini fark ettim. Adımlarım yavaşlarken gözlerim etrafı inceliyordu. "Sen..." Şaşkınlıkla aranan dudaklarımı kapatmakta zorlandım. "Çok güzel olmuş."

Güneyde şenlik ateşleri sahillerde yakılırdı. Ateş tek bir noktada olduğu için sahil karanlık kalırdı. Bu yüzden sahildeki kumların içine mumlar yerleştirir, her yeri aydınlatırlardı. İnsanlar mumları kullanarak oturacakları alanlara çemberler çizer, sahilin girişinden ateşe kadar uzun yollar yaparlardı.

Prens Darion ben evdeyken ateşin etrafını süslemişti. Kütüklerin yanlarından ormana kadar uzanan mumdan bir yol hazırlamıştı.

Mutfakta uzun süre kalmış olmalıydım. Tüm bunları bu kadar kısa sürede yapması mümkün değildi.

"Bu kadar mumu tek başına nasıl dizdin?" Kekleri yiyeceklerin yanına bıraktım. "Ayrıca sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

Prens ellerini ateşe uzatırken, "Mumları subaylar getirdi," dedi. "Onlar hazırlamama yardım ettiler. Hızlı adamlar." Yüzünde bir gülümseme oluştu. "Sarışın subay şenlik ateşlerinde her zaman mumların olduğunu söyledi."

Sahildeki kumların içine gömülen mumları kuzeyde karların içinde görmek olağanüstü bir deneyimdi. Şenlik ateşimiz göğe uzanmaya çalışır gibi yukarıya dalgalanıyor, bulutların terk ettiği gökyüzünde binlerce yıldız parlıyordu. Krem ve kahverengi tonlarındaki battaniyeler ortama uyum sağlıyor, her şey kusursuz gözüküyordu.

"Bu..." Sağ taraftaki kütüğe yavaşça oturdum. "Bu inanılmaz derecede güzel."

Gecenin sunduğu tüm huzuru kabul ederken günler sonra ilk defa kendimi iyi hissettim. Sanki sürgüne gönderilen bir kraliçe değil de üniversiteden arkadaşıyla kafa dağıtmaya tatile gelen bir genç kız gibiydim.

Prens kaynatmak için tek saplı bir tencereye su doldurdu. Tencereyi ateşin üzerine tuttuğunda kaşlarımı çattım. "Bu ateşte mi su ısıtacaksın?" Karşımdaki manzaraya inanamıyordum.

Prens omuz silkerek, "Evet," dediğinde kahkaha attım. Sesim ön bahçede yankılanıp bize geri döndüğünde, "Bu ateş onun için çok büyük," dedim. Şenlik ateşlerine göre küçük, su ısıtmak için büyük bir ateşti. "Tencereyi yakacaksın."

Bana o kadar tecrübesiz bakıyordu ki istemeden kıkırdadım. "Tam bir prenssin." Yerimden kalkıp ateşin üzerinden çektiği tencereye uzandım. Sesimi kalınlaştırıp, "Sıradan bir genç kadar toplumun içine karışmayı hak ediyorum," diyerek onu taklit ettim.

Prens yaptığım taklide gülerken kendini savundu. "Daha önce şenlik ateşine katıldım."

"Ne yaptınız?" Tek kaşımı kaldırdım. "Sosyetenin şımarık çocuklarıyla sarayın önünde ateş mi yaktınız?" Yüzündeki ifade onu ele verdiğinde tekrar kahkaha attım. "Gerçekten öyle yaptınız!"

"Tam olarak söylediğin gibi sayılmaz." Kızgın gözükmeye çalışsa da gözlerindeki gülümsemeyi gizleyemiyordu. "Üniversiteden arkadaşlarımla gittik."

"Kuzeyde mi?" Sesim istediğim kadar küçümseyici çıkmadı. "Tüm bunlar bittiğinde..." Tutsak olduğum evi gösterdim. "Seni gerçek bir şenlik ateşine, güneyin sahillerine götüreceğim."

Oturduğumuz alana yakın ama prensin hazırladığı güzel ortamı bozmayacak kadar uzak bir yere ilerledim. Tencereyi karın içine gömüp yedek odunların üst üste dizildiği yerden biraz odun aldım. Onları bir piramit oluşturacak şekilde dik koyduğum sırada prens yanıma geldi.

"Sürgüne gönderilmiş bir kraliçeye göre fazla özgüvenli konuşuyorsun."

Yerden kalkarken ellerimi birbirine vurarak temizledim. "Ne çabuk unuttun!" Ukala bir ifadeyle, "Biz bu krallıkta tahta sırtını dönmeye cesaret eden tek kişileriz," dedim. Prens tüm dişlerini göstererek güldüğünde ona göz kırptım.

"Odunları yak..." Daha cümlemi bitirmeden prens odunları tutuşturdu. Başımı sağa sola sallarken yüzümde tebessüm vardı. Su dolu tencereyi ateşin üzerine koyup bekledim. O sırada prens ateşimizin yanına gidip yiyecekleri hazırladı. İş bölümü sayesinde her şey çok hızlı oldu.

Kaynayan suyla çay demledikten sonra verandanın altında bekleyen subaylara da birer bardak çay verdim. Hiçbir uzatmamda geri çevirmedikleri portakallı ve elmalı keklerden yanıma aldım. Onlara doğru yürüdüğümü fark ettiklerinde başlarını öne eğip bakışlarım benden kaçırdılar. Karşılarına geçtiğimde bile orada yokmuşum gibi davrandılar.

Sarışın subayla dövüşürken hançerimi çıkarmam ve Ares'in dövüşü bitirmesine rağmen onu karnından bıçaklamam adil değildi.

Herkes yaptığımın bir hata olduğunu düşünebilirdi ama benim durumumda onlar olsaydı rakipleriyle dövüşmez, ilk gün öldürürlerdi.

Subaylarla zaman geçirdiğim her gün onlara karşı içimde bir merhamet duygusu büyüyordu ve hepsi de bunun farkındaydı. Onları öldüremeyeceğim, hatta zarar veremeyeceğimi düşündükleri için çok rahatlardı ama zarar verdiğim an işler değişmişti.

Yüzüme bile bakmıyorlardı.

Buradan çıkmama engel oldukları için benim onlara tavır almam gerekirken onların gözlerini kaçırması ironikti. Bir anlık kızgınlıkla geri dönmeyi düşündüm ama kendimi bardakları onlara uzatırken buldum.

Subaylar başlarını yerden kaldırmadan bardakları aldıklarında şaşırdım. Sarışın subay kek paketine de uzandığında kafam karıştı. Benden nefret ettikleri için yüzüme bakmadıklarını sanıyordum ama sebebi başka bir şey olmalıydı.

Düşüncelere dalmış bir halde prensin yanına doğru yürüdüm. Eğer yalnızlık bu kadar zoruma gitmeseydi onlara tek bir kelam bile etmez, yanlarına yaklaşmazdım. İçine düştüğüm duruma acımaya başladığımda içim sızladı.

Prensin sağındaki kütüğe oturduğumda bacaklarımı ateşe doğru uzattım. Prens subayların yanına gittiğimde çayımın soğumasını istemediği için elinde tutarak beklemişti. Bardağı bana uzattığı sırada yüzümü gördü.

"Sorun ne?" Arkasına doğru baktı. "Neden ağlıyorsun?"

Yanağımdan akan yaşları sildikten sonra prensin elindeki bardağı aldım. "Aslında hiç ağlamazdım." Çaydan bir yudum içtim. "Ben ağlayan biri değildim." Burnumu çektim. "Bu evde uyandığımdan beri gözümdeki yaşları tutamıyorum."

Beni teselli etmek için cümleye, "Megan..." diye başladı ama devam edemedi.

"İçimde sanki gözyaşlarıyla dolu bir baraj vardı. Biriken tüm suyu bir duvar tutuyordu." Çaydan bir yudum alırken bardağa sıkıca sarıl-

dım. "İdam sehpasına çıktığımda o duvarda bir delik oluştu ve yaşlar hiç durmadan akmaya başladı."

"Yalnız değilsin." Ayaklarını benim gibi öne uzattı ama bacakları o kadar uzundu ki botlarının tutuşacağından korktum. "Saraydan ayrıldığından beri herkes çok mutsuz." Anılara dalarak ateşi izledi. "Özellikle cenaze töreni..." dediği an sözünü kestim.

"Ne?" Kekeledim. "Cenaze töreni mi?"

Bir şeyler söylemesi için beklediğim prens donakaldığında cenaze konusunu ağzından kaçırdığını anladım. "Kim öldü?" Yerimden telaşla kalkmaya çalışırken, "Babam mı?" diye sordum.

Çünkü babam sürgünde olduğumu bilirken güneye gitmezdi. Ailemi yanına alıp eve dönmezdi. Kızını düşmanların arasında yalnız bırakmazdı!

Prens bileğimden tuttuğunda korkuyla, "Kim öldü, Darion?" diye sordum. Ona ilk defa ismiyle seslenmiştim. Hiç olmadığım kadar çaresiz bir halde ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordum.

"Sakin ol." Beni kütüğe geri çekerken, "Kuzeyde bir lord öldü," dedi. Adamın ismini söylediğinde kaşlarımı çattım. "Ona düzenlenen cenaze töreninde senin sürgünün hakkında kavgalar çıktı."

Yanına tekrar otururken, "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Hayır." Prens bileğimi tutmayı bıraktı. "Konuşmama izin vermedin ki!" Şaşkındı. "Cümleye başlarken yanlış anlayacağını düşünmedim."

O kadar uzun süre yüzüne baktım ki prens bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Koyu yeşil gözlerinin derinliklerinde yalan arasam da samimi gözüküyordu. Tüylerimi ürperten şüphe göğsümün ortasına yerleşti ve boğazımı düğüm düğüm yaptı.

"Megan, doğru söylüyorum." Bir elimi kendine doğru çekip tuttu. "Tanrının üzerine yemin ederim ki ailen iyi. Sevdiklerin iyi. Herkes iyi." Mahcuptu. "Seni gereksiz yere üzdüğüm için özür dilerim."

Elimi onun elinden çekerken, "Tamam," dedim. Prensi çok iyi tanımıyordum ama ona inanıyordum. Gözlerimin içine bakarak yalan

söylemeyeceğini düşünüyordum. Özellikle de tanrının üzerine yemin ederken asla yapmazdı.

Korkuyla gerilen bedenim biraz gevşediğinde dizlerimi kendime çekip çayımdan bir yudum aldım. Ağaçların arasına uzanan mumları izlerken yanlış anladığıma emin oldum. Ailemden birini kaybetsem Ares bunu bana söyleyecek cesarete sahip olurdu.

Hasta olduğunu hatırladığımda, "Kraliçe iyi mi?" diye sordum. Onu en son bıraktığımda yatağından çıkmıyordu ve çok yorgun gözüküyordu. Prenslerin anneleri için endişeli olduğunu biliyordum.

"Belki inanmayacaksın ama sen gittikten sonra iyileşti sayılır."

"Ne?" Benimle dalga geçtiğini sandım. "Benimle ne ilgisi var?"

Genç prens yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Çok kötüydü, Megan," dedi. "Onu da..." Uzaklara daldı. "Babam gibi kaybedeceğimizi sandım." Çayından bir yudum aldı. "Uzun bir süre sonra gözlerini ilk araladığında seni sordu."

"Nasıl?" İnanamadım. "Neden?"

"Hepimiz çok şaşırdık." Bacağını yavaş bir ritimle salladı. "Abim artık sarayda olmadığını söylediğinde annem çılgına döndü. Hepimizle öyle bir kavgaya tutuştu ki abimin seni sürgüne gönderdiğini anlatmaya korktuk."

Ares'in sözleri aklıma geldi. *"Annem seni buraya hapsettiğimi öğrenirse beni mahveder. Bunu gerçekten yapar. Seni düşündüğünden daha çok seviyor,"* demişti.

"Ona ne söylediniz?" diye sorduğumda, "Kaçtığını," diye cevap verdi.

Her fırsatta saraydan kaçarak bir yerlere giden ve kendini yaralayan kişi bendim. Bu yüzden kraliçenin buna inanması eminim kolay olmuştur. Sonuçta karnımda bir yarayla döndüğümde büyüsünü kullanarak beni iyileştiren yine oydu.

"İnanmadı."

Anılarım arasından sıyrılırken, "Ne?" dedim.

"İnanmadı." Prens elindeki bardağı karların arasma gömdü. Çayını bitirmişti. "Senin bu sarayı asla terk etmeyeceğini söyledi." Kek

paketlerine doğru uzandı ve bir dilim portakallı kek çıkardı. "Açıkçası sana bu kadar düşkün olduğunu bilmiyorduk."

Prens Darion'ın anlattıkları dengemi bozdu. Kekten bir ısırık aldıktan sonra, "O günden sonra ayağa kalktı," dediğinde sanki aynı kişilerden bahsetmiyorduk. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum çünkü gözlerimle görmeme rağmen ben de bir süre inanmadım."

Kekin kenarından bir parça koparıp bana verdi. Portakallı kek ilk tercihim olmazdı ama ağzıma attığım an kendimden geçtim. En son ne zaman yemek yediğimi bilmiyordum.

Prens iştahımı fark ettiğinde bir dilim kek uzattı. Karın içinde soğuyan keki ateşe doğru uzatıp, "Şu an iyi mi?" diye sordum. Kraliçenin bana yönelen ilgisini merak ederken keki ısıttım.

"Şifacılar iyi olduğunu söylediler." Ağzındaki lokmayı bitirmekle uğraştı. "Sarayın içinde geziniyor, bahçeye çıkıyor. Hatta birkaç gün önce ata binmeye çalışmış."

"Onun adına çok mutlu oldum." Buharı tüten çayı içtim. "İyi olmasına sevindim."

Bir süre ağaçlardan gelen kuş seslerini ve rüzgârın uğultusunu dinledik. Prens, alevler küçüldüğünde şenlik ateşimize daha fazla odun ekledi. Bir yandan kek yerken diğer yandan çay içiyor ve yıldızları izliyordum.

"Bir kitapta okumuştum." Ellerini ateşe uzatan prens bana döndüğünde, "Gökyüzünde yıldızların olmadığı bir gece doğan bebekler özel güçlere sahip oluyor ve bu yüzden o çocukları lanetli sayıyorlardı," dedim.

Prens kaşlarını çattı. "Güçleri oldukları için mi?"

"Evet." Kitabın bazı sahneleri aklıma geldiğinde ürperdim. "Bir bakıma Buz Krallığı'nda yaşadıklarımıza benziyor. Pandora'nın soyundan gelen çocukları ve kadınları öldürmeleri gibi."

"Toplumun bir kesimi bir başkasının elinde fazladan güç olmasına tahammül edemiyor."

"Konu sadece bu değil." Bardağı karların içine bıraktım. "Elinde güçlerin olmasına gerek yok. Toplumdan biraz farklı davranmaya

başladığında bile yargılanıyorsun. Herkes gibi olmadığın için suçlanıyor ve dışlanıyorsun."

Annemin hayalini kurduğu evlat olmamıştım. Toplumun kadınlardan beklediği şekilde davranmamıştım. Pandora'nın soyundan gelen çocukların birer büyücü ya da cadı olduğu söylenerek öldürülmesi bir bahaneydi. Asıl sorun farklı olmalarıydı.

İkimizin de bakışları yıldızların parladığı gökyüzüne döndü. "Yıldızların Laneti." Kitabın ismini fısıldadığımda prens içten bir gülümsemeyle, "Belki de insanların lanetidir. Belki de suç yıldızlarda değildir," dedi.

Uzun bir süre birbirimize okuduğumuz kitaplardan bahsettik. Tarih kitapları dışında kurgu olan kitapları da okumasına şaşırdım. Bir ara takıntılı olduğum kurgu kitapları anlatırken ikimizin de okuduğu ortak bir kitap buldum. Ben kitaptaki erkek karakteri savunurken o karakterle dalga geçmeye başladığında gözlerimi devirdim.

Üniversitedeki arkadaşlarından, derslerin zorluğundan, eğitim veren profesörlerin acımasızlığından ve farklı ülkelerdeki eğitimler hakkında konuşurken zaman çok hızlı geçti. Benden üç yaş küçük olmasına rağmen prens oldukça olgundu. Onunla her konu hakkında hiç çekinmeden konuşabilirdim.

Bana eğitim hayatından bahsederken sık sık çocukluğuna döndü. Prenslerin sarayda nasıl eğitim aldığından ve saraydaki eğitmenlere çektirdikleri acılardan bahsettiğinde çok eğlendim. Kardeşleriyle kavgalarını anlattığında o kadar çok güldüm ki karnımı tutmak zorunda kaldım.

Prense sekiz yaşındayken ablam Carla'nın kıyafetini çaldığım için beni nasıl dövdüğünü anlattığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı ve söylediklerime inanamadı. Kız kardeşlerin aralarında geçen kavgaların erkeklerden daha kötü olduğunu öğrendiğinde bugüne kadar hayatta kaldığım için beni tebrik etti.

Aramıza kısa bir sessizlik girdiğinde, "Prens Roberto nasıl?" diye sordum. "Bir süredir gelmedi." Onu son görüşümün üzerinden çok zaman geçmişti.

"Gitti." Elini cebine sokup bir zarf çıkardı. "Gitmeden önce sana bir not bıraktı." Zarfı uzatırken, "Bugün notu sana ulaştırmak için gelmiştim," dedi. "Aklımda tüm bunlar yoktu." Ateşi gösterdi.

Kötü bir haber olmasından korkarak zarfı aldım. Kâğıdı çıkarıp katlarını açarken zarf kucağıma düştü. Prens ayağa kalkıp ateşe odun taşıdığında mahremiyet için uzaklaştığını anladım. Beni onlarca şüpheyle yalnız bırakan tek satır iki cümlelik notu okudum.

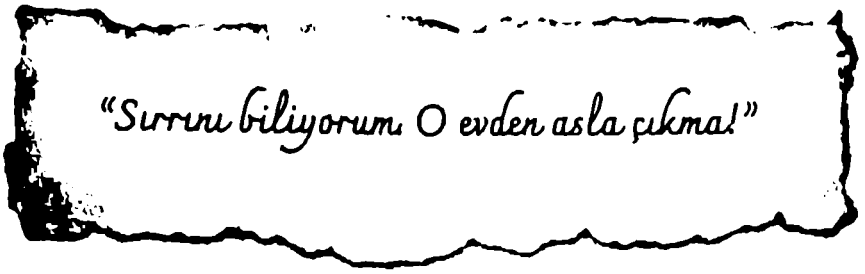

BÖLÜM 10

BELKİ

MEGAN

Tenimi yakan sıcaklığı ve etrafımı saran kokuyu duyduğumda kendimi evimde hissettim. Bana sarılan kolların içinde yavaşça döndüm. Başımı sert göğsüne yaslarken parmaklarımı çıplak teninde gezdirdim.

Yüzümü boynundaki girintiye soktum. Dudaklarım ateş gibi yanan tenine değdi ve burnum onun erkeksi kokusunu aldı. Kollarımı boynuna dolayıp tüm gün ona sarılmak, bütün acıları unutmak ve ihaneti affetmek istiyordum.

Bacağımı okşayan iri el yavaşça kalçama doğru çıktığında gözlerimi hafifçe araladım. Karnımın hemen altına değen sertlik beni kendime getirdi. Kuruyan dudaklarımı yalarken başımı geri çektim ve yukarıya baktım.

Ares'in eli kalçamdan sırtıma doğru ilerlerken bakışlarındaki şehvet içimi yaktı. Bel boşluğumdan bastırarak beni kendine yasladığında ona karşı koyamadım. Birkaç dakikalığına yaşanan her şeyi geride bırakıp özlediğim adamın yüzündeki detayları inceledim.

Bir heykeli andıran kusursuz teninde morluklar vardı. Dudağının kenarı patladığı için şişmiş, kaşı açılmıştı ama yaraları iyileşmeye

başlamıştı. Sanki yüzünde oluşan izleri silecekmiş gibi parmaklarım çenesindeki morluğu okşadı.

O an ilk defa Pandora'nın lanetine sahip olabilmeyi diledim. Tüm yaralarını iyileştirmek ve ona zarar vermeye cesaret eden elleri kırmak istedim. Güçlü bir adam olmasına rağmen onu kollarımın arasında saklama ihtiyacı hissettim.

Göğsüne biraz daha sokulurken sol elimi ensesine doladım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde iç çekti. Dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kaldı. Ares'in elleri sırtımı okşarken göğsüm hızla kalkıp indi.

Atalarımız sevginin iyileştirme gücü olduğuna inanırlardı. O zaman ben neden bu kadar çok yaralıydım? Buz mavisi gözleri bana sevgiyle bakarken ve ben onu aşkla izlerken ikimizin içindeki bu kırgınlık nedendi?

Belki yaralarımızı sarar, acılarımızı unutturur umuduyla dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattım. Teni tenime değdiğinde zaman durdu. Nefesi nefesime karıştığında kıyamet koptu. Gözümden akan bir damla yaş aramıza düştü.

O tek damla yaş bizi ayıran her şeyi hatırlattı.

Elim ensesinden omzuna inerken geri çekilmek istedim ama Ares beni bırakmadı. Ondan uzaklaşmamdan çekinerek hiçbir hamlede bulunmamış, benim yaklaşmamı beklemişti ama kendini tutmakta zorlandığını görebiliyordum.

Omzundan bileğine uzanan yolu tenini okşayarak geçtim ve sırtımda duran elini çektim. Sola doğru dönüp yataktan çıkmaya çalışırken gözlerimi onun gözlerinden alamıyordum.

"Reen."

İsmimi kulağıma doğru öyle bir fısıldadı ki kim olduğumu unuttum. Nereden geldiğimi, neler yaşadığımızı, neden ona sarılıp öpemediğimi... Her şey silindi. Bir rüyanın içindeyim sandım. Kalmayı hayal ettim. Anılar aktı. Canım yandı. Kaçmak istedim.

Bir duygu seli beni duvardan duvara vururken onun kolları arasından çıktım. Bedenlerimizin ısıttığı yatakta kendi tarafıma doğru döndüm. Kalın battaniyeyi bir kenara çekerken Ares bileğimi havada yakaladı.

Tekrar, "Reen," dediğinde onun da en az benim kadar canının yandığını anladım ama paylaştığımız acıyla gurur duyamadım. Kolumu ondan kurtarmaya çalıştığımda beni bırakmadı.

"Sevgilim."

Tek bir sözü zaten paramparça olduğuna inandığım kalbimi kırmayı başardı. Bir gün onun kollarında iyileşebileceğime dair bir umudum vardı ama hepsi yerle bir oldu. Bana iyi geleceğini sandığım sözler beni daha çok yaraladı.

Bileğimi sertçe çekip ondan kurtulurken, "Benden ne istiyorsun?" dedim. Yataktan kalktığımda yukarıya sıyrılan geceliğin eteği ayaklarıma döküldü.

Karşısına geçip paramparça kalbimi avuçlarıma koyarak ona sunmayacaktım. Kırık parçaların her birini korumak için kalbimin etrafına öfkeden bir duvar örecek ve aşmasına asla izin vermeyecektim.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıp, "Benden ne istiyorsun?" diye tekrarladım.

Ares yatakta dağınık saçlar ve yaralı bir yüzle beraber yarıçıplak uzanırken onunla tartışmak kolay değildi. Bu yüzden yatak odasından ayrılmaya karar verdim. Ares niyetimi anladığında yorganın içinden çıktı. Bir hışımla arkamı dönüp kapıya doğru ilerlediğimde dirseğimi yakaladı.

Beni kendine öyle hızlı çevirdi ki bedenim göğsüne çarptı. "Benim ne istediğim çok açık, Megan." Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdığında saçlarım sırtıma döküldü. "Sen ne istiyorsun?"

Sorusunu hiç düşünmeden yanıtladım. "Buradan çıkmak istiyorum!"

"Seni özgür bıraktığımda..." Çenemin altında duran eli boynumdan saçlarımın arasına daldı. "Buradan ayrıldıktan sonra nereye gideceksin?" Sertçe yutkundu. "Planın ne, Megan?"

"Sorun bu, değil mi?" Yaralı gözlerine meydan okuyarak baktım. "Bir planım olduğunu sanıyorsun." Bir parmağımı göğsünün tam ortasına bastırırken, "Beni daima yanında tutmak, yaptığım her hareketten, hazırladığım her plandan haberdar olmak istiyorsun," dedim.

Ares alnını alnıma yasladı. "Her zaman bir planın vardır." Nefesi dudaklarımı okşadı.

"Neden buradayım, Ares?" Sesimdeki çaresizliği gizleyemedim. "Beni neden bu evde tutuyorsun ki?" Gözlerinin derinliklerinde kaybolurken, "Artık bana güvenmiyorsan ve beni istemiyorsan bırak, gideyim," diye fısıldadım.

Ares acıyla, "Olmaz," dediğinde ellerimi çıplak göğsüne yasladım. Onu geriye doğru ittirip kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama kımıldamadı. İri ellerini bileklerime dolayıp beni yerime sabitlediğinde sabrım kalmamıştı.

"Öldür beni!" Her bir heceyi bastırdım. "Sensiz yaşayacak olmama tahammül edemediğin hayatıma son ver!" Onun aksine ben korkmuyordum. Boynuma indireceği bir kılıç darbesi onun ihaneti kadar can yakmazdı.

"İnan bana!" Çenesi gerildi. "İnan bana, Megan!" Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Denedim." Bir bileğimi bırakıp kolunu belime dolarken, "Seni ne öldürebiliyorum ne de tam anlamıyla yaşatabiliyorum," diye fısıldadı.

"Eğer beni bu evden çıkarmazsan, Ares..." Parmaklarımın ucunda yükselip yanağımı yanağına yasladım. "Hayatını cehenneme çeviririm." Verdiğim sözün imzası olarak tenine minik bir öpücük bıraktım.

Kolları arasından çıkmak için geri çekildiğimde pes etti. Ellerini benden uzaklaştırdığında yüzüne bakmadan ona arkamı döndüm. Kapıyı açıp koridora geçtim ve hızlı adımlarla merdivenden indim.

Salona ulaştığımda koltukta oturan Prens Darion'la karşılaştım. Dün gece şenlik ateşini söndürdüğümüzde saat geç olduğu için burada kalmasını teklif etmiştim. Üçüncü katta kendisine ait bir oda vardı ve orada uyumuştu.

Yüzümdeki ifade beni ele vermiş olacaktı ki Prens Darion sessiz kaldı. Yatak odasındaki konuşmaları duymamıştı ama sorunun kokusunu almıştı. Ares'in sıcaklığını hemen arkamda hissettiğimde yürümeye başladım. Mutfağa girdiğimde, "Megan," diye seslendi.

Kendime bir bardak su doldururken sakin kalmaya çalıştım. Titreyen ellerimin izin verdiği ölçüde su içerken adanın ucundaki tabureye oturdum. Boş bardağı önüme bırakıp dirseklerimi tezgâha yasladım. Başımı ellerimin arasına alıp eğildiğimde saçlarım yüzümün etrafına dökülerek beni gizledi.

Ares'in mutfaktaki varlığı hem içimi rahatlatıyor hem de beni delirtiyordu. Ne ondan kopabiliyor ne de onun yanında yapabiliyordum. Öyle bir bataklığın içine düşmüştüm ki beni kimin nasıl çıkaracağını bilmiyordum.

Buz mavisi gözlerinin sonum olacağını bile bile o yolu koşmak istiyordum. Önce beni kollarının arasına almasını bekliyor sonra da o kolları kırdığımı hayal ediyordum. Kalbimi göğsümden söken kişi o olmasına rağmen o boşluğu yine onun doldurmasını diliyordum.

"Nereye kadar kaçacaksın?" Başımı ellerimin arasından çekip yüzümü sesin geldiği yöne çevirdim. "Yolun sonu nerede?" Sırtını karşımdaki duvara yaslayan Ares, "Ne zaman duracaksın, Megan?" diye sordu.

"Ben neden buradayım?" Tezgâhtan destek alarak doğruldum. "Beni neden sürgüne gönderdin?" Yüzüme düşen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırırken sesimin umursamaz bir tonda çıkmasına özen gösterdim. "Ne zaman özgür kalacağım?"

Ares sessiz kaldığında ukala bir tavırla gülümsedim. Bacak bacak üstüne atarken, "Hiçbir soruya yanıt vermeyen bir adama göre çok fazla soru soruyorsun," dedim. "Eğer bir cevap almak istiyorsan ilk önce sen konuşmalısın."

Bardakta kalan suyu içerken Ares sırtını duvardan ayırdı. "Bir örgüte üye olduğun, krallığımıza sadık kalmadığın ve bana yalan söylediğin için buradasın." Ellerini pantolonun ceplerine sokarken, "Seni sürgüne gönderdim çünkü ölmeni istemedim," diye ekledi.

İçtiğim suyu zorlukla yuttuğumda bana yaklaştı. Bardağı tezgâhın üstüne koymama rağmen sıkıca tutmaya devam ettim. Ares, aramızda üç adımlık bir mesafe bırakırken, "Ben ne zaman istersem o zaman özgür kalacaksın," dedi. "Ben izin verdiğim zaman bu evden çıkacaksın."

"Yanılıyorsun." Başımı sağa sola salladım. "Beni kontrol altına almak..." derken tabureden kalktım. "Yönetmek ve her daim nerede olduğumu bilmek için bir eve hapsettin." İki büyük adımda karşısına dikildim. "Planlarımı ve hareketlerimi kısıtlamak için sürgüne gönderdin."

Ellerimi belimde birleştirirken, "Ölmemi istemedin değil, sen beni öldürmeye cesaret edemedin, Ares!" dedim. Onunla tanıştığım ilk zamanlar bana karşı olduğu kadar sert davrandım. "Cesaret edemedin çünkü dışarıdan acımasız gözükmeye çalışan korkak bir adamsın."

Ares'in bakışları kararırken çenesi gerildi. "Yanılıyorsun," derken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra bir adım daha attım ve onunla burun buruna geldim. "Eğer sen beni bu evden çıkarmazsan ben bir yolunu bulacağım." Kararlıydım. "Senden hiçbir zaman izin almadım. Yine almayacağım!"

Birbirimizi bakışlarımızla mahvetmeye çalışırken Ares parmaklarını boynuma doladı. Elini boynumdan enseme doğru götürdüğünde onun dibine kadar girdiğim için pişman oldum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı geriye doğru çekti.

"Kendinden emin olmana bayılıyorum." Ares altdudağını dişlerinin arasına alıp gülümsediğinde gamzesi ortaya çıktı. Yüzümün her bir köşesini ezberlercesine dikkatle incelediği sırada gözlerinin derinliklerindeki şehvet tenimi tutuşturdu.

"Öyle cesur ve başına buyruksun ki beni çıldırtıyorsun, Megan." Başını sağa yatırdığında beni öpeceğini sandım ama dudaklarını dudaklarıma sürtmekle yetindi. "Zekânı seviyorum." Verdiğim nefesi kendi içine çektiğinde aklım durdu. "Bu kadar azimli oluşuna âşı-

ğım."

Onun sözlerine kolayca kanan bedenim Ares'e yaklaşmak istediğinde hareket etmemek için büyük bir çaba harcadım. Ares çenemin ucuna minik bir öpücük kondurduğunda sırtımdan aşağıya bir damla ter indi.

"O kadar güzelsin ki..." Ares saçlarımın diplerini okşarken burnunu burnuma sürttü. "O kadar güzelsin ki sana karşı kazanmak istemiyorum, Megan." Gözlerimiz buluştuğunda tüylerim ürperdi. "Senin aksine ben, seni karşıma almak istemiyorum."

"Beni..." derken dilim damağım kurumuştu. "Beni bırak, Ares." Onun dokunuşundan kurtulmak istiyor ama hiçbir şey yapamıyordum. Beni tutmaya devam ettiğinde, "Seni mahvederim," diye fısıldadım.

Ares'in boştaki kolu belime dolandığı an ayağım yerden kesildi. Bedenlerimiz birbirine çarparken beni çevirdi ve tek bir adımda kalçamı sağımda kalan tezgâha yasladı. Onun vücuduyla mutfak tezgâhı arasında sıkıştığımda ellerimi çaresizce göğsüne koydum.

Ares yanağını yanağıma yaslarken, "Tehditlerinin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı. Dudakları kulağımın altını okşarken yeni çıkan sakalları tenime battı. "Aksine tahrik ediyor." Karnımda hissettiğim sertlik beni dumura uğrattı.

"Ne kadar ileri gidebileceğini görmek için can atıyorum." Belimi öyle kavramıştı ki beni kendinden biraz bile ayırmadan başını geriye çekti. "Senin bu evden çıkacağını ikimiz de biliyoruz, güzelim." Bu durum hoşuna gidiyormuş gibi gülümsedi. "Kaçmanın bir yolunu bulacaksın."

"Ares..." Zar zor nefes alıyordum.

"Ama merak ediyorum." Eli saçlarımın arasından boynuma doğru inerken, "Gerçekten gitmek isteyecek misin?" diye sordu. Bir eliyle boynumu diğer eliyle sırtımı okşadı. "Birilerine zarar verebilecek misin?" Alnını alnıma yaslarken bir an bile bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Sınırlarını merak ediyorum, Reen."

Dokunuşları ve bakışları sayesinde beni etkisi altına almış ve bizi

öyle bir duruma sürüklemişti ki geldiğimiz noktaya inanamadım. Onun karşısında dönüştüğüm çaresiz kadına şaşırdım. Küçük bir dokunuşun, içimi yakan bir bakışın beni çılgına çevirmesi sinirlerimi altüst etti.

Elim alışkanlıkla belime gitti ve her zaman orada duran hançerleri aradı. Parmaklarım Ares'in belimi saran koluna değdiğinde öfke kanımda kaynadı. Dişlerimin arasından, "Temas bağımlılığını bir kenara bırakacaksın," dediğim an Ares biraz geri çekildi ve beni yere bıraktı. O ana kadar ayaklarımı yerden kestiğini unutmuştum.

Çıplak göğsüne bakmamaya çalışırken, "Benimle konuşurken karşımda oturmayı öğreneceksin," dedim. Ares sözümü ikiletmeden geriye doğru bir adım attı. Aramıza mesafe girdiği için rahatlıkla nefes aldım. "Ve bir daha bana bu kadar yaklaşmayacaksın."

Duygularımı gizlemeye çalışsam da Ares her şeyi benim kadar iyi biliyordu. Gözlerimin derinliklerine baktığında ruhumu görmüştü. Beni içine çekmek ister gibi kollarının arasına aldığında nasıl eridiğime şahit olmuştu. Bu yüzden mutfaktaki adanın etrafında dolanıp karşıma otururken yüzünde kendine güvenen çapkın bir adamın gülümsemesi vardı.

Birkaç dakika süren sessizliğin sonrasmda, "Sen..." diyebildim. O an yaşadığım farkındalıkla dilim tutuldu. Uzaklara dalan bakışlarımı Ares'e çevirirken içimden bir küfür savurdum. "Benimle oynuyorsun." Kollarımı göğsümün altında birleştirirken şaşkınlığımı ondan gizleyemedim. "Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun."

"Megan..." İtiraz etmek için dudaklarını araladı ama konuşmaya devam ettim. "Sen..." Dudaklarımın arasından sadece benim duyabileceğim acı dolu bir inleme döküldü. "Sen her şeyi biliyorsun."

Yaptığım planların ne kadarından haberdar olduğuna emin değildim ama Ares çok şey biliyordu. Ondan sakladığım sırların kaçını öğrenmiş ve sessiz kalmıştı? Beni idam sehpasına taşırken ve sürgüne gönderirken asıl amacı neydi? Planlarımın kaçı başarısız olmuştu?

Aklımdan yüzlerce soru geçerken Ares'in sesi beni kendime getirdi.

"Her şeyi bilmiyorum." Cebinden bir kâğıt çıkarıp adanın ortasına bıraktı. Hiç düşünmeden adaya doğru ilerledim ve kâğıda uzandım. Ben Roberto'nun yazdığı notu okurken o, "Kardeşim hangi sırdan bahsediyor?" diye sordu.

Göğsümdeki endişe rüzgârlarının hızı yavaşladığında rahat bir nefes alabildim. Çünkü Roberto'nun neyden bahsettiğini ben de bilmiyordum. Bebeği öğrendiğini tahmin ediyordum ama eğer Roberto biliyorsa...

Başımı nottan kaldırıp Ares'e baktım. Gözlerinde merakla beni izliyor, verdiğim hiçbir tepkiyi kaçırmamaya çalışıyordu. En samimi tavrımla, "Bilmiyorum," diye fısıldadığımda Ares'in de bebeği öğrenmediğini anladım. Karnımda onun çocuğunu taşıdığımı bilirken bu kadar rahat davranmazdı.

"Sarayı terk etmeden önce sana neden böyle bir not bıraktı?"

Kendi düşüncelerimin arasında kaybolmuşken, "Bilmiyorum," dedim.

"Nereye gitti?" Ares'in sesi sabırsız bir tonda çıktı.

"Bilmiyorum," dediğim an, "Neden gitti?" diye sordu.

Parmaklarımın arasındaki kâğıdı katladım. "Bilmiyorum." Aklımdan geçen tüm soruların cevabını alacağıma inanarak onu izledim ama yüzünde yalnızca bir ifade vardı. Roberto konusunda yalan söylediğimi ve ondan bir şeyler sakladığımı sanıyordu.

Her zaman kendi planıma odaklanmıştım. Ares'in planı üzerine düşünmemiş ve sırlarımı öğreneceğini tahmin etmemiştim. Büyük bir ülkenin kralını küçümsemiştim ve birini küçümsediğinizde ne olacağını en iyi ben bilirdim.

Kaybederdiniz.

Bir anda koşmaya başladığımda Ares'in arkamdan adımı seslendiğini duydum. Onu umursamadan mutfaktan çıkarken uzun geceliğin eteği ayaklarıma takıldı. Eteği yukarı kadar çekerken merdivenin yanından geçtim. Salona ulaştığımda adımlarımı yavaşlattım ve bu-

ruşan eteği serbest bıraktım.

Koltukta oturan Prens Darion şaşkınlıkla beni izlerken, "Bana yalan söyledin," diye fısıldadım. Ona doğru yavaş adımlarla ilerlediğimde gözleri korkuyla açıldı. "Sen..." Parmağımı prense doğrultum. "Roberto..." Sehpanın etrafında dolandım. "Hepiniz bana yalan söylediniz."

Ares salona geldiğinde, "O hiçbir şey bilmiyor, Megan," dedi.

"Öyle mi?" Prens Darion korku dolu bakışlarını benden kaçırdığında, "O zaman ne bilmediğini prens kendisi açıklasın!" Darion sessiz kaldığında onları yakaladım. Beni oyuna getirmişlerdi.

"Onun bana yalan söylemek için çok sebebi vardı." Ares'i işaret ettim. "Ama sizin beni kandırmanız için hiçbir sebep yoktu." Öfkeden titreyen elimi yumruk yaptığım sırada, "Beni oyuna getirdiğinize inanamıyorum!" diye bağırdım.

Prens Darion ayağa kalkarken yumuşak bir sesle, "Megan," dedi. Bakışları, arkamda duran Ares ve benim aramda gidip geldi. "Benim hiçbir şeyden haberim yok."

"Emin misin?" Titreyen kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Sabrım taşmak üzereyken, "Ares beni neden idam sehpasına çıkardı?" diye sordum.

Prens Darion, "Bilmiyorum," derken Ares arkamdan, "Bana ihanet ettiğin için," dediğinde gülümsedim. Bir sinir krizinin kıyısında dururken kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım.

"Beni neden sürgüne gönderdi?"

Öyle yavaş konuştum ki prens bu soruyu ona sadece bir kez soracağımı anladı ama yine de başını öne eğip gözlerini kaçırırken yanlış cevabı verdi. "Bilmiyorum."

Ares, "Belki de insanları sıkıştırmak yerine bir hata yaptığını ve bu hatanın bedelini ödediğini kabul etmenin zamanı gelmiştir, Megan," dediğinde yüreğimde bir fırtına koptu. İdam sehpasına çıkabileceğimi söylediğinde bile ondan şu anki kadar nefret etmemiştim.

"Haklısın." Prense sırtımı dönüp tekli koltuğun yanından geçtim.

Salonun girişindeki pervaza kolunu yaslayan Ares'e doğru yürürken, "Sana güvenerek hata yaptım," dedim. "Ve hatamın bedelini de ihanetinle ödedim."

Sarayın bahçesinde Roberto'yla konuşmamızı duyduktan sonra Ares'in ihanet hakkında söyledikleri aklıma geldi. "Beni bir idam sehpasına çıkarmanı ve beni sürgüne göndermeni..." Aramızda biraz mesafe bırakarak karşısında durdum. "Bana yaptığın her şeyi belki bir gün affedebilirim."

Aklımdan geçen yüzlerce fikir arasından en önemli olana tutundum. "Eğer oynadığın oyun..." İhtimali bile canımı yakarken zar zor konuştum. "Aileme zarar verirse seni asla affetmem!"

Ares endişemi anladığında yüzündeki ukala tavır silindi. "Megan..." diye fısıldadığında ona daha fazla tahammül edemediğim için yatak odasına çıkmaya karar verdim. Merdivene doğru iki adım atmıştım ki Ares önümü kesti.

"Asla." Otoriter bir ses tonuyla, "Asla ailene zarar gelecek bir şey yapmam," dedi.

Başımı yukarı kaldırıp yaralı yüzünü inceledim. "O zaman neden saraydan ayrıldılar?" Ares kaşlarını çattığında bu bilgiyi öğrenmiş olmamdan rahatsızlık duyduğunu anladım. "Neden eve döndüler?"

Ares bir süre sessiz kaldıktan sonra sola doğru bir adım atıp yolu açtı. Ailemin sarayı terk etme sebebine verebileceği yüzlerce farklı cevap varken susması şüphemi doğruluyordu. Henderson ailesinin oynadığı bir oyunun içine düşmüştüm.

"Belki..." Omuz silktim. "Belki yanılıyorumdur, Ares." Bugüne kadar hislerim beni hiçbir zaman hatalı çıkarmamıştı ama bunu bilmesine gerek yoktu. Onun yanından geçip merdivene doğru ilerledim ve ilk basamağa çıktım. "Umarım..." Son bir kez arkama baktım. "Umarım kurduğunuz oyun, beni burada tutmanıza değiyordur."

Kendimi yatak odasına kilitleyip akşama kadar çıkmadım. Prens Darion birkaç kez kapıya gelip kibarca vururken Ares, kapının kulpunu zorlayıp içeri girmeye çalışmıştı. İsmimi defalarca kez kapının ardından seslenip yemek yemem gerektiğini söylemişti.

Umrumda değildi.

Yalnız kalmaya ve yaşadığımız her şeyi en başından tekrar ve tekrar düşünmeye ihtiyacım vardı. Bütün ihtimalleri masaya yatırırken tüm senaryoyu Ares'in planını buluncaya kadar aklımda canlandırdım.

Kraliyet düğününden idam sehpasına çıktığım ana kadar Ares'le aramızda gerçekleşen her bir konuşmayı gözden geçirdim. Saraydaki zamanı, planlarımı anlattığım insanları ve kaçırabileceğim tüm detayları tek tek listeledim.

Bir sonuca vardığımda yataktan kalkıp odadan çıktım. Sessizce giyinme odasına geçtim ve üzerimdeki gecelikten kurtuldum. Evin içinde giyebileceğim rahat bir elbiseyle üzerimi değiştirdim. Saçlarımı iki yana ayırıp ördükten sonra kendime çekidüzen verip aşağıya indim.

Sesleri takip ettiğimde adımlarım beni mutfağa götürdü. Adada oturan Prens Darion ve akşam yemeğini tabaklara koyan Ares'i izlerken iç çektim. Başka bir zaman olsa onların bu hali göğsümü huzurla doldururdu ama şimdi ne yaptıklarını biliyorken onlara bakmak bile zor geliyordu.

Prens Darion'ın dikkatini çektiğimde yavaş adımlarla içeri girdim. Ares tam karşımda, genç prens sağ tarafımda kalacak şekilde uzun adanın kenarındaki bir tabureye oturdum. Ben önümde duran yemeği incelerken Ares kendi tabağına yemek doldurdu. Tavayı bir kenara bırakıp yerine oturduğunda ikisi de yemeklerini yemeye başladılar.

Bacak bacak üstüne atıp ellerimi bacağıma yerleştirdim. Bakışlarım iki adam arasında dolaşırken onların iştahı karnımın guruldamasına sebep oldu ama yemeğime dokunmadım. En son genç prensle beraber dün gece yaktığımız şenlik ateşinin yanında bir şeyler yemiştim ve çok acıkmıştım.

Ares tabağının yarısına geldiğinde elindeki çatalı bir kenara bıraktı. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, "Ye," dedi. Yemek çok güzel gözüküyor, kokusu başımı döndürüyordu ama hareket etmedim.

"Megan..." Ares'in bana kızmamak için harcadığı çaba hoşuma gitti. Çünkü sinirlenmesini istiyordum. "Beni zorlama." Onu zorlarsam ne olacağını sormak istedim. Yemeği ağzıma zorla mı sokacağını, *yoksa...* Aklıma gelen anılar yüzünden tenim ürperdi.

Ares tedirgin olduğumu fark ettiğinde yorgun bir sesle, "Sorun ne?" dedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra aklımdan geçenleri tüm dürüstlükle ona aktardım.

"Erote Örgütü'nde tutsak olan kadınlar, içerisinde yemek artıklarının olduğu pis kokulu bir lapa yerlerdi. Tabaklara bir çocuğa bile yetmeyecek kadar az yemek koyarlardı. Kadınları pis bir yemeğe mecbur bırakmaları yetmiyormuş gibi az yemek vererek onları zayıflatırlardı."

Prens Darion yemek yemeyi bırakıp elindeki çatalı tabağın yanına koyduğunda, "Zayıflatırlardı çünkü kadınlar güçsüz kalırlarsa adamların tecavüz etmeleri daha kolay olurdu," dedim. "Kadınlar onlara karşı geldiklerinde kollarını ve bacaklarını kırmak kolay olurdu."

Genç prens önündeki yemeğe midesi bulanarak baktı ve bir eliyle tabağı ileriye itip kendinden uzaklaştırdı. Ares ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam ederken yutmakta zorlandı.

"O pis lapayı yemeyi reddettiğim ilk akşam kapımın önünde bekleyen nöbetçiler bana zorla yedirmeye çalıştı." Ares tabağın yanında duran elini yumruk yaptı. "Önce burnuma soktuğu tabağa, sonra adamın suratına yumruğu geçirdim. Oradan çıkamayacağımı bilme-

me rağmen sabrım taşmıştı."

Ares'in rahat bir nefes verdiğini fark ettiğimde gülümsedim. Hikâyenin devamını dinlediğinde bu kadar sakin kalacağını sanmıyordum. Prens Darion aç olmasına rağmen duydukları yüzünden yemeği bırakmış, tabağına bakmıyordu bile.

"Adamlar beni yakaladıklarında sayıları fazla olduğu için karşı koyamadım. Beni çamurların içinde yatan kadınların yanından geçirip Himeros'un yanına götürdüler." Ares, onun adını duyduğunda burnundan soludu.

"Bana zorla yemek yedirmeye çalıştıklarını söylediğimde Himeros'un beni rahat bırakacağını sandım ama onun yerine mükemmel ötesi bir masa hazırlattı. Her şey vardı. Daha önce hiç görmediğim meyveler ve sebzeler..." Omuz silktim. "Hiçbir şey yemedim."

Hikâye Ares'in canını sıkmaya başladığında sert bir ses tonuyla, "Megan..." diye fısıldadı. Onun kendini kötü hissetmesi umrumda değildi. Ülkesindeki kadınların neler yaşadığını bilmiyorsa dinleyip öğrenmeye tahammül edecekti.

"Birkaç defa yememi emretti. Yemedim. Sabrını zorladığımı söyledi. Yemedim." Ares anında az önceki tavrından pişman oldu. "Beni tehdit etti. Yemedim." Yüzümdeki gülümseme silindi. "Sonra odaya Helen girdi."

Beni dinleyen iki adam da Helen'i yakından tanıyor, sarayda yanımda çalıştığı için onun kim olduğunu biliyorlardı. Helen'in ruhundaki yaraları herkes kadar görebilmişlerdi. Çünkü ona neler yaşadığını sormanıza gerek yoktu, gözlerine bakmanız yeterliydi.

"Himeros, ona yemesini emrettiğinde Helen aç olmamasına rağmen sözünü ikiletmeden yemeye başladı." İç çektim. "Sonra bana yememi söyledi ama ben onu tekrar reddettim. O an belindeki hançeri çıkardı ve Helen'in boğazına dayadı."

Prens Darion önündeki tabağı duvara fırlatmak istercesine öfkeyle beni izlerken kızgınlığının Himeros'a karşı olduğunu biliyordum. Ares yumruklarını sıkmıştı ve sözlerimin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Onun bakışları altında yemek yemeye başladım. Helen'in boğazına dayalı bir bıçak varken bana sunulan her yemeğin tadına tek tek baktım." Gözlerimi, karşımda oturan adamın gözlerinden ayırmadan, "O gün pis bir lapayı yemeyecek bencilliği gösterdiğim için Helen ölebilirdi," diye fısıldadım.

Ares bana zorla yemek yedirmeye çalıştığında aklıma Himeros'un gelmesi ve onu kadın ticareti yapan kötü bir adama benzetmiş olmam canını sıkmıştı. Kendini onunla istemeden karşılaştırdığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum.

Bir süre onun hakkında ne düşündüğümü ve onu nasıl gördüğümü tahmin etmeye çalışarak beni izledi. Kalbinde kopan fırtınanın gölgesi gözlerine yansıdı. Ares acımasız bir ses tonuyla, "O zaman Anteros'un hayatına son verirken boğazını kesmem yerinde bir hareket olmuş," dedi.

O gün tüm prensler, örgüte beni kurtarmaya geldiklerinde Anteros'un oğlu Himeros ölmüştü. Anteros oğlunun intikamı için ülkeyi bir iç savaşa sürüklemeye çalışıyorken Ares her yerde onu arıyordu ve sonunda bulmuştu. Anteros'u öldürdüğüne göre örgütü de yok etmişti.

Ares yerinden kalkıp önce kendi sonra kardeşinin tabağındaki yemeği çöpe döktüğünde anlattıklarımdan pişman olmadım. Onlar güzel evlerinde lezzetli yemekler yedikleri sırada ülkenin bir başka ucunda kadınların neler yaşadığını ve nasıl öldüğünü birinin hatırlatması gerekiyordu.

Çok merak etmeme rağmen Anteros hayatını kaybederken Baron'a ne olduğunu soramadım. Hector'un, diğer ülkelerle kadın ticareti yaparken örgütler arasında Baron ismiyle anıldığını söyleyemedim. Nereye gittiğini, neden kaçtığını ve onu bulup bulamadığını öğrenmek istesem de konuyu kendime çevirdim.

"Beni neden cezalandırıyorsun?"

Ares bir bardak suyla karşıma otururken bıkmış bir ses tonuyla, "Ülkene ihanet ettin," dedi. Asıl ülkesine sırtını dönen kişinin o ol-

duğunu ve benim bu ülke için neler yaptığımı uzun uzun anlatabilirdim ama bu konuda çenemi şimdilik kapalı tuttum.

"Sürgüne gelmem için suçum neydi?"

Ares, "Suçunun ne olduğunu biliyorsun..." dediğinde sözünü kestim. "Hayır! Hayır!" Prens Darion yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Senden duymak istiyorum," diye fısıldarken öne doğru eğilip gülümsedim.

"Ben neden buradayım, *majesteleri*?" Son kelimeyi aşağılayarak söylediğimde Ares gerildi ve herkesi inandırmaya çalıştığı yalanı dile getirdi.

"Kitap kulübü adında bir örgüte çalıştığın için."

"Bu örgütle bağlantımı ispatlayan tek bir belgen var mı?" Göz kırptım. "Bir örgüte hizmet ettiğime dair herhangi bir kanıtın?" Ares bakışlarını bir saniyeliğine kardeşine çevirdiğinde onu yakalamıştım. "Kitap kulübüne çalıştığımı söyleyebilecek tek bir şahidin var mı?"

"En yakın arkadaşın Damon..." derken ondan tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Tam olarak şöyle demişti: Örgütün sana verdiği görev uğruna evlenmedin mi?"

"Bu cümle dışında elinde hiçbir kanıt yok." Acı acı gülümsedim. "Beni sürgüne göndermeye yeterli olacak bilgiye sahip değilsin." Ares sessiz kaldığında, "Örgüt beni burada tutmak için kullandığın bir bahane," dedim.

Ailem beni asla terk etmezdi. Annem sırtını dönse bile babam beni tek başıma bırakmazdı. Ares onların karşısına geçip bir örgüte katıldığımı ve ülkeye ihanet ettiğimi söylediğinde ailemin gitmek dışında başka çaresi kalmamıştı. Çünkü bir yanda geleneklerine bağlı yaşamayan, toplumun kurallarına göre hareket etmeyen bir kadın, diğer yanda ise o kadını ihanetle suçlayan bir kral vardı.

Kendi çocuğunuz bile olsa, o kadına inanmazdınız.

Ares, "Seni bu evde tutmak için bir bahaneye ihtiyacım yok, Megan," derken onun yaralı yüzüne yumruk geçirmek istedim. Bir kral olduğunu hatırlatmaktan keyif alarak, "Sadece benim istiyor olmam yeterli," diye ekledi.

"O notu sen yazdın."

Ares'in su içmek için dudaklarına doğru götürdüğü bardak havada asılı kaldı. Bir anlığına dondu ama kendini hızlıca toparladı. Bardağı kalın dudaklarına yaslayıp bir yudum suyu zar zor içtiğinde gözlerimin içi parladı.

"Damon'la beni sarayın bahçesinde buluşturan kişi sendin."

Ares umursamaz ve küçümseyici bir tavırla, "Yatak odasında geçirdiğin saatler boyunca bu fikri mi buldun?" diye sordu. Kurduğu oyunun bir kısmını çözdüğüm için canının sıkıldığını bana belli etmemeye çalıştı. O notu yazdığını asla kabul etmeyecekti.

"Sen..." Başımı sağa sola sallarken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "Sen beni sürgüne göndermedin." Bakışlarım Ares ve Darion arasında gidip geldi ama en sonunda buz mavisi gözlerde takılı kaldı.

"Sen beni kaçırdın."

BÖLÜM 11

DUVAR

MEGAN

İnsanlardan korunmak için etrafıma ördüğüm duvarlar o kadar yüksek ve kalındı ki bir başkasının aşmasının mümkün olmadığı gibi artık kendim de duvarların ardını göremiyordum. Bazı günler yalnızlıkla başa çıkmakta zorlanıyor ve birilerinin beni o duvarların arkasından çekip almasını, kurtarmasını bekliyordum.

Herkesin sırtını döndüğü ve gözden çıkardığı ilk kişi olmanın verdiği buruk his beni mahvediyordu. Güzel anıları düşünmeye çalışsam da kaçırdığım zaman aklımdan bir an bile çıkmıyordu. Günden güne eksiliyor ve zamanla yok oluyordum.

Elimde duran hançerin sivri ucunu okşarken evin devasa ahşap kapısına baktım. Kendime oyalanacak bir şeyler ararken kapıyı hedef tahtasına çevirmiştim. Hançerlerin saplandığı kapının ardında bekleyen subaylar önce şaşırmış olsalar da sonra bu sese alışmışlardı.

Kapı o kadar kalındı ki bıçaklarım ahşabı aşıp diğer tarafa geçmiyordu. Bu yüzden farklı açılardan ve uzaklıklardan fırlattığım bıçaklar ahşapta çirkin bir desen oluşturuyordu ve ben bu desenleri izlerken içimin biraz soğumasını diliyordum.

Küçük hançeri parmaklarımın arasında çevirdikten sonra belirlediğim noktaya fırlattım. Tekli koltuğun kenarından kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Her bir adımımda yükselen bot sesleri yalnızlığımı bana hatırlatırken hançeri tahtadan ayırdım. Koltuğun yanına gelip kenarına oturdum. Hançeri attım. Kalktım. Yürüdüm. Hançeri aldım. Geri döndüm. Oturdum.

Sabrımın sınırlarını zorlayan bu evin her bir köşesini mahvetmek, ateşler içinde bırakmak istesem de Ares'in anlattıkları yüzünden elim kolum bağlanmıştı. Her şeye rağmen ailesi için önemli olan bu eve ve annesiyle geçirdiği zamana saygısızlık yapamazdım.

Belki de evi korumak için annesiyle ilgili bir yalan uydurmuş ve buna inanmamı sağlamıştı. Belki de bu ev bir başkasına aitti ve ondan çalmıştı. Belki de gerçekleri söylemişti.

Çığlık atmak yerine kapıya bir hançer daha fırlattım. Kendi etrafında dönerek kapının tam ortasına saplanan bıçağı izledim. Anılarla dolu bir evin bile canını yakmaya kıyamadığım sırada sevdiğim adamın beni nasıl parçalara ayırdığını düşündüm.

Gözümden akan bir damla yaş yanağımdan süzüldü. Çenemden boynuma oradan göğsüme inerken kalbim sıkıştı. Boğazım düğüm düğüm olurken burnum tıkandı. Akmak için bekleyen gözyaşı selini yüreğimi bürüyen nefretle tuttum.

Koltuktan kalktım. Yürüdüm. Hançeri aldım. Geri döndüm. Oturdum. Hançeri fırlattım. Ayağa kalktım. Yavaş yavaş yürüdüm. Hançeri saplandığı yerden çıkardım. Geri döndüm. Koltuğun kenarına oturdum.

Ares bana bir oyun oynamıştı. Örgütü bahane ederek beni sürgüne göndermiş ve cezam bitinceye kadar burada tutacağını söylemişti. Prens Roberto ve Darion, Ares'in bu oyununa ortak olmuş, benim bu yalana inanmamı sağlamışlardı.

En başından beri Hector'un yazdığını sandığım, Damon'ın beni bahçeye çağırdığı notu aslında Ares hazırlamıştı. Beni idam sehpasına çıkarmak için arkadaşım Damon'ı kullanmıştı. Damon'ı ya da beni

zaten öldürmeyecekti. Amacı sürgüne gitmemi sağlayacak bir oyun kurmaktı.

Duygularımla hareket etmenin bedelini kendi özgürlüğümle ödüyordum. Arkadaşımı ölümün kıyısında gördüğüm zaman sağlıklı düşünmeyeceğimi Ares de biliyordu. Buna göre bir plan yapmıştı. Zaaflarımı öğrenmiş ve onları kullanmıştı.

Hançeri atmak için kolumu havaya kaldırdığım an kapı açıldı. Ares içeri girdiğinde bakışlarımız buluştu. Ne yaptığımı anlamaya çalışarak kaşlarını çattığı sırada kapı arkasında kapandı ve ben hançeri fırlattım.

Kendi etrafında dönerek havada süzülen hançer Ares'in kolunun yanından geçerken o gözünü bile kırpmadı. Yorgun ve umursamaz bir tavırla başını bir saniyeliğine kapıya çevirdi ve ortaya çıkardığım eseri inceledi.

"Beni günlerce bir odaya kapattığın zamanı hatırlıyor musun?" Koltuğun kenarından kalkıp yavaş adımlarla Ares'e doğru ilerledim. Kapıya saplanan hançeri alıp geri dönerken, "Acını paylaşmak için senin yanında olmak istediğim sırada bir prensesle vakit geçirdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Ben aynı yere tekrar otururken Ares, ipini çözdüğü pelerini omuzlarından alıp koltuğun kenarına bıraktı. "Hatırlıyorum, güzelim." Gereğinden fazla süslü olan altın sarısı işlemeli beyaz üniformasının ceketini çıkardığında bakışlarımı ellerime çevirdim. "Sarayda yaşayan herkesin günlerce odasından çıkması yasaklanmıştı."

O günlerin anısı zihnimde canlanırken, "Değdi mi?" diye sordum. "Hepimizin özgürlüğünü elimizden aldığına değdi mi? Babanın ölümü doğal mıydı yoksa bir katili mi vardı? Öğrendin mi?"

Ares gömleğin yakasındaki iki düğmeyi açtığında göğsü ortaya çıktı. "Öğrendim." Gömleğinin kol düğmelerini de açtıktan sonra dirseğine kadar kıvırmaya başladı. "Biri babamın yemeğine zehir koydu."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında Ares, "Bunu yalnızca bir gün yapmadı," dedi. "Her gün az miktarlarda vererek onu yavaş yavaş öldürdü." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Annem babamı iyileştirmeye çalışırken o zehir yüzünden hastalandı."

Ares'in sözleri sayesinde kendi dertlerimin hepsini unuttum. Kral bir suikast düzenlenmesine inanamadım. Babamın en yakın arkadaşı ve bir zamanların en sevilen kralına bunun kimin yapacağını bilmiyordum. Dostlarından ya da düşmanlarından haberdar değildim. Tek bildiğim babam, arkadaşının öldürüldüğünü öğrendiğinde yıkılacaktı.

Prens Darion annesinin iyileştiğini söylediğinde çok şaşırmıştım. Bu durum kraliçenin nasıl kendine geldiğini ve toparladığını daha iyi açıklıyordu. Kralı iyileştirmeyi bıraktığında zehirden uzaklaşmıştı. Bir yanım kral öldürüldüğü için üzgünken bir yanım kraliçe iyileştiği için mutluydu.

Kral Benjamin'le çocukken yaşadığım birkaç anı vardı ama onu tanımaya fırsat bulacak kadar birlikte vakit geçirmemiştik. Babam arkadaşından bahsederken hep onun iyi yönlerini anlatmıştı ve kalbimde iyi biri olarak kalmıştı. Ülkenin sürüklendiği durumu fark ettiğimde kralın yönetiminden sıkça şikayet etmiştim ama kralın kendisine karşı bir his beslememiştim.

Kralın tahtıyla aramızda o kadar çok mesafe vardı ki onunla ilgili bir çıkarımda bulunmak zordu. Yönettiği ülkenin durumuna bakıldığında iyi bir adam olduğu söylenemezdi ama Ares'in babasına olan sevgisini gördükçe kral hakkında kötü duygular hissetmekte zorlanıyordum.

Ares'i o kadar çok seviyordum ki onun sevdiği herkesi ve her şeyi de sevmek istiyordum.

Kaçırdığım bakışlarımı yeni krala çevirdiğimde, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Babanı tanımaya fırsat bulamadım ama senin onu çok sevdiğini biliyorum."

Ares büyük bir minnettarlıkla, "Teşekkür ederim," dedi.

"Kimin yaptığını buldun mu?"

"Evet." Bana doğru yaklaştığında yüzündeki yaraların çoğunun iyileştiğini gördüm. Yaralarını neden zamana bıraktığını merak ediyordum. Ares yüzünde morlukla gezecek bir adam değildi. "Karımın öldürmek istediği kişi yaptı."

Karım kelimesini duyduğum an dumura uğradım. Katilin kim olduğuna odaklanamadım. "Benimle..." Göğsüm sıkıştı. "Bu şekilde konuşma."

Tam önümde durduğunda, "Nasıl, güzelim?" dedi. Parmaklarımın arasında çevirdiğim hançerin sivri ucunu Ares'in pantolonunun kalın kemerine bastırdım. Onun bedenini hafifçe geriye doğru iterken, "Bana yaklaşma," dedim.

"Neden?" Ares hançeri umursamadan aşağıya eğildi. Yumruk yaptığı ellerini kalçamın iki yanına koyduğunda burun buruna geldik. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınla evliyim." Kokumu içine çekti. "Sana iki şekilde de hitap edebilirim."

Konunun babasından buraya gelmesine inanamadığım sırada geriye doğru çekildim. Hançerin sivri ucunu kemerinden göğsüne doğru yavaş yavaş sürüklerken, "Iskalamadığımı biliyorsun," dedim. Az önce fırlattığım hançerden bahsediyordum.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum, güzelim." Buz mavisi gözleri yüzümde gezindi. "Benim sana veremediğim gibi." Başını sağa sola salladı. "Aynaya her baktığında benden nefret ettiğini söylesen de hiçbir zaman etmeyeceksin."

"Hançeri göğsüne saplamak için senden nefret etmeme gerek yok." Hançeri gömleğin üzerinden bastırmama rağmen Ares geri çekilmedi. Bıçağı sonuna kadar soksam da kımıldamazdı. "Canımı sıkman yeterli."

Hiç düşünmeden, "Canını mı sıkıyorum?" diye fısıldadı.

"Çok fazla."

Rahatsız olacağını sandığım cevabım onu mutlu etti, gözleri mutlulukla ışıl ışıl parladı. Ona karşı hissettiğim duyguların Ares'i arsız-

laştırdığını anladığımda onu yanıltmak için hançeri göğsüne saplamayı düşündüm.

"Birini ilk hatasında affedersen ikincisini yapması için fırsat sunarsın." Göğsünden boynuna doğru sürüklediğim hançerin keskin olmayan tarafını onun boğazına bastırdım. "Beni ilk kez bir odaya kapattığında seni affetmek en büyük hatamdı."

"Hayır." Ares soğuktan kuruyan dudaklarını yaladı. "En büyük hatayı benden sır sakladığında yaptın. Karşıma geçip gözlerimin içine bakarak yalan söylediğinde."

"Bundan sonra ne olacak?" Omuz silktim. "Sana yalan söyleyen, arkandan iş çeviren ve asla güvenmediğin bir kadının, tahtına oturmasına izin mi vereceksin?"

"Bilmiyorum." Ares'in eli, boynunda duran koluma uzandı. "Bildiğim tek şey var." Parmaklarını bileğime dolayıp hançeri kendinden uzaklaştırdı ve bedenlerimizin arasında tuttu. "Bir gün bu hançer ikimizden birine saplanacak ama en çok hayatta kalanı yaralayacak."

Bileğimi onun ellerinden kurtarırken, "O kişinin kim olacağını benim kadar iyi biliyorsun," dedim. Elimi bacaklarımın arasına koyarak hançeri gizledim.

"Biliyorum, güzelim." Ares yüzüme düşen tutamları parmaklarının ucuyla geriye çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O gün beni üzen şey hançer yarası değil geride bıraktığın kalp kırıklığı olacak."

Kalbi kırılan tek kişinin o olmadığını söylemek istesem de dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıp sessiz kaldım. Ares'in tüm bedenimi uyandıran ve dikkatimi dağıtan yakınlığından uzaklaşmak için geriye doğru eğildim ama biraz daha eğilirsem koltuğa düşecektim.

Sesimin kızgın çıkmasına özen göstererek, "Ares," dediğim an, "Reen," dedi. İsmim onun dudaklarından bir yalvarış, bir yakarış gibi çıktığında dengem bozuldu. Koltukta geri düşmeden hemen önce Ares kolunu belime dolayıp beni sıkıca sardığında bir anlık refleksle koluna tutundum.

Saçlarım omuzlarımdan sırtıma doğru döküldüğünde Ares'in can alıcı bakışları gömleğin açıkta bıraktığı göğsüme kaydı. Gözleri göğsümden boynuma oradan da dudaklarıma doğru bir yolculuğa çıkarken, "Reen," diye fısıldadı.

Bir süre sessizlik içinde birbirimize tutunduk. İkimiz de bir diğerinin hamle yapmasını beklerken dakikalar geçti. Nefesi yüzüme akarken hissettiğim çaresizlik canımı yaktı. İçimi yakan soğuk gözleri gözlerimi bulduğunda, "Neden bana anlatmadın?" diye sordu.

Ares'e ülkesindeki kadınları kurtarmak için bir örgüte üye olduğumu, çoğunlukla kadınları taciz eden ya da çocukları zorla evlendirmeye çalışan erkekleri öldürdüğümü, Hector'un kız kardeşime tecavüz ettiğini ve aynı zamanda kadın ticareti yapan örgütlerin bazılarını yönettiğini anlatmak isterdim. Onun karşısına geçip yaşanan her şeyi söylemek ve bir çözüm bulmasını beklemek kolay olurdu ama Ares'in anlamadığı çok şey vardı.

Kitap kulübünün sırrı bana ait değildi. O kulübe ait herhangi bir bilgiyi anlattığımda orada çalışan diğer kadınlara zarar verebilir, sadece âşık olduğum için bana güvenen insanlarla dolu bir örgütün tüm işlerini mahvedebilirdim.

Hector'un kız kardeşime tecavüz ettiğini ona nasıl söyleyebilirdim ki? Bu, Nancy'nin sırrıydı. Bana söylemesi için yalvardığım, kendi anne ve babasına bile her şeye rağmen anlatmadığı sırrı, bu ülkenin kralına haber veren kişi ben olamazdım.

Ayrıca Nancy'ye intikamını alacağıma dair bir söz vermiştim. Bu intikamın peşine düşecek kişiler yalnızca kardeşim ve ben olmalıydık. Bir başkasının onun intikamını aldığını öğrenirse Nancy'nin nasıl hissedeceğini biliyordum. Kardeşimin sırrını ya da intikamını ondan izinsiz bir başkasıyla paylaşmayacaktım.

Erote Örgütü'ne gittiğimde Hector'un kadın ticareti yaparken kullandığı ismin Baron olduğunu ve bu ülkede yaşayan kadınlarla çocukların hayatlarını parayla takas ettiğini Ares'e söylemeyi çok kez denemiştim. Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti ama Ares'in

konu Hector olduğunda kendi kardeşi, Prens Roberto'ya bile nasıl davrandığını görmüştüm. Onu kaybetmemek, kendimden uzaklaştırmamak için sessiz kalmıştım ama şimdi aramızda sırlardan oluşan koca bir uçurum vardı.

Ares belimi hafifçe okşadığında daldığım düşünceler arasından çıktım. Sessizliğim hoşuna gitmemiş olacak ki, "Bana güvenmemen için sana hiçbir sebep vermemişken neden bana sırtını döndüğünü anlamıyorum," dedi.

"Ares..." Dudaklarımı yalarken bakışlarımı ondan kaçırdım. Kolunu tutmayı bıraktığımda, "Sana hiçbir zaman sırtımı dönmedim," dedim. Elimdeki hançeri botumun içine sıkıştırmak için bacağımı hafifçe yukarı kaldırdım.

"Neden gözlerimin içine bakarak yalan söyledin?"

"Sana hiçbir zaman yalan söylemedim." Yüzündeki solan yara izlerini incelerken samimi bir tavırla, "Bana ait olmayan bir bilgiyi sana veremezdim. Bir başkasının sırrını seninle paylaşamazdım," dedim.

Ona hiçbir açıklama borçlu olmamama rağmen her şeyi anlatmak istiyordum. Kalbimden geçen tüm hisleri ve aklımda dönen tüm planları bilmesini, bana yardım etmesini, elimden tutmasını arzuluyordum ama o kadar çaresiz bir durumdaydım ki sesimi çıkaramıyordum.

"Ülkenin sorunlarını çözmek için benim arkamdan iş çevirmene gerek yoktu, Megan." Sesi öyle yaralı çıkıyordu ki içim sızladı. "Eğer sorunları bana anlatsaydın her zaman yanında olur ve elini sıkıca tutardım."

"En yakın arkadaşın ve aldığın her kararı danıştığın kişi, benim öldürmeye çalıştığım adamsa senin arkandan iş çevirmem ve gerçeklerin tamamını anlatmamam kadar doğal bir şey yok." Gözlerimi devirdim. "Kendi kardeşin bile onun hakkındaki şüphelerini dile getirdiğinde tepki gösteren ve tavır alan birisin. Elimde bir kanıt olmadan seninle nasıl konuşabilirdim?"

Ares'le, Hector hakkında konuşmak için somut bir kanıt bulmaya çalışıyordum. Eğer o kanıtı bulsaydım zaten her şeyi anlatacaktım.

Amacım hiçbir zaman onun arkasından iş çevirmek ya da onu dışlamak değildi.

"Reen..." Ares belimi saran kolunu çekti. Beni tutmayı bıraktığında geriye doğru düşecek gibi oldum ama kendimi hemen toparladım. Burnunun ucu burnuma değdikten sonra sırtını dikleştirdi ve aramıza mesafe koydu.

"Benimle her konuyu konuşabilirsin." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bir planın varsa bana anlatmalısın ki yan yana savaşalım. Eğer planını bana söylemezsen hiçbir şey yapmana izin vermem."

Aniden değişen tavırları karşısında nutkum tutuldu. Onu baştan aşağıya süzerken, "Seninle hiçbir planımı paylaşmayacağım," dedim. Bir anlığına dünya üzerinde benden daha önemli bir insan daha yokmuş gibi davranırken başka bir an benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu.

Koltuğun kenarından kalkıp karşısına dikildim. "Senin derdin ne?" Dengesiz hareketlerinin sebebini anlamaya çalışıyordum.

Ares öfkeyle, "Benim ülkem için kendi canını tehlikeye atmayacaksın!" dediğinde konunun ne olduğunu fark ettim. Onun ülkesi için ondan habersiz savaşıyordum ve bu durum kanına dokunuyordu. "Senin anlamadığın şey de bu! Tüm dünyayı tek başına kurtarabileceğini sanıyorsun."

Kurtarabileceğimi sanmıyordum. Biliyordum.

"Belki de kurtarabilirsin. Her şeyin üstesinden tek başına gelebilirsin." Onun aksine ben sakindim. Ares'in sesi gittikçe yükselirken, "Ama neden sana yardım etmek isteyen insanların yardımı kabul etmediğini anlamıyorum!" dedi.

"İnsanların yardımlarını kabul ediyorum." Babam, Damon, Roberto, kitap kulübü... Bana yardım eden insanların listesi çok uzundu. "Tek başıma savaşmıyorum." Ares ne demek istediğimi anlamaya çalışırken geriye doğru birkaç adım attı.

Bakışlarım aramıza giren mesafeye odaklıyken, "Senin de anlamadığın şey şu..." diye mırıldandım. Onun canını yakacağını bilmeme rağmen gerçeği dile getirdim. "Senin yardımını istemiyorum."

Cümlem bittiği an salona bir sessizlik çöktü. Kendi nefes sesim dışında hiçbir şey duyamadım. Ares'in ölümcül bakışlarını üzerimde hissederken karşısında durmak zordu. Bu yüzden salondan çıkmaya karar verdim ama yalnızca iki adım attıktan sonra kolumu yakaladı.

"Beni bırak."

"Neden böylesin?"

Yoluma devam etmeye çalıştım ama tutuşu sertti. Kolum acıdığında pes ettim ve ona doğru döndüm. Başımı yukarı kaldırıp yorgun bir ifadeyle gözlerine baktığımda sözlerime kırıldığını gördüm.

Beni bir tartışmaya sürükleyeceğini tahmin etmeme rağmen, "Nasılım?" diye sordum. Ares, yanında kalacağımdan emin olduğunda beni bıraktı. Kollarımı göğsümün altında birleştirip sabırla cevabı bekledim.

"Acımasız."

"Senin kurduğun bu boktan düzende hayatta kalmaya çalışıyorum ve acımasız olan ben miyim?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Senin derdin ne?" Kaşlarımı çattım. "Sorunun ne, Ares?"

Özgürlüğü birkaç saatliğine bile elinden alınmamış bir adam karşıma geçmiş acımasız olduğumu söylüyordu. Bir başkasının onu yönetmesine asla izin vermezdi ama benim hayatımı kendi istediği şekilde yönetmeye çalışıyordu.

Ares, "Bana karşı böyle davranmana..." dediği an ona öyle bir baktım ki cümlesi yarım kaldı. Söze nasıl devam edeceğini biliyordum. Eğer susmazsa canını yakmaktan çekinmeyecektim.

"Sürekli sana olan davranışlarımdan, sözlerimden bahsediyorsun." Ona doğru bir adım attım. "Benim yaptıklarım, benim söylediklerim..." Çok öfkeli olmama rağmen sesim titremediği için kendimle gurur duydum. "Sen hiç kendi yaptıklarının farkında mısın?"

"Benim yaptığım her şeyin bir açıklaması var." Ares beklediğimden daha kızgındı. "Ama sen davranışlarının sebeplerini açıklayamıyorsun." Bir elini cebinden çıkarıp saçlarının arasından geçirdi. "Hiç kimseyi buna değer görmüyorsun!"

"Sen..." Havaya kaldırdığım elim titriyordu. "Önce etrafıma duvarlar örerek özgürlüğümü elimden alıp sonra hangi hakla o duvarları neden yıktığımı sorabilirsin?"

Ona karşı acımasızca davrandığımı düşünüyordu ama çok yanılıyordu. Bana bu şekilde davranan başka bir adam olsaydı şu an karşımda duramazdı. Onu çoktan öldürmüş ve bir ağacın altına bırakmış olurdum.

Ares, ona duyduğum sevginin beni merhametli birine dönüştürdüğünü göremeyecek kadar aptal bir adamdı. Beni gerçekten tanısaydı, nasıl biri olduğumu bilseydi karşımda bu tavırla konuşmaya cesaret edemezdi.

Ona âşık olduğum için çok şanslıydı.

Ares haklı olduğumu bildiği için sessiz kaldı. Bana arkasını dönüp geniş koltuğa oturduğunda başını ellerinin arasına aldı. Büyük bir kavganın altından ikimiz de sağ çıkamazdık. Bu yüzden onu salonda yalnız bıraktım.

Merdiveni yavaş adımlarla çıkıp koridorda ilerledim. Giyinme odasına girdiğimde üzerimdeki tüm hançerlerden kurtuldum. Belimi saran korsenin iplerini çözdükten sonra hançerleri koyduğum rafın yanına bıraktım.

Saçlarımı bir omzumda toplayıp yatak odasına geçtim. Şömineye birkaç odun atıp ateşi harladım. Sıcaklık odanın içine yayılırken kollarımı göğsümde birleştirip yatağın yanındaki büyük camın önünde durdum.

İri kar taneleri gökyüzünden yeryüzüne süzülmeye başlamıştı. Aklımda Ares'in bana oynadığı oyuna karşı yapacağım hamleler varken bahçeye yağan lapa lapa karı izledim. Bu evden çıkacağım, özgürlüğüme kavuşacağım bir plan hazırlamıştım. Sadece planı uy-

gulayacağım en iyi anı beklerken sabretmek kalmıştı. Çünkü kaçtıktan sonra yakalanmamam gerekiyordu. Kendimi güvenceye almak zorundaydım.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda kımıldamadım. Ağaçların dallarını beyaza bürüyen kardan gözlerimi ayırmadım. Birkaç adım attıktan sonra duran Ares'in şöminenin yanında olduğunu tahmin ettim.

Sessizliği bölerek, "Benimle paylaşmanı istedim," diye fısıldadı.

Ares'in itirafı şöminede yanan odunların sesine karıştı. Bedenimi yavaşça sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Ben sırtımı pencerenin pervazına yaslarken o, şöminenin yanında elleri cebinde duruyordu. Her zaman yüzüne yerleştirdiği sert ifadesini geride bırakmıştı.

Buz mavisi gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Hiç kimseye inanmazdım," dedi. Sözler ağzından kolaylıkla çıksa da derinlerde bunları söylemek için zorlandığını görebiliyordum. "Kendi kardeşime bile."

Bana doğru yaklaşırken sırtını dikleştirdi. Herkesin bilmesi gereken bir gerçeği dile getirircesine, "Ama senin elinde bir kanıt olmasa da sana inanırdım," dedi. Hector'dan bahsediyordu.

Ellerini pantolonunun ceplerinden çıkarıp çenesini kaşıdığında gerginliğini hissettim. "Bırak doğruları söylemeyi, Megan." Birkaç tutam saç alnına düştüğünde gülümsedi. Sanki pes etmişti. "Karşıma geçip yalan söylediğinde bile sana inandım ben."

Ares'e ona yalan söylemekle bir başkasının sırrını güvende tutmak arasındaki farkları anlatmayı düşünsem de dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım. Hayatı boyunca ilk defa birine kendini açıyor gibi dururken ona engel olmayacaktım.

"Çok öfkelendim." Kalın dudaklarını yaladı. "Arkadaşını idam sehpasına çıkaracak, çok istiyorsan senin de çıkabileceğini söyleyecek kadar çok sinirlendim." Tam karşıma dikildiğinde başımı geriye attım.

"Kızdım, Megan." Yüzüme yaklaştırdığı elinin tersiyle yanağımı okşadı. Parmaklarının ucunu çenemde gezdirdiğinde içim ısındı.

"Sana değil." Başını salladı. "Bir başkasına değil." Parmakları kulağımın altından saç diplerime doğru ilerlerken, "Kendime kızdım," diye mırıldandı.

"Bana yalan söylediğini öğrendiğimde bile bir yanım seni savunmaya devam ettiği..." Zorlukla yutkundu. "O mavi gözlerine her baktığımda orada bir sır gördüğüm ve benimle paylaşacağın kadar iyi bir adam olamadığım için kendime kızdım."

Ares'in boşta duran eli belimi bulduğunda göğsümde birleştirdiğim kollarım serbest kaldı. Samimi olduğunu hissettiğim sözlerini dinlerken ellerim istemsizce onun göğsüne kaydı. Parmaklarımın uçları gömleğin açıkta bıraktığı tene dokundu. Duygularımızın yerle bir olmaması için birbirimize sıkıca tutunuyorduk.

Ares bana kırgınlıkla bakarken, "Senin gözünde yetersiz bir adam olduğum için kendime kızdım," dedi. Ondan sakladığım sırların Ares'i bu şekilde özgüvensiz hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne yaparsan yap önemli değil." Alnını alnıma yasladığında gözlerimi kapadım. Burunlarımız birbirine değdiğinde, "Seni tüm hatalarınla kabul edeceğimi ve ne olursa olsun her zaman seveceğimi bildiğim için kızdım," diye fısıldadı.

Ares belimde duran elini sırtıma götürüp bana sarıldığında kalbim göğsümden çıkacak kadar hızlı attı. Bedenlerimiz birbirine yaslandığında Ares kolunu belime doladı ve beni, kaybetmekten korktuğu bir oyuncağa sıkıca sarılan bir çocuk gibi tuttu.

"Birini her şeye rağmen seveceğini bilmenin verdiği çaresizlikle..." Yanağıyla yanağımı okşadığında yeni çıkmaya başlayan sakalları tenime battı. "İdam sehpasına çıkabileceğini söyledim."

Bir yanım yaşanan her şeyin Ares'in bir oyunu olduğuna inanıyordu. Beni, sırlarımı itiraf ettirmek için idam sehpasına sürüklediğini ve elinde suç işlediğime dair bir kanıt olmamasına rağmen bilerek bu evde tuttuğunu düşünüyordum.

Diğer bir yanım ise ne yaparsa yapsın kalbimin onu affetmek için bir yol bulmak istediğini ve bana oyun oynayıp kandırsa bile onu

seveceğimi biliyordu. Bu yüzden onun tüm kızgınlığının sebebini ve verdiği tepkiyi anlayabiliyordum.

"En çok kendime kızdım." Ares konuşmaya devam ettiğinde gözlerimi araladım. Bakışları yüzümde gezinirken, "Ama öfkemi senden çıkardım," dedi. "Suçlu olup olmadığını umursamadım. Beni, sırlarını anlatacak kadar sevmediğin için kırıldım."

Yanıldığını söylemek için cümleye, "Ares..." diye başladım ama beni dinlemedi.

Saçlarımı geriye doğru taradıktan sonra parmaklarını tutamlara doladı. "Seni kırdıkça kendi yaralarım iyileşir sandım." Yanağıma minik bir öpücük bıraktı. "Ama öyle olmadı." Gömleğinin yakasını tutan ellerimi yumruk yaptım. "Daha da çok parçalandım, Reen."

Ares'in bakışları dudaklarıma kaydığında ürperdim. Özlem dolu bir ifadeyle dudaklarımı izleyen adama yanıldığını anlatmak yerine göstermeye karar verdim. Parmaklarımın ucunda yükselirken yumruk yaptığım elimi açtım ve göğsünden ensesine doğru uzun bir yol boyunca tenini okşadım.

Bir elim koluna dolanırken diğer elimi boynuna sardım. Başımı hafifçe sağa yatırıp onun dudaklarına uzandım ama öpmeden önce bekledim. Nefesi nefesime karışırken Ares beni kendine daha da çok çekip bedenlerimizi birbirine yasladı. Saçlarımı okşarken benden izin alırcasına gözlerime baktığında daha fazla dayanamadım.

Ares'in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğum an etrafıma ördüğüm duvarlar yıkıldı. Her bir tuğla tek tek düşerken göğsümden yükselen kalbimin sesini bastırmak için Ares'e sıkıca tutundum. Benim için araladığı dudaklarını öptüm.

Yeniden onun kollarının arasında olmak, bedenimde gezen ellerini hissetmek ve dudaklarımı okşayan dudaklarının tadını almak bir ömür sürmüştü. Ares'in duygularını anlamak, ona duyduğum nefreti bastırmak ve kalbimin onu affetmesi ise yalnızca birkaç dakika.

Onu öperken her şeyi ağırdan aldım. Hiçbir anı kaçırmamaya özen gösterdim. Her bir duyguyu kalbimin derinliklerinde hissettim.

Ciğerlerime esen nefesini, burnuma dolan kokusunu içime çektim. Dudaklarının beni mühürlemesine izin verdim. Her bir saniyenin tadını çıkardım.

Soluklanmak için geri çekildiğimde Ares beni bırakmadı. Kollarını belime dolarken ellerini kalçama yerleştirdi. Alnını alnıma yasladığında, "Bazen seni seviyorum demezsin, Reen..." dedi. "Bir kadının kalbini parçalara ayırmasına göz yumarsın."

Dudağımın kenarını öptüğünde gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım. Ares çenemin ucunu da şefkatle öptüğünde kollarında erimek üzereydim. "Sana hiçbir zaman seni seviyorum demedim, güzelim."

Gözlerimi araladığımda bakışlarımız buluştu. Ares, "Bazen birini seni seviyorum demeye cesaret edemeyecek kadar çok seversin," dediğinde içimde bir fırtına koptu. Onun küçük bir ilgisiyle şımaran tarafım her bir sözüne kolaylıkla inandı.

İki elim omuzlarından ensesine doğru yavaşça ilerlerken Ares'in gözlerindeki ateşi görmek beni daha da harladı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime çektim. Altdudağını dudaklarımın arasına alıp onu sertçe öptüğümde Ares bana eşlik edip öpüşmemizi derinleştirdi.

Kalçamın altından sıkıca tutup ayağımı yerden kesti ve beni havaya kaldırdı. Hiç düşünmeden bacaklarımı onun beline dolayıp kucağına yerleştim. Ares sırtımı duvara yaslayıp dudaklarımı ele geçirdi.

Bir kolunu kalçamın altına sabitlediğinde boşta kalan eliyle bacağımı okşadı. İsmimi fısıldarken geriye çekildi. "Haklıydın." Beni gözleriyle soyan bakışları yüzüme kaydı. "Cesur olamadım." Dudaklarıma baktı. "Zamanında söyleyemedim."

Eli bacağımdan belime oradan da göğsüme doğru çıktı. Parmakları boynumu bulduğunda başparmağıyla çenemden bastırıp başımı yukarı kaldırdı. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdiğinde dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Seni seviyorum, Reen."

Gözümden akan bir damla yaş yanağımdan kayıp boynuma indiğinde Ares gözlerini o yaştan ayırmadı. Tüm kırgınlığını, öfkesini bir kenara bırakıp bana kendini tamamen açmış olmanın verdiği rahatlamayla tekrarladı.

"Seni çok seviyorum, güzelim."

Alt kirpiğimde akmayı bekleyen başka bir gözyaşını dudaklarıyla yakaladı. Yanağımdan çeneme, çenemden boynuma doğru dudaklarıyla tenimi okşadı. Onun özlemiyle yanan bedenimi istemsizce Ares'in vücuduna bastırırken buldum.

Sesimde derin bir özlemle, "Ares..." diye fısıldadığımda dudaklarımı öptü. Dili dilimi okşarken onun dokunuşları altında kendimi kaybettim. Bir kolunu belime dolayıp beni havada tutarken kendi etrafında döndü. Ellerimi kirli sakallarında gezdirdim. Kalın dudağını emdiğimde Ares'in boğazından hırıltılı bir ses çıktı.

Tüm bedenim ateşler içinde kaldığında Ares yatağa ulaştı. Sırtımı yumuşak yorgana bırakırken ellerini üzerimden ayırmadı. Bir mememi avucunun içine alıp sıktığında kasıklarımı ona bastırdım. Gömleğimin üstten iki düğmesini açtığı sırada kulağımın altını yaladı. Boynuma öpücükler kondurarak aşağıya indiğinde zorlukla mırıldandım.

"Dur." Ares dudaklarını boynumdan çektiğinde, "Durmalıyız," diye fısıldadım.

Her bir hücremle Ares'in beni sevdiğini ve ikimizin de bütün aptallıkları, âşık olduğumuz için yaptığımızı biliyordum. Hislerimizi bir kenarda tutarak hayatımıza devam etmemiz zordu ama gerçekler ortaya çıkmadan eskiye dönemezdik.

Ares'in bana oynadığı oyunun bizi nereye götüreceğinden ve benim yaptığım planların ona nasıl zarar vereceğinden habersizken onunla aynı yatağa giremezdim. Birbirimizden sırlar saklarken yeniden biz olamazdık.

Ares zihnimden geçen düşünceleri duymuş gibi, "Anlıyorum," dedi. Tek kolunu belime dolayıp beni kolaylıkla havaya kaldırdı. Yatağın ortasına sürükleyip bedenimi battaniyenin altına soktu.

Dudaklarımı bir şeyler söylemek için araladım. Başımı yastığa koyduğum sırada Ares benden önce konuştu. "Biliyorum, güzelim." Alnımdan öptü. "Birbirimizin kalbinde yeni yaralar açmadan önce iyileşmeliyiz."

Ares sağ tarafıma uzanıp battaniyeyi üstüne örttü. Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Başımı onun göğsüne, elimi karnına koydum. Bir bacağımı onun bacaklarının arasına yerleştirdim.

Ares sırtımı okşarken saçlarımdan öptü. "Ne yaparsan yap." Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda, "Seni hep seveceğim," dedi. Dudaklarımı öptükten sonra saçlarımı okşadı.

Yanağımı şöminede yanan ateş kadar sıcak olan tenine bastırdım. Onun koynunda uykuya dalmadan önce hislerim karmakarışıktı. Beni yalnızlığa sürükleyen duvarları yıkıp onu içeri almıştım. Artık yalnız değildim ama yaralarımı hatırlatan enkaz hemen yanımızda duruyor, her bir tuğla bana yük oluyordu.

BÖLÜM 12
OYUN

MEGAN

Sıcaklık dayanamayacağım bir noktaya geldiğinde yatakta dönerek üstümdeki battaniyeden kurtuldum. Gözkapaklarımı hafifçe araladığımda odayı dolduran gün ışığı gözlerimi yaktı. Ellerimi yüzüme götürüp gözlerimi ovuşturdum.

Kendi nefes sesim dışında odada hiçbir ses duymadığımda kolumu yatakta Ares'in yattığı tarafa doğru uzattım. Çarşafı okşadığımda yalnız olduğumu anladım. Sırtımı cama döndükten bir süre sonra gözlerimi açtım.

Bir elimi yüzüme doğru götürüp parmaklarımın ucuyla dudağıma dokundum. Sabah erken saatlerde Ares'ten nefret ederek kapıyı hedef tahtasına çevirirken aynı günün akşamı onunla öpüştüğüme ve her bir anından keyif aldığıma inanamıyordum.

Beni idam sehpasına çıkardığı için Ares'ten intikam almayı düşünürken onun o gün yaşadıklarını kendi bakış açısından anlatması beni hazırlıksız yakalamıştı. Sözleri samimi, hisleri yoğun ve saklamaya çalıştığı kırgınlığı o kadar gerçekti ki geceyi kollarında geçirmiştim.

Ellerimi, Ares'in öpüşüyle şişen dudaklarımdan uzaklaştırıp gün geçtikçe büyüyen karnıma götürdüm. Ares'in bebeği bilmeye hakkı

vardı. Bir gün zaten öğrenecekti. Amacım bebeğin varlığını Ares'ten saklamak değildi. Yaşadığımız bu karmaşada bebeğin bir zarar görmesini istemiyordum.

Korkuyordum.

Hayatıma aniden giren, farkında olmadan kendimi kaptırdığım, kalbimin çoğu zaman onun için attığı, âşık olduğum ve evlendiğim adam, hiç tahmin etmeyeceğim bir yerden beni vurmuştu. Kalbimi paramparça edip gururumu yere sermişti.

Benim yara aldığım gibi bebeğimin de zarar görmesinden korkuyordum. Bebeğime hak ettiği hayatı verememekten, babasıyla birbirimize duyduğumuz öfkenin arasında kaybolmasından ve bizi sevmemesinden korkuyordum.

Onun için iyi olmak istiyordum. Bebeğim dünyaya geldiği ve gözlerime baktığı ilk andan itibaren annesini iyi biri olarak bilmesini ve hiçbir zaman kötü yanlarımla tanışmamasını diliyordum.

Dün geceden sonra, Buz Krallığı'nın sıradaki kralının karnımda büyüdüğünü babasına haber vermezsem işlerin daha da karışacağını fark etmiştim. Sırlarım yüzünden Ares kendini yetersiz hissetmiş, iyi bir adam olmadığını sanmıştı. Bebeği ondan saklamaya devam edersem çocuğunu ona layık görmediğime dair yanlış bir fikre kapılabilirdi.

Ares, alıngan bir adamdı. Tüm dünya ayaklarının altında serili olmasına rağmen ilgi isteyecek kadar arsızdı. Etrafındaki kalabalığa rağmen yalnız, çok güçlü olmasına rağmen tek bir duyguya yenilecek kadar kırılgandı.

Bebeği ondan intikam almak ya da canını yakmak için asla kullanmazdım ama ona biraz daha söylemezsem bu şekilde düşünecekti. Bu yüzden en yakın ve uygun zamanda bebeğin haberini verecektim.

Yeni aldığım kararla yataktan zorlukla kalkıp giyinme odasına geçtim. Kıyafetlerimi değiştirip üzerime oturan beyaz bir üniforma giyindim. Ayaklarıma dizlerime kadar gelen beyaz çizmeler geçirdim. Saçlarımı yukarıda sıkıca bağlayıp kalan kısmı ördüm.

Yüzümü yıkadığımda soğuk su ayılmamı sağladı. Koridorda ilerleyip merdivene ulaştığımda mutfaktan gelen sesleri duydum. Basamakları yavaşça indikten sonra mutfağın kapısının önünde durarak içerideki adamlara baktım.

Ares fırından bir tepsi çıkarırken Prens Darion taburede oturuyordu. Prensin sabah erken saatlerde geldiğini tahmin ederken mutfağa geçtim. Her zaman oturduğum adanın yanındaki tabureye yerleştiğimde genç prens, "Günaydın," dedi.

Ares'in bakışları tezgâha bıraktığı sıcak tepsiden bana döndü. "Nasılsın?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirirken, "İyiyim," diye mırıldandım. Bakışları ikimiz arasında gidip gelen Prens Darion kaşlarını çattı. Bir şeylerin değiştiğini kolaylıkla anlamıştı ama Ares'e ve bana değişen şeyi sorsa ikimizin de bir cevap verebileceğini sanmıyordum.

Ares tepsideki böreği kesti ve her bir tabağa birer dilim koydu. Tabakları benim ve kardeşinin önüne bıraktığında böreğin içinden gelen koku hoşuma gitmedi. Midem bulanmaya başladığında elimi karnıma götürdüm. Hafif yiyecekler tükettiğim için bir süredir aynı şekilde hissetmiyordum ama midemden yükselen his tanıdık geldi.

Zorlukla yutkunup toparlanmaya çalışırken Prens Darion'la göz göze geldim. Bakışları yüzümden karnıma doğru kaydığında Ares çekmeceden çatal bıçak çıkarıyordu. Ağzıma gelen safra tadı beni yerimden kaldıran şey oldu. Elimi karnımdan çekip koşarak merdivenin karşısındaki banyoya gittim.

Bulduğum boş bir kovanın önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Birkaç kez öğürdüğüm sırada yanıma birinin gölgesi düştü. Ares eğilip önüme gelen saç örgüsünü geri çekerken, "İyi misin?" diye sordu. Sırtımı okşarken sesi endişeliydi.

Boş midemden yalnızca biraz sıvı çıkarken gözlerim istemsizce yaşardı. Ares bulduğu küçük bir havluyu bana uzattı. Ağzımı havluyla temizledikten sonra doğruldum. Ares sırtımı sıvazlarken derin nefesler aldım.

"Hasta mısın?" Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım. "Mideni mi üşüttün?"

Kovayı kendimden uzaklaştırırken, "Olabilir," diye mırıldandım. Yerden kalkarken Ares kolumdan tutarak bana yardımcı oldu. Bir anlığına bebeği ona söylemediğim için vicdan azabı çektim.

Banyodan çıkmak isterken Ares yolumu kesti. Çenemden tutup başımı yukarı kaldırırken, "Bir sorun varsa bana söyleyebilirsin," dedi. Gözlerindeki telaş kalbimi sızlattı. "Darion hemen bir şifacı getirebilir."

"Hayır." Çenemde duran elini aşağıya doğru ittim. Samimi bir ifadeyle, "Ben iyiyim," derken parmaklarımı parmaklarına doladım. "Böreğin kokusu ağır geldi."

Ares emin olmaya çalışarak beni izledi. Bakışlarıyla beni birkaç dakikalık sorguya çektikten sonra elimi bıraktı. Yanağıma dokunurken, "Ateşin yok," dedi. Bir kolunu belime doladığında banyodan yan yana çıktık.

Koridorda ilerleyip mutfağa geçerken kokuyu tekrar duymaktan korktum ama Prens Darion'ın böreği ortadan kaldırdığını gördüm. Genç prens tezgâhı silerken içeri girdik ve ben tabureye oturuncaya kadar Ares yanımdan ayrılmadı.

Onu terslemek ve tek başıma yürüyebileceğimi söylemek istesem de bebekten dolayı vicdan yaptığım için sessiz kaldım. Ares mutfağın içindeki küçük odaya giderken, "Portakal suyu içer misin?" diye sorduğunda ağzımdan çıkacak sözlere güvenmediğim için başımı salladım.

Temizlik işi bittiğinde yerine oturan genç prens, "İyi misin?" diye sorarken bakışlarını karnıma çevirdi. Bir an parçaları birleştirip her şeyi anladığını düşündüm. Çünkü prensin gözlerinin içinde şüpheci bir ifade vardı.

"İyiyim." Sesimin sıradan çıkmasına özen göstererek, "Üşütmüş olmalıyım," dedim.

Prens bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama hemen sonra

vazgeçti. Gözlerini benden kaçırıp Ares'in girdiği odaya baktı. Portakal seçmesi uzun süren Ares'in gelmediğini fark ettiğinde bakışlarını bana çevirdi.

"Megan..." Duraksadı. "Özür dilerim."

Ne için özür dileğini anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ares'in bana bir oyun oynadığını ve kardeşlerinin de onun oyununa ortak olduğunu düşündüğümde ona çok kızmıştım.

Ares bir oyun olduğunu kabul etmeyip duygusal davrandığını ve bana olan kırgınlığı öfkeye dönüştüğü için idam sehpasına çıktığımı söylediğinde ona inanmıştım ama prens özür diliyorsa ortada bir oyun var demekti.

Ben zihnimde kaybolurken prens, "Seni buradan çıkarmanın sağlıklı yollarını arıyorum," diye fısıldadı. Bakışları hızlıca küçük odaya gidip geldiğinde tebessüm ettim.

"Sorun değil." Aklım karışmıştı. Ortada ne olup bittiğini anlamamıştım ama prensin canını sıkmak için, "Duygularımı açtıktan sonra bana ihanet eden ilk insan değilsin," dedim.

Ares kollarında torbalar ve ellerinde meyvelerle odadan çıktığında prens söylemek istediği cümleyi yuttu. Üzgün bir ifadeyle gözlerime baktı. Onu anlıyordum. Konu kız kardeşim olduğunda bu ülkenin kralına baş kaldıran, eşinden sırlar saklayan bendim. Prens Darion'ı ailesinin yanında olduğu ya da Ares'le işbirliği yaptığı için suçlayamazdım ama prensin bunu bilmesine gerek yoktu. Herkesin vicdan azabı çektiği, pişmanlıklarla dolu olduğu bu ülkede onun payına düşen de buydu.

Ares beni cezalandırdığını ve bir sürgün evinde yaşadığımı unutmuş gibiydi. Tüm ülkenin hizmet ettiği bir kral olmasına rağmen sürgün evinin mutfağında portakalları kesmeye başlamıştı. Yanında getirdiği diğer meyvelerin kabuklarını soyarken sıradan bir eş, aile babası resmi çiziyordu.

Birbirimizden sakladığımız sırlar ve konuşmamız gereken konular vardı. Sorunlar daha da büyümeden sırasıyla her birini çözmeliydik.

Onu tam olarak affedebilir miydim? Sözlerine inanıp duygularına güvenebilir miydim? Büyük bir arafın ortasındayken paylaştığımız bu anlar, yanlış hisler uyandırıyordu.

Ares bir bardak portakal suyunu ve dilimlediği birkaç meyveyi önüme bıraktığında, "Teşekkür ederim, majesteleri," diye mırıldandım. Prens Darion yerinden kalkıp iri, kırmızı bir elma aldı. Onu ısırarak mutfaktan çıktığında Ares'le baş başa kaldık.

Portakal suyundan bir yudum içtiğimde Ares, "Rica ederim," dedi. Gözlerinde yoğun bir duyguyla beni izlerken tabaktan bir dilim elma seçtim. Yavaşça ısırdığım sırada Ares'in bakışları dudaklarımdaydı.

Ben elmayı çiğnerken o düşüncelere daldı. Rahatça yemek yediğimden emin olmak istiyor gibiydi. Portakal suyunun yarısını içtiğimde bana sırtını döndü. Tek kelime etmeden dolaptan malzemeler çıkardı ve tezgâhın üstüne dizdi.

Fırına yaklaşıp odunları koyduktan sonra hızlıca ateş yaktı. O fırını ısıtırken ben bir çileği ağzıma attım ve tadını çıkararak yedim. Ares malzemelerin yanına gelip büyük bir kabın içine yumurta kırdığında kek yaptığını anladım ve kaşlarımı çattım.

Dolapta çeşit çeşit kek varken yeni bir tanesini hazırlaması çok saçmaydı. Ona ne yaptığını sormak istesem de çenemi kapalı tuttum. Meyveleri yerken onun kaba koyduğu malzemeleri hangi sırayla ve miktarda koyduğunu takip ettim.

Dakikalar birbirini kovalarken Ares, tüm ana malzemeleri koydu ve hamuru karıştırdı. En son keke tarçın ve elma ekledi. Onları da karıştırdıktan sonra hamuru tepsiye döküp fırına verdi.

Tüm işi bittiğinde kirli bulaşıkları yıkamak için lavabonun başına geçti. Bir ülkenin kralını yemek yaparken, bulaşık yıkarken izlemenin ilginç bir deneyim olmasının yanı sıra Ares kadar yakışıklı bir adamı izlemek konuyu farklı bir noktaya getiriyordu.

Kek hazırlama süreci boyunca ellerine, kol kaslarına, omuzlarına ve sırtına odaklanmıştım. Dikkatimi keke vermeye çalıştıkça her hareketi aklımı çelmiş, beni ister istemez kendine çekmişti.

Ares ıslak bulaşıkları bir havluyla kurulamaya başladığında kalçasını mermere yasladı. Elindeki tabağı silerken bakışları benim üzerimdeydi. Son yudumunu içtiğim portakal suyunun bardağını tezgâha koyarken Ares'in yanağında gamzelerini gördüm.

"Dolapta kek olmasına rağmen..." Ne olduğunu anladığımda dudaklarım hayretle açıldı. "Bilerek yaptın." Kileri işaret ederken gülümsedim. "Bana öğretmek için."

Ares kuruladığı tabağı dolaba koydu. Islak bir tabak daha alıp onu silerken, "Her gün yeni bir kek yapmaya çalıştığını öğrendiğimde lezzetli bir kek yemek istediğini sandım," dedi. Sıradaki tabağa geçti. "Senin için çeşit çeşit kek hazırlattım, getirdim ve yedin." Soru sorarcasına, "Ama sen yapmaya devam ettin," diye ekledi.

"Evet." Omuz silktim. "Çünkü amacım yalnızca kek yemek değildi." Ares dün gece tüm duygularını bana açtığı için kendimi borçlu hissediyordum. Bu yüzden anlatmaya, "Annem etrafta hizmetliler varken mutfağa girmemizi istemezdi. Sadece bir lordun kızlarıydık ama annem her zaman bir prenses gibi davranmamızı beklerdi," diye başladım.

Ares tabakları kurulamayı bitirdiğinde havluyu omzuna attı. Kollarını göğsünde birleştirip tüm dikkatini bana verdiğinde benim bakışlarım kol kaslarına kaymıştı. Kendimi hızlıca toplarlayak konuşmaya devam ettim.

"Kardeşim Nancy'le sıkıldığımız zamanlar gizlice mutfağa girerdik. Yemek hazırlarken sürekli aşçının işine karışırdık. Aşçı ayak altından çekilmemiz için Nancy'ye kek yapmayı öğretti. Büyük mutfakta bize bir köşe verdi."

Ares, "Sen öğrenmedin mi?" diye sordu.

"Açıkçası kek yapmayı umursamıyordum." Ares tek kaşını soru sorarcasına kaldırdı. "Nancy ile vakit geçirmeyi ve annemi sinirlendirmeyi seviyordum. Nancy, aşçı rolünü üstlenmek istediğinde ona engel olmadım. Ben yanında malzemeleri taşıyan, Nancy'nin emirlerini yerine getiren bir yardımcıydım."

"Peki." Ares gözlerini kıstı. "Şimdi neden yapmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü..." Dudaklarımı yaladım. Gerçeklerin ne kadarını anlatmalıydım, bilmiyordum. Kalbimi ona açmaktan korkan yanımın sesini kıstım. "Issız bir yerde, bir evde tek başımayım."

Bir kurdun uluduğunu duyduğumda ürperdim. Bakışlarım birkaç saniyeliğine bahçeyi gören cama kaydı. Orada bir şey göremediğimde kollarımı kendime doladım. Ares konuyu biraz daha açmamı beklerken sabırlıydı.

"Yalnızım." Dişlerimi sıktım. "Hiç kimsem yok." Ares beni pişmanlıkla izlerken, "Sevdiklerimi özlerken onlarla paylaştığım anıları canlandırmak yalnızlığımı dindirmenin bir yolu," dedim.

"Megan..." Açı çektiğini görmek işime geldi.

"Nancy ile kek yaparken bizi suçüstü yakalayan annemin azarlarından kaçtığımız, kendimizi Carla'nın kollarına attığımız ve annem bizi babama şikâyet ettiği sırada babama kekin tadına baktırdığımız zamanları hatırladığımda o kadar da yalnız hissetmiyorum."

Ares dudaklarını birbirine bastırıp başını öne eğdi. Beni içine soktuğu durumu düşünüyordu. Belki de ilk defa empati yapıyor, burada ne kadar kimsesiz kaldığımın farkına varıyordu.

"Ayrıca aklımı sorunlardan uzaklaştırıyor. Bir çıkmaza girdiğimde kek yapmaya çalışarak kendimi oyalıyorum. Ailemi düşünmek güvende hissetmeme yardımcı oluyor." Elmadan bir ısırık aldım ve çiğnedim. "Düşüncelerimi toparlıyor ve sakinleşmemi sağlıyor."

Ares dilinin ucuna gelen cümleleri zorlukla yuttu. Bir süre birbirimizi izledikten sonra, "Senin kek yapmaya çalıştığını anladığımda Helen'den bir tarif istedim," dedi. İtirafı ruhumdaki yaralı noktayı okşadı. "Sana öğretmek için kek yapmayı öğrendim."

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşurken gözlerim başka bir şey anlatıyordu. Ares'e, yaşadıklarımızın saçmalığını ya da tezatlığını açıklamama gerek yoktu. Beni idam sehpasına taşıdığı bir oyun oynarken aynı zamanda benim için kek yapmayı öğrenmesinin ne kadar acı verici olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Bir kral benim yüzümden kek yapmayı öğrendiği, bana yemek yaptığı ve iyi baktığı için gururum okşanabilirdi ama bu durum beni sürgün bahanesiyle kaçırdığı gerçeğini değiştirmiyordu. Başka bir zaman olsa bu ince düşüncesi için ona teşekkür edebilirdim. *Başka bir zaman olsa...*

Ares'e hiçbir şey borçlu değildim.

Birbirimizi suçladığımız ve en çok hangimizin hatalı olduğunu ispatlamaya çalıştığımız bir yarışmanın içine düşmüştük. İkimiz de yarışı kazanmak istiyor, hem iyi hem kötü yanlarımızı ortaya koyarak bir diğerinin pes etmesini bekliyorduk.

Hayatım boyunca rakiplerim beni küçümsemişti. Bir kadın olduğum için beni hor görmüş ve hafife almışlardı. Çoğu bu yüzden kaybetmişti ama hayatın her yerinde kazanmamı sağlayan asıl şey asla pes etmeyişim olmuştu.

Ares de pes eden biri olmadığımı yarışı kaybettiğinde, bana yenildiğinde öğrenecekti.

Sessiz kaldığımda Ares omzundaki havluyu bir kenara koyup fırına doğru ilerledi. Kapağı açmadan kekin durumunu kontrol etti. Aklımdaki soru işaretlerine bir cevap bulmayı umarak konuştum.

"Ne kadarını biliyorsun?"

Ares karşımdaki tabureye oturup ellerini tezgâhın üstünde birleştirirken, "Hiçbir şey bilmiyorum, Reen," dedi.

Bana gerçekleri söyleyip söylemeyeceğini anlamaya çalıştım. Verdiği cevapların ne kadarına güveneceğimi bilmiyordum. Sözlerinin hangisi gerçek hangisi yalan olacaktı? Güven böyle bir şeydi işte. Bir kere kırıldığında içeri sızan şüphe oradan asla ayrılmıyordu.

"Beni kaçırdın mı?"

Ares sıkıntılı bir nefes bırakırken alnına düşen birkaç tutam saçı geriye doğru taradı. Altdudağını dişlerinin arasına aldığında çenesi kasıldı. Kendiyle verdiği mücadeleyi gördüğümde cevabı çoktan almıştım.

Beni kaçırmıştı.

"Kitap kulübüyle ya da herhangi bir örgütle bağımı bulamadın. Elinde yeterli kanıt yoktu." Şüphelerimi dile getirdim. "Bir kanıt bulabilmek için sınırları zorladın." Ares bana baktığında, "Damon'ı ve beni bir oyunun içine sürükledin," dedim.

Yanıldığımı söylemesini beklediğimde ondan ses çıkmadı. Sözlerime, "O gün duygusal davranan tek kişi ben değildim," diyerek devam ettim. "Sen de en az benim kadar duygusal davrandın. Damon'la sohbetimiz seni kızdırdığı için idam sehpasına çıkmama göz yumdun."

Ares itiraz etmediğinde gülümsedim.

"Bir oyun oynuyordun ama işler planladığın şekilde gitmedi." Başımı sağa sola salladım. "En başında notu Hector'un yazdığını sanmıştım ama sen yazdın. Oynadığın oyundan Hector'un haberi var mı?"

Hector konusunda ilk defa bu kadar açık konuşmam Ares'i şaşırttı. Elimin kolumun bağlı olduğu bu evde oturmak canıma tak etmişti. Bazı konuların ortaya dökülmesinin zamanı çoktan gelmişti.

"Karını kandırmak için iğrenç bir adamla işbirliği yaptın mı?"

"Sana bir oyun oynamadım." Ares, Hector'un ismini duyduğu anda gerilmişti. "Benim işlerime hiç kimse ortak olamaz. Hector..." Zorlukla yutkundu. "Cezasını çekecek."

Sonunda babasının yerine koyduğu adamın onu kandırdığını anlamıştı ama nasıl? Benim farkına varmadığım neler yaşanmıştı da Ares, Hector'un gerçek yüzünü görmüştü? Bu soruların cevaplarını sonra alacaktım.

"Kime oyun oynadın?"

Ares gözlerini açarak, "Ne?" diye sordu.

"*Sana bir oyun oynamadım*, dedin." Gülümsedim. "Kime oyun oynadın?"

Ares köşeye sıkışan bir adamın ifadesiyle yerinden kalktı. "Ortada bir oyun yok." Fırının yanına ulaşıp keki kontrol etti. "Piştiğinde fırından çıkarmayı unutma." Bana kısa bir bakış attı. "Saraya gitmeliyim."

Beni yalnız bıraktığında mutfağa sessizlik çöktü. Adanın ortasında duran sürahiye uzandım. Portakal suyunu bitirdiğim bardağa su

koydum. Yüreğimdeki ateşi söndürmesini dileyerek suyu kana kana içtim.

Artık Ares'in bir oyun oynadığına emindim. Bu evde olmamın sebebi de bu oyunun bir parçasıydı. Beni satranç tahtasındaki bir piyon gibi görmesine o kadar öfkelenmiştim ki tuttuğum bardağı istemsizce sıkıyordum.

İçimden bir ses Ares'in beni bu evde sakladığını söylüyordu. Dışarıda olup biten şeylerden beni korumaya çalıştığını hissediyordum çünkü burada kalmamın hiç kimseye bir zararı ya da faydası yoktu. Ares'in beni kontrol altına alması dışında...

Planının ne olduğunu anlayıncaya kadar sakin kalmak zorundaydım. Kendimi kaybedersem bebeğime, aileme zarar verebilirdim. Damon ve babama verdiğim planlar altüst olmuştu. Gelişmeleri bilmeden hiçbir şey yapamazdım.

Ares'in amacına ulaşmasını beklerken sevdiklerimin başına bir şey gelmemesini dilemekten başka bir çarem yoktu. Bu evden kaçmayı başardığımda nereye gitmem ve kime güvenmem gerektiğini bilmiyordum.

Bekleyecektim. Şimdilik...

Ares'in salonda kardeşiyle konuştuğunu duydum ama konuyu anlayamadım. Evin kapısı açılıp Ares bir şeyler söyledikten sonra kapı tekrar kapandı. Gitmişti. Beni bir kez daha bu evde bırakmıştı.

Kalbim Ares'i affetmek konusunda çok hevesliydi. Güzel bir söze, şefkatli bir dokunuşa hemen kanacak kadar saftı fakat aklım kalbimin heyecanına tahammül edemiyordu. Ares'in sevgimi kullanarak beni mahvedeceğini söylüyordu.

İki parçaya ayrılmıştım.

Ares'e yaşadığım her şeyi ve tüm sırlarımı anlatıp benim yanımda durması için bir şans verecek ve sırlarımı bana karşı bir silaha çevirme ihtimalini göze alacaktım. Benimle savaşmayı seçerse eskisinden çok daha iyi bir plana ihtiyacım olacaktı.

Sırlarımı saklayıp yoluma tek başıma devam edersem birlikte olma olasılığımız ortadan kalkacaktı. Bebeğimizi ondan sakladığım,

onu geride bıraktığım ve terk ettiğim için sinirlenecekti. Onu affeder miydim bilmiyordum ama bebekle beraber kaybolursam Ares beni asla affetmezdi.

Planlarımı hazırlayıp babama ve arkadaşıma teslim ettiğimde bebeğin varlığından haberdar değildim. Bu durum beni işin içinden çıkamadığım bir noktaya sürüklüyordu. Çünkü krallığın vârisini taşırken kaçmak, bu ülkede işleyebileceğim en büyük suçlardan biriydi.

Burnuma dolan kekin kokusu beni kendime getirdi. Yerimden kalkıp yavaşça fırına ilerledim. Kekin piştiğini anladığımda bir havlu yardımıyla tepsiyi çıkardım. Keki soğumaya bırakırken fırındaki ateşi söndürdüm.

Ares tarifi tutturmuştu. Kek harika gözüküyordu. Bugüne kadar kaç kez tarifi denediğini merak ettim. Defalarca kez denememe rağmen hep başarısız olmuştum. Ben bu kadar uğraşırken onun kolaylıkla hallettiğini düşünmek sinir bozucuydu.

Kendimi kekin tadının elbet kötü olduğuna ikna ederken bir bıçak aldım. Kestiğim kekten bir dilim alıp tabağa koydum ama kek sıcak olduğu için parçalara ayrıldı. En büyük parçayı ağzıma atıp hızlıca kekin tadına baktım.

Muhteşemdi...

Nancy'nin yaptığı kekler kadar lezzetli olmuştu. Ağzımda bıraktığı his beni çocukluk anılarıma götürdüğünde gözlerimi kapadım. Duygudan duyguya sürüklenirken Ares'ten nefret etmek için bir sebebim daha oldu.

Keki güzel yaptığı, bana tarif verdiği ve bana da yapmayı öğrettiği için ona kızgındım. Sözlerine kandığım, oyuna geldiğim ve sıcak bir kek gibi parçalara ayrılan bir kalbe sahip olduğum için kendime öfkeliydim.

Keki tezgâhın üstünde bırakıp mutfaktan çıktım. Salonda oturan Prens Darion'ı görmezden geldim. Yavaş adımlarla basamakları tırmandım ve yatak odasına geçtim. Yorganın altına girip beni bekleyen geleceği düşündüm.

BÖLÜM 13
YANGINLAR

MEGAN

Ares evden ayrıldığından beri içimi kaplayan bir huzursuzluk vardı. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ama dile getirecek doğru cümleleri bulamıyordum. Kendimi uykunun kollarına bıraktığım her an kâbuslar görüyor, kötü hislerle uyanıyordum.

Prens Darion benimle sohbet etmek için her fırsatı kolluyor, aramıza giren mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Ona tavır almamın doğru olmadığını bilmeme rağmen göğsümde büyüyen öfkeden payını alıyordu.

Hedef tahtasına çevirdiğim kapıdan bakışlarımı zar zor ayırdıktan sonra mutfağa geçtim. Sabah bulantısıyla uyandığımda kahvaltı yapmak yerine kendime çorba hazırlamıştım. Tencerede kalan çorbayı bir kâseye koydum. Çekmeceden bir kaşık aldıktan sonra adanın ucuna oturdum.

Çorba içerken gözlerim mutfağın penceresinden dışarı kaydı. Karanlığa bürünen gökyüzünden kar taneleri süzülüyor, subayların evin dışında yaktığı ışıklar sayesinde huzurlu bir görüntü oluşuyordu.

Bu evde mutlu bir hayat yaşadığıma dair sayısız olasılığı düşünürken daldığım hayallerden çıkmam kısa sürüyordu. Neden burada olduğumu hatırlayınca güzel anların hepsi yerle bir oluyordu.

Bir atın nal seslerini işittiğimde eve bir misafir geldiğini anladım. Kayıtsız bir tavırla çorbayı içmeye devam ettim. Bir süre sonra Ares ve bahçede subaylarla birlikte vakit geçirdiğini bildiğim Prens Darion mutfağın kapısında belirdiler.

Kar yağışının ve rüzgârın etkisiyle beyaz teni kırmızıya dönen Ares, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ağır adımlarla bana doğru ilerledi. Aramızdaki mesafe kapandıkça buz mavisi gözlerinin derinliklerine saklamaya çalıştığı öfkeyi görmem kolaylaştı. Bir şeylerin ters gittiğini zaten hissediyordum ama sorunu direkt karşımda görmeyi beklemiyordum.

Ares beni baştan aşağıya süzdüğü sırada bakışları tezgâhta takılı kaldı. Çorbayı ve kâsenin yanında hareketsiz duran elimi inceledi. Yalnızca iki adım sonra solumdaki tabureye oturdu ve gözlerini kısarak gözlerime baktı.

Prens Darion bir olay çıkmasından korkarcasına Ares'in arkasında kalan duvara sırtını yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Abisinin gerginliğini hisseden tek kişi ben değildim. Ortada bir problemin olduğu genç prensin de dikkatini çekmişti.

Sorunların üstesinden gelmenin en iyi yolu onları yok saymaktır. Bu yüzden Ares'in tavrını umursamadan kaşığımı kâsenin içine soktum. Lezzetli çorbadan bir yudum içtiğim sırada Ares, bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Bana yalan söylediğini ilk anladığımda canım çok yandı."

Ares ellerini pantolonunun ceplerinden çıkarıp tezgâha koydu. Parmaklarını birbirine kenetleyip sırtını dikleştirirken sabırlı davranmaya çalışıyordu. Öfkesi içinde kabarıyor, patlamak üzere olan bir volkan gibi bekliyordu.

"Aramızda bir sır olmamasına hep dikkat ettim. Karımın..." Yutkundu. "Karımın güvenini kazanmaya özen gösterdim ama o benim güvenimi kırdığında parçalara ayrıldım." Benden üçüncü bir kişi gibi bahsetti. "Karşıma geçip onun bir yalancı olduğunu söyleyen adamları ölümle tehdit ettim."

Ares bir şeylerle oyalanmak istercesine tezgâhın ortasındaki sürahiye ve yanındaki bardağa uzandı. Kendine bir bardak su koyarken söyledikleri ilgimi çekse de yüzümü ifadesiz tuttum.

"Sen..." Su içti. "Sen o adamları haklı çıkardığında bile sana güvenmek istedim." Başını acı dolu bir ifadeyle sağa sola salladı. "Benden sakladığın sırların, söylediğin yalanların senin için önemli bir sebebi olduğuna inandım."

Ares elindeki bardağı sıkarken, "Bana sırlarını anlatman için sana süre verdim," dedi. "Yalanlarını yüzüne vurmadan sabırla bekledim." İç çekti. "Seni o kadar çok se..." Bakışlarımız tekrar buluştuğunda cümlesi yarım kaldı. "Bana vereceğin her türlü zararı affedebilir, her şeyi geride bırakabilirim, Reen."

Sözleri hoşuma giderken asıl konuya gelmemesi canımı sıktı. Kaşığımı çorba kâsesinin içine koyup ellerimi bacaklarıma yerleştirdim. Huzursuz olduğumu Ares'e hissettirmeden yerimde kımıldanıp duruşumu düzelttim.

Ares, bardağı mermer tezgâha sertçe koyduğunda çıkan ses mutfakta yankılandı. Dişleri arasından, "Ama..." diye fısıldadı. Kollarını tezgâha yaslayıp bana doğru yaklaştı. "Planların benim ülkemdeki insanlara zarar verirse seni affetmenin bir yolunu bulamam."

Halkının başına kötü bir şey geldiği için mi, yoksa beni affedemeyeceği için mi bu kadar sinirliydi, bilmiyordum. Bir başkasının titremesine sebep olacak bir öfkeyle beni izleyen adama bakarken cesurca davranıyordum.

Tavrım Ares'i çıldırtırken, "Himeros öldükten sonra başlayan yangınların sebebini halktan kaynaklı basit hatalar sandım," dedi. Her cümleden sonra sesi daha da yüksek çıkıyordu. "Zaman ilerledikçe yangınlar devam etti ve bir örgütün ülkeyi iç savaşa sürüklediğini anladım. Anteros'u bulmak için yeraltındaki her deliğe girdim ve onu öldürdüm!"

Konunun ne olduğunu fark ettiğimde yavaşça oturduğum taburedan kalktım. Çorba kâsesini ve kaşığı lavaboya götürdüm. Ares'e

sırtımı döndüm ve kalan çorbayı döktükten sonra kâseyi ve kaşığı yıkadım.

Ares, "Anteros öldü," dediğinde omuz silktim.

Islak ellerimi bir havluyla kuruladıktan sonra belimi tezgâha yasladım. Kollarımı göğsümde birleştirip küçümseyici bir ses tonuyla, "Bunun için alkış mı bekliyorsun, *majesteleri*?" diye sordum.

"Anteros öldü ama yangınlar devam ediyor."

Zihnimden yüzlerce düşünce geçerken kendimden taviz vermedim. Bakışlarımla Ares'e meydan okudum. Sakladığımı sandığı tüm bilgileri gözlerimde görmesini sağladım. İçine düşen şüpheyi alevlendirdim. Benim hakkımda ne düşündüğünün önemi yoktu çünkü hiçbirini ispat edemezdi.

"Sendin." Çenesi kasıldı. "En başından beri sendin."

Böyle bir suçlamaya cevap vermeyeceğim için kollarımı aşağıya indirdim ve mutfağın çıkışına doğru yürüdüm ama yalnızca iki adım atabildim. Bir şeyin cama sertçe çarptığını ve parçalara ayrıldığını duydum. Yerimde donakaldığımda mutfağa çöken sessizlik tüylerimi ürpertti.

"Sen yaptın!"

Ares'in sesi evi inlettiğinde ne zaman kapattığımdan emin olmadığım gözlerimi yavaşça açtım ve derin bir nefes aldım. Ares'e doğru döndüğümde bakışlarım parçalara ayrılan bardak ve kırılan mutfak camı arasında gidip geldi.

"Halkımı tehlikeye atan..." Ares yerinden kalktı. Bana doğru yürürken, "Ülkeyi karıştıran ve beni oyalayan yangınları sen başlattın, *karıcığım!*" dedi. Tam karşıma dikildiğinde yüzüne yerleştirdiği gülümseme tehditkârdı.

"Bana inanmayacağını biliyorum." Başımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. "Bu yüzden sadece bir kez söyleyeceğim." Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken oyalandım. "Ben herhangi bir yangın başlatmadım."

En başında yangınlara sebep olan kişi, Anteros'tu. Oğlunun intikamını almaya çalışırken ülkeyi iç savaşa sürüklüyordu. Kitap kulübü

ve Ares'in askerlerinin yardımıyla bu sorun kısa sürede çözülmüştü. Anteros ve örgütü askerlerden kaçmaya çalışırken yangın çıkarmaya fırsat bulamamışlardı. O ölmeden kısa bir süre önce ve öldükten sonra yangınların çıkmasının tek bir sebebi vardı.

Megan Maureen Sheran.

Yangınları ben başlatmamıştım ama Anteros'un verdiği ilhamla bir plan hazırlamıştım. Hector'un ticaret yaptığı yerleri bir bir elinden almak için ateşe vermek akıllıca bir hareketti. Damon ve babama ayrı ayrı planlar sunmuş, haritada Hector'a ait tüm bölgeleri işaretleyip kundaklamalarını istemiştim.

Hector'u eşiyle, çocuklarıyla ya da kendi canıyla tehdit edemezdim. Onun gibi acımasız ve pislik herifler kurdukları düzen ve işleri dışında hiçbir şeyi önemsemezlerdi. Hector'un ailesini elinden almak, canına kıymak yeterli olmazdı. Onu öldürmeden önce bu ülkede kurduğu imparatorluğun yıkıldığını izleyecekti. Gözlerinin önünde her bir gemiyi, limanı, kadınları ve kız çocuklarını kaçırdığı evleri ve işyerlerini ateşe verecektim.

Hector ölmeden önce sahip olduğu her şey ölecekti.

Bir gün ortadan kaybolsam bile planım işleyecekti. Ülkeyi, Hector gibi adamların soktuğu bataklıktan kurtarırken aynı zamanda kardeşim Nancy'nin intikamını alacaktım. Hector'u sefil bir adama dönüştürdükten sonra kardeşime dokunan ellerini kıracak, her bir parmağını kesecek ve zehir saçan yeşil gözlerini yerinden çıkaracaktım.

"Kazandığını sanıyorsun ama Nancy'ye dokunduğun için seni mahvedeceğim."

O gün idam sehpasına doğru yürürken Hector'un gözlerine bakıp söylediğim cümle buydu. Ben hayatımı kaybetsem de kardeşimin intikamını alması için Damon'a bir plan vermiştim. Çünkü aklımdan geçen her olasılığın sonucu Hector'un intikamına bağlanıyordu.

"Seni hiçbir zaman hafife almadım." Ares çenemi sıkıca tuttu. "Hatta yaptığın çoğu şeyi görmezden gelerek yoluna çıkmadım." Dudaklarıma doğru eğildi. "Planlarına engel olmadım."

Ares yüzümdeki her bir hücreyi ezberlemek istercesine incelerken, "Ama sen sınırları aştın!" diye kükredi. Öfke saçan nefesi yüzüme çarptı. Bana inanmayarak en doğru kararı vermişti. "Ülkeyi bir alev topuna dönüştürürken aklından ne geçiyordu?"

Parmaklarımı bileğine dolayıp çenemi tutan elini sertçe ittim. "Beni hafife almamış olsaydın karşıma geçip suçlayacak cesareti bulamazdın." Parmaklarımın ucunda yükselip alnımı alnına yasladım. "Sakın!" Hazırladığım plan amacına ulaşana dek inkâr edecektim. *Sonuna kadar.* "Bir daha beni kanıtlayamayacağın bir bilgiyle suçlama!"

Ares'in bileğini bırakıp geriye doğru bir adım attım. Saçlarımı savurarak ona sırtımı döndüm ve mutfağın çıkışına ilerledim. Mutfak kapısının önüne geldiğimde, "Kanıtlayacağım!" diye bağırdı.

Tenimden bir ürperti geçtiğinde durdum. Ona bakmaya cesaret edemediğim sırada, "Damon'ı kundakladığı bir işyerinde yakalayacağım ve onun canını alacağım," dedi. "Arkadaşını defalarca kez affettim ama bu sefer..." Güldü. "Onu bulduğumda asla acımayacağım! Cesedini senin önüne bıraktığımda aradığın kanıtı bulacaksın!"

Yüzüme dökülen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Titreyen ellerimi ondan saklamaya çalışarak belimde birleştirdim. Ares'in vücudundan yayılan sıcaklığı yanımda hissettim. Bedenimi sola doğru çevirmeden önce yüzüme bir maske yerleştirdim.

"Yangınları çıkaran kişiyi bulduğunda onu nasıl öldürdüğünü izlemek isterim."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Sen burada olduğuna göre yangınları çıkarması için görevlendirdiğin kişi kim? Damon mı? Kitap kulübünden bir arkadaşın mı?" Yanaklarında gamzeler belirdi. "Baban mı?"

"Ben..." Gardımı indirmedim. "Hiç kimseyi görevlendirmedim."

"Sen..." Ares üzerime yürüdüğünde geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. "Benim karım ve bu ülkenin kraliçesi olarak, düşmanları alt etmek için kendi limanlarını yakıyorsun. Kendi halkına zarar veriyorsun."

Tüm kundaklamaların Buz Krallığı halkına bir zarar gelmeden yapıldığını biliyordum. Damon'ın intikamımı almak uğruna bir başkasının canını yakmayacağına emindim. Ares gerçekleri itiraf etmem ve suçu kabullenmem için beni tahrik ediyordu. Onun oyununa gelmeyecektim.

Yorgun bir ses tonuyla, "Ares..." diye mırıldandım. O üzerime yürüdükçe geriye gitmiştim ama artık yolun sonundaydım. Sırtım duvara değdiğinde Prens Darion araya girmekten korkmasına rağmen onu sakinleştirmek için, "Abi," diye fısıldadı.

Ares öfkeyle karışık hayal kırıklığıyla beni süzdükten sonra pes etti. İki adım atıp benden uzaklaştı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. O, üniformasının ceketini bir hışımla çıkarıp yere fırlatırken ben mutfaktan ayrıldım.

Salondaki şöminenin ateşi çok kuvvetli yanıyordu. Şakağımdan yanağıma doğru akan teri elimin tersiyle silerken hava almak için çıkışa yöneldim. Evin devasa kapısını açtığımda verandada bekleyen subaylar bana döndü.

Esmer subay bana göz ucuyla bakarken sarışın subayın bakışları daha uzun süre üzerimde kaldı ama başını hemen çevirdi. Onu bir hançerle yaraladığım günden beri yüzüme bakmaktan kaçınıyordu. Hile yaptığım için bana kızgın olmasını bekliyordum ama onun ifadesinde anlam veremediğim başka bir şey vardı.

Buz tutan ön bahçede bastığım yerlere dikkat ederek ilerledim. Ares'in beyaz atını bir ağaca bağlı bulduğumda atın yanına gittim. Beyaz at başını okşamaya başladığımda ağzını açıp dişlerini parmaklarıma geçirerek benimle oynamaya çalıştı.

Bir süre sonra evin kapısı açıldı. Bir çift botun karların içinde ilerleyerek bana doğru geldiğini işittim. Atı sevmeye devam ederken yanıma kimin yaklaştığını önemsemedim. Elimi yalamaktan sıkılan ata gülümsedim.

"Seni korumaya çalıştığım felaketin sebebi zaten senmişsin."

"Beni korumana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, Ares."

Ares bir fısıltı eşliğinde, "Haklısın," dedikten sonra duraksadı. Saçlarımı savuran rüzgâra doğru döndüğümde bakışlarımız buluştu. "Kendimi senin planlarından korumam daha akıllıca olur."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Zaman alıyor ama..." derken ukala bir tavırla göz kırptım. "Öğreniyorsun."

Uzun bir süre boyunca birbirimizi izledik. Dudaklarımızdan tek bir kelime çıkmadı ama gözlerimiz çok şey anlattı. Ares'in hissettiği tüm duyguları yüzünde okudum ama o, benim gerçek hislerimi göremedi.

Kalbimin etrafına ördüğüm duvarları Ares'e olan sevgim yüzünden kaldırmış olabilirdim ama konu kardeşim ve onun intikamı olduğunda hiç kimse o duvarı aşamazdı. Yüzüme taktığım soğuk maskeyi ailem için her zaman korurdum.

Akmaya başlayan burnumu çektiğimde Ares, "Hava soğuk," dedi. İkimizin de üzerinde bizi soğuktan koruyacak bir kürk ya da pelerin yoktu. Parmaklarım titriyor, burnum üşüyordu.

Ares, "İçeri geçelim," dediğinde ona karşı gelmedim.

Beyaz atı son bir kez sevdikten sonra eve doğru yürüdüm. Bakışları bizim üzerimizde olan sarışın subay Ares'i gördüğü an gözlerini kaçırdı. Verandaya geldiğimde adımlarımı yavaşlattım ve göz ucuyla arkamda yürüyen Ares'i kontrol ettim. Sarışın subayı izleyen bakışlarında tehditkâr bir hava vardı. Aralarında bir şey yaşanmıştı ve Ares, subaya kızgındı.

Kapıyı açıp evin salonuna girdiğimde Prens Darion şöminenin yanında ayakta duruyordu. Şömineye yakın geniş koltuğa doğru ilerlediğimde Ares tartışmayı sürdürmeye çalıştı. Konuşmaya başladığında hayatımın yerle bir olacağını düşünmüyordum.

"Her şeyi anlıyorum ama Karakarga Limanı'nı neden ateşe verdiğinizi..."

Nefesim kesildiğinde Ares'in cümlesinin devamını dinleyemedim. Kulaklarım uğuldarken hareketsiz kaldım. Yanlış duyduğumu düşünerek kendimi teselli etmeye çalıştım. Bakışlarım telaşla yüz ifademi gören Prens Darion'a kaydı. Tepkime o da şaşırmıştı.

Dudaklarımı aralayıp, "Ne dedin?" diye sorarken sesim titriyordu.

"Ülkemizdeki ticaretin büyük çoğunluğunun yapıldığı limanı neden yaktınız? Halkın yiyecek ihtiyacını karşılamasının yanı sıra para kazanmalarını sağlayan en büyük ticaret limanı orası. İnsanların gelirlerini neden kestiniz?"

"Hayır." Ayakta durmakta zorluk çekerken, "Hangi limandan bahsediyorsun?" dedim.

Prens Darion bana doğru iki adım atarken, "Megan..." diye mırıldandı. "İyi misin?"

Bana yaklaşmasını istemeyerek elimi havaya kaldırdım. Prens durduğunda yavaşça Ares'e döndüm. Midemdeki yiyecekleri çıkarmamak için derin bir nefes alıp karnımı tuttum. Ares, "Sorun ne?" dediğinde sorumu tekrarladım ve cevabını bekledim.

"Karakarga Limanı."

"Sen..." Gerçekler yüzüme çarptığında kekeledim. "Sen..." Bedenimi hiç olmadığım kadar bitkin hissettiğimde koltuğa oturdum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve başımı ellerime yasladım.

Ares'in bir şeyler konuştuğunu duysam da ne dediğini anlamıyordum. Yaptığım planlar, hazırladığım haritalar ve yaşadığımız her şey gözlerimin önünden inanılmaz bir hızla geçerken saf gerçek beni boğuyordu.

Dudaklarımdan bir küfür savrulurken başımı yukarı kaldırdım. Ares'in sakladığı sırrı bulmanın verdiği acı, buz mavisi gözlerine bakmamı zorlaştırdı. "Sen..." Her bir kelime üst üste yığıldı ve boğazımda düğüm oldular.

"Sen beni öldürdün."

Ares dumura uğradığında haklı olduğumu bilerek gülümsedim. Hangi konudan bahsettiğimi sormak yerine sözlerime şaşırması beni haklı çıkarıyordu. Bana oynadıkları oyunu çözmüştüm. İkisi de bunun farkındaydı ve köşeye sıkışmışlardı.

"Sen. Beni. Öldürdün." Ağzımdan çıkanlara inanamadığım için her bir kelimeyi bastırarak söyledim. "Sen. Beni. Yaşarken. Öldür-

dün." Prens Darion başını öne eğdiğinde kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. Bu eve hapsedildiğimden beri ilk defa gözlerimden yaşlar akmıyordu.

Ares, "Ne saçmaladığını bilmiyorum," dediğinde ağır hareketlerle koltuktan kalktım.

"Ben idam sehpasındayken cellata durmasını söyleyebilirdin!" Kurduğu oyun beni dehşete düşürdüğünde başımı sağa sola salladım. "Ama sen sınırlarını zorladın ve aklını kaybetme riskine rağmen zamanı durdurdun!" Parçalar ben konuştukça oturuyor, büyük resmin içine saklanan her detay daha net görünüyordu. "Beni oradan kaçırdıktan sonra herkese öldüğümü söyledin!"

Ares itiraz etmek istercesine, "Megan..." dediğinde bakışlarım prense kaydı.

"Ailem..." Altdudağım titredi. "Babamın beni asla yalnız bırakmayacağını defalarca kez söyledim!" Kalbim bu ihaneti kaldıramayıp ağrıdığında sehpanın üzerinde duran mumu alıp pencereye fırlattım. "Babam bana sırtını dönmezdi!"

Ailem öldüğümü sanıyordu...

Bu yüzden evlerine, güneye gitmişlerdi. Kraliçe olan kızları idam edildiğinde kuzeyde büyük bir utanç yaşamışlardı ve artık onları Buz Sarayı'na bağlayan bir sebep kalmadığı için kuzeyi terk etmek zorunda kalmışlardı. Bir yandan benim acımı yaşarken diğer bir yandan hayatta kalmanın mücadelesini veriyorlardı.

"Babam beni terk etmezdi."

Ailemin içine düştüğü acıyı hayal dahi edemiyordum. Onlardan birine gelecek en ufak zarar bile aklımı kaybetmeme sebep olurken onların benim ölümümle nasıl başa çıktıklarını düşünemiyordum. Babam, kardeşlerim, hatta beni sevdiğine inanmadığım annem...

"Hiç kimsenin beni neden aramadığını ya da bulmadığını şimdi anlıyorum!" Titreyen ellerimi kontrol edemiyordum. "Siz..." Parmağımı sırayla ikisine salladım ama yüzlerine bakacak gücü bulamadan "Peşimi bırakmaları için beni öldürdünüz!"

Ares yanıma yaklaşırken, "Megan..." diye fısıldadı. "Böyle bir şey yok."

"Bana..." Sehpaya tekme attığımda kendi etrafında dönerek koltuğa çarptı. Sehpanın üzerindeki her şey etrafa dağılırken bağırdım. "Bana cenaze töreni hakkında anlattığın her şey yalandı!" Genç prense baktığımda kanım dondu. "Sana kimin öldüğünü sorduğumda, *"Kuzeyde bir lord,"* dedin!"

Şenlik ateşi yaktığımız gün prens cenaze törenini ağzından kaçırmıştı. Ben onu sıkıştırdığımda konuyu toparlamak için bir yalan uydurmuştu. Ailemin ve sevdiklerimin iyi olduğuna, kimsenin zarar görmediğine dair yemin etmişti.

"Kahretsin!" Çığlık attığımda boğazım acıdı. "O cenaze töreni benimdi!"

Ses tellerim yırtılana kadar bağırmak, hiç durmadan ağlamak istiyordum ama gözümden bir damla yaş bile akmıyordu. Prens Roberto, ailem ve sevdiğim herkesle beraber Hector'un da ortalıktan kaybolduğunu söylediğinde göğsüme bir şüphe yerleşmişti. Prens Darion cenaze töreninden bahsettiğinde içimdeki şüphe büyümüştü. Onlara inanmak istememiştim ama yalan söylediklerini hissetmeme rağmen samimi davranışlarına güvenmeyi seçmiştim. Beni sürükledikleri oyunun farkında değilken onlara kalbimi açmıştım.

Ve şimdi...

Ares oynadığı oyunda amacına ulaşmış mıydı bilmiyordum ama benim geldiğim noktada artık hiç kimseye güvenemeyeceğimi biliyordum. Çünkü beni yaşarken öldüren adamlar, bu eve hapsoluşum için kendimi suçlamama ve terk edilmeyi hak ettiğimi düşünmeme sebep olmuşlardı.

"Yalnız hissetmemi sağladınız." Yüzüme düşen saçları geri çekerken ellerim titriyordu. "Kimsesiz bıraktınız." Etrafım bulanıklaştı. "Beni asla terk etmeyecek insanların beni yalnız bıraktığına inandırdınız!"

Bu evde kaldığım süre boyunca kitap kulübü beni defalarca kez bulabilirdi. Kulübün yöneticisi Charlotte her zaman yanımda olmuş,

bazı anlar bana gerçek annemden daha fazla annelik yapmıştı. Ülkenin tahtına oturmuşken beni bulmak için tüm imkânlarını kullanırdı.

Damon yaşadığımı bilirken peşimi bırakmazdı. Herkes hayatımı bir evlilikle harcamamı istediğinde Damon, *"Ben senden asla vazgeçmedim,"* demişti. Benden vazgeçmezdi. Öldüğümde bile benden vazgeçmezdi.

Babam... Babam hayatını çocuklarına adamıştı. Annem bizi ne kadar sevemediyse babam o kadar çok sevmişti. Annemin eksik bıraktığı her duygunun yerini doldurmaya çalışmıştı. Saçımın teline zarar gelse dünyayı benim için yakardı ki zaten öyle olmuştu.

Karakarga Limanı yanmıştı.

Damon ve babama Hector'un intikamını almaları için aynı haritayı vermiş, yalnızca bir haritaya farklı bir liman eklemiştim. Karakarga Limanı tüm krallıkların ticaretini sürdürdüğü, Buz Krallığı'nın yüksek vergiler aldığı ve Hector'un en sık ziyaret ettiği yerdi.

Eğer bir şekilde hayata gözlerimi yumarsam babamın bu limanı benim yerime yakmasını istemiştim. Ülkenin ticaretinin büyük bir kısmının durması ve Hector'un işlerinin aksaması Ares'e gerçekleri gösterecekti. Uluslararası ticaret ağı sarsıldığında Hector bir daha ayağa kalkamayacağı kadar sert bir darbe alacaktı.

Ares, "Limanları yakan kişi sensin," dediğinde düşüncelerimin arasından sıyrıldım.

Limanın adını duyduğum andan itibaren gözlerimin önü kararmıştı. O andan sonra ilk defa Ares'e dikkatli bir gözle baktım. Yüzünü incelemek canımı yaktığında sorunun sebebinden emin değildim.

Beni idam sehpasına çıkarmıştı. Beni hapsetmişti. Beni öldürmüştü. Sevdiğim herkesin kalbini parçalara ayırmıştı. Tüm yaptıkları için ondan nefret etmem gerekirken kalbimde yalnızca bir daha gözlerine eskisi gibi bakamayacağımı bilmenin verdiği acıyı hissediyordum.

Ares'e doğru bir adım atıp tam karşısına dikildim. Başımı yukarı kaldırıp buz mavisi gözlerinin derinliklerine baktım. Boğazım dü-

gümlenirken konuşmak zor olsa da derin bir nefes alıp dudaklarımı yaladım.

Gözlerini yüzümden ayırmayan adama, "Hayatının en büyük hatasını yaptın," dedim. "Beni gerçekten öldürmeyerek çok büyük bir hata yaptın." Gülümsedim. Hamilelik hormonlarım devreye girmediği için şanslıydım. "Ailemin hayatını cehenneme çevirdiğin gibi hayatını cehenneme çevireceğim."

Ares'in belinde duran kından bir hançer alıp boğazına yaslamam iki saniye sürdü. Hançeri şahdamarına yakın tutarken prensin abisini korumak için bize doğru yaklaştığını duydum. Beni korumak isteyen ailemi yanıma yaklaştırmayan adamlar, konu kendileri olunca farklı düşünüyorlardı.

"Beni idam sehpasma çıkardığında yeterince büyük tepkiler vermedim." Bütün nefretimi hissetmesini sağlayacak bir ifadeyle bakıyordum. "Beni bu eve kapattığında bir şey söylemedim." Dişlerimin arasından, "Benim hakkımda kararlar verdiğinde sessiz kaldım," diye fısıldadım.

Hançeri boğazından göğsüne doğru çektim. "Ama..." Hançerin sivri ucunu kalbinin ortasına yerleştirdim. "Sevdiklerimi tehlikeye atacak ya da üzecek bir oyun oynarken bencilce konuşmaya devam edersen seni gözümü kırpmadan öldürürüm."

Ares yüzünü ifadesiz tutarken bakışlarında öfke vardı. Onun da benim kadar kızgın olduğunu bilmek hoşuma gitti. Parmaklarımın ucunda yükselirken, "Kim olduğun ya da senin için ne hissettiğim umrumda olmaz!" dedim.

Hançerin sivri ucunu ceketini aşıp tenine girecek kadar bastırdım. "Bu evin içinde bulduğum her bıçağı o acımasız kalbine saplarım!" Tebessüm ettim. "Eğer beni birazcık tanıyorsan, Ares!" Bıçağı bastırmaya devam ederken, "Sadece birazcık!" diye bağırdım.

Hançeri kalbinden çekip kapıya fırlattığımda fırtınalı bir okyanusu andıran gözlerini izliyordum. Ares'in kanının bulaştığı hançerin

kapının ortasındaki hedefe saplandığını görmek için oraya bakmama gerek yoktu.

"Hiç kimseyi boşa tehdit etmediğimi bilirsin!"

Ares'in yanından geçip yatak odasına gitmeyi planlamışken merdivene ulaşamadan durdum. Sakin olmak ve alttan almak canıma tak etmişti. Duvarda duran tablo dikkatimi çektiğinde yemek masasına doğru ilerledim.

Tabloyu duvardan çıkarıp onlara doğru döndüm. Prens Darion elimde duran resme endişeyle bakarken isabetli bir seçim yaptığımı anladım. Bu resim onlar için değerliydi. Belki de annesinin çizimi, kraliçenin ailesine adadığı bir tabloydu.

Umrumda değildi.

Tabloyu havaya kaldırıp sandalyeye geçirdim. Resmin çerçevesi kırıldığında rahatladığımı hissettim. Tabloyu başımın üstünde tutup bir kez daha aşağıya indirdim. Sevdiklerimin kalbini parçalayan adamların nasıl hissettiğimi öğrenmesine ihtiyacım vardı.

"Pişman olacaksın." Parçalara ayrılan tabloyu yere fırlattım. "Hayır!" Tabloya tekme geçirdiğimde Ares'in ayaklarının dibine sürüklendi. Ares'in acı dolu bakışları tablodan ayrılmadığında, "Beni burada tuttuğun her gün için seni pişman edeceğim!" diye bağırdım.

Ares'in üniforması beyazdan koyu bir kırmızıya dönmüştü. Kan, göğsünden karnına doğru akmış, altın sarısı işlemeleri olan değerli ceketi lekelemişti. Bir gün hançerin tamamını onun kalbine saplayacağımın farkındaydım. Zamanı geldiğinde tek endişem elimin titrememesi olacaktı.

Sandalyenin birini sırtından tutup havaya kaldırmamla masaya vurmam bir oldu. Sandalye kırıldığında tahta parçalarını duvara fırlattım. Sandalyenin iki ayağını birer elimde tutup Ares'e doğru ilerledim.

"Bundan sonra..." Kırılan tablo ikimizin arasında kaldığında yavaşladım. "Sen limanlarda çıkan yangınlar için..." Başım sağa doğru yatarken gülümsedim. "Ben de ailemin kalbine düşürdüğün ateş için savaşacağım."

Evin kapısı aniden açıldı. Endişeli bir sesle, "Majesteleri," diyen subayı tanıdım. Sarışın subay içeri girdiğinde Ares kolunu havaya kaldırıp eliyle durmasını işaret etti.

Başımı sarışın subaya çevirip ona meydan okuyarak baktığımda gözlerini kaçırdı. Elimdeki tahta parçalarını izlerken kafası karışmış gibi gözüküyordu. Bana yaklaştığı an hayatına son vereceğimden habersiz olacak kadar saftı. Üç adamı da sırayla incelerken kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım.

Artık herhangi birinin beni durdurabileceğini sanması eğlenceliydi.

BÖLÜM 14
YALANLAR

İdam gününden sonra...

ARES

Son bir gündür yumruklanmasına alıştığım kapımın sakinlikle açılması beni şaşırttı. İçeri giren Roberto ve Darion'ın öfkeli ifadesini fark ettiğimde imzaladığım kâğıdı bırakıp sırtımı sandalyeye yasladım. Kollarımı sandalyenin kenarlarına koyarken, "Bir sorun mu çıktı?" diye sordum.

Roberto her zamanki ukala tavrıyla gülümsedi. "Yaşananların hepsi senin için bir şakadan mı ibaret?" Bir küfür savurduğunda ona uyarıcı bir bakış attım. "Sorunu çıkaran, ortalığı karıştıran zaten sensin!"

Roberto masanın karşısındaki sandalyeyi çekip otururken Darion onun yanında ayakta kaldı. Büyüsünü kullandığından beri anlam veremediğim bir telaş içinde olan Darion'dan gözlerimi ayırmadan, "Megan iyi mi?" diye sordum.

Darion cevap vermediğinde Roberto başını kaldırıp kardeşine baktı. Konuşması için ona baskı yapıyordu ama bu durum Darion'ı işin içinden çıkamadığı bir noktaya sürüklüyordu. Darion çok içekapanık, Roberto ise çok dışadönüktü. Yan yana geldiklerinde aralarındaki uçurum daha da büyüyordu.

Darion, "Uyanmadı," dedikten sonra gözlerini benden kaçırdı. Sıkıntılı bir nefes verip ellerini ceplerine soktu. Roberto onun bu hallerine tahammül edemezken bir bacağını diğer bacağının üstüne koydu.

"Nasıl..." Sakin olmaya çalıştım. "Uyanmadı?"

"Annesinin sözünden çıkmayan aptal bir herif olduğu için büyüsünü hiç kullanmamış." Roberto gözlerini devirdi. Sandalyesine yayılırken, "İçinde biriken enerjinin tamamını Megan'a yüklediği için baygın kalma süresi beklediğimizden daha uzun olacak," dedi.

Darion, karımı idam sehpasından indirirken onu bayıltmak zorunda kalmıştı. Çünkü zamanı uzun süre donduramazdım. Saniyeler birbirini kovalarken Megan'ı ikna etmek yerine böyle bir yol izlemesinin sebebini anlıyordum ama...

Roberto'ya, "Onu uyandırmayı denedin mi?" diye sordum.

"Tabii ki." Yüzündeki sinir bozucu ifadeye son verdi. "Her büyü kişiye özeldir. Bu yüzden Darion'ın büyüsünü değiştiremiyorum." Omuz silkti. "Belki de sen denemelisin."

Ensemde başlayıp kafamın içinde dolaşan ve beni kör etmeye çalışan ağrıyı yok saymak çok zordu. Gözlerimi kapatıp birkaç saniyeliğine dinlendikten sonra, "Bir faydamın dokunacağını sanmıyorum," dedim. "Büyüyü sadece Darion çözebilir."

"Yapamıyorum." Darion telaşla yürümeye başladı. "Onun idam sehpasına çıkmasını beklemiyordum. O kadar cesurdu ki..." Volta atıyordu. "Korktum. Öleceğinden korktum ve sen zamanı durdurmak gibi inanılmaz bir büyüyü öyle basit gösterdin ki..." Çok hızlı konuşuyordu. "Dehşete düştüm."

Dirseklerimi masaya yaslarken, "Sakinleş," dedim ama beni duymadı.

"Megan'ı oradan almamı isterken ne düşünüyordunuz ki?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken kızgındı. "Gücümü neredeyse hiç kullanmadığımı bilmeliydiniz. Roberto yapmalıydı." Gözlerini açtı. "Sahi..." Bu fikir aklına yeni gelmişti. "O neden yapmadı ki?"

"Prens unvanı yalnızca bana mı ait?" Roberto kaşlarını çattı. "Bu aile için herkesin eşit bir şekilde çalışması gerekiyor. Her işe ben koşamam!" Volta atmayı bırakıp onu dinleyen Darion'a doğru, "Bir bebek gibi mızmızlanmayı bırakıp ülkesine hizmet eden bir prens gibi davranmaya başla! Megan'ı nasıl uyandıracağının bir yolunu bul!" dedi.

Darion ne kadar içekapanık olsa da bu ailenin tüm çocukları kadar soğuk ve sertti. Roberto'nun alaycılığını taklit ederek, "Ülkeye hizmet etme görevlerinin arasında bir kraliçeyi bayıltmak olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdı.

"Kraliçe olmasına rağmen senden üst bir rütbede değil!"

"Megan'ın rütbesi umrumda mı sanıyorsun?" Darion'ın çenesi gerildi. "Sıradan bir leydi olsa bile karşısına çıkmazdım!" Sesindeki hayranlık beni gülümsetti. Megan'a duydukları saygı hoşuma gidiyordu. "Onu asla hafife almazdım!"

Roberto elini havada sallarken, "Ondan korkması gereken kişi sen değilsin!" dedi. "Başına bela alan kişi, çok sevgili kralımız!" Beni işaret etti. "Bırak o endişelensin!"

Darion sert bir tavırla, "Eğer uyanmazsa bu sorun hepimizin endişesi haline gelir!" diye kükrediğinde elimi masaya vurdum. İkisinin de bakışları bana döndüğünde ilaç içtiğim için hafiflediğine inandığım ağrı artmaya başladı.

"Kavga etmeyi kesin!" Roberto'nun öfkesini, Darion'ın endişesini azaltmasını umut ederek güven verici bir ifadeyle, "Uyanacak!" dedim. "Bu tarz küçük büyüler etkisini zamanla kaybeder."

Roberto sözlerimi umursamadan, "Belki de uyanması daha kötü olur!" dediğinde amacını biliyordum. İçindeki öfke soğuyuncaya kadar çevresindeki herkesle kavga edecekti. Ancak herkesi de kendisi kadar sinirlendirdiğinde rahatlayacaktı.

Darion onun oyununa gelerek, "Sen ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

"Uyandığında bizi sağ bırakacağını hiç sanmıyorum." Dişlerinin arasından, "Ares'in onu öldürüp bir eve hapsettiğini duyduğunda

hepimizin canına okuyacak!" dedi. Başını geriye yatırıp sandalyenin sırtına yasladı. "Megan'ın uyanmaması tüm bunların arasındaki en basit sorun."

Hector, sevdiğim kadın hakkında şüphelerini dile getirdiğinde ona inanmak istememiştim. Karım ve onun ailesi hakkında kötü konuşmaması gerektiği konusunda onu sıkça uyarmıştım. Hector ısrarla beni bu konuda rahatsız ettiğinde sözüne güvenmek zorunda kalmıştım.

Erote Örgütü'nde geçirdiğim kısa zaman boyunca Megan'ın bana gösterdikleri tüm dünyamı sarsmıştı. Sarayın içindeyken halkımın her zaman mutlu ve huzurlu bir hayat sürdüğünü sanıyordum ama daha önce ziyaret etmediğim bölgelere gittiğimde karşılaştıklarım korkunçtu.

Tarih kitaplarının hepsinde halkından uzaklaşan kralların zamanla bir zalime dönüştüğünü birçok kez okumuştum. Sarayından çıkmayan bir kralın etrafını saran yardımcıların ve ticaret adamlarının, kralın gözüne bir perde indirdiğini ve kâğıt üzerinde yapılan sözleşmelerin gerçek hayattan çok uzak olduğunu öğrenmiştim.

Babam yönetiminin son yıllarında çevresindeki adamlar yüzünden zalim birine dönüşmüştü. Halkını ziyaret etmeyen, gerçeklerden uzaklaşan ve insanlara hayal satan bir kral olmuştu. Onu ne kadar çok sevsem de hatalarının bir kısmını biliyor, farkında olmadan da izinden gidiyordum.

Megan kaçırıldıktan sonra onu ülkenin her yerinde ararken karşılaştığım hayatlar, yeraltında dönen işler beni dehşete düşürmüştü. Babamın hatalarının tamamını görmek ve onları kabullenmek çok zordu. Bana devredilen tahtın temiz olmadığını ve ülkeyi pisliklerden arındırmak için büyük bir çaba harcamam gerektiğini fark ettikten sonra harekete geçmiştim.

Erote Örgütü'yle işbirliği yapan örgütleri ve isimleri araştırırken bir yandan Hector'un sözlerini de araştırmaya başlamıştım. Megan'ın bana ihanet etmeyeceğini, gözlerime bakarak yalan söylemeyeceğini

bilsem de kitap kulübü ya da herhangi bir isimle kurulmuş bir örgüt varsa ülkemi tüm bunlardan temizleyecektim.

Birkaç hafta süren araştırmalarım sonucunda edindiğim bilgilere inanamamıştım. Megan'ın sayesinde öğrenmeye başladığım, Hector'un baskılarıyla derine indiğim bilgileri doğrulamak için ufak tefek oyunlar oynamıştım. Hector'u ağıma düşürecek planlar yapmış, Megan'ın peşine adamlar takmıştım ve onların arkamdan çevirdiği oyunları çözüp kendi oyunumu kurmuştum.

"Ona bunu yapamazsın." Darion'ın sesi beni daldığım düşüncelerin arasından çıkardı. "Ailesi..." Zar zor yutkundu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Kardeşleri çok kötü durumda," dedi. Bana merhamet dileyerek baktı. "Babası cenazenin peşinde." Dudağını ısırdı. "Her şey birbirine girdi."

"Bir sorun çıkmayacak, Darion."

Roberto cevabıma sinirlenirken, "Sorun çoktan çıktı dostum!" dedi. "Kraliçeyi vatana ihanetten suçlayıp idam ettiğine dair bir yalan söyleyemezsin!" Yaptıklarıma inanamıyormuş gibiydi. "En kötü adamların bile bir cenazesi olur. Megan'ın ailesini eli boş gönderemezsin!"

Yalnızca iki gün önce planımı devreye sokmuştum. Megan'ın ağzından bir not yazdırmış ve Damon'a teslim etmesi için bir asker göndermiştim. Bir gün sonra genç bir kadına not hazırlatmış, Megan'a vermesini istemiştim. Hector'a, Megan'ın bana ihanet ettiğini öğrendiğimi, onun haklı olduğunu ve yanımda kalmasını söylemiştim.

Dün bahçeye çıkıp en yakın arkadaşını bekleyen Megan'ı izlerken kırgınlığımın tek sebebi arkamdan iş çevirerek düşmanlarımı haklı çıkarmasaydı. Eğer tüm sorunlarını benimle paylaşsaydı, seve seve onun yanında olurdum. Paylaşmasa bile yanında durmak istiyordum çünkü tek başına savaşması beni kıskanç bir adama çeviriyordu.

Damon ve Megan bahçede buluştuğunda kitap kulübüne dair bir bilgi duyabilmek için bekledim. Her şeyi konuşabilirlerdi. En ufak

bir bilgi paylaştıklarında bahçeye kurduğum idam sehpasına gitmelerini isteyecektim. Plan buydu ama...

"Örgütün sana verdiği görev uğruna evlenmedin mi?"

Yüzlerce ihtimal varken duymayı beklediğim cümle bu değildi. Megan evliliği kabul ettiğini ilk söylediğinde onun bir çıkarı olduğundan şüphelenmiştim. Hatta onunla evlenmek istemediğimi, beni sevmeyen bir kadınla hayatımı birleştirmeyeceğimi anlatmıştım.

Tüm bunlara rağmen nişanımızı duyurduktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatmak için çok uğraşmıştım çünkü Megan'ı gördüğüm ilk andan itibaren unutamıyor, aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Ona âşık olduğumu fark ettiğimde onun da beni sevmesi için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Megan'ın arkadaşının sorusuna cevap vermesini beklerken yaşadığım kalp kırıklığı beni hiç olmadığım kadar sinirlendirmiş ve gözümü döndürmüştü. Planıma sadık kalmış, idam sehpasına çıkmasına izin vermiştim. Herkese onu oraya çıkartan kişinin ben olmadığımı söylesem de ben yapmıştım. Ne ona ne de arkadaşına asla zarar vermezdim. Sadece Hector'un gözleri önünde ölmesi gerekiyordu.

Yalanların biriktiği dudaklarıma bir yenisini daha ekleyerek, "Vatana ihanet eden hiç kimsenin cesedi ailesine teslim edilmemiştir," dedim. Megan'ın babası kızının cesedini alamadığında çılgına dönmüştü.

Roberto, "Megan vatana ihanet etmedi," dediğinde, "Bir örgüt üyesiydi," diye açıkladım. Öfkeli kardeşim gözlerini devirdiğinde Darion onun yanına geçti. Sandalyenin tam arkasında dururken kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Krallığımızın kanunlarında örgüt kurmak, örgüte üye olmak ve bir örgüte çalışmak suç değildir. Megan'ın bir örgüte çalışıp çalışmadığına dair kanıtın yok, ki çalışıyor olsa bile onu idam edemezsin."

Sırtımı geriye yaslayıp, "O zaman onu gerçekten idam etmediğim için şanslı," derken ilgisiz gözükmeye çalıştım.

Roberto, "Neden bir eve hapsettin?" dedi.

"Onu hapsetmedim." Sorgulanmak sabrımı taşırıyordu. "Suç işleyen her kraliçe gibi sürgüne gönderdim."

"Megan'a söyleyeceğin yalan bu mu?" Roberto tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Daha iyi bir yalan bulmalısın."

Ellerimi masaya koyup yerimden kalkarken, "Ortalık sakinleştiğinde onu o evden çıkaracağım," dedim. "Ailesi, Megan'ı ve onları korumaya çalıştığımı anladıklarında bana hak vereceklerdir."

Başım hafiften dönmesine rağmen sırtımı dikleştirdim. Ellerimi belime yerleştirirken Roberto'nun bakışları üzerimdeydi. Zamanı durdurma büyüsünün beni mahvettiğini biliyordu. Gözlerinde öfkeyle karışık acıma ifadesi vardı.

Roberto bir süre bekledikten sonra sözlerimde ciddi olduğumu anladığında kahkaha attı. Darion onun gülmesine şaşırdığı sırada Roberto, "Siktir, Ares!" dedi. Çenesine yumruk geçirip ağzını kapatmak istiyordum. "Sana öz kardeşlerin bile hak vermiyor!"

"Benimle düzgün konuş, Roberto!"

"Özür dilerim, *majesteleri*."

Son kelimeyi kullanırken sesi alaycıydı. Bu hareketi bana Megan'ı anımsattığında kalbim onun özlemiyle tutuştu. Masanın arkasından dolanıp yatağın yanından geçtikten sonra cama doğru ilerledim. Kardeşlerime sırtımı dönerek dışarıdaki hareketliliği izlemeye başladım.

Roberto'nun sandalyeyi iterek ayağa kalktığını işittim. "Yerinde olsam korkardım." Çalışma odasının çıkışına doğru giderken, "Hem de çok. Sadece Megan'dan değil. Ailesinden de," diye ekledi.

Odada yalnız kaldığımda dikkatimi at arabalarına eşya taşıyan saray hizmetlilerine verdim. Sheran ailesi dün gece evlerine dönmek için hazırlık yapmaya başlamışlardı. Bu kadar erken gitmeleri beni şaşırtmıştı. Bu sarayda artık işlerinin olmadığını düşünüyorlardı.

Zamanı durdurduğumda Darion, Megan'ı celladın önünden almış ve eve götürmeden önce sarayda gizlemişti. Roberto ve ben bahçede yalnız kaldığımız sırada bir asker, celladın yanına iki ayrı çuval

bırakmıştı. Bir çuvalda başı kopuk bir beden, diğerinde baş vardı. Askerin etrafa hızlıca saçtığı kanlar, başka birine aitti.

Zaman akmaya başladığında dengemi kaybetmiştim. Roberto'nun kolumdan tutup bana destek sağlamasıyla ayakta kalabilmiştim. Burnumdan akan kanı zorlukla silsem de akmaya devam ediyordu. Böylesine büyük bir büyü yapmanın bedelini çok ağır ödeyeceğimi biliyordum.

Ben kendime gelmeye çalışırken Damon, Megan'ın adını bağırarak idam sehpasına ulaşmaya çalışıyordu. Askerlerin kucağına alıp taşıdığı torbaları izlerken halkın aklı karışık gözüküyordu. Megan'ın annesi ve kardeşleri ağlarken, babası öfkeli bakışlarını bana çevirmişti. Kızının ölümünü izlemeye cesaret edememişti ama ülkenin kralını öldürmek için fazla hevesliydi.

Beni korumak isteyen askerler önümde bir sıra oluşturmuştu. Bahçedeki karışıklık dağılmadan oradan ayrılıp saraya dönmüştüm. Megan'ın babası George Sheran, tüm askerleri aşmayı başarmış ve odamın kapısından ayrılmamıştı. Gece yarısına kadar onun acı dolu sözlerini dinlemiştim. Bana tek bir hakaret etmeden çok şey anlatmıştı ki bu durum adama bir kez daha hayran olmamı sağlamıştı.

O gün çıkardığım kargaşayı hayatım boyunca unutmayacaktım.

Megan'ın annesi ellerini sıkıca tuttuğu ikizlerle beraber merdivenleri indiğinde bakışlarımı at arabasından ona doğru çevirdim. Bu saraya geldiğinde dik olan başı, öne eğilmişti. Onun saraydan bu şekilde çıkmasına izin verdiğim için kendimden nefret ettim. At arabasına binmeden önce kızlarını geçirip gözünün ucuyla son bir kez saraya baktı. O bir saniyede bile yüzündeki pişmanlığı görebilmiştim.

Carla ve eşi Tony, annesinin arabasına binip ona eşlik ettiler. Buz tutmuş bahçeye adımını atan Nancy yolun yarısında durdu ve başını yukarı kaldırdı. Kar tanelerinin indiği gökyüzünü izlerken orada bir şeyler aradı. Görmeye çalıştığı şeyi merak ettiğim sırada yanına babası yaklaştı.

George Sheran, kızının dirseğinden tutarak ona destek oldu. Nancy onu görmezden geldiğinde babası merakla etrafa bakındı. Uy-

kusuzluktan ve ağlamaktan şişen gözleri pencerenin önünde bekleyen bedenimi bulduğunda tüm dikkatini bana verdi.

Bu dünyada beni bakışlarıyla korkutabilecek hiç kimse yoktu. Babamın öfkeli gözlerinden çekinir, annemin uyarıcı bakışlarıyla tereddüte düşerdim. Megan'ın okyanusun en derin sularını andıran gözleri tüylerimin ürpermesine sebep olurdu ama George Sheran'ın bakışları farklıydı.

Hayatımda ilk defa birinin beni bu kadar korkuttuğunu hissediyordum.

Karanlık bakışları bir ormanın en ıssız bölgesini andırıyordu. Hiçbir rüzgârın esmediği, yağmurun yağmadığı, fırtınanın kopmadığı sessiz ve sinsi bir boşluk gibiydi. Ağaçların arasından güneşin ulaşamadığı, içeri giren herkesin kaybolduğu ölümcül bir havası vardı.

Elimi ona doğru bir kez uzattığımda beni kendi karanlığında boğacağını ve en ufak hatamda hayatımı mahvedeceğini biliyordum. Dudaklarını aralayıp bir şey söylemesine gerek yoktu. Bakışlarındaki her bir zerre nefesimi kesecek kadar korkmama sebep oluyordu.

Nancy at arabasına ilerlerken babasının arkasından gelmemesi dikkatini çekmişti. Babasına seslendiği sırada gözleri onun baktığı yeri takip etti ve başını saraya çevirdi. Megan'a benzeyen hüzünlü yüzünü bana döndüğünde onlara bakmak kalbimi parçaladı. Pencerenin önünden ayrılıp çalışma odasındaki yatağa uzandım.

Oynadığım oyunun diğer herkesin planından daha acımasız olduğunun farkındaydım ama arkamdan iş çevirmeye cesaret eden kişilerin bazı bedeller ödemesi gerekiyordu. Hector ve Megan birbirine o kadar çok odaklanmıştı ki benim onlar için bir plan hazırlayacağımı tahmin dahi edemiyorlardı.

Dün ortalıktan kaybolan Hector'un nerede olduğunu, ne işler karıştırdığını çok iyi biliyor ama kasıtlı olarak kaçmasına izin veriyordum. Tüm bunlardan sıyrılmak için nereye koşacağını ve kimden yardım isteyeceğini merak ediyordum.

Megan kraliyetin önemli bilgilerinin korunduğu arşiv odasının anahtarını gizlice alıp içeri girdiğinde sessiz kalmıştım. Arşive olan

ilgisini fark ettiğimde anahtarı üniformamın cebine yerleştirmiş ve kolaylıkla bulmasını sağlamıştım.

Çoğunlukla eski ve uzun yıllar süren anlaşmaların bulunduğu odayı henüz ziyaret etmemiştim. Veliaht prens iken babam oraya girmemi yasaklamıştı. Tahtı devraldığımda odadaki belgeleri kontrol edebilirdim ama Anteros'un intikamıyla uğraşırken vaktim olmamıştı.

Megan arşivden istediği belgeleri alıp plan hazırladıktan sonra da o odaya girmemiştim. Planının detaylarından haberdar değildim ama her ânını takip edip yanında olacaktım. Tek başına savaşıp kendine zarar vermesini istemiyordum. Onu görmediği düşmanlarından korumak zorundaydım.

Eğer Megan, Hector'u öldürürse onun ortaklarını bulamazdık. Bu yüzden planlar gerçekleşirken Hector'un canlı kalmasına ihtiyacım vardı. Ülkeme zarar veren bu adama yandaşlık yapan herkesi bulduktan sonra hepsinin canını almak isabetli bir hareket olacaktı.

Megan'ı sürgüne gönderdiğimde planının işleyip işlemediğini takip edecek, amacını anlayacak ve bir yandan Hector'a zarar vermesini engelleyecektim. Aynı zamanda Hector'dan intikam almak için neden bu kadar hevesli olduğunu öğrenmek istiyordum.

Fakat her şeyden önce Megan'ın uyanması gerekiyordu.

Yatakta doğrulup dirseklerimi dizlerime yasladım. Başımı ellerimin arasına alıp ağrının azalması için tanrılara dua ettim. Annemin yanına gitmeden önce şifacıları çağırıp ilaç almalıydım. Annem, yaptığım büyü için yeterince kızgınken onu daha da sinirlendirmeme gerek yoktu.

Ayrıca Roberto haklıydı. Megan tüm gerçekleri öğrendikten sonra canıma okuyacaktı ve benim elimden gelen tek şey biraz merhamet etmesi için yalvarmak olacaktı. Hiçbir kral bir kadın karşısında boyun eğmezdi ama ben karım için her şeyi yapardım.

BÖLÜM 15

BEYAZ ATLI PRENS

Günümüz...

ROBERTO

Ülkenin güneyine indikçe kar yağışı azalmış, hava ısınmıştı. Beni sıcak tutmasını beklediğim pelerin hiçbir işe yaramamıştı. Üç gün boyunca aralıksız yaptığım yolculuğun sonunda güneyde karşılaştığım güneş kemiklerimi ısıtmayı başarmıştı.

Sheran ailesinin yaşadığı yere ulaştığımda kalenin etrafını saran paralı askerleri görmek beni şaşırtmıştı. George Sheran krallığın ona sunduğu askeri hizmeti hiçbir zaman kullanmamıştı. Halk tarafından çok sevilen bir adamdı ve bugüne kadar başına kötü hiçbir şey gelmemişti.

Ailesini korumaya çalışması çok mantıklıydı ama sarayın askerlerini reddedip paralı askerleri seçmesi sorunun büyüklüğünü gösteriyordu. Özel okullarda yetişen bu askerler ülkeye hizmet için bekleseler de parası olan herhangi üst rütbeden biri de onları kiralayabilirdi. Sadece parasını ödeyenlere sadık kalırlardı.

George Sheran da kızını öldüren krallığa güvenmediği için sarayın askerleri yerine paralı askerleri seçmişti.

Nirvana

Megan, herkesin sarayı terk etmesinin altında yatan sebebin bir savaşın habercisi olduğunu söyledikten sonra bir gece bile huzurlu uyku çekmemiştim. Saraydaki işlerimin hepsini yoluna koyduktan sonra yolculuğa çıkmıştım. Hector'un peşinden gitmek istemiyordum. O konuyla Ares ilgileniyordu. Damon'ın nerede olduğunu bulmadan önce Sheran ailesini kontrol etmem gerekiyordu.

Yolculuk sırasında limanlar hakkında duyduklarım beni şaşırtsa da yoluma devam etmiştim. Kundaklamalar, Ares'in dikkatini bir noktaya çekip başka bir yerden uzaklaştırmak için bir oyun olabilirdi. O, yangınları gözetlerken ben arka planda dönen oyunları çözmeliydim.

Güneye geldiğim akşam Sheran ailesinin yaşadığı kalenin arkasındaki ormana bir kamp alanı kurmuştum. Ormanın içinde gizlenerek kaleyi uzaktan izliyordum çünkü bizden nefret ediyorlardı ve karşılarına çıkmam güvenli olmazdı.

Ormanda geçirdiğim üçüncü günün sonunda ise pes etmiştim. Sheran Kalesi'nde bir hareketlilik yoktu. Yarın sabah güneyin merkezine inecek, oradaki halktan bilgi toplamaya çalışacaktım.

Ağrıyan boynumu sağa sola esnetirken nefret ettiğim yatağı kurdum. Pelerinimi bir ağacın yanında yere serdim ve başımı yaslamak için pelerinin ucuna bir çanta yerleştirdim. Yere uzandığımda sırtıma batan kuru dallar keyfimi kaçırdı. Saraydaki odamı ve yatağımı çok özlemiştim.

Ağaçların dalları ve yaprakları arasından parlayan ay ışığını izlerken yaktığım ateş yavaş yavaş söndü. Karanlıkla baş başa kaldığımda etrafı son bir kez kolaçan edip gözlerimi kapattım. Rahat bir pozisyon arayarak yerimde kımıldanırken bir ses dikkatimi çekti.

Bakışlarım önce atımı buldu ama onun dinlendiğini gördüğümde yavaşça yerimde doğruldum. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Bana doğru ilerleyen şeyi merakla beklerken bir insan mı yoksa hayvan mı olduğuna karar veremiyordum.

Ağacın yanında ayaklanıp pelerinimi omzuma geçirdim. Belimdeki kından bir hançer çıkarıp sıkıca tuttum. Ağacın arkasına saklan-

madan önce bir çalılığın altına çantamı attım. Ses gittikçe yaklaşırken bir askerin yaktığım ateşi fark ettiğini düşündüm.

Kamp alanına ulaşan kişi yürümeyi bıraktı. Bir süre sonra atımı bağladığım yerden sesler geldiğinde arkasına saklandığım ağacın etrafında döndüm. Başımı hafifçe dışarı çıkarıp atı bıraktığım yeri izledim.

Siyah pelerin giyen kısa boylu bir adam bana sırtını dönmüştü. Ne yaptığını göremiyordum ama atımın hemen önünde duruyordu. Etrafta bir başkasının olup olmadığını kontrol ettikten sonra saklandığım yerden çıktım.

Yalnızdı.

İki büyük adımda adamın arkasındaydım. Hızlı bir hareketle kolumu boynuna dolayıp bedenini kendime yasladım. Sağ elimdeki hançeri çenesinin altına yerleştirdiğim sırada bir kadının çığlığı ormanın içinde yankılandı.

Boynundaki kolumu yukarı kaldırıp telaşla kadının ağzını kapattım. Parmaklarımı dudaklarına bastırdığımda kadın çırpınmaya başladı. Elime rağmen bağırmaya devam ettiğinde nefesi avucumu yaktı.

Hançeri belimdeki kına yerleştirirken kulağına, "Sakin ol," diye fısıldadım.

Kadın ellerini yüzüne götürüp elimi çekmeye çalıştı. Tırnaklarını tenime geçirip çizdiğinde dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. "Böylesini hiç denememiştim." Kadınların sevişirken sırtımı çizmesine alışmıştım. "Bu ilk oldu."

Boşta kalan kolumu kadının bedenine dolayıp onu havaya kaldırdım. Ayakları yerden kesildiğinde bacaklarını etrafa savurmaya başladı. Tüm bedeniyle savaşan kadını, huysuzlanmasını istemediğim atın yanından uzaklaştırdım.

"Seni bırakacağım." Kadının telaşını hissedebiliyordum. "Sana zarar vermeyeceğim." Savurduğu tekmelerden bazıları bacaklarıma çarptığında, "Söz veriyorum," dedim. "Bağırmayı kesersen seni bırakacağım."

Kadın aniden durduğunda şaşırdım. Doğruyu söylesem de bir adama bu kadar çabuk güvenmesi canımı sıktı. Yerimde bir başkası olsaydı sözünü tutmayabilirdi. Ormanda yalnız dolaşan bir kadını diğer adamlar asla bırakmazdı.

"Hançerim var." Kendimden emin konuşurken onu korkutmamaya özen gösterdim ama çok da başarılı olamadım. "Seni bırakacağım ama tek yanlış hareketinde boğazını keserim."

Bedeni kollarımın altında tir tir titreyen kadını, arkasına saklandığım ağaca doğru götürdüm. Ayaklarının yere değdiğinden emin olduğumda, "İkimiz de askerlerin bizi yakalamasını istemeyiz," diye fısıldadım. Bunun onu ikna edeceğini düşünüyordum.

Kadının ağzını yavaşça bırakırken ilk önce birkaç parmağımı açtım. Bir tepki vermediğinde elimi yüzünden tamamen çektim. Kadın boğulmaktan kurtulmuşçasına hırıltılı nefesler alırken çığlık atmadı. Sessiz kaldığı için tanrıya şükrettim. Kadının bedenini tek bir hamlede kendime doğru çevirdim ve onu geriye itip sırtını ağacın gövdesine yasladım.

Kim olduğunu görebilmek için kadının başındaki şapkayı açtım. Sarı saçları bana tanıdığım birini hatırlattığında çenesinden tutup başını yukarı kaldırdım. Saçları geriye doğru döküldüğünde karşılaştığım yüz beni dumura uğrattı.

"Nancy."

Megan'ın kardeşi beni tanıdığında mavi gözlerinden bir rahatlama ifadesi geçti. Korkusu azaldığı için mutlu olduğum sırada hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından o kadar hızlı akıyordu ki dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Hey!" Nancy ellerini göğsüme koyup beni geriye doğru ittiğinde, "Sorun yok," diye fısıldadım ve geri çekildim. "Benim." Biraz uzaklaşmanın ona iyi geleceğini düşünerek çok yanılmıştım.

Nancy kollarını kendine dolayıp yere çöktüğünde o kadar çok ağlıyordu ki korktum. İlk defa birinin böyle ağladığını görüyordum ve ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dizlerimin üzerine

çökerken bakışlarım hızlıca etrafı taradı. Ağlarken fazla ses çıkarıyordu. Biri her an bizi fark edebilirdi.

Onu baştan aşağıya incelerken, "Nancy," dedim. Kıyafetleri çok tanıdıktı. "Kaleden gizlice çıktığını düşünüyorum." Bol gelen pantolonu Megan'a ait olmalıydı. "Askerlerin bizi bulmasını istemiyorsan sessiz kalmalısın."

Nancy dudaklarını birbirine bastırıp ses çıkarmamaya özen gösterirken yanaklarından akan yaşları parmaklarıyla sildi. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığı sırada hıçkırdı. Çalının altına sakladığım çantayı çıkardım ve temiz bir mendili ona uzattım. Nancy ikiletmeden mendili aldı ve burnunu temizledi. Tüm bunları yaparken yüzüme bir kez bile bakmadı.

"İyi misin?" Çantadan bir matara bulup ona su verdim. Mataraya nefretle baktığında, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Bana güvenmiyordu. Sheran ailesinden hiç kimsenin artık bir Henderson'a güveneceğini sanmıyordum.

Matarayı çantaya geri koyarken, "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Nancy kucağına yerleştirdiği ellerini izlerken sessiz kaldı. Bana bakmaktan çekindiğini hissettiğim için onu zorlamak istemiyordum ama neden dışarıda olduğunu merak ediyordum. Ortalık savaş alanına dönmek üzereyken kalesinde saklanmalıydı.

Gözyaşları tekrar akmaya başladı ama bu sefer ses çıkarmadı. Yanağından akan yaşları yavaşça silerken bacaklarını kendine doğru çekip kollarını bacaklarına doladı. Daha önce karşılaşmadığım bu tepki aklımı kurcaladı. Ona saldırmamış ya da bir zarar vermemiştim. Sadece onu yakalamıştım. Kendini bu denli korumaya çalışması beni geriyordu.

Nancy ormandaki sessizliği arada sırada çektiği burnuyla bozduğu sırada pes ettim. Uzun bir gece olacağını hissediyordum. Bu yüzden kollarımı dizlerime yaslayarak oturdum. Bakışlarım ağaçların arasında bir hareketlilik olup olmadığını kontrol ederken Nancy titredi.

"Üşüyor musun?" diye sorarken temkinliydim. "Ateş yakmamı ister misin?"

Nancy başını kaldırıp yüzüme baktığında gözleri sorumun cevabını verdi. O hiçbir şey söylemedi ama yerimden kalkıp etraftan odun toplamaya başladım. Ayışığının altında görebildiğim kadarıyla iyi olan odunları ve dalları aldım ve kucağım dolduğunda kamp alanına geri döndüm.

Odunları üst üste dizip büyümü kullanarak hızlı bir ateş yaktığım sırada Nancy'nin gözyaşları durmuştu. Bakışları yaptığım her harekette üzerimdeyken ben ona bakmadım. Yalnızca büyüyle ateşi yaktıktan sonra tepkisini görebilmek için bakışlarımı kısa süreliğine ona çevirdim. Yüzündeki şaşkınlık ve ilgiyi gördüğümde ister istemez gülümsedim.

Ateşin yanına oturup ellerimi uzattığımda Nancy beni taklit etti. Aramızda çok az mesafe bırakarak ateşe yaklaştı. Ellerini öne doğru uzattığında yanağında kuruyan yaşlar beni sinirlendirdi. Ağlaması göğsümde bir noktaya dokunmuş ve canımı çok sıkmıştı.

Ters bir tavırla, "Herkese bu kadar çabuk inanır mısın?" diye sorduğumda Nancy'nin aklı karışmıştı. Kaşlarını çatarak bana baktığında mavi gözlerindeki hüzün öfkemi körükledi. "Benim yerimde bir başkası olsaydı seni bırakmazdı."

"Bunun için..." derken sesi çatallı çıktı. "Teşekkür mü etmeliyim?"

"Tabii ki hayır!" Ateşe uzattığım ellerimi yumruk yaptım. "Bu kadar çabuk pes edersen yem olursun. Sonuna kadar savaşmalısın."

Nancy, "Pes eden ben değildim," derken çok ciddiydi. "Sendin."

"Hemen arkandaydım." Nancy ürperdi. "Seni öldürebilirdim."

"Eğer sessiz olursam beni bırakacağını söyledin." Dış görünüşüyle Megan'a çok benze de davranışlarında özgüvensiz bir inatçılık vardı. "Bana güvenip elini ağzımdan çeken sendin. Beni bıraktığında çığlık atabilir ya da kaçabilirdim. Seni sessiz olacağıma dair kandırmış olabilirdim."

"Ama yapmadın." İkimiz de güvenmeyi seçmiştik. "Hâlâ buradasın."

"Sheranlar insanları kandırmaz." Nefret dolu bir ifadeyle gözlerime bakarken, "Hendersonların aksine..." dedi. Sözleri sert, ses tonu ölümcüldü. Nancy çok iyi bir noktaya parmak basmıştı. Ares'in aptal planı yüzünden tartışmayı kaybetmiştim.

Kendi düşüncelerimin arasında kaybolduğumda Megan'ın sürgüne gönderildiği dağ evinden her gün kaçmaya çalıştığı aklıma geldi. "Asla pes etmiyorsunuz, değil mi?" Ailesi tam bir savaşçıydı. "Hepinizin kanında var."

Nancy'nin dudakları yanaklarına yayıldı ama gülümsemesi sahteydi. Yüzünde acıyı görmediğim tek bir saniye bile yoktu. Kardeşlerimden birini kaybetsem nasıl birine dönüşürdüm, tahmin dahi edemiyordum. Ares'in yaptığı şey korkunçtu.

"Bizim ailemizde pes etmeyen kişi, annemdir." Hüznün yerini öfkeye bırakırken, "Sonucu ne olursa olsun..." diye fısıldadı. "Yaşayacağı bedeli umursamadan sonuna kadar gitmeyi bize o öğretti."

Nancy, annesini suçluyordu.

Rachel Sheran, hayatını kızlarından birini bir prensle evlendirmeye adamış bir kadındı. Kuzeyde yaşamak istediğini, kraliyet hayatına girmeye çalıştığını ve bunun için her şeyi yapacağını tüm sosyete bilirdi. Kızlarının hepsini bir gün bir kraliçe olma ihtimaliyle yetiştirmişti ve amacına ulaşmıştı. Kızlarından biri kraliçe olmuştu ama Megan öldüğünde hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Kızını ölüme sürüklediği için Rachel kendini suçluyor, Nancy ve diğer çocuklar annesine tepki gösteriyor olmalıydı. Megan'ın ölüm haberinden sonra aile içerisinde kavgalar, kırgınlıklar ve küslüklerin başladığını tahmin ediyordum ama hepsi boşunaydı. Megan yaşıyordu ve tüm bu acı gereksiz yereydi.

Tek bir suçlu vardı: *Ares.*

Gerçekleri Nancy'ye anlatıp anlatmama konusunda kararsız kalmıştım. Nancy'nin yerinde olsaydım ve hemen yanımda otururken her şeyi bilmesine rağmen bana söylemeseydi ona çok kızardım.

Ares'in planına sadık kalmayı istiyordum ama Nancy'nin bana olan öfkesini istemiyordum. Hiç kimsenin duygularını umursamayan bir adamken Nancy'nin hisleri için neden endişeli olduğumu anlamıyordum.

"Neden buradasın?"

Gözlerimi ateşten ayırıp yanımdaki genç kadının yüzüne çevirdim. Sürekli sildiği için tahriş olan burnunun ucu kızarmıştı. Gözlerinin altında morluklar, içlerindeyse kızarıklıklar vardı. Kirpikleri ağlamaktan ıslanmış ve ateşe rağmen kurumamıştı. Bakışlarındaki yorgunluk ve hüzün sebebini anlamadığım bir şekilde kalbimi deşiyordu.

Sarayda Nancy'yle ilk kez karşılaştığımda çok şaşırmıştım. Daha önce hiçbir kadında görmediğim çocuksu güzelliği ve yüzündeki masumluk beni etkilemiş, aklımı karıştırmıştı. Saraya gelen kadınların çoğundan farklıydı. Sessizce bir kenarda durur, dikkat çekmemeye çalışırdı ama bunu başarması imkânsızdı. Yüzlerce güzel kadın arasından onu hemen fark edeceğiniz bir çekiciliğe sahipti.

Sarayda beraber geçirdiğimiz süre boyunca bulduğum her fırsatta çapkın tavırlarımla ona yaklaşmış ve ilgi göstermiştim ama o beni umursamamıştı. Dürüst olmak gerekirse yakışıklı bir adamdım. Bir adam hem yakışıklı hem bir prens hem de ilgili biri olduğunda ona karşı koymak zorlaşırdı. Her kadın bir şekilde kendini bana kaptırır ve ilgime karşılık verirdi.

Nancy hariç.

Birkaç baloda onunla dans etme şansı yakaladığımda mutlu gözükmüyordu. Ben onun kokusunu yakından duyma fırsatı bulduğum için iyi hissederken o, prens olduğum için teklifimi geri çeviremeyen bir kadının mecburiyetini yaşıyordu. Bu durum egoma zarar verse de özellikle benden nefret ettiğini sanmıyordum. Onu gözlemlediğim kadarıyla katıldığı balolarda tüm erkeklere karşı aynı seviyede ilgisiz davranıyordu.

Geçmişte ne yaşadığını bilmiyordum ama yaşını olduğundan daha küçük gösteren yüzüne rağmen karakteri olgundu. Erken bü-

yümek zorunda kalmış gibiydi. İçinde kıpır kıpır olan bir genç kızın ruhu yerine yorgun, yetişkin bir kadın vardı.

Tüm bu güzelliğin altında yatan kadının hikâyesini dinlemek istiyordum. Kalbinde hissettiği duyguları, aklından geçen düşünceleri merak ediyordum. O kusursuz yüzüne yerleşen hüznü silmeyi ve buna sebep olan Ares'i pataklamayı her şeyden çok arzuluyordum.

Sessiz kaldığımda Nancy, "Neden evimizi gözetliyorsun?" diye sordu. Üç gündür saklandığım yeri bakışlarıyla taradı. Gözleri atımdan sonra beni buldu. "Güneyde ne işin var, majesteleri?"

Nancy'nin kraliyet kurallarını çiğnediğini hiçbir zaman görmemiştim. Her yemeğe zamanında geldiğini, tüm etkinliklere katıldığını ve herkese uyum sağladığını duymuştum. Kraliyet ailesine hep saygılı davranmış, tek bir hata bile yapmamıştı. Onunla her konuştuğumda bana adımla seslenebileceğini, *"Siz,"* demeyi kesmesi gerektiğini söylememe rağmen asla sözümü dinlememişti.

Ares, Megan'ı idam sehpasına taşıdığında ve ölmesine göz yumduğunda Sheran ailesinin gözünde hepimiz saygıyı kaybetmiştik. Kraliyeti, tahtı ya da tacı artık umursamıyorlardı. Nancy bana, *"Majesteleri,"* diye hitap etmesine rağmen artık sıradan biriymişim gibi davranıyordu.

Kaybettiğimiz tek şey saygı olduğu için şanslıydık.

Ona bir cevap vermem gerektiğinde gerçeği söyleyemeyeceğimi fark ettim. Benden nefret eden bir kadına ailesinin ne durumda olduğunu kontrol etmeye geldiğimi ve ülke bir savaşa sürüklenirken babasını gizlice gözlemlediğimi anlatamazdım. Bu yüzden konuyu ona çevirmek daha mantıklıydı.

"Neden evden kaçtın?" Bedenini süzerken, "Neden Megan'ın kıyafetlerini giydin?" diye sordum. Nancy'yi ilk defa sarayda giydiği kabarık elbiselerin dışında bir kıyafetle görüyordum. Bol gelen pantolonun içindeki ince uzun bacaklarına bakmamak için büyük bir çaba harcıyordum.

Nancy, "Evden kaçtığımı nereden çıkardın?" diye sorarken sesi titredi. İyi bir yalancı değildi. "Sen bana saldırmadan önce gece yürüyüşü yapıyordum." Bakışlarını telaşla ateşe çevirdiğinde gülümsedim.

"Yani kalenin etrafını saran askerlerden birini çağırsam bu senin için sorun olmaz?"

Nancy omuz silkti. "Cesaretin varsa çağır." Tek kaşını kaldırırken, "Burada saklanan sensin," dedi. Cesur davranmak istiyordu ama mimikleri onu ele veriyordu. Gece yürüyüşüne çıkmamıştı.

"Yakalanmak en çok kime zarar verir, Nancy?" Öne doğru eğilip ona yaklaştığımda tebessüm ettim. "Baban askerlere istediği parayı ödesin. Benim dokunulmazlığım var." Basit bir gerçeği dile getirerek, "Burada olduğum için bana hiçbir şey yapamazlar. Baban dahil," dedim.

"O zaman neden saklanıyorsun, majesteleri?"

Son kelimeyi söylerken gözlerini devirdiğinde dudaklarım hayretle açıldı. Onun daha önce hiç görmediğim bir yanıyla karşılaşmak beni şaşırttı. Benimle ukala bir tavırla konuştuğu için ona kızmalıydım ama yapamıyordum. Hoşuma gitmişti.

Konuyu değiştirerek, "Sana saldırmadım," dedim.

Nancy ne demek istediğimi anlamadı. "Ne?"

"Sana saldırmadım." Arkamda kalan çantaya uzandım. "Gece yürüyüşü yapan biri ormanda sinsi bir şekilde dolaşmaz." Çantanın içinden matarayı buldum. "Atıma yaklaşan bir yabancıydın ve kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum."

Mataranın kapağını açtığım sırada Nancy, "Boğazıma bıçak dayayarak mı?" dedi. Ciddi olup olmadığını tartmak için onu kısa bir süreliğine izledim. Bakışları dünyadan haberi olmayan leydilere benziyordu.

Bir yudum su içtikten sonra, "Gecenin bu saatinde ormanda gizlice dolaşan insanlar böyle yapar, Nancy," diye açıkladım. Onun yerinde bir başkası olsaydı kesinlikle dalga geçerdim.

"İnsanların tanımadığı kişileri ölümle tehdit ettiğini sanmıyorum, majesteleri."

Kendinden emin ses tonu beni gülümsetti. Matarayı çantaya koyarken kahkaha atmamak için altdudağımı ısırmak zorunda kaldım. Nancy gülmeme bozulduğunda, "Kalesinden hiç çıkmayan bir prensessin, değil mi?" diye sordum.

Megan, bir ormanda altı adamla tek başına savaşan bir kadındı. Hançerlerini etrafa fırlatıyor, adamlara yumruk atıp kalplerine acımasızca bıçak sokuyordu. Megan herhangi bir adam ona ters bir bakış attığı için bile onun canını yakacak kadar hayata karşı öfkeliydi. Çünkü Buz Krallığı'nda yaşanan sorunları biliyordu. Cehenneme defalarca kez girmiş ve yanmadan çıkmıştı.

Nancy kulesine saklanan ve dünyadaki tüm kötülüklerden uzakta yaşamış bir prenses gibiydi. Karanlıkla hiç tanışmamış, cehennemin yanından hiç geçmemişti. Kıtanın en kaliteli kumaşlarından yapılmış elbiseleriyle çiçek bahçelerinde dolaşmış, adım attığı her yeri cennete çevirmiş bir kadındı.

Bir yanda dünyanın bin türlü kötülüğü arasında kendini kaybeden bir Megan vardı. Diğer yanda ise gerçeklerden uzakta büyümüş bir Nancy. Gerçekleri öğrenip ömür boyu acı çekmek mi yoksa gerçeklerden uzakta mutlu bir hayat yaşamak mı daha mantıklıydı, karar veremiyordum. Bildiğim tek şey, hayatta hepimizin farklı rolleri olduğuydu. O rolleri oynarken ölümün bizi bulmasını bekliyorduk ve açıkçası yolculuğun sonunda ölüm varken hangi yola girdiğimizin pek de bir önemi yoktu.

"İnsanların..." Nancy'ye gerçeğin bir kısmını vermek istedim. Çantayı aramıza koyarken ona doğru eğildim. "Birbirlerine neler yaptığını tahmin dahi edemezsin."

Nancy kaşlarını çatarken, "Benim hakkımda birbirinden saçma çıkarımlar yapmayı bırakmalısın!" dedi. "Kafanda dönen düşünceleri gözlerinde görebiliyorum." Eğer bir büyücü olsaydı insanların ruhlarını okuyabilirdi. "Hayatım hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Anlat!" Sert kadın tavrı beni ikna etmemişti. "Seni bu kadar öfkeli yapan şeyin ne olduğunu söyle." Gözlerimi kıstım. "Neden kaleden kaçtın?" Bir ipucu arayarak onu süzdüm. "Nereye gidiyorsun?"

Kararlı bir ses tonuyla, "Megan'ın intikamını almaya," dedi.

Bir anlığına onu yanlış duyduğumu sandım. Yüzünde daha önce Megan'da gördüğüm o acımasız ifade olmasa benimle dalga geçtiğini düşünürdüm. "Kralı..." Kekeledim. "Yani Ares'i..." Bazen onu ben de öldürmek istiyordum ama bunu başarmak zordu.

"Hayır." Nancy omuz silkti. "Onu değil."

"Ares değilse kimi?"

"Seni ilgilendirmez."

Ciddiyeti endişe verici boyuttaydı. Şaşkınlığı bir kenara bırakmakta zorlanırken, "Kimi kastediyorsun, Nancy?" diye sordum.

"Onu öldürdüğümde kim olduğunu öğrenirsin, majesteleri."

"Megan'a idam sehpasına çıkmasını teklif eden kişi, Ares'ti." Nancy, ona inanmamı imkânsız kılıyordu. Bir başkasından bahsettiğini sanmıyordum. "Bana kralı öldürmek istediğini söyleyemeyeceğin için bir başkası varmış gibi davranıyorsun."

Nancy aşağılayıcı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Hep böyle mi yaparsınız?" Parmağıyla beni işaret etti. "Yalanlar söyler ve oyunlar mı oynarsınız?" Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Annemin anlattığı kraliyet ailesinden farklısınız."

Aileme bir nevi hakaret ettiğinde sessizliğe büründüm. Nancy'nin bakışları ateşe dönerken, "Eskiden ülkenin her bir yerindeki insanların aynı olduğunu sanırdım ama kuzeye geldiğimizde yanlış düşündüğümü anladım," dedi. "Güney halkı dürüsttür. Oyunlar oynamayız."

İnsanları sözleriyle yenmek ve gerçeklerle kazanmak Sheran ailesinin bir mirası olmalıydı. Kelimelerin gücünü kullanarak insanları altüst etmeyi çok iyi biliyorlardı. Güneyde neden çok sevildiklerini anlamak artık daha kolaydı. Her zaman dürüst davranıyorlardı.

"O zaman..." Onu kışkırtmaya çalıştım. "Kim olduğunu söyle!"

"O..." Yutkundu. "Kendi açısından haklıydı. Hiç kimse eşini gizli bir örgütün içinde görmeyi istemez." Ares'e hak vermesi beni dumura uğrattı. "Megan'ı öldürmesi..." Nancy gözünden akan bir damla yaşı

aceleyle silerken iç çekti. "Bunu istemezdim." Kirpikleri gözyaşlarıyla ıslandı. "Ama onu anlayabiliyorum."

"Sen..." Ağzım açık kaldı. "Ares'i anlıyor musun?"

"Çok kızgınım." Başını öne eğdi. "Çaresizlik, içimi parçalıyor." Tırnaklarının kenarındaki deriyle oynuyordu. "Sanki ölmedi." Yanağından yaşlar hızla akarken, "İnanamıyorum," dedi. Omuz silkti. "İnanmak istemiyorum."

"Nancy..." Ona doğru uzandım ama dokunmaya korktum. "Özür dilerim." Bana baktığında içten bir ifadeyle, "Çok üzgünüm," diye mırıldandım. Ares'le karşılaştığım an yüzünün ortasına yumruk geçirecektim. Adi herif, herkesin hayatını mahvetmişti.

"Ben..." Titreyen ellerini kontrol etmekte zorluk çekiyordu. "Hatırlamıyorum." Bana baktı. "Her şey bir anda oldu. Kılıç, onun boynuna inerken korkuyla çığlık attığımı ve gözlerimi kapattığımı hatırlıyorum ama..." Uzaklara daldı. "Bazı şeyler eksik." Ares'in zamanı durdurduğu an yaşadıklarını sorguluyordu. "Her şey bir anda oldu. Siyah torbada giden bir beden gördüm."

Nancy hıçkırarak ağladığında kulaklarım çınladı. Sanki hemen arkamda gerçekleri anlatmam gerektiğini söyleyen bir fısıltı vardı. Orada hiç kimse olmadığını biliyordum ama bir şey beni dürtüyordu. Nancy, Megan'ın yaşadığını bilmeliydi.

Bir karar vermeye çalıştığım sırada, "O, yapmak zorunda kaldı," dedi. Ares'in kararını haklı bulması beni hasta edecekti. "Bir kral olarak görevi buydu ama..." Nancy düşüncelere daldığında aklım karıştı.

"Ama ne?"

"Megan, bana söz vermişti."

"Ne sözü?"

"Ona söylemek istemedim." Tırnağının kenarıyla oynarken parmağını kanattı. "Kimin yaptığını söylemek istemedim ama Megan peşini bırakmadı." Başını yukarı kaldırıp bana baktı. "O, asla pes etmez. İstediğini elde edinceye kadar uğraşır."

Megan'a ne söylediğini, konunun ne olduğunu sormak istedim ama Nancy benimle konuşmuyordu. Duyguları arasında kaybolmuştu ve her şeyi kendine anlatıyordu. Bir şeyleri itiraf ediyor gibi hissediyordum. Bu yüzden sorularla konuşmasını bölmek istemedim.

"Düğün günü artık bir kraliçe olduğu için tüm sorunları zarar almadan çözebileceğini söyledi." Nancy pişmandı. "Bu hayatta güvendiğim sadece bir kişi var." Mavi gözleri, gözlerime kenetledi. "O da Megan." Dudaklarını birbirine bastırıp nefes aldı. "O bir sorunu çözeceğini söylerse çözer. Ondan dünyanın en imkânsız şeyini iste!" Zorla gülümsedi. "Yapar."

Nancy, bakışlarını kaçırıp ona verdiğim mendile burnunu sildi. Yerden bir yaprak alıp onunla oynamaya başladığında, "İnandım," dedi. "Kendine zarar vermeden intikamımı alacağına inandım. Ona gerçeği söyledim ama..." Yanaklarından yaşlar aktı.

"Nancy..." Dayanamıyordum. "Ne intikamı?"

"Benim intikamımı almak için evlendi." İtirafı karşısında donakaldım. Nancy gözyaşları içinde, "Benim intikamımı...." derken nefesi kesildi. Hıçkırarak ağladığında kelimeleri birbirine girdi fakat söylemek istediğini anladım.

"Benim intikamımı almak için öldü," demişti.

İçimden defalarca kez küfrederken çantama uzandım. Telaşla matarayı ona verirken, "Al şunu," dedim. Ağlarken boğulacakmış gibi sesler çıkarıyordu ve hiç olmadığım kadar endişeliydim. "Su iç, Nancy!"

Az önce aynı mataradan su içmiştim. Onu zehirlemeyeceğimi anlamalıydı. Kapağını açtığım mataraya uzandığında tuttuğum nefesimi bıraktım. Sonunda ikna olmuştu. Nancy suyu içerken sakinleşmeye çalıştı. Başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktı. Bir süre ağaçların dalları arasından gözüken yıldızları izledi.

"Onun nasıl düşündüğünü tahmin ediyorum." Kararlı bir ses tonuyla, "Yangınların neden çıktığını biliyorum," dedi. Matarayı bana uzattığında bakışlarımız buluştu. "O yapıyor." Tek kaşımı kaldırdığımda, "Evet, biliyorum," dedi. "Öldü." Yanaklarını temizledi. "Ama

eminim. Yangınların sebebi, Megan." Saçlarını geriye çekti. "Hayata gözlerini yumduğunda bile bana verdiği sözü tutar."

Yerinden kalkmaya çalıştığında, "Nancy," diye seslendim.

"Megan'ı idam sehpasına taşıyan şey benim intikamım." Nancy ayağa kalktığında kıyafetlerindeki yaprakları silkeledi. "Ona verdiğim isim yüzünden öldü." Pelerinin şapkasını başına geçirdi. "O adamı öldüreceğim."

Arkasını dönüp ağaçların arasına daldığında hızla yerden kalktım ve peşinden gittim. "Nancy!" Onu kolundan yakalayıp kendime çevirdiğimde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Bir adamı tek başına öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Nancy itiraz etmek için ağzını açtığında, "Kıyafetlerine bak!" diyerek kızdım. "Sana bol geliyorlar. Bu kıyafetlerle rahat hareket edemezsin!" Nancy'nin çenesi gerildi. "Her şeyi geçtim!" Beni çok kızdırmıştı. "Dövüşmeyi biliyor musun ki?"

Nancy'nin bakışları kolunu tutan elime kaydı. En az Megan kadar acımasız gözlerle elime baktığında kolunu bıraktım. Nancy, "Birini öldürmek için dövüşmeyi bilmeme gerek yok!" dedi. "Hançerlerim var."

"Hançerleri adama kim savuracak sanıyorsun?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen adama hançer saplamayı düşünürken o öylece duracak mı?" Burnumdan soluyordum. "Az önce sana saldırdığımı sandığın için şakır şakır ağladın. Ölümden bu kadar korkarken bir intikamın peşinden gitmen mantıklı değil!"

Nancy dişlerinin arasından, "Ölümden korkmuyorum!" dedi.

"O zaman neden o kadar çok ağladın?" Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Korktuğun şey ne?" Nancy beni daha iyi görebilmek için başını geriye atmıştı. Gözlerini yüzümden ayıramazken kelimeler dilinin ucuna geldi ama konuşmadı.

Ellerini göğsüme bastırıp beni geriye doğru itmeye çalıştı. Bir milim bile kımıldamadığımı anladığında dudakları arasından bir küfür çıktı. Kendi etrafında dönüp saçlarını savurarak gittiğinde hangisine daha çok şaşırdığımı bilmiyordum.

Küfür etmesine mi yoksa küfür ederken bu kadar çekici durmasına mı?

"Nancy!" Birkaç adımda ona yetiştim. "Dur!" Kolundan yakaladım. "Yeter artık!" Onun sırtını en yakındaki ağaca yasladım. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun!" Çenesinden tutup başını yukarı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde, "Ateşi söndüreceğim. Atı ve eşyalarımı alacağım," dedim.

"Asıl seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Çenesinde duran elime vurduğunda cesareti karşısında kalakaldım. "Beni rahat bırak, majesteleri!" Ağaçla aramda kalan boşluktan çıkıp yola koyulduğunda son kozumu oynadım.

"Nancy Rosa Sheran!"

Ona tam adıyla seslendiğimde durdu. Bana doğru yavaşça döndüğünde gözlerimiz buluştu. Ağzımdan çıkan her sözün bir prense ait olduğunu hatırlatmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordum ama tek başına hiçbir yere gitmeyecekti.

"Kraliyet emirlerine bir kez daha karşı gelmeyin!"

BÖLÜM 16

TARÇIN VE ELMA

Günümüz...

ARES

Soğuk havanın baş ağrısına iyi gelmesini umarak dışarı çıkmıştım ama hiçbir faydası olmamıştı. Ensemde başlayarak başımın ortasına yayılan ağrı, uyku tutmayan bir gecenin sonunda gözlerime kadar inmişti.

Eğer birazcık uyuyabilseydim ağrının azalacağını biliyordum ama gözlerimi her kapattığımda Megan'ın öfkeli görüntüsü zihnimde canlanıyordu. Bu yüzden tüm gece pencerenin kırık kısmından içeri giren rüzgârın perdeyi uçurmasını izleyerek oturmuştum.

Evin kapısı açıldıktan bir süre sonra yanıma yaklaşan kişiye göz ucuyla baktım. Olmasını umduğum kişi yerine kardeşimi gördüğümde ellerimi pantolonun ceplerine soktum ve ormanı seyretmeye kaldığım yerden devam ettim.

Yeni doğan güneşin çam ağaçlarının arasından çıkan görüntüsü beni mest ettiği sırada Darion, "Bu saatte mutfakta ne yapıyor?" diye sordu. "Ona birkaç kez seslendim ama beni duymadı."

Megan gece boyunca saklandığı yatak odasından gün doğumundan hemen önce çıkmıştı. Merdivenden indiğini duyduğumda onun-

la yeni bir tartışmaya hazır değildim. Dün akşam yaşananları düşünmek bile beni yeterince yoruyordu ama Megan salona girdiğinde ve gözlerim onu bulduğunda yaşadığımız her şey zihnimden silinmişti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında ağzımdan tek kelimenin bile çıkacağını sanmıyordum.

Kadınların çoğunlukla giymekten hoşlandığı kabarık elbiseler yerine üniformaları seven bir kadın olduğu için düğünden önce Megan'a yeni kıyafetler hediye etmiştim. Terziye kendi hazırlattığı pantolonlar ve korseler sade, gösterişsiz ve sıradandı. Bir kraliçe olarak daha zengin duran üniformalar giymek isteyeceğini düşünerek yenilerini diktirmiştim ama Megan bir kez bile olsun o kıyafetleri tercih etmemişti.

Bu sabah onu ilk defa hediye ettiğim bir kıyafetin içinde gördüğümde aklım başımdan gitmişti. Vücuduna tam oturan beyaz üniformanın pantolonu uzun bacaklarını kusursuz gösteriyordu. Dizlerinin üstüne kadar gelen çizmeler bedeninin bir parçasıymış gibi onu sarmıştı. Beyaz gömleğin kumaşındaki parıltılar, dikkat çekici yansımalar oluşturuyordu. Gömleğin üzerine giydiği beyaz korsenin altın sarısı işlemeleri göz alıcıydı. Korsenin çapraz iplerini tek tek incelemiş, gözlerimi beline taktığı kemerden zar zor çekmiştim.

Kıyafetleri dışarıdan çok dar dursa da Megan içinde rahat hareket ediyordu. Salonun ortasına ilerleyip dün akşam yaptığı dağınıklığı izlerken beni görmezden gelmişti. O tablonun yanından geçip pencerenin kırık camını ve devrilen sehpayı incelerken ben onun vücudunu süzmüştüm.

Omzuna koyduğu ve tam olarak giymediği altın sarısı işlemeleri olan beyaz ceketi eline aldığında gömleğin açıkta bıraktığı göğüslerini görme şansı edinmiştim. Dar korse alttan desteklediği için mi memeleri bu kadar büyük duruyordu yoksa benim gözlerim mi yanlış görmüştü? Hâlâ cevabını bulamamıştım.

Megan'm bakışları bana döndüğünde başımı zorlukla yukarı kaldırdım. Bedeninin verdiği hissi özlediğimi fark ettiğim sırada mavi

gözlerine odaklanmaya çalıştım. Beni memelerine bakarken yakaladığı için bir şey söyleyeceğini sandım ama o ruhsuz bir ifadeyle dağılmış halimi inceledikten sonra arkasını dönüp gitti.

Megan salondan çıkarken sıkı bir atkuyruğu yaptığı saçlarına, kusursuz beline ve kalçalarına baktım. *Siktir!* Kalçalarını saran pantolonun arka ceplerinde altın sarısı işlemeler vardı. Bu can alıcı fikri hangi terzi bulduysa onu kendi ellerimle öldürecektim.

Bacaklarımın arasında istemediğim bir şişlikle salonda bir süre oturduktan sonra Megan'ın nereye gittiğini kontrol ettim. Onu mutfakta kek yaparken buldum. Ceketini bir tabureye asmış ve gömleğinin kollarını yukarı kıvırmıştı. Baştan aşağıya bir savaşa gidecek gibi giyinirken kek yapıyor olması nefesimi kesti. Onu izlemek gittikçe zorlaştığında kendimi toplamak için dışarı çıktım.

Soğuktan kuruyan dudaklarımı yalarken kardeşime, "Kek yapıyor," diye cevap verdim. "Aklını dağıtmak, rahatlamak ya da bir plan yapmak istediğinde ona iyi geliyor." Şu an hangisini tercih ettiğini bilmiyordum.

Darion, "Senin ölümünü planlıyor olabilir," dediğinde gülümsedim.

"Büyük ihtimalle." Başımı sağa doğru çevirip kardeşime baktım. "Benim onu çoktan öldürdüğümü hesaba katarsak adil bir plan."

Benim aksime Darion söylediğimi komik bulmadı. Düşünceli bir ifadeyle, "Ares," dediğinde tek kaşımı şaşkınlıkla kaldırdım. Benden sekiz yaş küçüktü ve hiçbir zaman bana ismimle seslenmemişti.

"Bunu gerçekten yapabilir." Tedirgin gözüküyordu. "Dün gece..." Başını öne eğerken zar zor yutkundu. "Öfkeli bir kadının boş tehditlerini savurmadı. Megan çok ciddiydi."

"Beni öldürmeyecek." Kardeşimi rahatlatmaktan çok inandığım gerçeği dile getirdim. "Söylediği gibi..." Gözlerim uzaklara daldı. "Cehennemi yaşatacak ama asla öldürmeyecek."

Darion, "Yanılıyorsun," dedi. "Cehenneme giden yol, ölüm durağından geçer."

"Megan, ölümün yeterli bir intikam olduğunu düşünmüyor." Bedenimi kardeşime çevirdim. Benden yalnızca birkaç santim kısaydı. Onun endişeli ifadesini izlerken, "Eğer intikam almak için ölümü seçseydi Hector şu an hayatta olmazdı."

"Kundakladığı mekânların hepsi Hector'a mı ait?"

"Evet." Başımı salladım. "Onun isminin geçtiği her mekânı sırayla yakıyor." Karımın zekâsına hayrandım. "Hector'a bu dünyada ona ait olan her şeyi yok ettiğini gösterdikten sonra onu öldürecek."

Darion şaşkınlıkla, "Bu zekice," dedi. "Ama..." Kardeşimin düşündüğü şeyi biliyordum.

"Böylesine acımasızca bir intikam için kişisel bir sebebin olmalı." Elimi pantolonun cebinden çıkarıp parmağımı havaya kaldırırken, "Merak ettiğim bir şey var," dedim. "Megan, Hector hakkında bizim bilmediğimiz neyi biliyor?"

"Hector, ona ya da ailesine zarar vermiştir. Bu kadar tutkulu bir intikama başka bir sebep bulamıyorum. O gün idam sehpasında gerçekten ölseydi de planı işleyecekti. Ölümün bile engel olmadığı bir plan hazırlaması..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "İnanılmaz."

"Eğer karımın ya da ailesinin canını yaktıysa..." Düşüncesi başımdaki ağrıyı tetikliyordu. "Gözlerinden akan bir damla yaşa neden olduysa onu kendi ellerimle öldürürüm."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Kardeşime yalan söyledim. Hector'un her adımını takip eden adamlarım vardı. Şu an güneye gitmişti ve oradaki limanlarda dolanıyordu. "Kundaklanan işyerlerini kontrol etmek için limanlara gittiğini tahmin ediyorum."

Darion, "Hector'un bu kadar fazla mekânı ve limanı işlettiğini biliyor muydun?" derken inanamıyor gibiydi. Başımı hayır anlamında sağa sola salladım. "Babam böylesine bir gücü elde etmesine nasıl izin verdi?"

"Bilmiyorum." Bu konu canımı çok fazla sıkıyordu. "Kundaklamalar başladığında yanan mekânları inceledim. Arşiv odasına girdi-

ğimde karşıma çıkan belgelere inanamadım. Babamın ona emanet ettiği çok fazla liman var. Hector düşündüğümüzden daha fazla gücü elinde tutuyor."

"Megan tüm bu yerlerden nasıl haberdar oldu?"

"Arşiv odasına girdi."

"Ne?" Darion kapının önünde bekleyen subayların bizi duyup duymadığını kontrol ettikten sonra tekrar bana baktı. "Onun kraliyet arşivinde ne işi var?" Dehşete düşmüştü. "Hiçbir prens oraya adımını atmadı."

Megan'ın gizlice girdiğini söylemek yerine, "O bir kraliçe," dedim. "Hakkı var."

"Unvanı odaya girmeye yetse bile tarihte hiçbir kraliçenin böyle bir şey yaptığı görülmemiştir."

"Sence..." derken kızgındım. "Tarih, Megan'ın umrunda mı?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hangi işini kraliyet kurallarına göre yaptı ki?" Darion'ın cevap vermesini beklemeden, "Megan, kurallara uymaz. Yeni kurallar yazar," dedim.

Kardeşimin söyleyecek bir şeyi kalmadığında gün doğumuna döndüm. Güneş gökyüzüne tırmanırken ağaçların arasından çıkmıştı. Çamların üstünde göz yakan bir sertlikte duruyordu. Yeryüzünü kaplayan karlara yansıyan ışınları kör ediciydi.

Başparmağımı belimdeki kemere sıkıştırıp dik durdum. Rüzgârın alnıma düşen saçları savurmasına izin verirken Megan'ın planını düşündüm. Yangınların halka zarar vermesinden korktuğum için planı beni geriyordu ama yaptıklarının zekice olduğunu da kabul ediyordum.

Hector, işine büyük önem verirdi. Hayatını tüm bu mekânlara ve limanlara adamıştı. Hector'un örgütler arasında Baron ismiyle anıldığını, kadın ve çocuk ticareti yaptığını bilmeden önce onu başarılı bir iş adamı sanıyordum. Başarı istediği, güce taptığı ve hırsına yenik düştüğü için kötü bir adama dönüştüğünü düşünüyordum ama yanılmıştım.

Hector Morrison hep kötüydü.

Yeşil gözlerindeki ışığın sebebi hırs değildi. O gözlerin ardındaki zihinde zehirli düşünceler vardı. Birbirinden kötü ve pis fikirleri ülkemi zehirli bir sarmaşık gibi sarmıştı. Her deliğe girmiş, her insana dokunmuş ve hayatlarını mahvetmişti.

"Onun hayatını yazacağım."

"Kimin?"

"Megan'ın."

Darion'ın sözleri ilgimi çektiğinde başımı ona çevirdim. "Megan'ın hayatını yazacaksın." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Adını bir gün tüm dünyaya duyuracak." Uzaklara daldı. "Herkes ona hayran olacak." Darion geleceği düşünüyordu. "Onun hakkındaki her şeyi merak edecekler." Kıskançlık, sinsice kanıma karıştığı sırada, "Dünya tarihinde onun gibi bir kadın okumadım," dedi.

"Eğer isterse..." Bu Megan'ın kararıydı. "Yazmalısın."

"Tüm dünyanın öldüğünü sandığı kraliçe, bir dağın başında savaşa gideceği kıyafetlerle kek yapıyor." Darion gülümserken altdudağını ısırdı. "İnanılmaz bir kadın."

"Açıkçası..." Kardeşime döndüm. "Karımın zekâsına ve yaptıklarına olan hayranlığınız hoşuma gidiyor." Darion konuyu nereye getireceğimi anladığında gözleri endişeyle açıldı. "Ona yalnızca bu ülkenin kraliçesi olduğu için değil, herkesten çok hak ettiği için saygı duymanızı seviyorum."

"Abi..." dediğinde bakışlarımla sözünü kestim.

"Ama benim yanımda karım hakkında bu şekilde konuştuğunda..." Darion'ı baştan aşağıya hızlıca süzdüm. "Kardeşim olmana rağmen boğazına sarılmak ve sesini kesmek istiyorum."

Kardeşlerimin karıma yanlış bir gözle bakmayacağını biliyordum ama ondan bahsetme şekilleri yüzlerine yumruk atma isteği uyandırıyordu. Megan'a olan ilgileri daha önce hayatlarında onun kadar cesur bir kadınla tanışmadıkları için şaşkınlığın verdiği meraktan doğuyordu. Fakat onlara hak veriyor olmam sakin kalacağım anlamına gelmiyordu.

Darion isabetli bir davranış sergileyerek bir adım geri çekildi. Bir fısıltı eşliğinde, "Özür dilerim," dediğinde evden bir çığlık sesi duyuldu. İkimiz de sese döndük ama birimiz kapıya koştu. Salondan hızla geçip mutfağa ilerlediğimde Megan'ın adanın ortasındaki keki gururla izlediğini gördüm.

Onu baştan aşağıya süzüp kendine zarar verip vermediğini kontrol ettim. İyi olduğunu anladığımda bedenimdeki gerginlik azaldı. Ellerimi pantolonun ceplerine sokup kolumu kapının pervazına yasladım. Megan başını bana doğru çevirdiğinde ışıltısı aklımı başımdan aldı. İsmimi, kim olduğumu unuttum.

Benim için yalnızca Megan vardı. O her yerdeydi, her şeydi.

Tüm dişlerini görebildiğim gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. Elmacıkkemikleri dudaklarıyla aynı renge bürünmüştü. Gözlerinin içi başarı ve mutlulukla parlıyordu. Darion, Megan'ın hayatını anlatan bir kitap yazmak istiyordu ama bu yeterli değildi. Megan, uğruna şiirler yazılacak bir kadındı. Bana bu şekilde gülümsemeye devam ederse de ilk şiiri ben yazacaktım.

Dudaklarımda bir tebessümün belirdiğini fark ettiğimde onun neşesinin bana bulaştığını anladım. Megan başını önüne eğip tezgâhın üstündeki tabağa baktığında onu taklit ettim. Bir tabağın ortasındaki yarısı yenmiş kek, attığı çığlığın sebebiydi.

Başarmıştı. Keki yapmıştı.

Megan dilimlere ayırdığı kekleri tepsiden çıkarıp bir tabağa koymaya başladı. Altı dilimi yan yana dizdikten sonra yanına birkaç tane mendil aldı. Tabağı iki eliyle tutup bana doğru yürüdü. Yanımdan geçerken, "Tebrikler," diye fısıldadım ama Megan bir cevap vermedi.

Nereye gittiğini merak ettiğim için peşine takıldım. Evin kapısını açıp dışarı çıktığında kapıyı tutup önünde durdum. Verandada nöbet tutan subaylara yaklaştı ve tabağı uzatırken, "Kek yer misiniz?" diye sordu. Subaylar onu umursamadığında ısrarcı davrandı. "Ben yaptım!"

Megan'ın sesindeki neşe ve heyecan kalbimi kıpır kıpır ederken sarışın subay arkadaşına döndü. Sıcak kekin kokusuna dayanama-

dığı belliydi ama keki almaktan çekiniyordu. Esmer subay bir tepki vermediği sırada sarışın subayın bakışları beni buldu. Megan, keki adamın burnuna uzatırken yerinde sallanıyordu.

Megan hazırladığı tüm yemeklerden her zaman onlara da ikram ediyordu. Daha önce denediği keklerin hepsini de onlara vermişti. Subayın benden korktuğunu bildiğim için başımı hafifçe öne eğdim. Subay verdiğim talimata uyup kekten bir dilim aldığında Megan'ın gözleri ışıldadı.

İki büyük adım atıp esmer subayın yanına gitti. Tabağı ona uzatırken, "Diğer arkadaşlarınıza da verebilirsiniz," dedi. Esmer subay bir dilim almaktan vazgeçip tabağı altından tuttu. "Bu sefer çok güzel oldu. Bayılacaksınız!"

Elindeki tabaktan kurtulan Megan neredeyse yerinde zıplayacaktı. Küçük bir çocuğun heyecanıyla etrafta dolaşmasının beni bu kadar huzurlu hissettirmesine inanamıyordum. Bu kadının her hareketine o kadar âşıktım ki davranışlarındaki değişime şaşırmıyordum.

Megan subaylara, "Afiyet olsun," dedikten sonra hızla eve geçti. Mutfağa döndüğünde evin kapısını kapatıp salonda oturan kardeşimin yanına yerleştim. Darion'ın yanıma gelmeden önce Megan'ın etrafa saçtığı eşyaları topladığını, sehpayı yerleştirdiğini, kırılan sandalyeleri şömineye attığını ve annemin tablosunu bir kenara kaldırdığını fark ettim. Ev toplanmıştı ama mutfaktaki ve salondaki kırık cam için şimdilik yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Darion, "Bu kadar mutlu olmasının sebebi ne?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Sürekli denediği keki yapmış." Koltukta geriye yaslandım. "Başarı onu mutlu ediyor."

Kardeşimle sohbet ettiğimiz sırada Megan bir elinde kek tabağı diğer elinde ısırdığı bir dilim kekle salona girdi. Bizim varlığımız onu hiç rahatsız etmiyor, hatta biz ondan rahatsız olmalıymışız gibi bir tavırla karşımızdaki koltuğa yerleşti. Ağzındaki lokma bittiğinde elindeki kekten koca bir ısırık alıp gözlerini kapattı. Kendinden geçtiği sırada sırtını koltuğa yaslayıp bacak bacak üstüne attı.

Tarçın ve elma kokusu odayı sardığında karnım guruldadı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Darion'ın da benim gibi Megan'ın elindeki tabağa ağzı sulanarak baktığını gördüm ama Megan oralı olmadı. Sanki bize işkence etmeye gelmişti.

Megan elindeki dilimi bitirdiğinde Darion, "Bizimle paylaşmayacak mısın?" diye sordu. Kardeşimin bakışları kapıya döndüğünde subayları kast ettiğini anladım. Megan, Darion'ın alıngan tavırlarına gözlerini kısarak baktığı sırada ağzındaki lokmayı çiğniyordu.

Birkaç dakika düşündükten sonra bizi kekle cezalandırmanın doğru olmayacağına karar verdi. Kucağına yerleştirdiği tabağı sehpanın üstüne bıraktı. Tek kelime bile konuşmadan tabağı almamız için bize doğru itti. Darion koltukta öne ilerleyip tabağa uzandı. Kendi bir dilim keki alıp ısırırken başka bir dilimi de bana uzattı.

Kekin kokusu burnumun ucundayken reddetmek ihtimal dahilinde değildi. Megan'ın nasıl yaptığını merak ederken keki aldım. Gerçi nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Onun elinden zehir olsa yerdim. Keki yavaşça ısırıp çiğnediğimde ona tarifi vererek doğru bir hamle yaptığımı anladım.

Kek, lezizdi.

Sıcak kek yemeyi çok sevmezdim ama ağzımda dağılırken tarçın ve elmanın tadını hissetmek muazzamdı. Yanında sütlü bir çayla kusursuz olacağına emindim. Ben kekin keyfini sürerken Darion'ın ağzından çıkan inlemeler gülümsememe sebep oldu.

Megan tepkimizi izlerken ilgisiz durmaya çalışsa da heyecanı yüzünden okunuyordu. Kekinin başarısı bizim beğenimize bağlıymış gibi gözlerini bir an bile üzerimizden ayırmıyor, bir tebessümle oturuyordu. Bakışlarında heyecanın yanı sıra bir duygu daha vardı ama ne olduğundan emin değildim. Yalnızca mutluluğuna odaklanmıştım.

Darion, "Bu..." derken bir dilime daha uzandı. "Uzun süredir yediğim en güzel şey." Yeni diliminden bir ısırık aldı. "Ellerine sağlık, Megan." Yanağı kekle doluyken, "Bayıldım," diye ekledi.

Megan iltifatları başını hafifçe öne eğerek kabul etti. Bakışları beni bulduğunda bir şeyler söylemek zorunda hissettim. Darion aniden ayağa kalkıp, "Süt getireceğim," dedi, "ister misiniz?"

İkimiz de, "Hayır," dediğimizde Darion arkasına bakmadan mutfağa gitti.

Meganla salonda yalnız kaldığımızda, "Güzel olmuş," diye fısıldadım. Keki elimde çevirip inceledim. "Beğendim." Bir ısırık daha aldım. "Tarif tutmuş."

Megan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Sayende," dediğinde ondan şüphelenmeliydim ama her zamanki gibi güvenmeyi seçmiştim. Bakışlarındaki neşenin sebebini yalnızca başarı sanmanın bir hata olduğundan habersizdim.

Darion bir sürahi süt ve bardakla içeri girdiğinde, "Başım dönüyor," diye mırıldandı. Bakışlarımı ona doğru çevirip sorunu anlamaya çalıştığımda Darion elindeki sürahiyi ve bardağı yere düşürdü. Sürahi parçalara ayrılıp cam kırıkları etrafa saçılırken süt her yere yayıldı.

Darion bir elini tekli koltuğa yaslarken, "İyi misin?" diye sordum. Kardeşim başını sağa sola salladığında dizlerinin üzerine çöktü. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde, "Darion," diye seslendim. Kardeşim kendini yere bırakıp gözlerini kapattığında bayıldığını anladım.

O an parçalar zihnimde oturdu ve başımı Megana çevirdim. Mavi gözlerinin derinliklerine sakladığı sırrı gördüğümde artık çok geç kalmıştım. Kendimi yerde bulmadan hemen önce, "Sen yaptın," demeyi başardım.

Megan, bizi zehirlemişti.

Duznelem
Ny.ozlem

BÖLÜM 17

ÖLÜ KRALİÇE

Günümüz...

MEGAN

Sevginin beni yumuşak kalpli bir insana çevirmesine izin verdikten sonra başıma gelenler bana büyük bir ders olmuştu. Bir gece boyunca yaşadığım her şeyi düşünmüş ve bu eve kapandığım günden beri duygusallığı bir kenara bırakamadığım için kendime kızmıştım.

Ares'e duyduğum aşkın beni savunmasız bırakması yetmiyormuş gibi karnımda her geçen gün büyüyen bebeğin yarattığı duygusal değişimler beni mahvetmişti. Hamilelik hormonlarım bana kim olduğumu unutturmuş, merhamet her geçen gün içimde büyümüştü.

Henderson ailesinin gözümün yaşına bakmadan beni öldürmesi ve bunu tüm dünyaya duyurması canıma tak eden nokta olmuştu. Babamın sarayı neden terk ettiğini, Damon'ın ya da kitap kulübünün peşime neden düşmediğini, Prens Darion ve Roberto'nun beni buradan çıkaracaklarına dair söz vermelerinin sebeplerini artık daha iyi anlıyordum.

Ares, beni öldürmüştü.

Ben bu evde yaşadığım duygusal buhranı atlatmaya çalışırken ailem ve arkadaşlarım benim öldüğümü sanıyorlardı. Ares'in idam

sehpasındayken zamanı durdurmak gibi büyük bir işin altına girişmesinin sebebini tahmin edebiliyordum. Düşmanların benim peşimi bırakmasını istiyor olabilirdi.

Ares bu planı bir başkasında uygulasaydı belki çok mantıklı bulabilirdim ama ölen kişinin ben olmam objektif bir duruş sergilememe engel oluyordu. Ailemin ve arkadaşlarımın hissettiklerini düşünmek gözümü döndürüyordu. Ares'i çiğ çiğ çiğnemek istiyordum.

Beni kaçırdıkları bu evden savaşarak çıkmak asilce bir davranış olurdu ama ben adil savaşmayı bir süre önce bırakmıştım. Bu ülkede yaşanan hiçbir şey adil değilken adaletin peşine düşmek zaman kaybıydı.

Ares'in bana verdiği kek tarifiyle yine Ares'in yaralandığım gün ameliyatlarda kullanılan uyku ilacını bana öğretmesi işime gelmişti. Kek hamurunun içine tarçın ve elma ekledikten sonra ilaç koymak adil gözükmeyebilirdi ama Ares zamanı durdurduğunda kardeşinin beni bayıltmasına karşılık iyi bir intikamdı.

Cam kırıklarının üstüne devrilen Ares'in yerde uzanan bedenini incelerken yüzümü buruşturdum. Canı acımış olmalıydı. Aslında tek arzum bir süre baygın kalmalarıydı. Yaralanmaları plana dahil değildi ama Darion'm süt sevdası sayesinde kaçışım biraz daha kolaylaşacaktı.

Onların baygın bedenlerini salonun ortasında bırakıp yatak odasına çıktım. Gece hazırladığım çantayı bir omzuma geçirip mutfaktan yiyecekler aldım. Ceketimi ve kalın bir pelerini üzerime geçirdim. Ares'in ve Darion'ın üzerindeki tüm hançerleri aldıktan sonra evden çıktım.

Verandada yerde yatan subaylarla karşılaştığımda bir dakikalığına düşüncelere daldım. Onları bu şekilde bırakırsam donarak ölebilirlerdi. Kar yağışı azalsa da yerler buz tutmuştu ve soğuk teni ısırıyordu. Subayların çok iri ve uzun adamlar olduğunu düşünürsek onları eve sürüklemem imkânsızdı. Bir bebeğim varken aklımdan bu ihtimali geçirmem bile yanlıştı. Onlar bu günler için eğitim alan adamlardı. Hayatta kalmanın bir yolunu her zaman bulurlardı. Ben artık yalnızca kendim için endişelenmeliydim.

Ares'in evin arkasındaki küçük ahıra koyduğu atın yanına ilerledim. Kapıyı açtığımda yemek yerken bulduğum atı okşayıp onu benimle gelmeye ikna ettim ve eyeri sırtına geçirdim. Her şeyi hazırlayıp çantamı eyerin arkasına bağladıktan sonra atı ahırdan çıkardım.

Yularını sıkıca tutarken buz tutmuş zeminden onu yavaşça geçirdim. Ağaçlık alana girip ormanın içinde ilerledikten bir süre sonra toprağın at için uygun olduğunu gördüm. Atın üzerine çıkarken her zamankinden daha hassas davrandım. Günlerce at sürmenin bebeğime zarar vermesinden korkuyordum ama bu riski almak zorundaydım.

Yola çıkarken aklımda Damon ve babama hazırladığım planlar vardı. İkisinin de haritasında aynı yerleri işaretlemiştim. Bu ülkede Hector'a ait tüm işletmelerin bilgisi kraliyet arşivi dışında sadece onlarda vardı. Damon ve babamın planlarını ayıran şeylerden biri bölgelerdi. Damon'a kuzey bölgesindeki işletmeleri yakmasını söylerken babama güney bölgesindeki işletmeleri teslim etmiştim.

Eğer bir dağ evine kapatılmasaydım bu yerleri ailemle birlikte ben de kundaklayacak, onlara yardım edecektim. Benim öldüğümü sanmalarının yanı sıra onları bu savaşta yalnız bırakmış olduğumu öğrenmek de canımı yakıyordu. Benim yokluğumda benim hazırladığım bir savaşın içine düşmüşlerdi ve bu haksızlıktı.

Ares, Karakarga Limanı'ndan bahsettiğinde beni yaşarken öldürdüğünü anlamamın sebebi orayı özellikle işaretlemiş olmamdı. Babama hayatımı kaybedersem Hector'dan, Nancy'nin intikamını alması için ayrı bir plan sunmuştum. Onu hayata geçiriyor olması içimi rahatlatırken Nancy'nin intikamıyla birebir ilgilenemiyor oluşum canımı sıkıyordu.

Ares, beni gerçekten öldürmediği için şanslı mıydı, şanssız mıydı emin değildim. Çünkü bu noktadan sonra karşıma çıkan her düşmanı alt edecek, canımı yakan ve aileme zarar veren herkesi mahvedecektim. Ölüm, düşmanlarıma bir ödüldü. Bu yüzden onları yaşarken cehenneme sürükleyecektim.

Ormanın derinliklerinden çıkıp boş araziye geçtiğimde atın hızını artırdım. Hedefime ne kadar hızlı varırsam benim için o kadar iyi olurdu. Kekin içine koyduğum ilacın onları birkaç saat uyutacağını tahmin ediyordum. Uyandıklarında yaralarını sardıktan sonra peşime düşecekleri için mesafeyi olabildiğince çok açmalıydım.

Evden ayrıldığımdan beri arkamda bir ses duyuyormuş gibi hissediyordum. Defalarca kez geriye bakıp bir şeyler görmeyi beklesem de yalnızdım. Beni takip eden hiç kimse yoktu. Kaçtığımın farkında değillerdi. Birkaç saat daha olmayacaklardı. Paranoyayı keserek yoluma devam etmeliydim.

Ares'in bana bir oyun oynadığını ilk fark ettiğimde ister istemez planlar yapmaya başlamıştım. Kilerde dolaştığım bir gün ilaçların arasında bana gösterdiği uyku ilacı dikkatimi çekmiş, hazırladığım yemeklere koyma fikri aklıma yatmıştı. Tek bir sorun vardı: Doğru zamanı beklerken sabırlı olmak.

Günün ilk ışıklarında keki hazırlamaya başladığımda doğal davrandım. İstisnasız her sabah subaylarla dövüştükten sonra kek yapardım. Bir süredir subaylarla dövüşme konusunu bir kenara bırakmış yalnızca kek yapmaya odaklanmıştım. Bu sabah kalkıp kek yapmam kimseyi şüphelendirmeyecekti. Bu bir sabah rutiniydi.

Ares'in öğrettiği tarifle keki hazırlamak kısa sürmüştü. O kardeşiyle dışarıda sohbet ederken kek fırında hızla pişmişti. Ben kilerden Ares'in getirdiği eski keklerden iki dilim alıp yeni pişen kekin yanına koymuştum. Sıcak olanlar ilaçlı, soğuk olanlar ilaçsızdı. Ares mutfağa girdiğinde saraydan getirdiği keki yiyordum.

Subayların kekler soğumadan diğer arkadaşlarına da vermesi, konakladıkları küçük kulübedeki diğer subayların nöbet değişiminden dolayı uyuyor olması planımın işlemesine yardım etmişti. Her şeyin bu kadar kusursuz ilerlemesi kendimi güçlü hissetmemi sağlamıştı.

Onları kandırmak düşündüğümden daha kolay olmuştu.

Ares'in beyaz atı rüzgâra meydan okuyarak hızlandığında gülümsedim. Pelerinimin şapkası açıldığında yüzüme çarpan rüzgârı ne

kadar çok özlediğimi fark ettim. Atkuyruğu yaptığım saçlarımı tek hamlede açıp sırtıma dökülmesine ve rüzgârla birleşmesini sağladım. Güneş ışığı tenimi ısıtırken ağaçların ve çimlerin kokusu eşliğinde ilerlemek ruhumu derinden sarstı. Gözlerim rüzgârın etkisiyle sulanırken değerini kaybettikten sonra anladığım özgürlüğe tekrar kavuşmanın beni ağlatmasına izin vermedim.

Çaresizliğin insanı acımasız birine nasıl dönüştürdüğünü, beni içine soktukları durum yüzünden öğrenmek zorunda kalmıştım. Hayatlarını kocalarına ve çocuklarına hizmet ederek geçiren, evlerinden bir kez bile çıkmasına izin verilmeyen, sokakta özgürce yürüyemeyen ve at binmek gibi basit lükslere bile sahip olmayan kadınların yaşadığı acıları artık biliyordum.

Bugünden itibaren yalnızca şiddet gören, tecavüze uğrayan, bir mal gibi satılıp satın alınan kadınlar ya da çocuklar için değil ülkede çaresizlik içinde bekleyen her kadın için savaşacaktım. Başlarını kaldırıp erkeklerin gözlerinin içine baktıkları için cezalandırılan her kadının intikamını alacaktım.

Ben Megan Maureen Sheran, diğer insanların beni zorla soktuğu çıkmaz sokaklardan geri dönmenin bir yolunu her zaman bulurdum. Önüme konulan her engeli aşmayı, yazılı olan her kuralın üstünü çizmeyi başarırdım.

Her şeye rağmen devam edecek ve günün sonunda ben kazanacaktım.

Sık ağaçların ardından yükselen dumanları fark ettiğimde bir yerleşim yerine yaklaştığımı anladım. Atımın hızını düşürüp ağaçların arasından geçerken temkinli davrandım. Pelerinimin şapkasını başıma takıp sarı saçlarımı gizlemeye çalıştım. Ormanlık alandan geçtiğimde bir kasabaya vardım.

Buz Krallığı'nda insanlar küçük kasabalarda sabahın ilk saatlerinde işe gider, güneş tam tepede olduğunda eve dönerlerdi. Güneşin tepeye ulaşmasına az kalmışken yolun kenarında tarladan topladıkları sebzelerle dönen kadınlar ve adamlarla karşılaştım. Bir yaban-

cı olduğumu anlamaları için bana göz ucuyla bakmaları yeterliydi. İnsanların dikkatini çekerek evlerin arasından ilerlerken onlarla göz teması kurmadım.

Ormanın etrafından dolanıp kasabanın içinden geçmeden yoluma devam edebilirdim ama nerede olduğumu öğrenmek zorundaydım. Ayrıca izimi tamamen kaybettirmek istemiyordum. Ares ve askerlerinin bu kasabaların hepsinden geçerek beni aramasını ve kolaylıkla bulmasını planlıyordum. Hedefime ulaştığımda Ares'in de orada olmasına ihtiyacım vardı.

Evlerin duvarlarında ve sokakların başlarında kasabanın adı yazılan bir tabela görmeye çalıştım. Kasabanın girişine ulaştığımda oyun oynayan bir grup çocuğa denk geldim. Yolun sonunda yavaşlayıp atımla kendi etrafımda dönerek çevreyi izlerken çocukların ilgileri bana döndü. Bakışlarını kıyafetlerimden ve atımdan bir an bile ayırmadıkları sırada tebessüm ettim.

Beni süzerken gördükleri tek şeyin saray olduğuna emindim. Ares'in atının büyüklüğü ve güzelliği yeterince dikkat çekmiyormuş gibi üniformamdaki altın sarısı işlemeler de nereden geldiğimi âdeta haykırıyordu. Halk, saraydan gelen insanlara genellikle şaşırır, ilk defa gördükleri için ilgiyle yaklaşırlardı ama bu çocuklar sakindi. Benim gibi hazırlanan birini daha önce de görmüşlerdi.

Başımı yukarı kaldırıp hislerime güvenerek geldiğim yola baktım. Bir kumar oynamıştım. Eğer şanslıysam kazanacaktım. Kasabanın arkasında kalan dağları izlerken gözlerimi kıstım. Sisin içine saklanan gerçeği görmeye çalıştığım sırada çocuklardan biri konuştu.

"Yolunu kaybettiysen..." Sol tarafta kalan dağları işaret etti. "Buz Sarayı orada."

Çocuğun gösterdiği yere baktığımda gülümsedim. Tahminlerim doğru çıkmıştı. Ares rahatça gidip gelebilmek için beni saraya yakın bir eve hapsetmişti. Eğer evin aşağısına değil de sağına gitmeyi seçseydim yolun sonu saraya çıkacaktı.

Diğerlerinden daha uzun boylu olduğu için yaşının büyük olduğunu düşündüğüm çocuğa, "Burası..." dedim. "Buz Geçidi mi?"

"Hayır." Beyaz tenli çocuk bir anlığına kendinden emin olamadı ama sesimi duyduğunda tereddüt ederek konuşmayı bıraktı. Kaşlarını çatıp bana bir adım daha yaklaştı. "Sen kadın mısın?" diye sorarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. At üstünde görmeyi beklediği en son insanmışım gibi beni incelerken, "Kadınların ata binmesi yasaktır," derken kıyafetlerimi süzüyordu.

Bir anlığına ona kadınların istediklerini özgürce yapabileceklerine dair uzun bir konuşma yapmayı düşünsem de hemen vazgeçtim. Kim olduğumu hatırladığımda pelerinimin şapkasını çıkardım. Uzun sarı saçlarımı gören çocuklar bana ilgiyle bakarken herkesin benden beklediği kişi olmaya karar verdim.

Buz Kraliçesi Megan Maureen Henderson.

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, "Artık değil," dediğimde çocukların aklı karıştı. "Kraliçenin emriyle bu yasak kaldırıldı." Henüz bir belge imzalayıp bunu resmiyete dökmemiştim ama bu ülke için vereceğim ilk karar buydu. "Kadınlar ata binebilir."

Uzun çocuk kollarını göğsünde birleştirirken bilmiş bir tavırla, "Kraliçe öldü," dedi.

"Hayır." Çocukların arkasında gittikçe artan kalabalığı işaret ederken, "Onlara anlat," dedim. Atımın yularından çekip dönerken gülümsedim. Son sözümü söyleyip kasabadan ayrılmadan önce çocuğa göz kırptım.

"Kraliçe yaşıyor."

Saatler süren yolculuğun sonunda güneş batmıştı. Gökyüzü kararkça hava soğumuştu. Sert ve soğuk esen rüzgâr iliklerime kadar donmama sebep olmuştu. Hedefime gittikçe yaklaşmıştım. Birkaç kilometre sonra dinlenebileceğim bir yere varacaktım.

İlk önce ailemin yanına güneye gitmem gerekiyordu ama kuzeyi kontrol etmek zorundaydım. Ares'in verdiği ipuçlarını düşündüğümde

hazırladığım plana göre Damon'ın sıradaki durağının neresi olduğunu biliyordum. Arkadaşımı kontrol ettikten sonra eve dönecektim.

Hector'un kuzeyde çok fazla işletmesi yoktu. İşlerinin büyük bir çoğunluğunu güneye kurmuştu. Oradaki limanları kullanarak uluslararası çalıştığını anlamak için arşivdeki belgeleri bir kez okumam yetmişti. Ares'in bu bilgileri bilmesine rağmen Hector'un işlerine devam etmesine göz yumması kanıma dokunuyordu.

Kundaklamalar bir noktada Ares'in işine gelmişti. Hem bir örgütü yöneten adamın işyerlerinden kurtuluyor hem de Hector'la arasını bozmuyordu. Ailem ve arkadaşlarım kundaklamaları yaparken belki de Ares, dostu Hector'a destek oluyordu. Bir taşla iki kuş vurduğu için kendi canı yanıncaya kadar sessiz kalmıştı.

Karakarga Limanı, ülkenin ticaretinin büyük kısmının döndüğü bir merkez konumundaydı. Oranın yerle bir olması sadece Hector'a değil Buz Krallığı'nın ekonomisine de büyük zarar verecekti. Çünkü limanı yeniden inşaa etmek uzun sürecekti.

Ares'in öfkesine yenik düşüp karşıma dikilmesinin sebebi buydu. En önemli limanını kaybetmişti. Haberi aldığı an vakit kaybetmeden beni hapsettiği eve gelmişti. Eksik parçaların hepsini tamamladığımda babamın şu an planın hangi aşamasında olduğunu öğrenmem ve Damon'ın yerini tespit etmem kolaylaşmıştı.

Reine kasabasının sınırından geçtiğimde arkadaşımın yarın sabah burada olacağını biliyordum. İki gün önce Faroe kasabasında iki yeni işletmeyi küle çevirdikten sonra yola çıkmıştı. Hector'un bu kasabadaki işletmesini yok ederken onun yanında olacaktım.

Reine kasabasını daha önce Damon'la beraber birkaç kez ziyaret etmiştim. Altı bar üstü konaklama yeri olan bir işletmede kalmış ve adamlara zorla satılan genç kızların hayatlarını kurtarmıştık. Onunla kaldığım mekâna doğru yaklaşırken sokakta yürüyen insanların bakışlarını yok saydım.

Büyük harflerle *YÜKSEK DAĞ* yazan tabelanın yanında durdum. Mekânın isminin üstündeki karlı dağ çizimine bakarken Damon'la

beraber geçirdiğimiz günlerin hatırası beni gülümsetti. Atımdan yavaşça inerken bana doğru yaklaşan genç bir adam, "Hoşgeldiniz, leydim," dedi.

Sesi titreyen adama bir cevap vermedim. Ares'ten çaldığım atı arka taraftaki ahıra götürmesi için atın yularını ona doğru uzattım. Genç adam belimdeki hançerlere ve pantolonuma gözlerini diktiğinde ona uyarı dolu bir bakış attım. Kendini hızla toparlayıp atla birlikte uzaklaştığında mekânın kapısından içeri girdim.

İşletme dışarıdan ne kadar sessiz dursa da içerideki gürültü dayanılacak gibi değildi. Bu katın tamamı bir bardı. Adamlar kucaklarında yarı çıplak kadınlarla içkilerini yudumluyor, biri diğerinden daha kötü olan espirilere kahkaha atıyorlardı.

Masaların birinde büyük bir gürültü koptuğunda kapının önünde durmaktan vazgeçtim. Bu sesten kaçmak için bir an önce üst kattan bir oda kiralamam gerekiyordu. Pelerinimin şapkasını geriye doğru itip göğsüme dökülen saçlarımı ve yüzümü ortaya çıkardım. Ellerimi belimdeki kemere yaslayıp yavaş adımlarla masaların arasından geçtim.

Saniyeler önce bağırarak konuşan adamların bakışları beni bulduğunda sesleri kesildi. Gürültü gittikçe azalıp bir fısıltıya dönüşürken her bir göz bana doğru döndü. Barın arkasında içki hazırlayan işletme sahibi sessizliği fark edip başını yukarı kaldırdığında bakışlarımız buluştu.

Loş ışığın altında yanlış gördüğünü düşünerek gözlerini kıstı. Gelen kişinin ben olduğumu anladığında ağzı şaşkınlıkla açıldı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama konuşamadı. Beni ve Damon'ı buraya geldiğimiz günlerden tanıyor, ne iş yaptığımızı biliyordu. Büyük ihtimalle bir kraliçe olduğumu öğrendiği için yüzünde dehşet ifadesi vardı.

Ona doğru yaklaştığımda barın önünde içki bekleyen adamlara, "Çekilin," diye bağırdı. Adamlar geriye doğru kaçtığında açılan boşluğa geçtim. Barın önünde durduğumda adının Matthew olduğunu hatırladığım kahverengi gözlü adama gülümsedim.

"Siz..." Beni baştan aşağıya süzerken elindeki bardağı ve şişeyi bıraktı. "Majesteleri." Başını öne eğip dizlerini kırdı. Karşımda reverans yaptığında masalarda oturan adamlardan çıt çıkmıyordu. Yakında herkesin öğreneceği gerçeği burada yalnızca Matthew biliyordu.

Ondan boş bir oda isteyeceğim sırada arka masalardan bir adam bağırdı. "Matthew!" Peltek konuştuğunda sarhoş olduğunu anladım. "Bizden yıllardır sakladığın metresin bu mu?" Bardaki herkes kahkaha attığımda Matthew korku dolu bakışlarını benden kaçırdı.

Adamı rahatlatmaya çalışarak, "Sorun değil," diye fısıldadım.

Kollarımı bara yaslarken bir oda aradığımı söyleyecektim ama Matthew benden önce davrandı. Birbirinden edepsiz espiriler yapıp kahkaha atan adamlara doğru bakarken, "Onun için mi geldiniz, majesteleri?" diye sordu. Barın en köşesinde karanlıkta kalan bir masayı işaret etti.

Bedenimi yavaşça işletme sahibinin gösterdiği masaya doğru çevirdim. Uzağı görmekte zorlanan gözlerimi kısıp orada oturan kişiyi tanımaya çalıştım. Açık kahverengi saçları alnına dökülen adamın kim olduğunu anladığımda dudaklarımdan onun adı döküldü.

"Damon."

En yakın arkadaşım uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam olmasına rağmen masada küçücük duruyordu. Sıkıca sarıldığı içki bardağından gözlerini ayırmıyordu. Onu en kötü zamanlarımızda bile alkol içerken görmemiştim. Karşısında oturan adam bir şeyler anlatmasına rağmen onu dinlemiyordu. Aklı başka bir yerde olduğu için bardaki kargaşanın farkına varmamıştı.

Ne düşündüğünü merak ederek bardan ayrıldım. Bu sefer benim hakkımda dedikodu yapan kadınların ve adamların çıkardığı gürültü eşliğinde Damon'ın oturduğu masaya doğru ilerledim. Bakışlarımı bir an bile arkadaşımdan ayırmazken etrafıma karşı tetikte kalmaya özen gösterdim.

Bir masanın yanından geçmek üzereyken adamın biri kolunu yoluma uzattığı için durmak zorunda kaldım. Adam, "Masama otur-

man için ne kadar istersen veririm," dediğinde Damon'a odaklanan gözlerimi ona çevirdim.

Cesur adam gömleğimin açıkta bıraktığı dekolteyi, korsemin ortaya çıkardığı belimi ve bacaklarımı saran dar pantolonu incelerken iç çekti. Masasında oturan kadın alıngan bir tavırla, "Burada zaten ben varım," dediğinde adam yüzüme baktı.

Altdudağını yalarken, "Kucağım boş," dedi. Boştaki elini kasıklarına götürürken bana göz kırptı. Beni kendine doğru çekmek için yolumu kesen kolunu belime doğru uzattı. Ondan önce davranıp yumruk yaptığım sol elimi çenesine geçirdiğimde bana dokunamadı.

Adam sandalyesinde geriye doğru düşerken etrafa saçılan kan bardaki herkesin nefesini kesti. Sessizlik eskisinden daha da derinleşirken ölümcül bir ses tonuyla, "Sakın!" dedim. "Bir daha bir kadının izni olmadan ona dokunmaya cüret etme!"

Sözlerimin aklına kazınmasını istediğim için adamın karnına tekme atmayı planladığım sırada birinin, "Reen," diye seslendiğini duydum. Adımı bu kısaltmayla kullanan insan sayısı çok azdı. Bu yüzden gözlerimi yerde yatan adamdan çekip ulaşmaya çalıştığım masaya doğru döndüm.

Bakışlarım ablam Carla'nın kocası Tony ile buluştuğunda genç adam gördüklerine inanamadı. Dudaklarını birkaç kez açsa da doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. Damon ve Tony'nin yan yana olmasına şaşırdığım sırada Damon, "Kes şunu!" diye bağırdı.

Tony, "Hayır," derken kekeledi. "Reen, burada."

Damon, abisinin cümlesi bitmeden başını yukarı kaldırdı. Gözbebeğinin etrafı yorgunluktan kanlanan bir çift kahverengi göze baktığım sırada Damon, "Siktir!" dedi. "İçtiğim alkolün bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

Ona doğru birkaç adım atıp masasının yanına geldiğimde Damon, "Hayatımda gördüğüm en gerçekçi hayal," diye mırıldandı. Beni daha önce eşi benzerine rastlamadığı büyük bir sanat eserine bakıyormuş gibi inceliyordu.

Tony, "Hayal olduğunu sanmıyorum, kardeşim," derken itiraz edercesine başını salladı. "Onu bardaki herkes görüyor. Reen hakkında konuşuyorlar."

Damon'ın önünde duran içki bardağına uzanıp havaya kaldırdım. Burnuma yaklaştırdığım bardağı koklarken, "Alkol içtiğini bilmiyordum," dedim. Ekşi koku yüzümün buruşmasına sebep oldu. "Ne zaman başladın?"

Damon korku dolu bir ifadeyle arkamda çıkan kargaşaya baktı. Yüzüne yumruk attığım adam yerden kalkarken ağzını siliyor ve bana küfürler savuruyordu. Matthew adamı kolundan yakalamıştı ve susmasını emrediyordu. Masasını bozduğum kadın beni kıskançlıkla süzerken yan masadaki arkadaşına beni kötülüyordu.

Damon ve Tony tüm olan biteni anlamaya çalışırken, "Buraya yarın geleceğini tahmin ediyordum," dedim. Bardağı masaya bıraktım. "Planlara göre erken gelmişsin ya da ben yanlış hesapladım." Eğer hiçbir şey olmamış gibi davranırsam öldüğüm kısmı geride bırakırız diye düşünüyordum.

"Sen..." Damon'ın ağzı açık kaldı. "Yaşıyorsun."

"Siz..." derken parmağımla ikisini işaret ettim. "Nasıl barıştınız?" Bana şaşkınlıkla bakan adamlara, "En son konuştuğunuzda ben on yaşındaydım," dedim. "Neredeyse on üç yıllık küslüğün nasıl sona erdiğini kaçırdığıma inanamıyorum!"

Damon'ın yaşlarla dolu gözleri sağ tarafıma döndü. Oturduğu yerden bir saniye içinde kalkıp yanıma yaklaşan adamın bileğini yakaladı. Kolunu geriye doğru burktuğu adam acı dolu bir çığlık kopardığında yüzüne dirseğimi geçirdim. Damon sırtından bastırarak yere ittiği adama, "Siktir git!" dedi.

En yakın arkadaşım hayal olmamdan korkarak bana döndü. Kollarımı iki yana açıp, "Ne zaman sarılacaksın?" dediğimde yanağından bir damla yaş aktı. Beni belimden yakalayıp havaya kaldırdığında kollarımı boynuna doladım. Damon bana sıkıca sarılırken hiç durmadan aynı kelimeyi kulağıma fısıldadı.

"Yaşıyorsun. Yaşıyorsun. Yaşıyorsun..." Avuçlarını sırtıma bastırırken gerçekliğimden emin olmaya çalışıyordu. "Yaşıyorsun. Yaşıyorsun..." Bir elini saçlarımın arasından geçirip beni kokladı. "Sensin." Saçlarımı öptü. "Gerçekten sensin."

O ana kadar tuttuğum gözyaşlarını özgür bıraktım. Damon'ın yanında kendimi güvende hissederken kulağına doğru, "Seni çok özledim," diye fısıldadım.

"Gerçeksin!" Damon iri kolunu belime dolayıp beni havada tutarken geri çekildi. Yüzümdeki her bir hücreyi ezberlercesine bana bakarken, "Sensin," dedi. "Buradasın, Reen." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra yanağıma minik bir öpücük bıraktı.

Damon'ın boynuna doladığım kollarımı kendime doğru çekerken, "Ağlama," diye fısıldadım. Onun yanağından akan yaşları sildiğimde dudağının kenarı kıvrıldı. "Sen de ağlıyorsun, güzelim," derken gördüklerine inanamıyor gibiydi.

Tony yaşadığımız anı bölmekten korkarak, "Yukarı çıkalım," dediğinde Damon abisinin sözünü dinledi. Bakışlarını benden zorlukla çekip bizi izleyen kalabalığa döndü. Herkese işine bakmasını söyledikten sonra kollarını bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı.

Damon yürümeye başladığında yere düşmekten korkarak kollarımı onun boynuna doladım. Sahte bir kızgınlıkla, "Kendim yürüyebilirim," dediğimde merdivenin önüne gelmişti. Basamakları çıkarken gözleri gözlerime kilitlendi.

"Eğer sana dokunmayı bırakırsam gerçekliğine inanamayacağım." Derin bir nefes aldı. "Tekrar ortalıktan kaybolmana izin veremem." Damon'ın alnına düşen saçları geri çektiğimde şaşkınlıkla, "Siktir, Reen!" dedi.

Üst kata çıktığımızda Tony öne geçip odalardan birinin kapısını açtı. Damon odanın ortasına geldiğinde beni yere bıraktı. Ellerini yanaklarıma yaslayıp başımı yukarı kaldırdığında, "Öldüğünü sandım," dedi. Saçlarımı geriye doğru tararken yanağından yaşlar aktı.

"Bir şeylerin yanlış ve eksik olduğunu hissediyordum ama doğruyu bulamadım."

Tony, "Bu kadar yeter!" dediğinde Damon beni zorlukla bıraktı. O geriye doğru bir adım attığında burnumu çektim. Gözlerimden akan yaşlar kurumadan Tony beni kollarının arasına aldı. Onun da ağladığını fark ettiğimde kendime engel olamadım.

Carla'nın nasıl olduğunu, ailemin neler yaptığını telaşla sordum. Tony, "İki haftadır kuzeydeyiz," dediğinde kaşlarımı çattım. "Ben buradayken doğum yapmış olabilir." Benim planım yüzünden eşinin yanında olamadığını anladığımda ona bir kez daha sarıldım ve özür diledim.

Ailem hakkında sohbet ettikten sonra Tony alkol şişelerinin olduğu sehpanın yanına ilerlerken, "Ne içmek istersin?" diye sordu. Bir süre sessiz kaldığımda başını bana çevirdi. Gerçeği uzun süre saklamak istemediğim için elimi yavaşça karnıma götürdüm.

"Hamileyim."

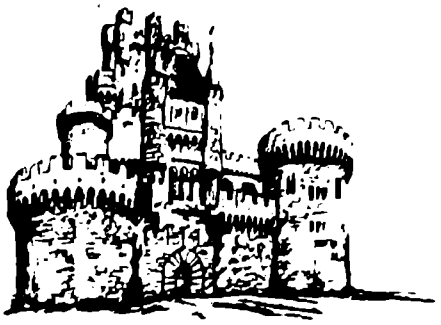

BÖLÜM 18

FISILTI

ROBERTO

Küçük bir gölün etrafında atımla turlayıp dinlenmek için uygun bir yer ararken gölün kenarındaki büyük ağacın güvenli olduğuna karar vermiştik. Nancy tam karşımda bağdaş kurarak oturmuştu ve hazırladığım yemeğe surat asıyordu. Onun için tavşan avlayan, temizleyen ve pişiren bir adama minnettar olması gerekirken tavşanı öldürdüğüm için kızgındı. Başka bir kadın harcadığım bu çabadan etkilenirdi ama o, Nancy'ydi.

İkimizin ortasında duran yemeğe uzanırken onu teşvik etmeye çalışarak, "Çok güzel kokuyor," dedim. Etten bir parça alıp ağzıma götürdüğümde Nancy yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Tavşanın etine dişlerimi geçirip küçük bir lokma ısırdığımda kızgındı.

Ters bir tavırla, "Ölmeden önce daha güzel kokuyordu," dedi.

"Sarayda hiçbir et yemeğini geri çevirdiğini görmedim." Akşam yemeği saatlerinde Nancy'nin ailesiyle beraber geçirdiğim zamanları düşündüm. "Saray mutfağına gelen etlerin gökten indiğini mi sanıyorsun?"

"En azından onlar gözlerimin önünde ölmediler." Kusmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Hiç

kimse tavşanı avladıktan hemen sonra burnumun dibinde sallamadı," dedi.

"Benim yerimde başka bir adam olsaydı ona daha fazla zarar verirdi." Hassasiyetini anlıyor olsam da karnımız açtı ve adamın birinden intikam almaya gidiyorsak beslenmek zorundaydık. "Tek damla kan akıtmadan yakaladım onu."

"Hey!" Başarımla gurur duymasını beklediğim sırada Nancy sözümü kesti. "Sakın tavşanın ölümünü betimleme!" Ellerini havada telaşla sallarken, "Ne olursa olsun onu yemeyeceğim," dedi.

"İntikam yolculuğuna çıkarken ne planlıyordun ki?" Ağzımdaki son lokmayı yuttum. "Dövüş eğitimin yok. Hançer tutmayı bilmiyorsun. Kıyafetlerin sana ait değil. Daha önce tek başına ormanda dolaştığını sanmıyorum. Yanına yemek almamışsın. Avlanmayı bilmiyorsun."

Nancy sözlerime tahammül edemediğinde, "Bu listeye sonsuza dek devam edebilirim," dedim. "Başına gelebilecek ihtimalleri sayabilirim. Yola çıkarken yanma bir matara su bile almamış olmanı yüzüne vurabilirim."

"Vurdun zaten."

"Senin bu yaptığın intikam yolculuğundan daha çok intihar yolculuğuna benziyor." Nancy sessiz kaldığında sözlerime, "İntikam alma işini Megan'a bırakmalısın," diyerek devam ettim. "Yangınları onun başlattığını söyledin. Nasıl biteceğini de izleyelim."

Nancy beni alıcı bir gözle süzerken, "İlk defa..." dedi. "Bu kadar çok konuşan bir adamla karşılaşıyorum." Kaşlarını çattı. "Ailen herkesin işine karışmaman ve arada sırada susman gerektiğini sana hiç öğretmedi mi?"

"Peki sen..." Gözlerinin içine bakarken yüzümde çapkın bir ifade vardı. "Sana yardım eden insanlara karşı nankörlük yapmaman gerektiğini öğrenmedin mi?"

"Ablamın katilinin kardeşinden yardım istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum." Nancy acımasız bir ses tonuyla, "Senin verdi-

ğin emir yüzünden burada beraber oturmak zorundayız," dedi. "Nankörlükten rahatsız oluyorsan hemen şimdi kendi işine bakabilirsin!"

"Ah! Şansa bak!" Tüm dişlerimi göstererek gülümsedim. "Zaten işimi yapıyorum!"

"Senin işin ben değilim!"

"Benim ülkemde intikam peşinde koştuğunu ve bir adamı öldüreceğini söylüyorsun." Et parçalarından birine daha uzandım. Eti ısırmadan önce umursamaz bir tavırla, "Tam olarak benim işim gibi gözüküyor," dedim.

Nancy öfkeli bir ifadeyle beni izlerken kollarını göğsünde birleştirdi. İlk önce hangimizin pes edeceğine dair saçma bir bakışma oyununa girdik. Gözlerini ilk kaçıran Nancy oldu. Başını göle çevirdi ve akşam güneşinin yüzünü aydınlatmasına izin verdi.

Uzun kirpiklerinin gölgesi elmacıkkemiklerine düştüğünde gözlerimi ondan alamadım. Kusursuz burnunu ve yaladığı için parlayan dudaklarını izlerken kayboldum. Hafifçe esen rüzgâr sarı saçlarını dalgalandırırken saçlarının kokusunu özlediğimi fark ettim.

Güney bölgesinin iç kısmına doğru yolculuk yaptığımız sırada iki ihtimal vardı. Nancy ata bindiğimizde ya öne ya da arkaya oturacaktı. Ona tercihini sorduğumda ön tarafı seçmişti. Atın yularını tutarken onu ister istemez kollarımın arasına almıştım ve yolculuk boyunca saçlarının kokusuyla mest olmuştum.

Hayatım boyunca birbirinden güzel kadınların arasında büyümüştüm. Sarayda yaşayan ya da ziyarete gelen hanımlar ve balolarda karşılaştığım birbirinden alımlı leydiler göz alıcı güzelliklere sahiplerdi ama Nancy'de beni kendine çeken farklı bir şey vardı. Gözlerine her baktığımda aklımı başımdan alması normal değildi.

"Ares ile neden evlenmedin?"

Sheran ailesi saraya ilk geldiğinde Ares ve Nancy bir süredir nişanlıydı. Ares, kraliyet işlerinin yoğunluğundan dolayı etkinliklere katılmamış, Nancy ile hiç karşılaşmamıştı. Aslında işleri bahane ettiğini, babam onu evlenmeye zorladığı için kızgın olduğunu biliyordum.

Bu yüzden kiminle evleneceğiyle ilgilenmiyor, yalnızca ona verilen görevi yerine getiriyordu.

Nancy Rosa Sheran'ı bir baloda ilk kez gördüğümde Ares'i kıskanmıştım. Onun gibi şanslı şerefsizler, evlenmeye mecbur bırakıldığında bile güzel kadınlarla karşılaşırlardı. Nancy bir sevgilisi olduğunu itiraf ettiğinde ve tüm sorumluluk Megan'a yüklendiğinde iki kez reddedilmek abime ağır gelmişti ama birbirinden güzel iki kadın tarafından reddedilmek Ares'in aksine benim hoşuma giderdi.

Nancy bakışlarını gölden ayırmadan, "Sebebini biliyorsun," dediğinde kirlenen parmaklarımı bir mendile siliyordum. Ağzımın kenarlarını temizlerken Nancy'nin benim bildiğim olaydan farklı bir şey kastettiğini hissettim.

"Hayır." Onun aklından geçenler hakkında bir fikrim yoktu. "Bilmiyorum."

Nancy başını bana doğru çevirdiğinde ciddiyetimi gördü. "Sarayda dolaşan dedikoduları..." derken kaşlarını çattı. "Duymadın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse..." Gülümsedim. "Hiçbir zaman dedikodu arayan bir adam olmadım ama sarayda bir dedikodu dolaşsaydı bir şekilde beni bulurdu." Yatağıma aldığım kadınlar konuşmayı çok severlerdi.

Nancy tereddütle, "Kraliyet ailesine nişanın iptaliyle ilgili bir açıklama yapılmıştır," diye fısıldadı. Ares, Nancy başka bir adama âşık olduğu için nişanı iptal etmişti. Sheran ailesinin ona böyle söylediğini anlatmıştı. Hayatını başkasını seven bir kadınla geçirmeyeceğinin altını çizmişti.

Kanıma karışan kıskançlığı yok sayarak, "Âşık olduğun adamdan mı intikam almaya gidiyoruz?" diye sordum ama Nancy'nin gözleri şaşkınlıkla açıldığında ortada farklı bir konu olduğuna dair tahminim kesinleşti.

"Doğru." Nancy başını öne eğerken, "Âşık olduğum adam..." diye mırıldandı.

"Güneye dönüş yaptığında onunla görüştün mü?" Yerden aldığım bir yaprakla oynamaya başladım ama asıl oynadığım şey yaprak değil-

di. "Kuzeyde yaşayacağın mükemmel bir hayat varken aşkı seçmek..." Cümlemin devamını getiremedim. "Tahttan vazgeçecek kadar sevdiğin adam kim?"

Nancy yüzünde hüzünlü bir ifadeyle bana baktığında, "Ne?" dedim. "Ayrıldınız mı?"

"Benim hakkımda çıkarımlar yapmayı bırakmalısın, majesteleri."

"Bir intikam planı için seninle beraber yolculuk ediyorum. Yola çıktığın arkadaşına hayatınla ilgili bir şeyler paylaşmak neden kötü olsun ki?" Bir sorunun varlığına dair içimde büyüyen his beni dürtüyordu. "Ben sana kendi hayatım hakkında çok fazla şey anlatabilirim."

"Bazı insanlar özel hayatını paylaşmak istemeyebilir." Nancy beni, bana acıyormuş gibi süzdü. "Ayrıca ablamın ölümüne sebep olan bir aileye kendimi açmak, akıllıca bir hareket olmaz."

Megan'ın sarayın arkasında saklanan bir dağ evinde hayatta olduğunu bildiğim için onun ölümüyle ilgili söylenen yalanları unutuyordum. Nancy ile sıradan bir sohbet sürdürmeye çalışmak benim hatamdı. Megan'ın sahte ölümü aklımdan çıkmamalıydı.

"Damon mı?"

"Ne?"

"Sevgilin."

Nancy kahkaha attığında ister istemez yüzüm düştü. Damon'ın Megan'a âşık olduğunu biliyordum ama Nancy'nin Damon'dan hoşlanabileceğine dair bir fikir aklıma gelmişti. Nancy'nin Damon'a, Damon'ın da Megan'a âşık olduğu bir çıkmaza mı girmişlerdi? Çünkü bu konu hakkında konuşmaya başladığımızdan beri onun tavırlarında beni huzursuz eden şeyler vardı.

Nancy gülerek, "Damon, ablama âşık," dediğinde, "Biliyorum," diye fısıldadım.

"O zaman bunu neden sordun?"

"Senin Damon'ı sevdiğin imkânsız bir âşkın içine düştüğünü sandım."

Nancy'nin yanağında çıkan gamzelere ve gözlerindeki ışıltıya bakarken hiçbir tepkisini kaçırmamaya çalışıyordum. Dişlerini görebildiğim büyük bir gülümsemeyle o kadar güzeldi ki onu ensesinden tutup öpmek istiyordum. Hayatımın geri kalanını onun kahkaha atarken çıkardığı sesleri duymaya adayabilirdim.

"Damon çocuk yaşlarında ailesiyle bazı anlaşmazlıklar yaşadı ve bir süreliğine bizim yanımızda kaldı. O, bir sevgiliden daha çok..." Nancy tebessüm etti. "Bir abi gibi oldu bana. Babam onu eve aldığı ve kendi çocuklarından ayırmadığı için Damon, ailemize hep borçlu hissetti. Bu yüzden her zaman yardımımıza koştu."

Sermons ailesinin kendi içinde sorunlar yaşadığını duymuştum. Tony ve Damon, uzun yıllardır görüşmüyorlardı. Tony'nin, Megan'ın ablası Carla'yla evlenmesine ve Damon'la Megan yakın arkadaş olmalarına rağmen karşılaşmamayı başarıyorlardı. Sarayda onları aynı odanın içinde gördüğümü bile hatırlamıyordum.

"Her zaman Megan'la daha yakınlardı ama..." Nancy dudaklarını büzdü. "Ona hiçbir zaman o gözle bakmadım. Hiçbirimiz bakmadık. O, istediğim her şeyi yapacağından emin olduğum, beni daima koruyacak bir abi."

Başımı anlayışla sallarken, "O zaman intikamını almasını Damon'dan isteyebilirdin," dediğimde yüzündeki gülümseme silindi. Eğer onu korkutmayacağını bilseydim aptallığım yüzünden tam şu an kendi suratıma yumruk atardım.

Nancy, "Bunu istediğim ilk kişi öldü," derken yanağından bir damla yaş aktı. Bu kadar çabuk ağlayabilmesi beni şaşırtırken kendimi daha da kötü hissettim. "Kendim yapmalıyım."

"Peki..." İhtimali canımı sıktı. "Sen ölürsen?"

"Buna değer." Nancy kararlı bir tavırla, "Ölmeye değer," dedi.

Genç bir kadının ölmeye değer olarak gördüğü intikamın sebeplerini düşündüm. Aklımdan yüzlerce olasılık geçerken Nancy'nin uzaklara dalan bakışlarını taklit ettim. İki dağın arasında batan güneşe gözlerimi kısarak baktığım sırada bu gölü nereden hatırladığımı

buldum. Güneyin iç kısımlarına yaklaştığımızdan beri Nancy'nin beni nereye götürmek istediğini anlamaya çalışıyordum ama artık hoşuma gitmeyen bir tahminim vardı.

Bu yolun sonunun hangi eve çıktığını fark ettiğimde Nancy'nin dünden beri anlattıklarını detaylıca gözden geçirdim. İkimizin bilgileri aynı olmadığı için onunla bir anlaşmazlık yaşıyordum ama Nancy'nin bana yalan söylediğini sanmıyordum. Aksine sarayda dolaşan bilgilerin ve Ares'in anlattıklarının yalan olduğundan şüpheleniyordum.

Sheran ailesi saraya ilk geldiği andan itibaren yaşananlar gözlerimin önünden yavaşça geçerken Megan'ın Hector'dan almak istediği intikam yalnızca işlediği suçlar için değil kişisel bir nedenden ötürü de olabilirdi. Nancy'nin bahsettiği intikam Hector'la mı ilgiliydi? Morrison ailesinin Sheran ailesine yakınlığını hatırladıkça ve karşımdaki yola baktıkça aklıma çok kötü fikirler geliyordu.

Konunun üzerine gitmem onu rahatsız ediyordu ama ben meraklı bir adamdım. Gerçekleri duyuncaya kadar her soruyu soracak ve her ihtimali değerlendirecektim. Tüm ipuçlarını birleştirdiğimde hoş olmayan bir ses tonuyla, "Thomas mı?" diye sordum.

Nancy söylemek istediğimi anlamadı. "Ralph mi?" Hector'un erkek çocuklarını saymaya başladım. "Tim?" Nancy bakışlarını benden kaçırdığında, "John mu?" diye üsteledim. "Gerçi John'un yaşı küçük. Thomas ya da Ralph olmalı."

Nancy ayağa kalkarken, "Yeter artık!" dedi. Bana sırtını dönüp yürümeye başladığında hemen ayaklandım. O kadar hızlı ilerliyordu ki onu beklediğimden daha geç yakaladım. Kolundan tuttuğumda, "Bırak beni!" diye bağırdı.

Nancy'yi kendime çevirirken, "Nerede olduğumuzu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bu yolun sonunun..." Sol elimi havaya kaldırıp arkadaki dağı gösterdim. "Morrison Kalesi'ne gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nancy dişlerinin arasından, "Beni bırak!" derken gözleri onu ele verdi.

"Sana ne yaptı?" Hector'un oğullarını öldürecektim. "Neden intikam almak istiyorsun?" Nancy kolunu çekmeye çalıştığında, "Bana gerçeği söyleyeceksin!" dedim.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!" Parmaklarının ucunda yükselip burnumun dibine girdi. "Bir prens olduğunuz için tüm dünya sizin etrafınızda dönüyor sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz!"

"Eğer istersem..." Çenem gerildi. "Dünyayı kendi etrafımda döndürürüm, Nancy."

"Yaparsın!" Ellerini göğsüme koyup beni itmeye çalıştı. "Siz erkekler istediğiniz şeyi elde etmek için her şeyi yaparsınız! Kimin canının yandığını umursamazsınız! Yeter ki tüm dünya size hizmet etsin!"

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Nancy bir sinir krizi geçirirken, "Bana dokunma!" dedi. Kolunu aniden bıraktığımda dengesi bozuldu. Yere düşmemek için geriye doğru birkaç adım atarken kendine çekidüzen verdi. "Hepinizden nefret ediyorum!"

Bana arkasını dönüp gölün etrafında yürümeye başladığında aklıma gelen fikirle donakaldım. Nancy'nin en başından beri erkeklerden neden uzak durduğunu, kamp alanında verdiği tepkiyi ve ona her dokunduğumda korkmasının sebebini anladığımda başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

Onun arkasından, "Hangisi sana dokundu?" diye bağırdığımda Nancy aniden durdu. Ona doğru yavaş yavaş yürüdüğümde kanım öfkeyle kaynıyordu. Morrison Kalesi'ne gittiğim an o adamların canına okuyacaktım.

Nancy'nin yanına vardığımda onun etrafından dolaşıp tam karşısına dikildim. Sağ elimi yüzüne yaklaştırırken temkinliydim. Parmağımı çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda yanağından akan yaşlar tahminimi doğruluyordu.

"Hector'un çocuklarından hangisi sana zorla dokundu, Nancy?"

"Hiç kimse..." dediği an sözünü kestim.

"Bana yalan söyleme!"

Nancy ürperdiğinde onun üzerine gitmekten nefret ettim ama bu işin peşini asla bırakmayacaktım. Eğer biri ona zarar verdiyse bedelini misliyle ödetecektim. Bana gerçekleri söylemezse o kaledeki her adamın derisini yüzerek gerçeği öğrenecektim.

Nancy bileğimden tutup çenesinde duran elimi çekerken bakışlarını benden kaçırdı. Ona dokunma arzuma engel olmak için ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Nancy yanımdan geçmeye çalıştığında sağa doğru bir adım atıp yolunu kestim.

"Ares'le evlenmek istiyordun." Nancy ıslak gözlerle yüzüme baktığında acı gerçek kalbime saplandı. "Ares'le nişanı iptal ettiniz çünkü biri sana zarar verdi." Yanıldığımı söylemesi için her şeyi yapardım ama o sustu.

Nancy'nin sessizliği gerçeği haykırdı.

"Ares bunu öğrendiğinde saraydaki dedikoduların önünü kesti. Senin bir başkasına âşık olduğuna dair bir yalan uydurdu çünkü seni korumak istedi." Uzun bir süre sonra ilk defa Ares'le gurur duydum. "Sosyetenin diline düşen kadınların başlarına iyi şeyler gelmez. Ares seni dedikodulardan korumaya çalıştığı için hepimizi bir yalana inandırdı."

Nancy hıçkırarak ağladığında, "Hiç kimseye âşık değilsin," dedim. Gözyaşları içinde başını salladı. "Sevgilin yok." Nancy yanaklarını hızla silerken, "Biri sana zarar verdiği için evlenemedin," dedim.

Zarar vermek, dedim çünkü o korkunç kelimeyi dile getirecek kadar cesur değildim. Eğer dudaklarımdan bir kez dökülürse, Nancy'nin sesinden bir kez duyarsam tüm dünyayı yakardım. Onun gözlerindeki korkuya ve hüzne sebep olan adamı parçalara ayırırdım.

"Megan..." Başımı sağa sola salladım. "Ona gerçeği söyledin ve senin intikamını almak istediği için kraliçe olmayı kabul etti." Ares'in bu konu hakkında bir fikri var mıydı, bilmiyordum. "İntikam için Ares'le evlendi."

Nancy, "İntikam yüzünden..." derken kekeledi. "Öldü."

"Hector'un Megan'a olan nefreti bu yüzden mi?" Aklımı kaçıracaktım. "Megan, Hector'un oğullarına zarar mı verdi? Eğer..." Elle-

rimi saçlarımın arasından geçirdim. "Megan tüm o işyerlerini neden ateşe veriyor?"

Nancy sola doğru bir adım atıp yeniden beni geçmeye çalıştığında bu kez ondan hızlı davrandım. Yolunu tekrar kestiğim için sinirlenirken, "Yeter artık!" dedi. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum." Burnunu çekti. "Seninle konuşmak istemiyorum!"

Yolundan çekildiğimde Nancy yürümeye başladı ama yalnızca iki adım attıktan sonra arkasından, "Gerçekleri saklamaya devam edemezsin!" diye bağırdım. Kendi etrafımda döndüğümde Nancy'nin sırtına dökülen sarı saçlarıyla karşılaştım. "Sana zarar veren kişinin sırrını tutarsan başkalarına da zarar vermeye devam eder, Nancy!"

"Sen..." Dili tutulmuştu. "Sırf kim olduğunu öğrenmek için her şeyi yapacaksın, değil mi?" Bana doğru dönerken kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Gerçekleri duyuncaya kadar canımı yakacaksın!"

"Senin canını yakan şey gerçekleri dile getirmek değil." Aramızdaki iki adımlık mesafede büyük bir uçurum vardı sanki. "O adamın senin dışında başkalarına da zarar verdiğini biliyorsun. Sana zarar verdiyse..." Bir elimi yumruk yaptım. "Tek değilsindir, Nancy."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Nancy titreyen ellerini havada sallarken, "Sırf başkalarına zarar vermesin diye kaç defa kendimi feda ettiğimi biliyor musun?" diye bağırdı. "Başka kadınları korumaya çalışırken yaşadıklarımdan haberdar mısın?"

Tüm dürüstlüğümle, "Susmaya devam edersen bir suçluyu korursun," dediğim an pişman oldum. Sözlerimde haklıydım ama bazen haklı olmak yetmezdi.

"Sen..." Bakışlarında ilk defa saf nefreti gördüm. "Yaşadıklarım hakkında en ufak bir fikre bile sahip değilsin!" Bir elini göğsüne yasladı. "Kendimi korumaya çalışırken sevdiklerim zarar gördü!" Yanağından bir damla yaş aktı. "Sevdiklerimi korumaya çalışırken ben zarar gördüm!"

"Hangisi yaptı?" Ona doğru bir adım attım. "Bana kim olduğunu söylersen hem senin hem de Megan'ın intikamı için sana eşlik

edeceğim. Eğer yapamazsan..." Durakladım. "Eğer intikam almaktan korkarsan senin için o adamı geberteceğim."

Nancy yüzünü ellerinin arasına gömdüğünde, "Megan, öldü!" dedim. "Megan öldü ve buna sebep olan kişi ya da kişileri saklama!" Onu ikna etmek için âdeta çırpındım. "Bırak, tüm dünya gerçeği bilsin!"

Nancy dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladığında kendimden nefret ettim. Onu zorlamak yanlış bir hareketti ama bu sırrı yıllarca içinde sakladığı için parçalara ayrıldığını görebiliyordum. Derinlere sakladığını sandığı acı gözlerinin içinde gizliydi. Dışarıdan sağlam biri gibi gözükse de tek bir dokunuşta yıkılıyordu.

Nancy'nin tam karşısında yere oturdum ve onu kollarımın arasına aldım. "Özür dilerim." Nancy başını göğsüme yasladığında, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu sırrın seni içten içe öldürmesine izin verme." Tüm vücudu titriyordu. "Lütfen, Nancy."

Sadece merak ettiğim için sorduğum soruların bir yarayı deştiğinden habersizdim. Yaşananları düşünmeye fırsat bulduğumda ve tüm parçaları birleştirdiğimde karşıma böyle bir şeyin çıkmasını beklemiyordum. Ona birinin zarar verdiğini düşünmek beni başka birine dönüştürüyordu.

"Hiç kimsenin seni korkutmasına izin verme, güzelim." Nancy'nin saçlarını okşarken kollarımı ondan ayırmadım. Kendini bana bıraktığında kulağına doğru, "Gerçekleri söylemek canını yakmayacak ama bu sırrı saklamak seni mahvedecek," diye fısıldadım.

Sheran ailesi gerçekten inatçıydı. Ne söylersem söyleyeyim Nancy'yi ikna edemeyecektim. Yarası o kadar derindeydi ki onu gün yüzüne çıkarmak asla kolay olmayacaktı. Derine indikçe ona daha fazla zarar verecektim. Ares, onun ailesini parçaladığı için Nancy bana da güvenmeyecekti.

Uzun bir süre boyunca sessiz kaldım. Nancy'nin kollarımda sakinleşmesine yardımcı oldum. Gözyaşları ve titremeleri duruncaya kadar sabırla bekledim. Kendine geldiğinde kollarımın arasından çıktı. Kızaran yanaklarını saçlarının arkasına saklayıp geri çekildi.

Tüm samimiyetimle, "Özür dilerim," dediğimde bakışları beni buldu. "Bencilce davrandım." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Birinin sana zarar vermiş olmasına çok öfkelendim ve seni fazla zorladım."

Nancy kaşlarını çattığında ayağa kalktım. "İntikamın, senin." Başımı hafifçe salladım. "Kendi başına peşine düşmek en büyük hakkın." Kamp alanına doğru dönmeden önce, "Yolun açık olsun, Nancy," diye fısıldadım.

Nancy'yi bir ormanın içinde asla yalnız bırakmayacaktım ama bunu bilmesine gerek yoktu. Yolculuğa tek devam etmesini söyleyerek ona blöf yapıyordum. Eğer blöfüme kanıp beni yanında isterse işime gelirdi ama bensiz ilerlerse onu gizlice takip edecektim.

Kamp alanına yaklaştığımda yerdeki eşyalarımı toplamaya başladım. Çantanın içine kirli mendilleri, birkaç bıçağı ve matarayı koydum. Nancy'nin yemediği tavşanın parçalarını bir ağacın altına bıraktım. Çantayı omzuma geçirip son bir kez ortalığı kolaçan ettim.

Her şeyi yanıma aldığımı gördüğümde atımı bağladığım ağaca doğru ilerledim. Atın yularını çözerken arkamda bir hareketlilik hissettim. Bana yaklaştığında gerçeği öğreneceğim için heyecanlanmıştım ama Nancy'nin bir fısıltıyla söylediği cümleyi duyduğumda pişmanlık zihnimi ele geçirdi. Keşke o an kulaklarım sağır olsaydı da o sözleri işitmeseydim. Keşke o an büyümü kontrol edebilecek kadar güçlü durabilseydim.

"Hector Morrison, bana yıllarca tecavüz etti."

BÖLÜM 19

KAHRAMAN

MEGAN

Hayatım boyunca toplumun büyük bir kısmından farklı düşündüğüm için dışlanmıştım. Fikirlerimi duyan insanların tepkileri bana kendimi kötü hissettirmişti. Eve gelen misafirler, çocuklarını benden uzak tutmaya başladıklarında onlara çok kızmıştım. Her geçen gün biraz daha yalnız kalırken ailemin yanımda olduğunu sanmış ama yanılmıştım.

Haklarını savunmaya çalıştığım kadınlar beni kötükledikleri sırada, annemin bana destek olmasını beklemiştim. Benim düşüncelerimin arkasında durmayı seçmediğinde bile insanların beni hor görmesine izin vermemeliydi ama Rachel Sheran her zaman önemsiz insanların hakkımızdaki düşüncelerine takılı kalan biriydi.

Toplumun gelenek ve göreneklerine aykırı hareketler yaptığınızda insanlar sizi yaralayabilirdi. Herkesten farklı olduğunuz için acımasız sözler edebilir, canınızı yakacak davranışlarda bulunabilirlerdi. İnsanoğlu her türlü zorluğun üstesinden gelebiliyordu fakat tüm o yaraları alırken sevdiği insanların neler yaptığını asla unutamıyordu.

Annemin düzenlediği bir çay partisine korse takmadan gittiğimde evimize gelen kadınların beni nasıl yargıladığı önemsizdi. Onların

Nirvana

düşüncelerini umursamıyordum. Fakat o kadınlar beni eleştirirken annemin gözlerinin içine bakarak beni savunmasını beklediğimi hatırlıyordum. Kızına sahip çıkmasını isterken onun da beni diğerleri gibi hor gördüğünü bilmek telafi edilemeyecek hasarlar bırakmıştı.

Damon'la yakınlaşmadan önce yalnızca gözlerime bakarak ruhumu okuyan ve neler hissettiğimi anlayan tek insan vardı: *Babam.* Günün büyük bir kısmında evde olmazdı. Bazen haftalarca süren iş seyahatlerine çıkardı. Evde olduğu zamanlarda ise gerektiğinde benim için eşini karşısına alırdı.

Babamın yokluğunda annemin yönettiği evimizde her geçen gün yalnızlaşan bir genç kız olarak yaptığım şeyler sınırlıydı. Ormanda yürüyüşe gider, hançerlerle çalışır ve saklanırdım. Bir köşede kitap okurdum çünkü kitaplarım beni yargılamazlardı.

Damon'la yollarımız kesiştiğinde düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı anlamıştım. Benimle aynı şekilde hisseden başka insanların varlığını öğrenmek beni çok mutlu etmişti. Her günümü onunla geçirmeye başladığımda ve birbirimize tüm sırlarımızı açtığımızda yakın arkadaş olmuştuk. Annem bir erkekle dost olduğum için çok kızmıştı ama onu sinirlendirmek bir zamanlar en büyük hobimdi.

Damon, beni kuleden kurtaran beyaz atlı prensti.

Hiç kimsenin oyun oynamak, sırrını paylaşmak, beraber görülmek istemediği o kızı saklandığı köşede bulmuş ve elinden sıkıca tutup çıkarmıştı. Bana karşı yargılayıcı sözler söyleyen insanlar bir yana, gözünün ucuyla kötü bir bakış atan birini gördüğünde bile haddini bildirmişti.

Herkesin isteklerini yerine getiren, insanların onayını kazanmak için karakterinden ödün veren, düşüncelerini ve duygularını saklayan biri olduğunda sevilmek basitti ama ben hiçbir zaman kolay biri olmamıştım. Beni sevmek zahmetliydi, çaba isterdi.

Damon bunu başarmıştı. Hiç kimsenin yanında istemediği o kızı sevmişti.

İnsanların düşünceleri kim olduğumuzu belirlemezdi ama biri tarafından görüldüğünü hissetmek önemliydi. Kalabalıkların arasında

bir çift gözün sizi fark etmesinin ruhunuza kattığı değer ve güven pahabiçilemezdi. Herkes size sırtını dönerken elinizi sıkıca tutan birine sahip olmak dünyadaki en büyük zenginlikti.

Damon beni görmüştü. Her anlamda hayatımı kurtarmıştı. Beni derin bir bataklıktan çıkarıp bir yaşam sunmuştu. Yıllar boyunca her sorunda birbirimize koşmuş, sıkıca sarılmıştık. Her savaşta sırt sırta vermiştik. Birimizin ayağı takıldığında diğeri yere düşmeden onu yakalamıştı. Hatalarımıza rağmen dostluğumuz sarsılmamıştı.

Şimdi ise... Her şey değişmişti.

Hector'un işyerini kundaklamak için yola çıkmıştık. Ağaçların arasında önümüzden ilerleyen Tony'nin peşinden gidiyorduk. Damon'la yan yana at sürmemize rağmen aramızda hiç aşamayacağımı hissettiğim bir mesafe vardı. Bana bakışları Buz Krallığı'nın en acımasız dağlarından bile daha soğuktu.

Buz Sarayı'na geldikten sonra veliaht prensle nişanlandırıldığımda çok yalnız hissetmiştim. Damon yanımda değildi. Arkadaşlarım yoktu. Kitap kulübünden uzaktaydım. Annem beni korumamış, kardeşlerim sessiz kalmış ve babam ilk defa beni gözden çıkarmıştı. Birinin bana yardım etmesine ihtiyacım yoktu, tek başıma da savaşırdım ama sevdiklerimin yanımda olduğunu bilseydim bu bana daha fazla güç verirdi.

Tüm bunlar yaşanırken bencilce davranmıştım. Kendime o kadar çok odaklanmıştım ki Damon'ın da sarayın dışında yalnız kaldığını yeterince düşünmemiştim. Aslında ikimiz de olayların arasında kaybolmuştuk ve her yerde birbirimizi aramıştık. En çok ihtiyacımız olduğu anda yıllardır yanımızda olan kişileri bulamadığımız için hayal kırıklığı yaşamıştık.

Damon'ın kızgınlığını ve kırgınlığını anlıyordum. Benim saraydan çıkmak ve hiçbir zaman evlenmek istemediğimi biliyordu. Arkadaşım sarayın dışında beni kurtarmak için çırpındığı sırada ben hayatıma devam etmiştim. Damon kalbimi kazanmak için benimle, yanımda durabilmek için toplumla savaşırken ben, o kalbe başka bir adamı kolayca alabildiğim için kızgındı.

Hatalarım, ihanet kokuyordu.

Damon, Ares'e âşık olduğumda onu sevmeyi bıraktığımı sanıyordu. Onu her geçen gün daha fazla sevdiğimin ve son nefesime kadar benim en yakın arkadaşım olacağının farkında değildi. Bu benim suçumdu. Ona olan sevgimi en doğru haliyle yansıtamadığım için canı yanıyordu.

Arkadaşlığımızı bitirmeye çalışan uçurum her saniye daha da büyüyor, Damon benden biraz daha uzaklaşıyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi unutmuş olabilirdi ama bunu sorun etmiyordum. En yakın arkadaşımı tekrar kazanmak pahasına o uçurumdan düşmeyi göze alacaktım.

Hector'un mekânına yaklaşırken, "Emma nasıl?" diye sordum.

Damon bakışlarını karşıdan ayırmadan, "Üzgün," diye mırıldandı. Sahte ölüm haberi yayarak sevdiklerimi mahveden adama âşık olduğum ve ondan çocuk yaptığım için benimle tavırlı bir şekilde konuşuyordu. *Ne diyebilirdim ki?* Konu hayal kırıklığı olduğunda hislerimiz aynıydı.

"Kitap kulübünde işler nasıl gidiyor?"

"Charlotte son zamanlarda dengesiz davranıyordu." Damon atın yularını daha sıkı tutarken, "İlk zamanlar senin ölümünün onu sarstığını sandım ama başka bir şeylerin olduğunu hissediyorum," dedi. "Senin hazırladığın planı uygularken onları takip etmeye fırsat bulamadım."

"Hangi anlamda..." Kaşlarımı çattım. "Dengesiz davranıyor?" Kitap kulübünün yöneticisi Charlotte yüzlerce kadın ve çocuğun hayatını kurtaran bir kadındı. Kararları her zaman mantıklı olmayabilirdi ama bu onun başarısını eksiltmezdi.

Tam sorumu cevaplamak üzereyken, "Ah!" dedi. Aklına yeni bir şey gelmişti. "Abigail öldü, Reen." Matthew'un mekânından ayrıldığımızdan beri ilk defa bana doğru döndü ve gözlerimin içine baktı. "Ama o gerçekten öldü."

Ares'in sahte ölüm planına gönderme yapması dikkatimi çekse de sessiz kaldım. Damon, Ares'e olan kızgınlığını farkında olmadan

benden çıkarıyordu. Onun gözünde kötü bir adamla evlendiğim ve ondan hamile kaldığım için o adam kadar hatalıydım.

"Ben..." Dudaklarımı yaladım. "Üzgünüm." Abigail çok yaşlıydı. "Doğal bir ölüm müydü yoksa..." derken Damon, "Doğal," diyerek hızla cevap verdi. Abigail'le her zaman birbirimize karşı mesafeli durmuştuk. Onu çok iyi tanımıyordum ama öldüğü için de üzgündüm.

Tony, "Geldik," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. Kasabanın sınırına yaklaştığımızı fark ettiğimde atımı yavaşlattım. Bir ağacın yanında attan inip yularını geniş bir dala bağladım.

Damon, Ares'in beyaz atına doğru yaklaşırken, "At onun mu?" diye sordu.

"Evet." Bir kraliyet atı diğer atların yanında hemen dikkat çekiyordu. "Dağ evinden kaçmadan önce onlara ait her şeyi aldım." Atı okşadıktan sonra belimdeki hançerleri işaret ettim. Prens Darion'ın kabzası altın kaplama olan hançerini yerinden çıkarıp arkadaşıma uzattım.

Damon ona verdiğim hançeri alırken, "Özel bir parça mı?" diye sordu.

"Birazdan öğreneceğiz." Ares'in belimdeki hançerine elimi yaslarken, "Altın kaplama olduklarında hedefi daha iyi vuruyor olmalılar," derken göz kırptım. Damon gülümsediğinde midemde kelebekler uçuştu. İçimde onun sevgisini tekrar kazanacağıma dair bir umut yeşerdi.

Arkadaşım hançeri parmaklarının arasında çevirmeye çalışırken, "Kabzası gereğinden fazla ağır," dedi. Havada hançeri birkaç kez savurdu. "Keskin gözüküyor." Damon hançeri belindeki kına yerleştirdiği sırada Tony'nin arkasında bir hareketlilik hissettim.

Bakışlarımı ağaçların sık olduğu yere çevirdim. Beyaz bir gölge ağacın arkasından geçtiğinde gözlerimi kıstım. Uzağı görmek gittikçe zorlaşıyordu ama orada bir hayvanın olduğuna emindim. Ulumasını son zamanlarda sıklıkla duyduğum bu hayvan, bir kurt ya da köpek olabilirdi.

Damon, "Sorun ne?" diye sorduğunda dikkatimi ona verdim.

"Bir kurt gördüğümü sandım." Göğsümün tam ortasında bir huzursuzluk vardı.

Tony, "Dün gece ormandan uluma sesleri geliyordu. Kışın yiyecek için kasabalara yaklaşıyor olabilirler," dedi. Hamile halimle at üstünde yolculuk yaptığım ve Damon'la duygusal anlamda yorucu anlar geçirdiğim için dün gece derin bir uykuya dalmıştım. Tony'nin bahsettiği sesleri duymamıştım.

Damon umursamayarak, "Hadi! Gidelim," dediğinde onun peşine takıldım. Ormanın sınırından kasabaya geçerken sağımda Damon solumda ise Tony vardı. Onlarla beraber ilerlemek beni güçlü hissettirirken iki kardeşi birden bir intikam planının peşinden sürüklediğim için pişmanlık duydum.

"Teşekkür ederim." Kelimeler ağzımdan bir anda döküldü. "Yanımda olduğunuz ve ben burada değilken bile..." Damon cümlemi bitirmeme izin vermedi. O, "Bu teşekkür etme saçmalığını dinlemeyeceğim, Reen," derken Tony, "Kardeşim haklı," diye ekledi.

Damon, Tony'nin sözüne gözlerini devirdiğinde tebessüm ettim. Aralarındaki sorunu çözmüş olsalar da birbirlerine mecbur kaldıkları çok belliydi. Hiçbir zaman iyi bir abi-kardeş ilişkisine sahip olmamışlardı.

Tony, "Sen de bizim için aynısını yapardın," dedi. Bir kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Biz sıradan arkadaşlar değiliz. Aileyiz, Reen."

Damon abisinin eline sertçe vurdu. "Onun bir kraliçe olduğunu unutma!"

"Özür dilerim." Tony kolunu omzumdan çekerken bir suçlu gibi ellerini havaya kaldırdı. "Beni sarayın zindanlarına atma, majesteleri." Önümde reverans yaptığında gülümsedim.

Tony'nin koluna hafifçe vurup yola devam ettiğimiz sırada Hector'un işletmesinin önünde hiç kimseye göremediğim için kaşlarımı çattım. Öğleden sonra geldiğimiz bu yerde birilerinin olması gere-

kiyordu. Elimi belimdeki hançerlere yakın tutarak gözlerimle etrafı taradım. Damon ve Tony'ye, "Bir terslik var," derken tetikte kaldım.

Üç katlı binanın bir duvarına sırtımı dayadığımda arkadaşlarım beni taklit ettiler. Damon pencereden içeriye baktığında, "Hiçbir hareketlilik yok," dedi. Bu tarz mekânlar çoğunlukla bu saatlerde akşamki eğlenceye hazırlık yaparlardı.

Tony, "Bir süredir bu adamın işyerlerini kundaklıyoruz. Hector, çalışanlarını ve müşterilerini korumak için mekânları boşaltıyor olabilir," dediğinde söylediklerine gülmemek için kendimi zor tuttum.

Damon abisini tersleyerek, "Sence Hector insanları düşünen biri olsaydı işletmelerine zarar verir miydik?" diye sordu. Abisi kardeşinden saygı beklercesine baktığında ikisinin atışmasını görmezden geldim.

"Bizi istiyor." Mekânın sağ tarafına doğru geçerken beni takip etmeleri için elimi havaya kaldırdım. "Bu yüzden bir pusu kurmuş olabilir." Binanın arka bahçesine doğru ilerlerken kıyafetime takılan dikenli dalları kenara ittirdim.

Bahçedeki masaların üstüne dizilmiş sandalyeler ve sandalyelerin üzerindeki karlar birkaç gündür buraya hiç kimsenin gelmediğini gösteriyordu. Yerdeki yapraklar temizlenmemiş ve masalar silinmemişti. Köşedeki çöp kutuları doluydu.

Tony, "Bu mekân artık işletilmiyor olabilir mi?" diye sorduğunda arka kapının yanına gelmiştim. Kilidi incelerken başımı olumsuz anlamda salladım. "Kilidin bu soğukta buz tutması gerekirdi."

Damon yanıma yaklaştığında, "Terk edilmiş bir işyeri havası vermeye çalışmışlar ama..." derken bana baktı. Ben âşık olup evlenmeden ve kraliçe olmadan önce sırt sırta vererek dövüştüğümüz zamanlardaki gibi gülümsedi. "Bizi yakalamak istiyor."

Tony etrafı kolaçan ederken, "Nereye saldıracağımızı bilmediği için tüm mekânların işletmesini durdurmuş olmalı," diye fısıldadım. "İçeriye adamlar yerleştirip bizi yakalamaya çalışacak. Bu yüzden asla ayrılmıyoruz."

Eğer benim işletmelerime bir sırayla saldırsalar ve hepsini ateşe verip yok etmeye çalışsalar ayakta kalan diğer işletmeleri boşaltır, kundaklamayı yapan adamları yakalamak için pusuda beklerdim. Hector'un da benim gibi düşüneceğini biliyordum. Büyük ihtimalle içerisi bizi avlamak isteyen adamlarla doluydu.

Tony, "Sessizlik hoşuma gitmedi," derken Damon hançerin sivri ucuyla kilidi açmaya çalışıyordu. Bir kundaklama yapmadan önce içeride hiç kimsenin kalmadığına emin olmalıydık. Her bir odayı tek tek gezmeli, birileri varsa onları dışarı çıkardıktan sonra mekânı ateşe vermeliydik.

"İçeride onun adamları varsa dışarıdan ateşe verelim."

Damon, "Bu kadar korkak olma abi," dediği an kilit açıldı. Kapının kulpunu sıkıca tutarken, "Hançerleri adamların kalplerinin ortasına sapladığından emin ol," dedi. "Ve Carla'nın seni öldürmesini istemiyorsan, sakın ölme!"

Tony daha gençken asker olmak için subaylık eğitimi veren iyi bir okula gitmişti. Okulda geçirdiği iki yılın sonunda kolundan sakatlanmıştı ve kolunun iyileşme ihtimali varken okula devam etmekten vazgeçmişti çünkü subaylığın aslında kendisinin değil babasının hayali olduğunu fark etmişti. Dövüş sanatında başarılı bir adamdı ama evde onu bekleyen bir karısı ve bebeği varken korkması doğaldı.

Tony yıllar önce iyileşen ve eskisinden bile daha sağlam olan kolunu kapıya yasladığında Damon önden, ben hemen arkasından içeri girdim. Belimdeki kından Ares'e ait süslü bir hançer çıkarıp sıkıca tuttum. Buranın günlerdir kapalı olmadığına artık emindim. Mekânın içi havasız değildi. Buraya bizden önce birileri gelmişti.

İlk katın tamamını kontrol ettikten sonra üst kata çıkan merdiveni tırmandık. Basamaklarda peş peşe ilerlerken Damon, "Orada biri var," diye fısıldadı. Hector'un adamları yeterince akıllıysa bizim geldiğimizi çoktan anlamış olmalılardı. Hiç sessiz değildik.

Damon özel odalardan birine girerken ben ve Tony kapıda bekledik. Bir kemiğin kırılma sesini duyduğumda hemen odaya geçtim.

Damon adamın birine dirseğiyle vurup hançerini göğsüne sapladıktan sonra onu yere serdi. Kıyafetinde tek damla kan lekesi yoktu. Baştan aşağıya kusursuz gözüküyordu. Bir adamın temiz dövüşmesi ilgi çekiciydi.

Tam iki odada dört tane adam bulup onları da devirdikleri sırada ben pek bir şey yapmadım. Bir bebek taşıdığım için geri planda durmamı istemişlerdi ve ilk defa bana emir veren adamların sözünü dinliyordum. Arkadaşlarım dövüşürken ben başka bir yerden gelebilecek saldırıya karşı onları koruyordum.

Üçüncü kata çıktığımızda Doman ve Tony iki ayrı odaya ayrıldılar. Koridorda onları beklerken başka bir odadan çıkan adam yüzünde acımasız bir gülümsemeyle üzerime doğru yürümeye başladı. Elinde tuttuğu uzun hançeri bana doğrultarak geldiğinde dövüşmeye hazırdım. İlk hamleyi ondan beklediğim sırada havada süzülen bir hançer adamın kalbinin tam ortasına saplandı.

Hançerin geldiği yöne doğru döndüğümde Damon'la karşılaştım. Ukala bir tavırla gülümserken, "Önemli değil," dedi ve göz kırptı. İşime karışarak güzel bir dövüşe engel olduğu için onunla tartışmayı düşünürken aşağı katlardan gelen bir ses duydum.

Hançeri belimdeki kına koyarken merdivenin korkuluğuna doğru ilerledim. Ellerimi küpeşteye yaslarken başımı aşağıya doğru uzattım. İlk kattan yükselen alevler dikkatimi çektiğinde endişeli bir ses tonuyla, "Mekânı yakıyorlar," diye fısıldadım.

Koridorda arkamı kollayarak yanıma gelen Damon, "Buradan hemen çıkmalıyız!" diye emrettiğinde aklımda sadece bir şey vardı: *Koşmak.* Bebeğimi kurtarmak için merdivenden hızla inip evden ayrılmak zorundaydım ama Tony odalardan birinde dövüşürken onu yalnız bırakamazdım.

Seslerin geldiği odaya doğru yöneldiğim sırada Damon beni kolumdan yakaladı. "Dur!" Onu umursamadığımda beni çekiştirdi. "Megan! Dur!" Beni merdivene doğru sürüklerken, "Ben Tony'e yardım edeceğim. Sen hemen bu yerden çık!" diye bağırdı.

Kalbimin sesi kulaklarımda atarken onu duymakta zorluk çektim. Göğsümde yükselen korku bedenimi ele geçirirken kanımda dolaşan adrenalin yüzünden ne yapacağıma karar veremiyordum. Onları bu mekânın içinde yalnız bırakamazdım.

Damon, "Beni duyuyor musun, Reen?" dediğinde dudaklarını okudum. "Koş!"

Damon ve Tony şu ana kadar kendi başlarının çarelerine bakmışlardı. Ben yokken planıma sadık kalarak mekânları kundaklamışlardı. Bana ihtiyaçları olmadıklarına kendimi ikna ettikten sonra en yakın arkadaşıma başımı sallayarak cevap verdim. Onunla vedalaşmadan arkamı döndüm ve koşarak merdivenlerden inmeye başladım.

Damon'la vedalaşmadım çünkü buradan çıkacaklarına emindim.

Bir alt katı geçip çıkışın olduğu kata inerken alevler, mekânı ayakta tutan ahşapları yakıyordu. Eğer Damon ve Tony hızlı olmazlarsa üst katlar, ilk katın üzerine yıkılacak ve bu işletme yerle bir olacaktı.

İlk önce içeriye girdiğimiz arka kapıya doğru koştum ama koridoru saran duman yüzünden önümü görmek zorlaştığında yönümü değiştirdim. Yaşaran gözlerimi silerken bir kolumu yüzüme yasladım. Ağzımı ve burnumu kapatarak dumandan korunmaya çalışırken ön kapıya doğru ilerledim.

Alevler arkamda kaldığında ateşin bizim girdiğimiz kapının yanındaki odalarda başladığını anladım. Ön kapıya yaklaştıkça odalardan dağılan alevler ve dumanlar azalıyordu. Buradan çıkmamız için tek şansımız olan ön kapıya ulaştığımda temiz havayı içime çekme heyecanıyla hızlandım.

Tam kapının kulpuna uzandığım sırada biri koluma bir tekme geçirdiğinde dudaklarımdan acı dolu bir inleme çıktı. Bedenimi korumaya çalışarak bana saldıran adama doğru döndüm. Sağ elimi yüzümden çektiğimde dumanların arasında duran iri adamla göz göze geldim.

Kabzasını sıkıca tuttuğu hançeri bana doğru savurduğunda boyumun avantajını kullanarak dizlerimi büktüm ve aşağıya eğildim. Be-

limden bir hançer alırken sağ yumruğumu adamın karnına geçirdim. Adam vuruşumdan etkilenmeyip bileğimi yakaladığında ayağa kalktım. Hançerini koluma saplamak üzereyken sol bacağımı ona doğru savurdum ve hançeri tutan eline tekme attım.

Hançeri yere düştüğü için sinirlenen adam kolumu kırmak istercesine geriye doğru çevirdiğinde canım çok yandı. Kendi bedenimin etrafında dönerek kolumdaki acıyı azaltmaya çalıştım. Hiç vakit kaybetmeden hançerimi ters çevirip arkamda duran adamın karın boşluğuna sapladım.

Kolumu çekiştirdiğimde adamın sıkı tutuşundan kurtuldum. Beni bıraktığı için şanslı olduğumu sanarken adam karnındaki yarayı umursamadan saçlarımı yakaladı. Buraya gelmeden önce örmediğime pişman olduğum saçlarımdan kuvvetle çekip beni yere fırlattı. Saç diplerimden başlayan acıyı tüm bedenimde hissederken adamdan uzaklaşmaya çalıştım ama adam ayak bileğimden yakalayıp beni çekiştirmeye başladı.

Beni ön kapının yanındaki odaya doğru sürüklediğinde kollarımı zemine yaslayıp yerden destek alarak kalkmayı denedim ama adam hem çok güçlü hem de hızlıydı. Beni birkaç saniye içinde odaya çektiğinde içimden onu öldüreceğime dair yeminler ettim. Bana saldırabileceği pozisyonları düşünürken adam beni şaşırtan bir hamle yaparak ayak bileğimi bıraktı.

Sırtüstü döndükten sonra oturur pozisyona geçerken bacaklarımı kendime doğru çektim. Yavaşça ayağa kalkarken bakışlarımı düşmanımın üzerinden ayırmadım. Adamın bir sonraki hamlesini anlamaya çalışırken o, elini karnındaki yaraya bastırmıştı. Bedenimi süzerken başını sağa solladı ve birkaç şey fısıldadı. Ne dediğini duyamadığım sırada aramızdaki iki adımlık mesafeyi süzdü ve aniden arkasını dönüp odadan çıktı. Beni burada bırakacağını anladığımda peşinden koştum ama çok geç kaldım. Pelerinim ayağıma takılıp tökezlememe sebep olduğunda adam kapıyı üzerime kapatıp kilidi çevirdi.

Kapının kulpunu defalarca kez indirdim ama kapı açılmadı. Bir anlık öfkeyle yumruğumu kapıya geçirdiğimde bileğimden omzuma doğru bir acı yükseldi. Şerefsiz herif beni odaya hapsettiği için çıldırmak üzereydim. Tüm bu adamların beni bir yere kapatma hevesinden çok sıkılmıştım.

Sırtımın hissettiği sıcaklığa ve burnuma gelen duman kokusuna doğru yavaşça döndüğümde görmekten korktuğum manzarayla karşılaştım. Odadaki eşyalar alev almıştı. Yanılmıştık. Hector bizi yakalamak istemiyordu. Öldürmek istiyordu. Kundakladığımız mekânla beraber beni ve arkadaşlarımı yakacaktı.

Hayatımın hiçbir döneminde ölümden korktuğumu hatırlamıyordum. Gün sonunda hepimiz ölecektik. Kadınlar için verdiğim bu mücadelede hayata gözlerimi yumarsam büyük bir onur yaşardım. Bu yüzden yola korkmadan devam ediyordum. Bir amacınız olduğunda savaşmak ve sonuna kadar gitmek çok kolaydı.

Ares beni idam sehpasına çıkardığında korktuğum şey ölmek değildi. Eğer beni öldürmezse ondan alacağım intikam yüzünden içine düşeceğimiz durumdu. Onu artık eskisi gibi sevememekten, bebeğimi ve ailemi koruyamamaktan, arkadaşlarımı yalnız bırakmaktan korkuyordum.

Ölümü ciddiye almıyordum ta ki bir odada alevlerin içinde kapana kısılana kadar...

Geniş odada gittikçe büyüyen alevler bana doğru yaklaşırken pencere arayışıyla etrafı inceledim. Koltuğun arkasında büyük bir pencere vardı ama her yeri alevler sardığı için oraya gitmem imkânsızdı. Odada başka bir pencere göremediğim sırada tüm eşyalar eski ahşaptan olduğu için yangının hızla yayıldığını fark ettim. Buradan çıkmam için çok az zamanım vardı, yoksa yanarak ölecektim.

Bakışlarım istemsizce karnıma giden elime kaydığında içimde büyüyen bebeğin varlığı bana güç verdi. Bir hışımla arkamı dönüp odanın kapısına yumruklarımı geçirerek bağırmaya başladım.

"Damon!" En yakın arkadaşımın ya da abisinin sesimi duyacağını umut ederek defalarca kez aynı ismi tekrarladım. "Damon!" Belimden iki büyük hançer çıkarıp kapıya geçirirken çığlık atıyordum.

"Damon!" Odanın içine yayılan alevler yüzünden alnımdan terler akarken, "Tony!" diye kükredim. "Beni buradan çıkarın!" Gelişigüzel yumruklarımı kapının her yerine geçirirken duman gözümü ve boğazımı yaktı.

Hançerlerin kalın ahşabı geçemeyeceğini anladığımda kapıyı kırabilecek büyük bir eşyaya ihtiyacım olduğunu anladım. Telaşla arkamı dönüp odada bir şeyler bulmak istedim ama alevlerin bana çok yaklaştığını gördüğümde donakaldım. Eşyaların çoğu yanmıştı ve kapıyı açabilecek bir eşyaya ulaşmam imkânsızdı.

"Buradayım!" Yanağımdan akan yaşlarla çığlık atarken, "Damon!" dedim. "Buradayım!" Beni bırakıp gitmiş olamazlardı. Bu yerde yanarak ölmek istemiyordum. Arkadaşlarımın yakınlarda olmaları için tanrılara dualar ederken elimde sıkıca tuttuğum hançerin kabzasını kilide vurmayı akıl ettim.

Bedenimden topladığım tüm güçle Ares'ten çaldığım hançerin ağır kabzasını kapının kulpuna vurdum. Demir kulp sarsıldı ama yerinde aynı şekilde kaldı. Aynı hareketi üst üste tekrarlarken, "Damon!" diye bağırmaya devam ettim.

Dumanlar tavanda toplanırken gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. O kadar çok terlemiştim ki hançerleri tutmakta zorlanıyordum. Demir kabzalar terleyen avuçlarımdan kayarken gücüm yetersiz kalıyordu.

Hançerleri kınlarına geri takarken, "Damon!" dedim. "Hiç kimse yok mu?"

Kapıya yumruklar attıktan sonra başka bir fikirle iki adım geri çekildim. Belimden aldığım güçle kapıya tekme attım. Kapının pervazlarında bir hareketlilik oldu ama hiçbir şey değişmedi. Kilit ters taraftaydı. Kapının açılması için odanın dışından vurulması gerekiyordu.

Ayak bileğime yakın bir noktada bir yanma hissettiğimde hızla arkamı döndüm. Pelerinimin ucunun tutuştuğunu fark ettiğimde telaşla ipini açmaya başladım. Parmaklarım birbirine dolanırken yanıyordum. "Damon!" diye çaresizce çığlıklar atarken diğer yandan pelerini çıkardım ve ağır kumaşı alevlerin arasına atarken bir küfür savurdum.

"Megan!"

Kapının ardında en yakın arkadaşımın sesini duyduğumda yanağımdan akan yaşlar hızlandı. "Damon!" O kadar çok bağırdım ki duman yüzünden kuruyan boğazım yırtıldı. Zamanla yarışıyordum. Kapıya ellerimi yaslarken, "Buradayım!" diye ekledim.

"Siktir!" Damon birkaç kez kapıyı yumrukladığında korkuyla kenara çekildim. Alevlerle aramda çok kısa bir mesafe kalmışken, "Seni oradan çıkaracağım," dedi. "Kilidi açacağım, Reen!"

"Vaktimiz yok!" Bir faydasının olmayacağını bilmeme rağmen kapının kulpunu hareket ettirdim. "Vaktimiz yok, Damon!" Alevler yaklaşıyordu. "Kapıyı kırmak zorundasın!"

Bugüne kadar yüzlerce adamla dövüşmüş, onlarcasını öldürmüştüm. Karşıma çıkan her düşmanı alt etmiştim. Her girdiğim savaşta olayları kendi aleyhime çevirmenin bir yolunu bulmuş, hepsinden başarıyla ayrılmıştım ama ilk defa kazanamayacağım bir savaşla karşılaşmıştım.

Alevlerle dövüşemezdim. Hançerlerim yayılan ateşi durduramaz, attığım yumruklar ve tekmeler ciğerimi dolduran dumanlara engel olamazdı. Hiçbir güç beni içine almaya çalışan ve ayakparmaklarımın uçlarına ulaşmasına birkaç saniye kalan alevlerin yolunu kesemezdi.

Damon, "Kapının arkasından çekil!" diye bağırdığında ölümü düşünmeyi bıraktım. Kapının hemen yanındaki duvara sırtımı yaslayıp parmaklarımın ucunda yükseldim. Damon ilk tekmesini kapıya geçirdiğinde duvarla beraber bedenim de titredi. Odada yükselen ısı yüzünden kıyafetlerim bedenime yapışmıştı. Yüzümün yandığını hissederken sakin kalamıyordum.

Tony'nin benim ve kardeşinin adını haykırdığını duyduğumda onun mekânın dışına çoktan çıktığını anladım. Damon ve Tony mekândan ayrılmış ama beni bulamadıklarında Damon içeri geri dönmüş olmalıydı. Beni kurtarmak için yanan bir mekâna girmişti.

"Reen!" Damon bir küfür savurduktan sonra kapıyı tekmeledi. "Kapının arkasında durmadığından emin ol! Birazdan yanındayım!" Nefes almakta güçlük çektiğim sırada Damon'ın sesi beni ayakta tutan tek şeydi. Sıcaktan bayılmak üzereydim.

Tanrıya bebeğimi koruması için dualar ederken kapıdan gelen ses beni ürküttü. Bir parça kopup alevlere doğru uçtuğunda başımı sola çevirdim. Damon'm tekmesi sayesinde kapının tam ortası parçalanmıştı ama oradan çıkmam imkânsızdı.

Damon kilide tekme atmayı bırakıp parçalanan ahşaba saldırırken nefes nefese bir halde, "Çok az kaldı!" diye mırıldandı. Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordum. Güç toparlayabilmek için kendi kendine konuştuğunu varsaydım.

Yalnızca iki tekme sonrasında kapıda koca bir yarık oluştu. Ayağımdaki çizmelerin ucu tutuşmak üzereyken Damon beni bileğimden yakaladı. Yarıktan geçmem için beni çekiştirdiğinde peşine takıldım. Beni takip eden alevlerden kaçarken kurtulacağımıza dair umudum arttı. Ben duman yüzünden önümü göremediğim sırada Damon yolu bulmayı başardı.

Temiz havaya adım attıktan beş adım sonra ayakta duracak gücüm kalmadı. Damon bileğimi bıraktığında dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi soğuk toprağa bastırdım. Alevler sayesinde kızardığına emin olduğum yüzümü serin çimlere gömmek istiyordum. Tony'nin arkadan bir şeyler söylediğini duysam da kulaklarım o kadar çok uğulduyordu ki ne dediğini anlamıyordum.

Ciğerlerime dolan dumandan kurtulmaya çalışırken peş peşe öksürdüm. Temiz havaya kavuşan bedenim sarsılırken yanağımdan yaşlar akıyordu. Yanımda birilerinin olduğunu hissediyordum ama

gerçekliğe dönemiyordum. Rüzgâr estikçe soğuk hava bedenimdeki ısıyı dengeliyordu.

Kendimi kastığım için gerilen bedenimi rahatlatmak umuduyla yere oturdum. Sık sık nefes alarak zehirlenmeye engel olmaya çalıştım. Sırtımı toprağa yasladığımda başım çimenlerin aralarındaki taşlara değdi ve adamın çektiği saç diplerim acıdı ama ölümün kıyısından döndükten sonra hiçbir şey umrumda değildi.

"Reen!" Tony hemen yanımda dizlerinin üzerine çökmüştü. "İyi misin?"

Bir elini boynuma götürüp nabzımı kontrol ettikten sonra aynı şeyi bileğim için de yaptı. Ona iyi olduğumu söylemek istiyordum ama ağzımı açtığım an gözyaşlarımı durduramayacağımı biliyordum. Yalnızca bebeğimin iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

"Bana bak!" Tony'nin emri üzerine bakışlarımı gökyüzünden ona doğru çevirdim. "Eğer iyiysen gözlerini iki kez kırp," dediğinde gülümseyerek gözlerimi kırptım. Tony'nin içi rahatladığında yanımdan kalkıp başka bir yere koştu.

Başımı onun gittiği tarafa çevirdiğimde Damon'ın hemen sol tarafımda yerde uzandığını gördüm. Tony onun nabzını da kontrol ettiğinde beni kurtaran arkadaşım için endişelendim. Kendimi unutup yerden kalkmak için bedenimdeki son enerjiyi kullandım. Sırtımı doğrultup oturur pozisyona geçerken gözlerimi en yakın arkadaşımdan ayırmadım.

Tony, Damon'ın iyi olduğunu anladığında, "Aptalsınız!" diye bağırdı. Bakışları ikimiz arasında mekik dokurken bizi dövmek istiyor gibi gözüküyordu. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz?" Damon'ın yüzüne vurmaktan son dakika vazgeçti. "Bir kahraman mı?"

Damon gülerek, "Benim için endişelendin mi, *abi*?" derken son kelimeyi alaycı bir şekilde söylemişti. Tony onun bu tavrına sinirlenirken, "Siktir git!" diye kükredi. Bir hışımla yerden kalkıp ormana doğru giderken bizi yalnız bıraktı.

Hector'un işyeri tam karşımda yanarken bacaklarımı kendime doğru çektim. Kollarımı dizlerime yaslarken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Gökyüzüne yükselen dumanlar etrafı sarmadan buradan uzaklaşmalıydık. Çevre köylerden yangını söndürmeye gelen insanlarla karşılaşmamamız gerekiyordu ama yerden kalkacak gücü kendimde bulamıyordum.

Eğer Damon beni kurtarmak için geri dönmeseydi ve bizi oradan zamanında çıkaramasaydı ikimiz de ölmüş olacaktık. Bir intikam planına kapılıp giderken hayatımızı kaybedecektik. Bu sefer ölümüm sahte olmayacaktı. Onun sayesinde buradaydım, nefes alıyordum. *Bebeğim yaşıyordu.*

"Sen benim kahramanımsın."

Damon, "Ne?" diye sorduğunda sesi yorgun çıktı.

Başımı ona doğru çevirirken, "Hayatımı kurtardın," dedim. "Defalarca kez." En yakın arkadaşımın kahverengi gözlerine samimi bir ifadeyle baktım. Yalnızca şu andan bahsetmediğimi anlamasını istedim. "Sen benim kahramanımsın, Damon."

"Reen..." dediği an sözünü kestim çünkü söylemem gereken çok şey vardı.

"Sen benim için tüm dünyayla savaştığında kendimi buna değer gördüm." Boğazım acıdığında hafifçe öksürdüm. "Ailemin bile beni umursamadığı zamanlarda sen öne çıktın ve herkese karşı beni koruyarak bu dünyadaki güzellikleri hak ettiğimi bana gösterdin."

Bağırmaktan kısılan sesim konuşmaya devam ettikçe daha da kısılıyordu. Fakat içimde biriken ve arkadaşımın da duymayı hak ettiği bu sözleri söylemenin tam zamanıydı. Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, "Bana kendimi sevmeyi öğrettin," diye fısıldadım.

Damon uzandığı yerden hafifçe doğrulup kollarından destek alırken, "Bütün kötü insanlara savaş açabilecek gücü senin sayende buldum," dedim. Artık gözümden akan yaşlar için dumanı bahane edemeyeceğim bir noktadaydım.

Damon yerde sürünerek yanıma doğru yaklaştı ve benim gibi otururken kollarını etrafıma sardı. Bana sıkıca sarılırken saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Reen," diye mırıldandığında bedenimi onun bedenine yasladım.

Damon'ın benden uzakta kendine yeni bir yaşam kurup beni unuttuğu ihtimalini hayal etmek canımı yakıyordu. Sarayın içinde kaybolup onu dışarıda bıraktığım zamanlarda ne kadar üzüldüğünü düşündükçe kahroluyordum. Tüm bu süre boyunca farkında olmadan bencilce hareket edip tek taraflı bir arkadaşlık yaptığım için çok pişmandım.

Başımı yasladığım göğsünden çekerken Damon'a döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda ciddi bir ses tonuyla, "Eğer bana hayatımın her şeye değeceğini göstermeseydin bir çiçek gibi solup giderdim," dedim.

Damon, "Hayır!" diyerek itiraz etti. Yanağımdan akan yaşları silerken, "Hayır, Reen!" diye tekrarladı. "Sen hiçbir zaman narin bir çiçek olmadın." Yüzüme yapışan saçları geriye doğru çekti. "Sen toprağın metrelerce altına köklerini salmış çok güçlü bir ağaçsın."

Sözleri beni duygulandırdığında Damon'ın da gözleri dolmuştu. Sırtımdan bastırıp beni göğsüne doğru çekerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Damon saçlarımı okşarken, "İnsanlar dallarını kırmak ve seni yıkmak için çok uğraştı ama sen hâlâ buradasın," dedi.

Ölümle burun buruna geldiğimizde arkadaşlığımızın değerini anlamış olmamız kalbimde geri dönülmeyecek izler bıraktı. Her zaman yanımda olan ve elimden tutan arkadaşıma bir daha sırtımı dönmeyeceğime ve onu hiç yalnız hissettirmeyeceğime dair kendime bir söz verdim.

Bir süre birbirimize sarıldıktan sonra Damon hafifçe geri çekildi. Bir elini çenemin altına koyup başımı yukarı kaldı. Yanaklarımı avuçlarının arasına alırken, "Sen bu ülkenin kraliçesisin," dedi. "Hiç kimsenin sana kendini kötü hissettirmesine izin verme." Başını sağa sola salladı. "Benim bile."

Arkadaşlığımıza zarar veren kişi ben olmama rağmen o, yine de beni savunuyordu. Kalbini parçalara ayırdıktan sonra ona sırtımı dönüyordum ama o, beni teselli ediyordu. Damon işte böyle bir adamdı. Karşılık beklemeden seviyordu.

"Seni seviyorum, Damon." Kollarımı onun boynuna dolayıp sıkıca sarıldığımda içim huzurla doldu. İs kokan saçları arasından kulağına doğru, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Damon, "Seni seviyorum," dediğinde artık aramızda hiçbir sorunun kalmadığına emindim.

Yakınlardan gelen insan sesleri yaşadığımız anı böldüğünde yavaşça kollarımı ondan çektim. Damon ağaçların ardını görmeye çalışırken, "Yürüyebilecek durumda mısın?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladığımda bileğimden tuttu ve benimle beraber kendini soğuk topraktan kaldırdı.

Atları bıraktığımız yere doğru ilerlerken Damon parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Arkadaşımın elini sıkıca tutarken alevler içinde kalan mekâna son bir kez baktım. Göğsüme bir rahatlama hissi yayıldığında gülümsedim. Hector'u mahvetmek için ölümün kıyısında gezmem gerekmişti ama başarmıştım.

BÖLÜM 20

PANDORA'NIN KAFESİ

ROBERTO

Yalan söylemenin hoş bir şey olmadığını bilmeme rağmen ufak tefek yalanların hayata eğlence kattığını düşünürdüm. Baloya katılan kadınların hepsini güzellikleriyle över, ne iş yaptığını bile hatırlamadığım adamların ticaretlerinin ne kadar başarılı olduğunu dile getirirdim. Beni tanımayan insanları kandırmayı ve kendimi farklı tanıtmayı sever, kardeşlerimle dalga geçmek için küçük oyunlar oynardım.

Kendimi yalancı bir adam olarak görüyordum ama son yaşananlardan sonra aslında kibar biri olduğumu anladım. İnsanların gönüllerini hoş tutmak için pembe yalanlar söylüyor, onları gülümsetmek için bazı hikâyeler uyduruyordum. Tüm bunları yaparken zaman zaman kötü bir prens olduğum için vicdan azabı çekiyordum. Oysa ki diğer insanların kötülüklerinin yanında benim yaptıklarım çok masumdu.

Kardeşim Darion annem hariç herkese yalan söyleyip gizlice üniversite okuyor, tahtın bütün sorumluluğunu bize bırakıp aile hayalleri kuruyordu. Abim Ares'in kral unvanının ardına saklanıp söylediği

yalanların listesi buradan Ateş Krallığı'na kadar uzanıyordu. Megan'ın sakladığı sırlar, Nancy'nin içine gömdüğü gerçekler, Hector'un çevirdiği oyunlar ve ülkede yaşanan acılar ya bir yalana bağlanıyor ya da bir yalanı başlatıyordu.

Peki, tüm bu karmaşanın içinde benim yerim neredeydi?

Çocuk yaşlarda taciz edildiğinde ne yaşadığını tam olarak anlayamayan, birkaç yıl sonra tacizcisinin tecavüzüne uğrayan, tehdit edildiği için sesini çıkaramadığı bu istismara yıllarca maruz kalan bir kadının arkasında oturuyordum. Onun intikamı için kaleye doğru at sürerken anlamadığım bir şey vardı: Ben neden vicdan azabı çekiyordum?

Babamın en yakın arkadaşı, aile dostumuz, beraber aynı masada yemek yediğimiz, birçok sırrımızı paylaştığımız, ticaretine destek verdiğimiz ve Ares'in babam öldükten sonra babası olarak gördüğü adamın bir genç kızın hayatını çaldığını öğrendiğimden beri neden kendimden nefret ediyordum?

Hector'la yan yana oturduğumuz, göreve gittiğimiz, plan yaptığımız, elini sıktığım ya da gözlerinin içine baktığım tüm o zamanları düşündükçe kanımda dolaşan güç alevleniyor ve dışarıya akmak için ısrarcı davranıyordu. Büyümü içimde tutmak için verdiğim mücadele yüzünden midem bulanıyordu.

Nancy gerçekleri itiraf eden o cümleyi söylediği an yanımdaki ağaç tutuşmuştu. Alevler gökyüzüne yükselirken Nancy'nin attığı korku dolu çığlık beni kendime getirmişti ve bir süredir kullanmadığım büyümün sınırlarını zorlayarak alevleri söndürmüştüm. Yaktığım ağaç yeşilden siyaha döndüğünde Nancy dehşete düşmüştü.

Megan'ın neden Hector'a ait işyerlerini yaktığını artık anlıyordum. Nancy'nin intikamı için Hector'u öldürmek yeterli olmazdı. Onu zindanlara atıp yıllarca eziyet çektirmek bile içimdeki ateşi söndürmezdi. Tüm hayatını gözlerinin önünde altüst etsem bile Nancy'nin yaşadıklarını geri alamazdım.

Ona yaşadığı korkunç şeyleri unutturamazdım.

Bunların hepsini düşündükçe kafayı yiyecek gibi hissediyordum. Öfkemi kontrol etmekte zorluk çektiğim her an Megan'a olan hayranlığım daha da artıyordu. Kardeşinin yaşadıklarını bilirken Hector'un gözlerinin içine bakmış, onunla aynı ortamda bulunmuş ama hiçbirimize yaşananları belli etmemişti. Sakinliğini koruyarak planlar hazırlamış, intikamını en iyi hale getirinceye kadar sabırla beklemişti.

Megan'ın yerinde bir başkası olsa çılgına döner ve öfkesi yüzünden hatalar yapardı. Haklıyken haksız duruma düşer ve bu hataların bedelini ağır öderdi. Hector'a gerçeği bildiğini hissettirmeden onun yanında durmak, sevdiği adamın kardeşinin tecavüzcüsüyle yakınlığını görürken sessiz kalmak büyük bir özveri isterdi.

Megan, gerçek bir kraliçeydi.

Geceleri saraydan kaçıp adalet için savaşan yanıyla tanıştığımda hayran olduğum kadının, yalnızca gerçeklere ışık tutup ülkesini iyi bir noktaya taşımak istediği için değil aynı zamanda tahta oturacak bir kraliçenin sahip olması gereken tüm özellikleri karakterinde barındırdığı için de o tacı hak ettiğini görebiliyordum.

Kız kardeşimin tacevüzcüsünü karşımda gördüğüm an boğazına bir hançer saplayarak hayatına son vermek isterdim. Megan kadar sabırlı davranamaz, plan yapmakla vakit harcamazdım. Sonunda haksız çıkacağımı bilsem bile o adamın gözlerinin içine bakacak cesareti kendimde bulamazdım.

Bir tahtın ikinci vârisi olduğunuzda işleri ciddiye almak aptallıktır. Bu yüzden yıllar boyunca kraliyet eğitimlerine yalnızca zorunda olduğum için katılmıştım ve taht işleriyle hiçbir zaman tam olarak ilgilenmemiştim. Bir sarayın içerisinde yaşamama rağmen kendime ayrı bir düzen kurarak tüm bu karmaşadan uzaklaşmıştım.

Yanı başımda duran insanların yalanlarını, ihanetlerini, istismarlarını, taciz ve tacavüzlerini görememiştim. Ben keyfime baktığım sırada burnumun ucunda yeşeren kötülüklerden haberim olmamıştı. Günün nerede bittiğini hatırlayamadığım eğlencelere katılırken insanların verdiği mücadeleyi umursamamıştım.

Yalnızca Hector'un yaptıklarına kızgın değildim. Nancy'nin gözlerinin derinliklerinde saklanan acıyla tanışıncaya kadar hiçbir şeyi yeterince ciddiye almadığım için kendime de öfkeliydim. Küçük bir kız çocuğuna dokunmaya tenezzül eden adamların dolu olduğu bir ülkede tüm sorumluluğu krala ve veliaht prense bırakmak beni de en az onlar kadar suçlu yapıyordu ama hatalarımı telafi etmenin yollarını bulabilir, bu ülkeyi Ares ve Megan'la beraber yeniden inşaa edebilirdim. Benden önce gelen adamların koyduğu kuralları değiştirebilir, babamın yasalarını çiğneyebilir ve topluma ışık tutabilirdim.

Fakat Hector'un hatalarını telafi etmesinin bir yolu yoktu. İnsan ticareti yapmanın, kadınlara ve çocuklara zarar vermenin bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Bir atın üstünde Nancy'yle beraber Morrison Kalesi'ne giderken aklımdan geçen düşünceler sağlıksızdı. Megan'ın stratejik hamlelerinin aksine benim Hector için planlarım acımasızdı.

Dağın arkasına yaptığımız kısa bir yolculuğun sonunda Morrison Kalesi'ne ulaştık. Ön bahçeye açılan devasa kapının önünde bekleyen iki adamın siyah üniforma giymeleri dikkatimi çekti. Buz Krallığı'nın üniforma rengi beyazdı ve yalnızca örgüt ya da çete üyeleri siyah rengini kullanırlardı.

Hector, ülkesi için çalışan bir lord olduğundan babam tarafından saray hizmetine layık görülen bir adamdı. Buz Krallığı'nın askerleri kraliyetin adıyla burada duruyorlar, saray için çalışıyorlardı. Bize kapıyı açan siyah üniformalı adamlar, sarayın tahsis ettiği askerlerse hepsinin kellesini ülkeye ihanetten almalıydım.

Bizim kim olduğumuzu sorgulamadan kapıyı açan adamların yanından geçtiğimizde büyük bir bahçeye çıktık. İki ayrı yola ayrılan bahçenin tam ortasında büyük bir süs havuzu vardı. Beyaz çakıl taşları olan yolların kenarları ağaçlar ve çiçeklerle donatılmış, havuzun arkasındaki büyük güller kaleye modern bir hava katmıştı.

Tüm bunların arasında en çok ilgimi çeken şey yol boyunca her adım başına bir adamın düşmesiydi. Kollarını sırtlarında birleştirerek

başları dik duran bu adamlar da siyahlar içindeydi ve kapıyı açan askerler gibi hiçbiri bana reverans yapmamıştı.

Şeytanın inine gelmeyi kabul ederken ülkemin askerlerinin benim karşımda duracağını hiç düşünmemiştim. Buz Krallığı, tarih boyunca iki ayrı askeri darbe görmüştü ama hepsi kütüphanenin unutulan rafları arasında kaybolan masal kitapları kadar eski hikâyelerdi. Yıllar sonra burnumuzun dibindeki adamın bir darbe girişimine yelteneceğini sanmazdım ama her şey ortadaydı.

Nancy'nin gerginliğini hisseden atım huysuzlanmaya başladığında, "Sakin olmalısın, güzelim," diye fısıldadım. Burnumu saç tutamlarının arasına sokup kokusunu içime çekerken bu sözleri ona mı yoksa kendime mi söylüyordum, bilmiyordum.

"Hiç kimse yanına yaklaşamayacak." Nancy'nin gergin omuzları aşağı inse de bacaklarını sıkmaya devam ediyordu. Atım onun duygularını anladıkça yerinde duramıyordu. "Sana gözünün ucuyla bakmaya tenezzül eden her adamın gözlerini yerinden çıkarırım."

Daha önce hiçbir lordun bu denli korunduğunu görmediğim kalesine doğru atımla yavaşça ilerlerken yol boyunca kaç tane adamın beklediğini tek tek saydım. Gelmeyi tercih ettiğim sağ yolda tam on beş adam vardı. Düzene göre dizildikleri için karşı yolda da on beş adam olduğunu tahmin ediyordum.

Zengin ticaret adamlarının kalelerinin sıradan olmadığını bilirdim ama Hector'un kalesindeki yenilikler Buz Sarayı'na baş kaldıracak nitelikteydi. Kalenin çevresine yeni binalar eklemiş, eski binanın dış cephesini değiştirmiş, siyah ve gümüş temasını çoğu yerde kullanmıştı. Birkaç yıldır ziyaret etmediğim kaledeki ihtişam Hector'a öfkelenmem için başka bir sebep daha verdi.

Nancy korku dolu bir ses tonuyla sadece benim duyabileceğim şekilde, "Majesteleri," diye fısıldadığında başımı aşağıya eğdim. Kalenin ana girişinde, merdivenin kenarlarında ve yukarısında bekleyen adamları gördüm. Merdivenin iki yanında toplam sekiz, basamakların bittiği tepede dört adam vardı.

Merdivenin ucuna yaklaştığımızda, "Buraya kendi isteğimizle geldik, Nancy," dedim. "Tüm riskleri göze aldık." Hiç kimse bizi bu kaleye zorla getirmemişti. Bir planımız olmadan sadece at sürmüştük.

Ne aptallık ama...

Adamların üzerimize diktiği sert bakışların eşliğinde yuları Nancy'ye bıraktıktan sonra attan indim. Kollarımı ona doğru uzattığımda yuları buradan kaçmak istercesine sıkı sıkı tuttuğunu gördüm. Ona birkaç kez seslendim ama bakışlarını kaleye dikmişti ve beni duymamıştı.

Nancy'yi korkutmaktan çekinmeme rağmen dizine hafifçe dokunduğumda başını bana doğru çevirdi. Bedeni dokunuşum altında ürperse de yüzünde bir korku ifadesi yoktu. Bundan cesaret alarak, "Hadi," dedim.

Nancy'nin belinden tutup onu aşağıya indirirken ellerini omuzlarıma yerleştirmesi bizim için bir ilk oldu. Onunla ormanda karşılaştığım andan beri bana dokunmamak için büyük bir özen gösteriyordu. Şu an kollarını boynuma saracak kadar cesur olmasının sebebi Hector'un evinin sınırları içinde bulunmamızdı.

Adamın biri atımı yularından tutup ahıra götürürken Nancy ile bedenlerimizin arasında hiç sınır yoktu. Başımı aşağıya eğip kulağına doğru, "Sakın yanımdan ayrılma, güzelim," dedim. "Ters bir şey olursa hançerlerini kullanmaktan çekinme."

Nancy başını tamam anlamında sallarken vücudu çok hafif de olsa titriyordu. Onun gerilmesine sebep olduğumu düşünerek aramızdaki mesafeyi açtım. Nancy başını yukarı kaldırıp gözlerime yalvarırcasına baktığında onu bırakmamdan korktuğunu anladım.

Genç kadın hemen yanıma gelip gölgemde saklanmaya çalıştığında sabrım taştı. Onu kendime doğru çekip bir kolumu beline doladım. Bundan rahatsız olursa dile getirebilirdi çünkü artık sınırlarını ihlal etmekten çekindiğim kadının etrafımızdaki adamlardan korkmasına izin veremezdim.

Kalenin kapısı açıldığında içeriden önce kısa boylu yaşlı bir adam çıktı. Esmer teni, siyah saçı ve koyu kahverengi gözlerini incelerken onun kim olduğunu anlamaya çalıştım ama üzerine giydiği şık takım onu ele veren tek şeydi. Hector'un kaledeki yardımcısı olmalıydı.

Adam ellerini önünde birleştirip askerlerin yanında hizaya girdi. Başını hafifçe öne eğerek selam verdiğinde onun da reverans yapmaması dikkatimi çekti. Adamın arkasından gelen Hector'un, kapıdaki adamlarına benzer siyah bir üniforma giydiğini gördüğümde dudağımın bir kenarı havaya kalktı.

Siyah ceketinin gümüş düğmeleri, ceplerine taktığı zincirler, omuzlarındaki gri işlemeler ve gözümü alacak kadar parlak olan hançerleri açık bir mesaj veriyordu. Hector güneyde kendi krallığını kurmuştu. Kuzeyde saraya hizmet ediyor gibi gözükürken bu bölgeyi ele geçirmişti ve bizim bunların hiçbirinden haberimiz yoktu.

Hector ukala bir tavırla beni izlerken yanımdaki kadını fark ettiğinde yüzündeki gülümseme silindi. Nancy'nin belini saran koluma kısa bir bakış atarken gözlerinden önce şaşkınlık sonra öfke dalgası geçti. Bizi beraber görmek onu hazırlıksız yakalamıştı.

Nancy'nin bedenini bedenime yasladığı ve kolumun ona dokunduğu her yeri aklına kazıdı. Hector'un bakışları onun gözlerine döndüğünde yanımdaki genç kadına tehdit edercesine baktı. Hector'un bu hareketleri Nancy'nin anlattıklarını destekliyordu, onu resmen sahipleniyordu.

Nancy'nin kımıldadığını hissettiğimde benden uzaklaşmasına izin vermedim. Belini eskisinden daha sıkı tuttuğumda başını yukarı kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Sakın!" derken çenem gerildi. "Yanımdan bir adım bile uzaklaşma!"

Hector'un, "Hoş geldiniz," dediğini işittiğimde başımı ona doğru çevirdim. Nancy'yle diyalog kurmamdan rahatsız olduğu için konuşmamızı bölmüştü. "Buyrun." Adamlardan biri kalenin kapısını sonuna kadar açarken Hector kaleyi işaret etti. "Akşam yemeği yerken sohbet edelim."

Ağzımdan çıkacak sözleri kontrol edemeyeceğim için sessiz kaldım. Öfke kanımda kaynarken yanımda Nancy'yle beraber ilk basamağa yöneldim. Merdivenleri tırmanırken ormandan gelen kuş sesleri dışında çıt çıkmıyordu. Yüzlerdeki sahte gülümsemeye rağmen herkes çok gergindi.

Son basamağa ulaştığımızda adamlardan biri yolumuzu kesti. "Hançerlerinizi teslim etmeniz gerekiyor."

"Yolumdan çekil."

Adam ısrarcı bir tavırla, "Kaleye giriş protokolü," diye ekledi.

"Benim kaleye giriş protokolü için..." Adamın burnunun dibine girdim. "Daha iyi bir fikrim var." Onu öldürmem yalnızca bir saniyemi alırdı. Ters bir hareketine ya da bakışına gerek yoktu. Benim askerim olduğu halde Hector'a hizmet etmesi canını almam için yeterli bir sebepti.

Hector ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Sorun yok," dedi.

Adam, Hector'un sözlerinden sonra yolumdan çekildiğinde aslında çok büyük bir sorun vardı. Benim buradaki varlığımı yok sayarken onun emrine itaat ediyordu. Buz Krallığı'nın yetiştirdiği bir asker olarak ülkesine ve halkına sırt çevirirken bir prensi küçümsüyordu.

Hector'un bakışlarından ve askerlerin bize davranışlarından dolayı buradan sağ çıkamayacağımızı hissediyordum. Yemek davetini kabul edip kalenin içine girersek kapana kısılacaktık. Henüz bahçedeyken bu kaleden uzaklaşmalı, yol yakınken kaçmalıydık.

Hector kaleye geçerken ben yerimden kımıldamamıştım. Tüm ihtimalleri düşünürken atımı teslim ettiğim için pişmanlık duydum. Nancy yanımda olmasaydı buradan sağ çıkardım ama onunla birlikteyken çok zordu.

Nancy'nin zarar görmemesinin tek yolu Hector'un söylediklerini yapmaktan geçiyordu. Güçlü bir plana sahip oluncaya kadar ülkemi ele geçirmek isteyen insan kaçakçısı, kadın ve çocuk katili, tecavüzcü bir adama itaat etmek zorundaydım.

Lanet olsun...

Pes etmiş bir halde kalenin kapısına doğru ilerlerken Nancy kolumun altına saklandı. Onun çekindiği şeyi anlamak için etrafıma bakındığım sırada Hector'un yardımcısı olduğunu sandığım adamın Nancy'yi gözleriyle rahatsız ettiğini gördüm. Genç kadının bacaklarını izlerken yüzünde Hector'la arasında geçenleri bildiğine dair hınzırca bir gülümseme vardı.

Nancy'den kendi payına düşecek parçaya karar vermeye çalışıyordu.

Gözümün önüne bir perde inerken kısa boylu adamın yakasına yapışıp bedenini duvara çarpmam yalnızca bir saniyemi aldı. Adamın belinden bir hançer çekip sivri ucunu gözüne sapladığımda Nancy'nin tiz çığlığı bahçede yankılandı.

Yüzünden kanlar akan adam ellerimin altında çırpınırken bana yaklaşan birini hissettim. Adamla beraber arkamı döndüğümde hançerini bana geçirmek üzere olan asker, yaralı arkadaşına zarar vermekten son anda kurtuldu.

Hançer sapladığım adamı diğerinin üzerine iterken sağdan gelen yumruktan kaçtım. Adamın bileğini havada yakalayıp kolunu geriye doğru çevirdim. Bileğinden gelen kırılma sesini duyarken ensesinden tutup kafasını kalenin duvarına geçirdim.

Hector, "Buna hiç gerek yoktu," dediği sırada bana doğru gelen adamları büyümü kullanarak durdurdum. Adamlar adım atmaya çalışsalar da yerlerinden kımıldayamadılar. Kafaları karışık bir halde birbirlerine bakarken Nancy'nin çığlığı dikkatimi dağıttı.

Başımı hızla sola çevirdiğimde Hector'un genç kadını bileğinden yakalayıp kendine doğru çektiğini gördüm. Nancy kolunu ondan kurtarmak isterken Hector bileğini daha da kuvvetli sıktı. Büyümün çoğu kısmını parmak boğumları kızaran Hector'a yönelttim.

Hector, yanan elini aniden çektiğinde Nancy dengesini kaybedip yere düştü. İki büyük adımda onun yanına ilerleyip dirseğinden tutarak kalkmasına yardımcı oldum. Nancy korku dolu bakışlarını bana çevirdiği sırada arkamda birinin olduğunu hissettim ama yeterince hızlı davranamadım.

Enseme sert bir darbe aldığımda bilincim kapanmıştı ama en azından Nancy'ye verdiğim sözü tutmuştum. Ona gözünün ucuyla bile bakmaya yeltenen ilk adamın gözünü yerinden çıkarmıştım.

NANCY

Dokuz yaşındayken yeterince büyüdüğümü düşünerek güneyde kurulan büyük pazara arkadaşlarımla beraber gitmek istemiştim. Annem yaşımın küçük olduğunu söyleyip yanımda bir aile büyüğü olmadan dışarı çıkmama izin vermemişti. Arkadaşlarım ailelerini tek başlarına gitmek için ikna ettiğinde evden gizlice ayrılmıştım.

Pazar yerinde bizden yaşça büyük erkek çocukları tarafından zorbalığa uğradığımızda oradan koşarak kaçmaya çalışmıştık. Ayağım taşa takılıp minik sivri taşların olduğu yola yüzüstü düştüğümde canım çok yanmıştı. Avuçlarımın içi, kollarım ve dizlerim kanarken uzun bir süre boyunca annemi istediğimi söyleyerek ağlamıştım.

Megan beni kaldırımın kenarında bulduğunda tek başıma dışarı çıkmanın güvenli olmadığını anlatmıştı. O çocukları tekrar gördüğümde kendisine söylememi istemiş, bir daha evden ayrılırsam öncesinde birilerine haber vermemi öğütlemişti.

Ne ben o günden ders çıkarmıştım ne de artık yardımıma koşacak bir Megan vardı...

Evden bir plan yapmadan çıkarken aklımdan ne geçiyordu bilmiyordum ama Hector'un adamları beni kaledeki zindanlardan birine attıklarında bir şeyleri yanlış yaptığım çok açıktı. Başımı her zaman istemeden belaya sokardım ama bu sefer yalnız değildim.

Roberto Arnie Henderson, benimle gelmek istediğinde teklifini kabul ederek bir hata yapmıştım. Benim yanımda bir adam gördüğünde Hector'un kızacağını ve gereğinden fazla tepki vereceğini hesaba katmalıydım. Hector'la baş başa kaldığımızda ona kolayca yanaşıp

hayatına son verme şansım yüksekti ama adamlarının beni getirdiği yere bakılırsa prensle kol kola olmanın bedelini ağır ödeyecektim.

Roberto, Hector'un elinden beni kurtarmak için büyü yaptığı sırada arka taraftan yaklaşan adamı fark etmemişti. Başına aldığı darbe yüzünden yere serildiğinde öldüğünü sanmıştım. Adamlar, genç prensi kollarının altından tutup yerde sürükleyerek götürdüklerinde Hector'a ona bir şey yapmaması için yalvarmıştım.

Bu durum onu o kadar çok sinirlendirmişti ki öfkesinden payıma düşeni almıştım. Kendimi bir anda pas kokan demirlerin ardında soğuk, ıslak ve pis bir zeminde bulmuştum. Koridordan gelen loş ışık dışında zindan karanlıktı. Sırtımı duvara yaslarken kollarımı bacaklarıma dolayarak olabildiğince küçülmüştüm.

Hector bana ilk defa onuncu yaş günümde onun evinde yaptığımız doğum günü partisinde yaklaşmıştı. Benimle konuşma ve bana dokunma şeklinde bir şeylerin yanlış olduğunu hissetsem de yaşadığım şeyin adını koyamamıştım çünkü her şey en başında normal başlamıştı.

Sheran kızlarından birinin veliaht prensle evleneceğine dair bir söz verildikten sonra annem tarafından bir prenses gibi yetiştirilmiştim. En kaliteli kumaşlardan elbiseler ve korseler giyersem, saçıma ve makyajıma özen gösterirsem erkeklerin ilgisini çekebilecek bir güzelliğe erişeceğimi ve bir prensle evlenmeyi hak edeceğimi öğretmişlerdi.

Hector'un dikkatini çektiğimde bunun yanlış olduğunu düşünmemiştim. Belime kadar uzanan sağlıklı saçlarım, orantılı yüz hatlarım ve doğal güzelliğimle öne çıktığımda ve saray adabı, görgü kuralları, kraliyet geleneği, zarafet dersleri gibi kraliyet eğitimleri aldığımda erkeklerden ilgi görmemin normal olduğunu sanmıştım.

Annemin hayalindeki kız olmayı başardığım için heyecanlanmıştım.

Fakat Hector'un kaçamak bakışları arasındaki göz kırpmaları, tatlı gülümsemeleri ve dış görünüşüme ettiği iltifatlar hiç kimsenin olmadığı koridorlarda köşeye sıkıştırmaya, hoş olmayan dokunuşlara

ve okşayışlara dönüştüğünde bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştım. Annemin ve arkadaşlarının bahsettiği o ilgiyi doğru bulmuyor, Hector bana her yaklaştığında ağlamak istiyordum.

Hector'a yaptığım itirazlar onun kolları arasında çırpındığım, beni bırakmasını söylediğim haykırışlara evrildiğinde korkuyordum. Eğer yaşadıklarımızı başkalarına anlatırsam hiç kimsenin bana inanmayacağını, ailemin beni istemeyeceğini ve arkadaşlarımın beni dışlayacağını her fırsatta kulağıma fısıldıyordu. Herkesin dikkatini çeken bir güzelliğe sahip olduğum için beni suçluyor, onu kötü adam yapan kişinin ben olduğumu savunuyordu.

Annem ve arkadaşları yanılmışlardı. Erkeklerin ilgisini kazanmaya çalışmak aptallıktı.

Hector evimize geldiğinde ya da onun evine gittiğimiz her an tedirgindim. Yanımdan her geçtiğinde, bana gözünün ucuyla baktığında, onunla aynı yemek masasına oturduğumda korkuyordum. Ailemle her konuştuğunda söyleyeceklerinden endişe ediyor, insanların öğrenmesinden, beni dışlamasından, bana isimler takmasından çekiniyordum.

Hayatımın büyük kısmını korkarak ve endişelenerek geçirdiğimde sessizliğin arasında kaybolan biri olmuştum. Dudaklarımı aralayıp tek kelime dahi etmemiştim ama sevdiklerimin, gözlerimin derinliklerine baktığında oradaki yardım çığlığını duymalarını beklemiştim. Susmuştum ama susarken çok konuşmuştum. Çoğu zaman herkes her şeyi biliyormuş da bilerek görmezden geliyormuş gibi hissettiğim için kalabalıkların arasında yalnız kalmıştım.

Ben her geçen gün sessizleşirken Hector daha da güçlenmişti. Gücünü benim sessizliğimden aldığının farkındaydım ama sesimi çıkarmanın da beni güçlendirmeyeceğini biliyordum. Konuştuğum an ben zararlı çıkacaktım. Belki de toplumun sırtını döneceği, erkeği haklı kadını haksız çıkaracağı bir durumun içine düşecektim.

Sessiz kaldığım her an ruhumdaki yük daha da artarken gerçekleri anlatmak her geçen gün daha da zorlaşmıştı. Nereden başlayacağımı,

kendimi nasıl açıklayacağımı bilemiyor, sevdiklerimin başına bir şey gelmesinden korkuyor, konuştuğumda yalnız kalmaktan endişeleniyordum.

İlk zamanlar kimseye söyleyemeyecek kadar utanç içindeyken ilerleyen zamanlarda gizlemek zorunda kalacak kadar geç kalmıştım. Öyle bir çıkmaza girmiştim ki yıllar boyunca beni buradan kurtaracak hiç kimsenin olmadığına inanmıştım. Biri ilk defa sorunu görüp bana yardım elini uzattığında onun da başına bela açmıştım.

Megan'a gerçekleri anlatmak ve intikam peşine düşmesine izin vermek hayatına mal olmuştu. Onun gücü oturduğu tahttan ya da başına taktığı taçtan gelmiyordu. Bir kraliçe olmasaydı da herkese meydan okuyabilecek cesarete ve zekâya sahipti. Fakat Hector öyle biriydi ki bir kraliçe olmanız bile sizi ölümün kıyısından kurtarmıyordu.

Kız kardeşimi kaybetmenin acısını doğru düzgün yaşamaya fırsat bulamamışken Prens Roberto'nun zarar görmesine sebep olmuştum. Hector'un intikamı uğruna önce bir kraliçeyi şimdi de bir prensi yok ediyordum. Hector bugüne kadar kulağıma fısıldadığı tüm tehditleri gerçekten uyguluyordu.

Koridordan gelen bir ses dikkatimi çektiğinde düşüncelerim arasından sıyrıldım. Çenemi yasladığım dizimden ayırdım ve başımı hafifçe yana eğerek kimin geldiğini görmeye çalıştım. Karanlık koridorda yürüyen adamın yüzünü, yerden aldığı mumun ışığı aydınlattığında kanım çekildi.

Hector bana doğru ilerken loş koridorun iki tarafında yan yana dizili zindanları inceledim. Koridorun en sonundaki iki zindandan birindeydim. Karşımdaki zindanın demirleri diğerlerinden farklıydı ve mum ışığına rağmen içerisi çok karanlıktı. Benim zindanımın demirleri ince ve paslıyken kapısında basit bir kilit asılıydı. Karşı zindanın geniş ve eski parmaklıklarının yanı sıra kapısına da kalın zincirler dolanmıştı.

Tarih kitaplarında gördüğüm *Pandora'nın Kafesi*'ne benziyordu.

Kapımın önüne gelen Hector beni baştan aşağıya süzerken sanki beni nasıl cezalandıracağına karar vermeye çalışıyordu. Bana dokunduğunda çok fazla ses çıkardığım ya da onu reddettiğim, başka erkeklerin ilgisini çekmeye çalıştığımı sandığı zamanlardaki gibi canımı yakmanın yollarını arıyordu.

Yıllar geçmesine rağmen beni istismar eden bu adamın karşısında güçlü duramadığım ve onu her gördüğümde titremeye başladığım için kendime çok kızgındım. Beni artık rahat bırakmasını istiyor, karşılığındaysa ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Çocukluğumu, gençliğimi, bedenimi, neşemi, heyecanımı ve sevdiklerimle olan bağımı hatta kız kardeşimi bile elimden almıştı ama yetmiyordu.

Ne yaparsam yapayım ona yetemiyordum.

Hector bana, "Rosa," diye hitap ettiğinde ikinci ismimden bir kez daha nefret ettim.

"Dünyayı senin ayaklarının altına sermek istedim ama sen..." Hayretler içindeydi. "Kabul etmedin, hayatım." Elindeki mum ışığını kapının yanında yere bırakırken dudağının kenarı havaya kalktı. "Bu kalede birlikte yaşayacağımız ve arzuladığın her şeyi kolayca elde edebileceğin bir hayata burun kıvırdın."

Eşini ve çocuklarını hiçe sayarak bana evlilik teklifinde bulunduğunda onun için gelinlik giymektense kefen giymeyi tercih edeceğimi söylemiştim. Yanağıma attığı tokattan sonra beni yatağa bağlamış ve gece boyunca diri diri toprağın altına girmekten bin kat daha kötü şeyler yaşatmıştı.

"Sana sunduğum tüm güzellikleri elinin tersiyle iterken bir hiç olan adamların yanında geziyorsun." Bu yaptığımı onaylamadığını belli edercesine başını sağa sola sallarken kilide anahtar taktı. "Benim evime kolunda bir adamla gelmeye cesaret ediyorsun."

Büyük bir gıcırtıyla kapıyı açtığında içimden küfürler savurdum. Beni buraya atmadan önce pelerinimi ve hançerlerimi almışlardı. Savunmasızdım. Gözlerimi onun tehlikeli bir zehri andıran yeşil gözle-

rinden ayırmadan yana doğru kaymaya çalıştım. Ondan uzaklaştığımı fark ettiğinde sahte bir şaşkınlıkla dudaklarını araladı.

"Beni hiç özlemedin mi?" Yumuşak çıkan sesindeki sinsiliği yalnızca ben duyabilirdim. "Ben seni özledim, hayatım." Adımları bana yaklaşırken, "Tenini," diye fısıldadı. "Kokunu."

Roberto'nun ısrar ettiği tavşanı yemediğim için midem boş olmasına rağmen kusmak üzereydim. Her bir adımında titremelerim artıyor, başım dönüyor ve gözpınarlarıma yaşlar birikiyordu. Lanet olası bir zindanda bile huzur bulamıyordum.

"Onu buraya neden getirdin, Rosa?" derken yüzündeki kıskançlık beni korkutuyordu. Kolum duvara çarptığında yolun sonuna geldim ve zindanın köşesine sıkıştığımı anladığımda çaresiz kaldım. Alnımdan terler akarken nefesim düzensizdi.

"Benim yerime onu mu tercih ettin?" Gözlerimi ayaklarımın dibindeki botlarından alamıyordum. "Bir çocuğu mu?" Rahat bir tavırla dizlerini kırıp karşımda çömeldi. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp parmaklarını birbirine kenetledi.

"Hayatı boyunca ulaşamayacağı bir tahta köpeklik eden beceriksiz bir adamdan mı hoşlanıyorsun?" Bir kolunu bana doğru uzattığında geriye çekilmeye çalıştım ama arkamda soğuk duvarlar, önümde onun bedeni varken kımıldayamadım.

Yüzüme düşen saçları okşarken, "Ben sana yalnızca Buz Krallığı'nı değil, tüm dünyayı verecektim," diye fısıldadı. Parmaklarının ucu yanağımdan boynuma doğru yavaşça indi. "Ama o sana Buz Krallığı'nı bile veremez." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Buna gücü yetmez."

Çenemden tutup başımı yerden kaldırırken, "Sevgilim," diye fısıldadı. Bana doğru yaklaştığında yüzüme çarpan nefesini hissettim. "Sana dokundu mu?"

Bu soruya vereceğim cevabın hiçbir önemi yoktu. Roberto bana o anlamda hiç dokunmamasına rağmen bu Hector'un kıskançlığını dizginlemeyecekti. Roberto gibi çapkın bir prensin bana dokunma-

dığına inanmayacak, yalan söylediğim için kızacaktı.

Onu artık o kadar iyi tanıyordum ki sessizliğin tek çare olduğunu biliyordum. Öfkesi geçinceye kadar konuşacak, taciz edecek, dövecek ya da tecavüz edecekti. Eğer iyi günündeysem bir tokatla paçayı kurtarırdım. Kötü anına denk gelirsem ruhumda silinmeyecek izler bırakırdı.

"Bana bak, sevgilim," dediğinde emrine itaat ettim. "Seni öptü mü?" Başparmağıyla altdudağımı okşarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Gerçeği öğrenmeye çalışırken, "Bu güzel dudaklarının tadına baktı mı?" diye sordu.

Başımı çaresizce sağa sola sallarken bana inanması için tanrıya yalvardım. Roberto'yla bu kaleye gelmenin bedelini her türlü ödeyecektim ama dürüst olursam cezamın şiddeti azalabilirdi. Birazcık merhamet için her ihtimale sıkıca tutunmaya hazırdım.

Hector elini çenemden çekip saçlarıma doğru götürdü. Kalın bir tutamı parmaklarının arasına alıp okşarken bakışları vücudumda gezindi. Megan'a ait kıyafetlerin bedenimde duruşunu izlerken dudaklarını yaladı. Gözleri bir süre göğüslerimde takılı kaldı.

Elini saçlarıma dolayıp beni aniden kendine doğru çektiğinde tiz bir çığlık attım. Saç diplerim acırken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burun buruna geldiğimizde alkol kokan nefesi dudaklarıma esti. Dişleri arasından, "Her şeyinle bana ait olduğunu bilirken seni koynuna aldı mı?" diye sordu.

Yanağımdan yaşlar akarken, "Hayır," diye fısıldadım.

Hector verdiğim cevabı düşünürken bir elim istemsizce saçımı tutan koluna gitti. Yüzümü acıyla buruştururken bileğini sıkıp saçımı kurtarmaya çalıştım ama bu onu daha da sinirlendirdi. Altdudağımı dişlerinin arasına aldığında başımın arkasından bastırarak ona daha da yaklaşmamı sağladı. Dudaklarımızın birbirine değdiği anki o tanıdık his içimin çekilmesine sebep oldu.

Hector altdudağımı bıraktığında, "Peki, o neden burada sevgi-

lim?" diye sordu.

Konuyu değiştirmek, aklını Roberto'dan uzaklaştırmak ve dikkatini dağıtmak istiyordum. Bir yalan uydurmak ya da gerçeği söylemek yeterli olmayacaktı. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi dile getirdim.

"Kardeşim senin yüzünden öldü."

Hector ne demek istediğimi anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Saçımı aniden bırakıp ayağa kalkarken, "Hayır," dedi. Kız kardeşimin ölümü için bir başkasını suçlamasını beklerken o beni çok şaşırtan bir cevap verdi.

"Megan ölmedi."

BÖLÜM 21

İNTİKAM ATEŞİ

MEGAN

Sizi ölümün kıyısına taşıyan bir intikam planına sahip olsaydınız yol yakınken pes ederdiniz çünkü alevlerin sardığı bir odanın içinde kapana kısılmak akıllanmanızı sağlardı. Çaresizlik, alevlerden daha hızlı bir şekilde etrafınızda çember oluştururken ciğerlerinize dolan acımasız duman yüzünden bağırmaktan boğazınız yırtıldığında geri adım atardınız.

Ne yazık ki benim beynim farklı çalışıyordu.

Yanan bir evin içinden canlı çıkmak eskisinden daha cesur davranmama sebep oluyor, kanımda gezen intikam ateşi daha güçlü yanıyor ve kendimi yenilmez hissediyordum. Hiçbir zaman pes eden biri olmamıştım ama artık beni herhangi birinin durdurabileceğini hiç sanmıyordum.

Hector'un bizi içine çektiği tuzaktan sağ salim çıkarak arkadaşlarımla beraber yolumuza devam etmiştik. İki gün boyunca Hector'un işletmelerini ateşe vermiştik ve bu akşam kuzeyde kalan son işletmesini yerle bir ettikten sonra dinlenmek için ormanın derinliklerine saklanmıştık.

Ares'in yaşadığı bölgede Hector'a ait sadece bir mekân kalmıştı ama Damon ve Tony'nin bu yerden haberleri yoktu. İntikam planının içine eklemediğim, haritada işaretlemediğim o yeri kendime

ayırmıştım. Bu mekânla özel olarak ilgilenecek ve düşmanlarıma hak ettiğini verecektim.

Damon ve Tony'i güneye, babamın yanına yolcu etmek için ikna edici bir konuşma yapmalıydım. Damon'ın avladığı tavşanı bir kamp ateşinin etrafında yavaşça yerken onlara ne söyleyeceğimi düşünmekle meşguldüm. Peşimi bırakmalarını sağlayacak etkileyici sözler bulmalıydım.

Tavşanın elimde bıraktığı yağı bir mendile sildiğim sırada Tony ayağa kalktı. Bakışları abisini takip eden Damon, "Nereye?" diye sordu. Mendili ateşin kenarına bıraktım. Bağdaş kurduğum bacaklarımı ateşin yanına uzatırken ağrılarımın azalmasını diledim.

Tony ona bir cevap vermeyip arkasını döndüğünde Damon kızgınlıkla, "Nereye gidiyorsun?" diyerek sorusunu tekrarladı.

Tony ortaparmağını havaya kaldırdı. "İşemeye giderken senin gibi bir ufaklığa haber vermeyeceğim." Ağaçların arasında kaybolduğunda onun bu söylediğine gülümsedim.

Damon, "Komik değil," diyerek bana çattığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İkinizin uyumuna bayıldım." Kollarımı geriye doğru koyarken ellerimi yere sabitledim. "Bunca yıl küs kalmanız ve birbirinizi yok saymanız bir saçmalıkmış." Damon'a dönüp göz kırptım. "Eğlencelisiniz."

"Sesin kısıkken daha katlanılabilir oluyordun."

Yanan bir evin içinde zehirli duman soluyarak sürekli çığlık attığınızda sesiniz kısılıyordu. İki gün boyunca sesimin iyileşmesi için mecbur kalmadıkça konuşmamıştım ve şimdi Damon bu durumla alay ediyordu.

"Susmak zorundaydım," derken gözlerimi devirdim.

"Bundan bahsediyorum işte." Damon etini yediği tavşanın kemiklerini ateşe fırlattı. Aşağılayıcı bir tavırla, "Konuşmadığında daha çekici bir kadınsın," dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

"Öyle mi?" Dudaklarımı yalarken arsız bir tavırla gülümsediğimde ağzımdan kelimelerin çıkmasına gerek kalmadan Damon niyetimi anladı. "Doğru yerde nasıl konuştuğumu bilseyden çekicilik..."

"Megan!"

Damon bağırarak sözümü kesmeseydi çekicilik hakkında konuşamayacağını söyleyecektim ama onun gözlerinden öfke çıkarken cümleme devam etmem riskliydi. Çenemi kapatsam da gözlerimdeki keyifli ışıltı her şeyi ele veriyordu.

"Sakın!" Damon'ın yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Henüz bu tarz espiriler yapabileceğin bir noktada değiliz." Yemeğe burun kıvırarak bakarken, "Ares'le yatak odasında geçirdiğiniz zaman hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum," dedi.

"Yalnızca yatak odası mı?" Başka yerlerde de denemiştik.

"Siktir!" Damon bir elini havaya kaldırırken, "Çeneni kapa, Reen!" dediğinde kahkaha attım. Sesim ormandan yankılanıp bana döndüğünde Damon kendi kendine söyleniyordu. Onun bu hallerine güldüğüm sırada ağaçların arasından bir gölge geçtiğini sandım.

Nefesimi tutup etrafımdaki sesleri dinlerken, "Tony dönmedi," diye fısıldadım.

Damon dalgın bakışlarını ateşten bana doğru çevirdi. Dizlerimi kendime çekerken bir elimi belimdeki kına götürdüm. Ayağa kalktığımda bir hançeri çoktan çıkarmıştım. Saçlarımı tepede toplayıp kuyruğunu topuz şeklinde doladıktan sonra hançeri takarak saçımı sabitledim. Hançer dalgalı saçlarımın arasına gizlendi.

Bir başka hançere uzanırken Damon yanıma yaklaştı. Tony'nin gittiği yerden etin ete çarpma sesini duyduğumda bir küfür savurdum. Ağaçların sıklaştığı bölgeye ilerlerken Damon kolumdan yakaladı.

"Ben giderim!" Kendinden emir bir tavırla, "Sen burada kal!" dedi.

Damon önümden geçip Tony'nin yanına gitmek istediğinde onu terslemeyi düşündüm ama kavga etmenin zamanı değildi. Bir bebek

taşıdığım için tabii ki dikkatli olmalıydım ama iki gündür o kadar korumacı davranıyorlardı ki sağlam bir dövüşü özlemiştim.

Ormanın sol tarafından siyahlar içinde bir adam çıktığında, "Damon!" diyerek arkadaşıma seslendim. Damon ağaçların arasına girmeden bana doğru döndü ve karşılaştığı manzara yüzünden dudakları şaşkınlıkla aralandı. Merakla kendi etrafıma baktığımda kamp alanını saran onlarca adamı görmeyi beklemiyordum.

Damon yanıma gelirken, "Tony kendi başının çaresine bakar," dedi.

"Umarım." Ormanın derinliklerinden bir adamın acı dolu haykırmasını duyduğumda o kişinin Tony olmaması için tanrılara dualar ettim. "Sırt sırta verme zamanı geldi."

Yüzümü arkamdan yaklaşan adamlara doğru döndüğümde onlarla aramdaki mesafeyi hesapladım. Kıyafetimde hangi noktalara hançerler sakladığımı hatırlamaya çalışırken yapacağım hamleleri düşündüm.

Damon, "Karnına gelebilecek her darbeden kendini koru, Reen," dediğinde bebeğimi düşünmesi kalbimi ısıttı. Bebek olayı Damon'ın canını sıkmasına rağmen onu koruması inanılmazdı. Böyle bir arkadaşa sahip olduğum için çok şanslıydım.

"Bebeğime yaklaşmaya cesaret eden her adamın canına okuyacağım." Sağ elimdeki hançeri parmaklarımın arasında çevirirken Damon'la sırtlarımız buluştu. Adamları tek tek inceleyip onları sayarken, "Öfkemi kusmak için aradığım bahaneyi sonunda buldum," dedim.

"Umarım öfken on iki kişiye yeter."

Kısa boylu bir adam bana doğru koşarken, "İzle ve gör," dedim.

Adam hançerini havada tutup ilerlerken sırtımı dikleştirdim. Kollarım iki yanda hareketsiz dururken yüzümü ifadesiz tuttum. Cesur gibi dursa da ilk hamleyi nasıl yapacağını bilmeyen adam kolunu savurduğunda hareketi plansızdı.

Adamın hançer darbesinden kurtulmak için geriye doğru eğildim. Adamın eli hemen göğsümün önünden geçerken koluna ilk hançeri

sapladım. Bileğini yakalayıp yaralı kolunu geriye doğru büktüğümde haykırışı ormanda yankılandı. Adamın bacağının arkasına bir tekme geçirip yere yığılmasını sağlarken yüzümü buruşturdum.

"Bu kadar çok bağırmak bir adama yakışmıyor."

Sağ elimde boşta kalan hançeri adamın ensesine geçirdikten sonra geri çektim. Hançerdeki kanı adamın omzuna silerken kolunda kalan hançerimi de çıkardım. Arkamda esen rüzgârı hissettiğimde dizlerimin üzerine çöküp gelecek darbeden kaçtım. Orada kimin olduğunu bilmeden kolumu geriye savurdum ve bir adamın bacağına hançer sapladım.

Adama doğru dönerek ayağa kalktığımda hançeri yerinden çıkarmam onun için iyi olmadı. Adam acıyla öne eğildiğinde yüzüne hançerin kabzasını geçirdim. Burnundan akan kan her yere sıçrarken adamın göğsüne bastırıp onu kamp ateşine ittim.

Adamların çığlıkları, etin ete çarpma seslerine karışırken gözümün ucuyla Damon'a baktım. İki adamı aynı anda indirirken durumu iyi gözüküyordu. Bana yaklaşan iki adama karşı gardımı alırken elimdeki kanı kendi pantolonuma sildim.

Hançerlerimi sıkıca tutup, "Patronunuz çok sinirlenmiş olmalı," derken gülümsedim. "Sizi savaşa gönderirken iyi bir ekipman verecek vakti olmamış." Genellikle çetelerin giydiği tarzdaki dandik siyah kıyafetlerine ve eski hançerlerine bakarken göz kırptım.

Sarışın olan sinirlenip bana doğru koştuğunda yolundan çekilmeye çalıştım ama gidecek bir yer yoktu. Damon hemen arkamda dövüşüyordu. Adamın hamlesinden uzaklaşmak için geriye doğru yalnızca yarım adım atabildim. Hançer kolumu sıyırdı ama tenime değmedi. Kalın üniformamda bir yırtık açtığında adamın dirseğine bir darbe indirdim.

Kolu bükülen adamın bileğinden tutup hançerini kolayca yere atarken bacaklarının arasına bir tekme geçirdim. Adam iki büklüm olduğunda boğazının ortasına hançerimi sapladım. Arkadaşının hemen yanımızdan gelmesini beklerken onun korkuyla bizi izlediğini ve hareket etmediğini gördüm.

Ares'in kana bulanan altın hançerini adamın gözüne sokarcasına havaya kaldırırken, "Kraliyete özel hançer yapmalarının sebebini artık anlıyorum," dedim. "Ete kolay saplandığı gibi kolay çıkıyor."

Adam elindeki hançeri yere atıp arkasını döndü ve koşmaya başladı. Ağaçların arasında kaybolduğunda Hector'un bu kadar beceriksiz adamları nereden bulduğunu düşünmeden edemedim. Tam o sırada yakınlardan gelen bir kurt uluması dikkatimi çekti.

Bana yaklaşan başka kimseyi göremediğimde başımı Damon'a doğru çevirdim. Onun etrafını saran üç adamla dövüştüğünü fark ettiğimde küçük bir hançer çıkardım. Adamlardan birinin sırtına doğru fırlattığım hançer dönerek havada süzüldü. Hançer hedefi bulduğunda adam dizlerinin üzerine çöktü. O sırada Damon'ın bir başka adamın boynunu kırdığını gördüm.

Damon, karşısında duran adamla yumruk yumruğa dövüşürken ormanın içinden yaralı bir adam bize doğru geldi. Kim olduğunu anlayabilmek için gözlerimi kıstığımda adamın tanıdık ifadesi beni korkuttu.

Kaşından ve dudağının kenarından kan akan arkadaşıma bakarken, "Tony," diye fısıldadım. Tony sağ elini sol kolundaki yaraya bastırmıştı. Parmaklarının arasından kan sızarken ifadesi çok yorgundu. Kaç adamla dövüştüğünü tahmin dahi edemiyordum.

Onun yanına koşarken, "İyi misin?" diye sordum.

Tony'nin gözleri arkamda bir yere kaydı. Kolunu bırakıp belinden bir hançer alması ve havaya fırlatması sadece bir saniye sürdü. Hançeri başımın hemen yanından geçtiğinde nefesim kesildi. Korku dolu bir ifadeyle arkama baktığım sırada bana saldırmak isteyen bir adam yere devrildi.

Etrafı kolaçan ettikten sonra Tony ile aramdaki mesafeyi kapattım. Onun kolunu incelerken, "Yaran çok derin mi?" diye sordum. Kolundaki delik oraya bir hançer girdiğini gösteriyordu ama derinliğini anlayamıyordum.

"Bilmiyorum." Dişlerini birbirine bastırdı. "Tek bildiğim hiçbirinin artık nefes almadığı."

Dizlerimin üzerine çöküp Tony'nin pelerininden büyük bir parça keserken acele ettim. Hançerimi belime koyarken kumaşı katlayarak ince uzun bir hale getirdim. Tony beni izlerken, "Elini çek," diye fısıldadım.

Tony'nin tutmayı bıraktığı yarasına kumaşı sardım. Kanamasını durduracak bir dengede sıktıktan sonra bağladım. "Böyle iyi mi?" Tony başını evet anlamında salladığında kumaşın açılmaması için sağlamlaştırdım.

Bize en yakın ağacı gösterirken, "Burada otur ve dinlen," dedim. Tony ağacın yanına giderken yüzündeki acı dolu ifade canımı sıktı. Tony, dibine oturduğu ağacın gövdesine sırtını yaslarken yerde başıboş duran hançeri aldım. Sağlam kolundaki eline hançeri bırakırken, "Dikkat et," diye ekledim.

Tony yarım bir gülümsemeyle, "Asıl sen dikkat et, Reen," dediğinde başımı onun baktığı yere doğru çevirdim.

Lanet olsun!

Hector'un son mekânını kundaklarken bu gece dövüşmek planlarımın arasında değildi. İyi bir uyku çekmek ve yarına hazırlanmak istiyordum ama karşımda beni bekleyen beş adam varken dinlenmem imkânsızdı. Yorgundum ama dövüşmeyi özlediğim için şanslıydım.

Ellerimi belimdeki kında gezdirirken yüksek sesle, "Açıkçası," dedim. "Artık siz erkeklerin beni bir av olarak görmesinden sıkıldım." Küçük bir hançer çıkarıp parmaklarımın arasında çevirirken gözlerimi adamların gözlerinden ayırmadım. "Bir kadın olduğum için beni kafese kapatan ve küçümseyen adamların bilmesi gereken bazı şeyler var."

Damon hemen yanımda durduğu sırada arkamızdan esen rüzgâr birkaç tutam saçın yüzüme düşmesine sebep oldu. Başımı hafifçe sağa yatırırken, "Ben av değilim," diye fısıldadım. Elimdeki küçük hançeri en sağdaki adamın kalbine fırlattığımda adamların gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ben bir avcıyım."

Saniyeler içinde ortalık karıştı. Damon soldaki iki adamla yumruk yumruğa bir dövüşe girdiğinde en öndeki adam bana doğru koştu. Hançerini yukarıdan indirip beni ezmeye çalıştığında sağ dizimi büküp yere kapandım. Kendimi sağ tarafa atıp yerde savrulurken adamın darbesi havayı yardı. Başımın üzerinden geçen bıçakla aramda yalnızca bir nefeslik mesafe kalmıştı.

Tam toparlanıp yerden kalkmak üzereyken sağdaki adam harekete geçti. Hançeri yatay bir yay gibi önümde savurduğunda kolunu yakaladım. İri adam tutuşumdan etkilenmeyip hançerin ucunu göğsüme saplamak istedi ama kolunu yukarı doğru ittiğim sırada başka bir adam ona çarparak yere düşmesini sağladı.

Başımı telaşla sola çevirdiğimde Damon'ın beni kurtarmak için yaraladığı adamı benim dövüştüğüm adamın üzerine fırlattığını anladım. Damon çapkın bir tavırla göz kırparken, "Önemli değil, güzelim," dedi ve saldırmaya kaldığı yerden devam etti.

Yere düşen adam üstündeki adamın ağırlığını kaldırmaya çalışırken arkadaşı az önce havada savrulan bıçağını bana saplamaya yemin etmiş gibi öne doğru bir adım attı. Akıllı bir adam aynı hamleyi ikinci kez yapmazdı ama onun kollarını yukarıya kaldırdığını gördüğümde hançeri havadan vuracağını anladım.

Sağ bacağımı yukarı kaldırıp onun karın boşluğuna sert bir tekme geçirdim. Adam acıyla öne doğru eğildiğinde hançeri tutan koluna bir hançer saplayıp yüzüne yumruk attım. Bileğimden omzuma doğru bir acı yükselirken, "Aslında sizlerle oynamak çok hoşuma giderdi," dedim.

Adamın kolundaki hançeri geri çektim. "Ama..." Hançeri kalbinin ortasına saplamadan önce kulağına doğru eğilip, "Annem yemeğimle oynamamam gerektiğini öğretti," dedim. Gözleri açık kalan ölü adamı kamp ateşine doğru ittim.

Hançerden ellerime doğru sızan kan tırnaklarımın arasına kadar girerken yerde bıraktığım adama döndüm. Acıyan kolumdaki sızıyı

azaltmasını umarak elimi havada sallarken ayağa kalkan adamla göz göze geldim. İlk defa kan kokusu midemi bulandırdığında yüzümü buruşturdum.

İncindiğini tahmin ettiğim bileğimi dinlendirmek için elimi karnıma yasladım. Damon'ın her darbesinden çıkan ses bir başka kemiğin kırıldığının haberini verirken karşımdaki adamın üzerine yürüyordum. Adamın bakışlarından, korktuğunu ve kaçacağını anladığımda çok sinirlendim.

Hector'a yaşananları anlatmasını istediğim için birkaç adamın gitmesine izin vermiştim ama o, burada kalacaktı. Koşmaya başlayan adamın peşine takılırken yerde yatan birkaç adamın üstünden atladım. Ormanın sınırına girmeden hemen önce adama yaklaştım ve hançerimi sırtına önce sapladım sonra çıkardım.

Adam acıya rağmen ilerlemeye devam ettiğinde ayağına çelme taktım. İri bedeni yere devrildiği sırada, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Adam kendi etrafında dönmeye çalışırken bir şeyler mırıldandı.

"Seni duyamıyorum."

Sırtındaki derin yara yüzünden iki büklüm olurken, "Lütfen," diye yalvardı. Alnından terler akarken onu çizmemin ucuyla dürttüm. Adam korkuyla kenara kayarken yere sırtüsü uzandı. "Ailem var."

Dizlerimi büküp yanında yere eğildim. Kollarımı bacaklarıma yaslarken, "Kim için çalışıyorsun?" diye sordum. Cevabın ne olduğunu biliyordum ama onun ağzından duyarak bu bilgiyi kesinleştirmek zorundaydım.

"Hector Morrison."

Hızlı çözülen adama bakarken sırtına sapladığım hançeri onun yüzüne yakın bir yerde tutuyordum. Esmer adamın dudakları titrerken gözleri, kana bulanan hançerimle benim aramda mekik dokuyordu.

"Yakında bir ailem olacak." Adamın aklı karıştığında karnımı işaret ettim. "Ama bebeğimi senin gibi adamların yaşadığı bir ülkede

büyütmek istemiyorum." Başımı sağa sola sallarken hançerimin sivri ucunu adamın yüzüne yaklaştırdım.

Adamın yanaklarından yaşlar akarken, "Lütfen, yapma!" dedi. "Lütfen!"

"Başka ülkelere satmak için kaçırdığınız çocukların da bir ailesi vardı!" Sesimdeki nefret beni bile korkutmuştu. "Sence..." derken aklıma Nancy geldi ve hançerimi adamın boğazına yasladım. "Hector Morrison'ın tecavüz ettiği kadınlar da ona bu şekilde yalvarmış mıdır?"

"Ben bir şey yapmadım!" Adam tükürüklerini etrafa saçarak defalarca kez, "Lütfen," derken konuyu hiç uzatmadan boğazını kestim.

Kız kardeşimin intikamını almaya bu kadar çok yaklaşmışken kalbimin insanlara karşı yumuşamasına izin veremezdim ama göğsümde titreyen bir his öldürdüğüm her adamdan sonra eziliyor, küçülüyor ve güzel yanlarımı yok ediyordu.

Bunun sebebinin bebeğim yüzünden dengesizleşen duygularım olduğunu biliyordum. İçimde bir bebek büyütürken vücudumun değiştiğini, yeni bir şeye hazırlandığını hissediyor, kalbimin artık olaylara eskisi gibi tepkiler vermediğini anlıyordum.

Bebeğimin beni ileride nasıl birine dönüştüreceği hakkında bir fikrim yoktu ama planlarımı gerçekleştirip amacıma ulaşıncaya kadar her zamanki kadın olacaktım. Bu yolda karşıma dikilip bana engel olmaya çalışan insanlara merhamet etmeyecektim.

Hançerimi adamın boğazından çekerken etrafa fışkıran kandan tiksindim. Gözleri açık kalan adamdan bakışlarımı zorlukla ayırıp hançerimi kıyafetlerinin üzerinde temizledim. Yerden kalkarken hançerimi belimdeki kına yerleştirdim. Bir kötüye hizmet eden bu adama acımıyor aksine ailesini onun gibi bir pislikten kurtardığım için mutlu oluyordum.

Kamp alanına geri döndüğümde etrafta hiç adam kalmadığını fark ettim. Bu gecelik dövüşün bittiğini anladığımda rahat bir nefes alıp Tony ve Damon'ın yanına ilerledim. Tony'nin koluyla ilgilenen Damon beni gördüğünde ayağa kalktı.

"İyi misin?" Bakışları bedenimi hızla tararken, "Yaralandın mı?" diye sordu. Karanlıkta görmekte zorlandığı koluma dikkatli bir şekilde baktığında gözlerim onu takip etti. Üniformamı yırtan ama tenimi çizmeyen hamleyi hatırladım.

"Bir sorun yok." Yırtık kısmı düzeltmeye çalıştım. "Koluma gelmedi."

Damon, "Tek yaralımız var," derken dizlerinin üzerine çöktü. Tony'nin alnından akan terleri silerken, "Hiçbir zaman benim kadar hızlı olamadın," dedi.

Damon, böyle biriydi. Her şeyi alaya aldığında en kötü durumları bile hafifleteceğine inanıyordu. İlginçtir ki çoğu zaman bunu başarıyordu. Tony yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Yaralı koluma rağmen seni alt ederim," diyerek meydan okuduğunda tek kaşımı kalırdım.

Damon, "Beni yenmek için önce yerinden kalkabilmelisin, dostum," derken bana doğru döndü ve göz kırptı.

İkisi kendi arasında atışmaya başladığında zaman kaybetmeden cümleye girmem gerektiğini biliyordum. Bir anlık cesaretle, "Güneye gitmelisiniz," diyerek konuştum. "Kaledeki şifacılar Tony'yle ilgilenirken sen de babamın işlerine yardım edersin."

Damon çatık kaşlarla yerinden kalkarken, "Sen bizimle gelmiyor musun?" diye sordu.

"Benim burada..." derken kuzeyi işaret ettim. "Son bir işim var."

Damon'ın bakışları yaralı abisine döndü. Onun durumunu tartıp kendince bir karara varırken, "O zaman son bir işimiz var, Reen," dedi. "Güneye beraber gideceğiz."

"Hayır, Damon." Arkadaşımı nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. "Adamlar bize saldırmadan önce size zaten söyleyecektim. Bu işi kendi başıma halletmek zorundayım."

"Ne işinden bahsediyorsun?" Damon aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Hamile olduğunun farkında mısın?" Karnımı gösterirken öfkeyle, "Seni bir bebekle yalnız bırakmayacağım!" dedi.

"Tony'ye yardım etmek zorundasın!"

Damon, "Tony'ye beraber yardım ettikten sonra yine beraber *son bir işi* halledebiliriz," derken o kadar kızgındı ki sesindeki alaycılıktan nefret ettim.

"Bu konu tartışmaya kapalı, Damon." Kollarımı göğsümde birleştirirken, "Benimle gelmenize asla izin vermeyeceğim. Bu yüzden vakit kaybetmeden abini bir şifacıya götür," diye ekledim.

"Senin bu tavırların..." dediği an sözünü kestim.

"Hangi tavırlarım?" Neyden bahsettiğini bildiğim için kızgındım. Aramızdaki o kısacık mesafeyi de kapatıp başımı yukarı kaldırdım. Gözlerinin içine bakarken, "Sakın bu konu hakkında alaycı bir yorum yapma," dedim. Sözlerim net, her bir kelimem sertti.

Tony, "Damon," diye fısıldadı. "Reen yalnızca bugün böyle değildi."

"Doğru." Damon başını salladı. "O her zaman bir kraliçeydi."

Eğer ses tonunda minicik bir ima, alaycı bir bakış ya da küçümseme görseydim yüzüne yumruğu geçirecektim. Kendi başıma kararlar aldığım ve ona emir verdiğim için kızgındı ve bunu bir kraliçe olmama bağlayarak dalga geçecekti ama onunla aramızdaki ilişki her zaman böyleydi.

"Yolun neredeyse yarısını tamamladık." Soğuktan kuruyan dudaklarımı yaladım. "Eğer şimdi yola çıkarsanız bir buçuk günde güneye varırsınız." Damon'ın yüz ifadesi yumuşarken, "Yarım günlük bir işim var. Hemen arkanızda olacağım," dedim.

Damon başını sallamakla yetindiğinde göz ucuyla Tony'nin durumuna baktım. "Yol üstünde bildiğin bir şifacı varsa oraya kesinlike uğrayın." Tony'nin bu kadar çok terlemesi ateşinin olduğunu gösteriyordu. Hançer yüzünden enfeksiyon kaptığını tahmin ediyordum.

Damon konuşursa kalbimi kıracağından korktuğu zamanlarda susardı. Bakışlarıyla her şeyi anlatsa da dudaklarını aralamaz, ağzından tek kelime çıkmazdı. Yine susuyor yalnızca beni izliyordu.

Orada ne kadar süre dikildiğimizi ve birbirimizi izlediğimizi bilmiyordum ama ilk pes eden Damon oldu. Abisi ve benim aramda bir

seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ben her koşulda galip gelirdim ama o şu an abisini düşünmeliydi.

Damon kollarını iki yana açıp bana sarılırken, "Dikkat et, Reen," dedi. "Hiçbir şeyin senden önemli olmadığını unutma."

Başımı onun göğsüne yaslayıp kollarımı beline doladım. Birbirimize sıkıca sarılırken Damon saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. İkimizin de kana bulanmış, kirlenmiş ve dağılmış hali tanıdık hissettirdiğinde göğsümde bir huzur rüzgârı esti. Onunla her zaman böyle olmuştuk ve hep devam edecekti.

Damon'la ayrıldığımızda atların yanına gitmeye karar verdik. Tony ve Damon'ın atları bağladığımız yerde dururken benim atım ortada yoktu. Atı Hector'un adamlarından birinin çaldığını anladığımda, "At, onundu," diye fısıldadım.

Ares çok değer verdiği atını kaybettiğimi öğrendiğinde nasıl bir tepki verirdi, bilmiyordum.

"Son zamanlarda kaybettiği tek şey atı değil." Damon atın eyerini hazırlarken, "Karısını, bebeğini..." derken mutsuzdu. "Böyle devam ederse tahtını ve ülkesini..."

"Bebekten haberi yok."

İtirafım aramızdaki boşluğa gökten düşen bir taş gibi indiğinde Damon donakaldı. Eyerin kemerini bağlamayı bırakıp açık kalan ağzıyla bana döndü. "Sen..." derken sesinde şaşkınlık vardı. "Ona söylemedin mi?"

"Fırsatım olmadı."

"Reen..." Damon gülümserken yüzünde korku ifadesi vardı. "Haftalardır onunla dağ evindeydin." Eyerle uğraşmayı bıraktı. "Eminim vaktin olmuştur."

Kollarımı göğsümde birleştirirken bacaklarımı çapraz yaptım. Nereden bakılırsa bakılsın bir suçlu gibi gözüküyor olabilirdim ama benim de kendimce sebeplerim vardı. Damon'ın verdiği tepki sanki suçumun derecesini daha da artırıyordu.

"Tamam, haklısın." Damon yanıma yaklaşıp iki elini kollarıma doğru uzattı. Bana teselli vermeye çalışırcasına kollarımı okşarken, "Seni idam sehpasına çıkarıp sahte bir ölüm planı düzenlemesi çok yanlıştı. Sevdiğin herkesin canını yaktı, seni bir eve hapsetti ve özgürlüğünü hiçe saydı," dedi.

Cümlenin devamını tahmin ediyordum. "Ama?" diye sorarken gözlerimi devirdim.

"Ares'ten intikam almaya çalışırken çocuğunu ondan gizlemek haksız bir rekabet olur." Damon samimi bir tavırla gülümsedikten sonra iç çekti. Beni kollarının arasına alırken, "Haklıyken haksız duruma düşmeni istemiyorum," dedi.

"Tamam." Geriye doğru çekilip arkadaşımın gözlerine baktım. "Ona ilk fırsatta söyleyeceğim."

Damon yüzüme düşen saç tutamlarını kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Yanağımdaki kan lekelerini silerken, "Eğer Tony yaralanmasaydı seni asla yalnız bırakmazdım, Reen," dedi. "Bana vereceğin emirleri ya da bir kraliçe olmanı umursamazdım."

"Biliyorum." Damon en az benim kadar inatçı bir adamdı. "Fakat bundan sonra kraliçenin emirlerini umursaman senin için daha iyi olur," dedikten sonra göz kırptım.

Damon ellerini yanaklarımdan çekerken, "Elbette, majesteleri," diye fısıldadı. Bir adım geri çekilip önümde eğilerek reverans yaptığında gülümsedim. "Krallığın vârisini taşıdığını kendi eşine bile söylemeyen bir kadını kim olursa olsun karşıma almak istemem."

Yüzümdeki gülümseme silinirken sahte bir kızgınlıkla, "Damon!" dedim.

Damon sohbet etmeyi kesip atı hazırlamaya kaldığı yerden devam etti. Tüm eşyaları yüklerken atlardan birini bana vermek istedi ama Tony ve Damon iri adamlardı. Bir at onları uzun süre taşımaya yetmezdi. Benim gideceğim yolun yakında olduğunu ve bir at bulabileceğimi söyleyerek onu ikna etmeyi başardım.

Kamp ateşini söndürüp etrafa saçtığımız hançerleri ve eşyaları topladık. Çantamı hazırlayıp omzuma taktım. Ağaçlardan birine astığım pelerin üzerimdeki tek temiz kıyafetti. Pelerinim yangında küle dönüştükten sonra yeni bir tane bulmuştuk. Rengi beyaz olduğu için şanslıydım. Üniformamdaki kan lekelerini gizlemesini umut ederek onunla her yerimi kapatmaya çalıştığım sırada Damon ve Tony kendi aralarında tartışıyorlardı.

Damon abisini atın üzerine yerleştirirken, "Karın seni öldürecek, adamım," dedi.

Tony gülümserken, "Hayır," diye fısıldadı. Eyere yerleştiğinde yuları sağlam kolunun olduğu eliyle tuttu. "Beni yaralı gördüğünde halime acıyacak."

"Sanmıyorum." Damon bir çantayı abisinin eyerine bağladı. "Aynı koldan ikinci kez yaralandığın için daha çok sinirlenecek." Son kez abisinin atını kontrol ederken, "Aklını kullanmamana kızacak," dedi.

Damon kendi atına yöneldiğinde Tony, "Ona aklımı başından aldığı için böyle bir adama dönüştüğümü söyleyeceğim," dedi. Damon duyduklarının gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken şaşkın bir ifadeyle önce bana sonra abisine baktı.

"Ah!" Elini yukarı kaldırıp abisine susmasını işaret etti. "Az önce onlarca adamın kanını akıttım ama hiçbiri aşk işleriniz kadar midemi bulandırmadı."

Onların haline güldüğüm sırada Damon yanıma geldi. Benimle vedalaşırken abisinin yol boyunca çok konuşacağını söyleyerek onu şikayet etti. Tüm bunları yaparak aramızdaki gerginliği azaltmaya, beni yalnız bıraktığı için susmayan vicdanının sesini kısmaya çalıştığını biliyordum.

Damon kendi atına bindiğinde Tony'ye el sallayıp onları uğurladım. Yalnız kalmaktan hiçbir zaman korkmamıştım ama ikisinin de birkaç gündür yanımdaki varlığına çok alışmıştım. İçimde bir burukluk hissederken ağaçların arasından konuşmalarını duydum.

"Carla'yı, onu gördüğüm ilk andan itibaren mantıklı düşünemediğimi söyleyip ikna edebilirim, kardeşim."

"Akşam yemeğini üzerine çıkarmamı istemiyorsan çeneni kapalı tut."

"Bir karın olsaydı durumun ciddiyetini sen de anlardın."

Sesler gittikçe uzaklaşırken gülümsüyordum. Sheran kadınlarının kocalarını dize getirmesi annemden kalan bir miras olmalıydı. Annemin babamı hep ikna etmesi, Tony'nin Carla'ya her zaman yenilmesi soydan gelen bir güçse, Ares'le ilişkimizin geldiği noktayı düşünürsek benim payıma bu güçten hiçbir şey düşmemişti.

Ares'le iyi başlayan evliliğimizin yalanlar, intikamlar, planlar ve nefretle dolup taşmasının sebeplerini anlamaya çalışırken yola koyuldum. Yürüyerek bir saat sonra varacağımı bildiğim mekâna doğru ilerlerken Ares'ten hamileliğimi gizlemenin başıma açabileceği dertleri hesapladım.

İlk günler bebeği kendim bile kabul edememiş, zamanlamanın yanlış olduğunu düşünmüştüm. Ares'le bir aile olmayı başaramamışken bir bebek dünyaya getirmekten çok korkmuştum. Endişelerim beni yiyip bitirirken Ares'e bu durumu nasıl söyleyeceğimi bilememiştim.

Sonraki günlerde evden kaçmaya ve bana oynanan oyunu çözmeye o kadar odaklanmıştım ki sıra hamileliğe gelmemişti. Ares'e söyleyecek uygun bir anı kollarken her şey altüst olmuştu ve kendimi burada bulmuştum.

Damon'ın endişesini anlasam da benim kendimce haklı sebeplerim vardı. Eğer Ares davranışlarımın sebebinin bebeğimi korumak olduğunu düşünmez ve ondan intikam almaya çalıştığıma inanırsa bu saçmalık olurdu. Hiçbir zaman intikam için bebeğimi kullanmayacağımı bilmeliydi.

Yol üstünde denk geldiğim bir su birikintisinde ellerimi ve yüzümü yıkamak istedim. Tırnaklarımın arasındaki kan lekelerini temizlerken soğuk su ürpermeme sebep oldu. Ellerimi ve yüzümü kısmen temizlediğimde uykum açıldı.

Bir gölgenin beni takip ettiğine dair aptal bir hisse kapıldığım için yolculuk boyunca sık sık arkama baktım. Damon ve Tony'nin beni kandırıp peşime takılmalarını istemiyordum ama duyduğum ses atlara ait değildi. Farklı bir hayvanın varlığını hissediyordum.

Hedefe çok az kaldığında kar yağmaya başladı. Birkaç gündür durgun olan hava bu gece acımasız olmaya karar vermişti. Bulutlar iri kar tanelerini yeryüzüne bırakırken pelerinimin şapkasını başıma geçirmeme rağmen üşüdüm. Kollarımı kendime dolayıp hızımı artırarak yürüdüm.

Yalnızca on dakika sonra bir açıklığa vardığımda başımı yerden kaldırdım. Sorunsuz geçen yolculuğun sonunda intikam ateşimi körükleyen o mekânla karşılaştım. Camdan yansıyan mum ışıkları, içerideki hareketlilik ve dışarıya taşan müzik sesi mekânın kalabalık olduğunu gösteriyordu.

Bugüne kadar yüzlerce genç kadını zorla çalıştıran, müşterileri kadınları taciz ederken sesini çıkarmayan ve erkeklerin takıntılı bir manyağa dönüşüp kadınları öldürdüğü o mekânı izlerken gözümün önünde Ares'in, Hector'un ve Prens Markeline'nin imzası canlanıyordu.

Arşiv odasında o belgeyi okurken aklımda sadece bir şey vardı: *Sarah.*

Damon'la beraber gittiğimiz görevde kurtaramadığımız Sarah ve diğer kadınlar, bir adamın hırsının kurbanı olmuştu. Onları korumaya çalışırken bıçaklanmıştım. Damon adamı öldürerek Sarah'ın ve kadınların intikamını alsa da benim içim asla soğumamıştı. O gün Ares beni bulduğunda karşılaşmamıza şaşırmıştım çünkü gerçeği henüz bilmiyordum.

Ares'e ait olan mekânın çatısındaki ışıltılı yazıyı okurken alacağım intikamı düşünüyordum. Bu mekânın her bir odasını yerle bir edecek, ateşler içinde bırakacaktım. Ares'in altına imza attığı o belgenin artık hiçbir önemi kalmayacaktı.

Daphne, tarihten silinecekti.

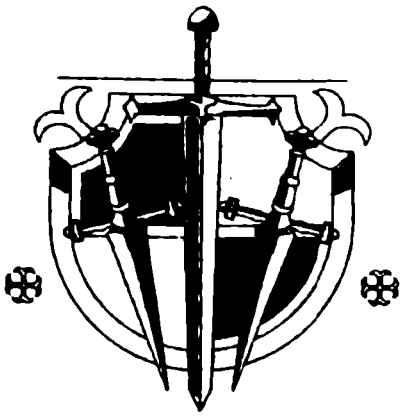

BÖLÜM 22

KAN GÖLÜ

ROBERTO

Derinlerden yüzeye doğru çırpınarak yükselmeye çalışan bilincime sert dalgalar çarpıyor, ense kökümden yayılan yoğun acı başımın zonklamasına sebep oluyordu. Her nabız atışında yere düşen bir damla suyun sesi kulaklarımı çınlatıyor, ciğerlerime dolan havanın rutubet kokusu midemi bulandırıyordu.

Karanlık, gözkapaklarımın arkasında bir gece, bir katran gibi kıpırtısız dururken içimde yalnızca acı vardı. Islak zemin yüzünden kıyafetlerimin ıslandığını ve minik taşların sırtıma yapıştığını hissederken yerin soğukluğu kemiklerimden içeri sızıyordu.

"Beni hiç özlemedin mi?"

Ağır ve isteksiz olan gözlerimi açmayı başardığımda hiçbir şey değişmedi. Bulunduğum yer karanlıktan öte bir körlükteydi. Zifiri karanlığın boğucu yanına alışmak zorken sesler hem çok yakınımda hem de bir o kadar uzağımdaydı.

"Ben seni özledim, hayatım."

Burnuma keskin, metalik bir küf kokusu dolduğunda burada zamanın çürüdüğünü düşündüm. Ciğerlerim yeni doğan bir bebek gibi tecrübesiz, şaşkın ve saldırgandı. Nefes alışlarım düzensizdi.

"Benim yerime onu mu tercih ettin?"

Hafızam sisli bir bulutun arkasına gizlenmiş, hatıralar bir girdabın içine hapsedilmişti. Kendi ismimi bile hatırlamazken duyduğum ses bir yerden tanıdık geliyordu. Çatlak, kuru ve acımasızdı.

"Ben sana yalnızca Buz Krallığı'nı değil tüm dünyayı verecektim."

Boğazım o kadar kuruydu ki dilimi damağımdan ayırmakta zorlandım. Bir elimi ağır hareketlerle başıma doğru götürürken zemindeki çatlağa düşen su damlasının sesi yeniden yankılandı. Bu sefer daha net, daha yakın.

"O sana Buz Krallığı'nı bile veremez."

Dizlerimi bükmeye çalıştım ama kaslarım itiraz etti. Vücudum soğukta taş kesilmişti. Kanımın akışı yavaşlamıştı ve her zaman orada olduğunu bildiğim bir parçam eksikti. Bedenim benden zorla alınıp koparılan çok güçlü bir bağın yokluğuna yas tutuyordu.

"Seni öptü mü?"

Sadece bir an... Bir gölgenin ardından enseme inen kör edici bir darbe. Sonra karanlık, acı ve yokluk. Hafızamı dolduran sisli bulutlar aralanırken hatırlamaya başlıyor, eksik parçaları tamamlayarak ilerliyordum.

"Bu güzel dudaklarının tadına baktı mı?"

Bir çığlık sesi beni kendime getirdiğinde gözlerim karanlığa alışmıştı. Taş duvara yansıyan solgun ışığın nereden geldiğini takip ettim. Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde titrek bir mum ışığının arkasında duvarın içinden biri konuştu.

"Her şeyinle bana ait olduğunu bilirken seni koynuna aldı mı?"

Kendimi ıslak zeminde yüzüstü çevirirken ellerimle yerden destek aldım. Titreyen dizlerimin üzerine kalkarken bedenimin ağırlığını taşımakta zorlandım ama hayatta kalma güdüsü sayesinde doğrulmayı başardım.

"Hayır."

Bu farklı ses anılarımın hepsini yeniden canlandırıp yaşadıklarımı bana hatırlattı. Nancy'nin çaresizliği beni harekete geçirecek gücü ve

cesareti verdi. Yanımdaki duvara elimi yaslayarak yerden kalktığımda başım döndü.

"Peki, o neden burada sevgilim?"

Ölümün koktuğu zindandan akan güç damarlarımın içine sızıyor, beni göğüs kafesimden tutarak çekiyordu. Kesik kesik nefesler alırken bedenim zihnimden bağımsız hareket ediyordu. Kalın parmaklıklara doğru ilerlerken bilincim tamamen açılmıştı.

Nancy'nin birine, "Kardeşim senin yüzünden öldü," dediğini işittiğimde ona gerçeği söylemek, Megan'ın hayatta olduğunu ve bu yükün altında ezilmekten vazgeçmesi gerektiğini haykırmak istedim.

Bedenim zihnime göre daha geç çözülürken kamburlaşan sırtımı düzelttim. Başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda önce parmaklıkların ötesindeki koridorda yanan mumu sonra karanlığın içine gizlenen kişileri görmüştüm.

Nancy ve Hector.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp konuşmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Başım bir yarış atının nalları altında kalmışçasına zonklarken cümleleri bir araya getirmek imkansızdı çünkü beni içine attıkları zindan büyük bir parçamı kalbimden çekip alıyordu.

Hector çömeldiği yerden kalktığında, "Hayır," dedi. "Megan ölmedi."

Nancy kollarını doladığı bacaklarını bırakıp dizlerinin üzerine oturdu. "Sen..." Sesi titriyordu. "Sen neyden bahsediyorsun?" Her bir kelimede çaresizliğini ve korkusunu hissedebiliyordum.

"Bu ülkede bir kraliçenin idam edildiğini ne zaman gördün, hayatım?"

Hector'un genç kadına, *"Hayatım,"* diye hitap etmesi içimdeki nefret duygusunu uyandırdı. Ayakta durabilmek için parmaklıklara tutunarak destek aldım. Hector konuşmaya, "Kraliçeler, ülkelerine ihanet ederlerse sürgüne giderler," diye devam etti.

"Yalan söylüyorsun."

"Biliyorsun." Hector ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, "Sana hiçbir zaman yalan söylemedim, hayatım," dedi. Avını

köşeye sıkıştırmış bir aslan gibi genç kızı ürkütüyor ama saldırıya geçmiyordu.

Nancy'nin yanaklarından yaşlar hızla akarken Hector yüzünü bana döndü. Ayağa kalktığımı ve onları izlediğimi fark ettiğinde tüm dişlerini görebildiğim bir gülümsemeyle öne doğru iki adım attı.

"Sevgilin..." derken yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Gerçekleri sana neden anlatmadı?"

Nancy ve benim sevgili olduğumu düşünecek ya da sadece bizi yan yana gördüğü için böyle bir yakıştırma yapacak kadar kıskançtı. Genç kadın Hector'un onu istismar ettiğini anlattığında karşılaşmayı beklediğim şey bu değildi.

Nancy, Hector için özeldi.

Tecavüz ettikten sonra hevesi geçince kenara attığı, canının yandığını görmek için kötülük yaptığı herhangi bir kadın değildi. Nancy'ye takıntılı bir manyaktı ve bu sırrı gizlemeyi öyle iyi başarmıştı ki kendi gözlerimle görünceye dek anlamamıştım. Onun hakkında konuşurken ses tonundaki kıskançlık hastalık derecesindeydi.

"Sen..." Nancy elinin tersiyle yanağından akan yaşları silerken yerden kalktı. "Sen biliyor muydun?" Hector'un yanından geçip demir parmaklıklara doğru yürürken kör olmuş gibiydi. Bana bakıyor, benimle konuşuyordu ama aklı öldüğünü sandığı kardeşindeydi.

Zindanın taşları büyümü emerek ruhumu parçalara ayırırken alnımı parmaklıklara yasladım. Soğuk demir, zindanla savaşan bedenimi serinletirken yüzümden terler akıyordu. Nancy'ye gerçeği söylemek için dudaklarımı araladığımda ses tellerim bana ihanet etti.

Zorlukla, "Evet," dediğimde sesim bir fısıltıdan ibaretti. Hector'un kahkahası ıssız koridorda yankı yaptığında Nancy donakaldı. Yaşadıklarını tek tek düşünerek gerçeği anlamaya çalıştığı sırada Hector zindandan çıkıp kapıyı kapattı.

Pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarı kilide soktuğunda Nancy demir parmaklıklara koştu. Kapıyı kendine doğru çektiğinde Hector kilidi çoktan çevirmişti. "Beni buradan çıkar!" Elini par-

maklıklara vururken, "Burada durmak istemiyorum, Hector!" diye bağırdı.

Hector bir elini demirlerin arasından sokup Nancy'nin yanağını okşadığında genç kadın geriledi. Hector onu bileğinden yakalayıp bedenini sertçe çektiğinde Nancy'nin dudakları arasından tiz bir inleme çıktı. Burun buruna geldiklerinde, "Ona dokunma!" diye seslendim.

Hector dişlerinin arasından, "Sevgilini gözlerinin önünde parçalara ayırdığımda bir daha yanına hiçbir adamın yaklaşmaması gerektiğini öğreneceksin!" dediğinde Nancy'nin gözleri korkuyla açıldı.

Tehdit ettiği genç kadını aniden bıraktı. Nancy yere düşerken dirseğini parmaklığın demirlerinden birine çarptı. Canı acıdığı için bir elini dirseğine koyup yerde iki büklüm oldu. Yüzünü bana dönen Hector'a, "Seni öldüreceğim!" diye tısladım. "Yaptığın her şeyin bedelini sana ödeteceğim!"

"Beni gördüğün ilk an fırsatın varken bunu yapmalıydın." Hector ellerini belinde birleştirdi. "Karımı ve çocuklarımı kaçırdığınızda aklınızdan ne..." derken yüzümdeki şaşkınlığı gördüğü an cümlesi yarım kaldı. "Sen değilsin."

Hector'un ailesini mi kaçırmışlardı? Hiçbir şeyden haberim yoktu.

"Bu kadar adamın hüküm sürdüğü bir ülkede bir kadının çıkıp hepimizi parmağında oynatması inanılmaz." Hector uzaklara daldığında, "Ares'in neden ona âşık olduğunu artık daha iyi anlıyorum," dedi.

Koyulaşan yeşil gözlerini gözlerime diktiğinde gülümsedi. "Sizin yapmaya cesaret edemediğiniz çoğu şeyi tek başına halletti." Düşmanına hayranlık duyarak, "Karımı ve yedi çocuğumu kaçırırken işyerlerimi elimden aldı," dedi.

"Belki de herkesi kendin gibi sanıyorsundur." *İnsan kaçakçılığı yapan oydu.*

"Peki siz..." derken söylediğimi umursamadı. "Onu ne öldürmeyi ne de elinizde tutmayı başarabildiniz." Bir elini belindeki hançerin kabzasına yerleştirdi. "Biriniz ülkenin bir ucunda onu ararken..."

Beni baştan aşağıya küçümseyerek inceledi. "Bir diğeriniz yüzyıl önceden kalma bir kafesin içindesiniz."

Hector'a söylemek istediğim çok fazla şey vardı ama gücümü toparlayıp kelimeleri bir araya getiremiyordum. Zihnim çok iyi çalışırken bedenim ayakta durmakta zorluk çekiyordu. Sessiz kaldığımda zindanların çıkışına doğru döndü.

"Eğer Megan benim tarafımda olsaydı kesinlikle dünyaya hükmederdik ama o düşmanım olmayı seçti." Gözünün ucuyla Nancy'yi kontrol etti. Genç kadının ağladığını gördüğünde çenesi gerildi. Bizi zindanlarda yalnız bırakmadan önce, "Onun da sırası elbet gelecek," dedi.

Hector gittiğinde Nancy'yle gözlerimiz buluştu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama hemen sonra vazgeçti. Titreyen altdudağını ısırdığında oturduğu yerde hareketlenip arkasını döndü. Sırtını parmaklıklara yasladığında hıçkırdı.

Onun ağlaması kalbimi parçalarken, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Nancy kollarını kendine dolayıp iki büklüm oldu. "Nancy, özür dilerim." Bana kırgın gözlerle bakması mı yoksa sırtını dönmesi mi canımı daha çok acıtıyordu, bilmiyordum.

Ayakta durmak bir cezaya dönüştüğünde parmaklıklardan aldığım destekle dizlerimin üzerine çöktüm. Bedenimin sol tarafını demirlere yaslarken nefesimi düzene soktum. Nancy'nin kaldığı zindanın önündeki mumu izlerken ona karşı dürüst olmaya karar verdim.

"Yemin ederim söyleyecektim." Bedenim onu çekiştiren güçle savaşırken sesim yorgun çıktı. "Gözlerinin içine baka baka Megan'ın yaşadığını gizlemek istemedim. Benim için de çok zordu ama onu korumaya çalışıyordum."

Nancy'nin ağlaması şiddetlendiğinde sustum. Ona öğrendiği gerçekleri sindirmesi için zaman tanırken kendim de dinleniyordum. Bilincimi tekrar kaybetmemek için bu kafesten çıktığımda Hector ve adamlarına yapacaklarımı düşünerek motive oluyordum.

Bana inanmasını bekleyerek, "Yemin ederim..." dedim. "Megan'ı, seni ve aileni korumak istediğim için sessiz kaldım." Bakışlarım onun altın sarısı saçlarına kaydığında kokusunu özlediğimi hissettim. "Nancy, özür dilerim."

Hector ve Ares'in planını bilmediğim bu süreçte kendi aileme güvenmekten başka çarem yoktu. Ares, sahte bir ölüm planı düzenledikten sonra bunu Megan ve ailesi için yaptığını söylediğinde ona inanmıştım. Ares hem Hector'un hem de Megan'ın planlarını biliyor, ona göre hamle yapıyordu. Sheran Ailesi'ni yalnız bırakmayacağına ve onları koruyacağına dair söz verdiğinde planına uyum sağlamıştım.

"Bu benim elimde olan bir durum değildi, Nancy."

Ares, Megan ve Hector'un yönettiği bu savaşta bizim rolümüz neydi ki? Bir oyunun içinde oradan oraya savrulan, satranç tahtasındaki bir piyon gibi gözden çıkarılan ilk kişilerdik. Ares ve Megan'a yardım etmek için aralarını düzeltmeye çalışırken kendimi düşmanın zindanlarında parçalara ayrılırken ve sakladığım sırların altında ezilirken bulmuştum. Nancy'nin kalbini kırdığımı ve onun açısından çok haklı olduğunu bilmeme rağmen hiçbir şey yapamıyordum.

"Haklısın." Gerçekler can yaksa da en azından gerçekti. "Sen de haklısın, güzelim."

Megan idam edilirken izlemek, ailesine kardeşinin cenazesi bile verilmediğinde boyun eğmek zorunda kalmıştı. Evlerine apar topar dönerken tüm bu süreç boyunca kendini suçlamıştı. Kız kardeşinin ölümünün acısını yaşayamadan Hector'u öldürmek için yola koyulmuştu. Yıllar boyunca onu istismar eden adamın karşısına çıkacak cesareti bulduğunda zindana kapatılmıştı.

Nancy, haklıydı.

Eğer akıllı bir adam olsaydım ona tecavüz eden kişinin Hector olduğunu öğrendiğimde atımı Morrison Kalesi'ne sürmezdim. Buz Krallığı'na geri döner, kardeşlerimle beraber iyi bir plan yapar ve genç bir kadını tecavüzcüsünün insafına bırakmazdım.

"Pandora'nın Kafesi."

Nancy'nin sesini duyduğumda daldığım düşüncelerin arasından sıyrıldım. Nancy hafifçe bana doğru döndüğünde bakışlarımız buluştu. Gözlerinin içleri ve altı ağlamaktan kızarmış, yanakları yaşlardan dolayı ıslanmıştı.

"Ne?" diye sorarken kaşlarımı çattım.

"Pandora'nın Kafesi." Bir elini havaya kaldırıp içinde oturduğum zindanı işaret etti. Bakışları zindanın tepesindeki bir yere odaklandığında, "Büyünü kullanmaman için seni oraya koydular," dedi. "Bu yüzden canın yanıyor."

Megan'ın yaşadığını öğrendiği için hızlı toparlanmıştı. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken hem yorgun hem de mutlu gözüküyordu. Saklanan sırlar yüzünden kızgındı ama kız kardeşi nefes aldığı sürece kızgınlık çok da önemli değildi.

"Biliyorum." Onu ilgiyle süzdüğümde, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Pandora hakkındaki bilgilerin çoğu gizli ve kitapların hepsi yasaklıydı.

Nancy yüzünü tamamen döndüğünde bağdaş kurdu. Zindanın detaylarını incelerken, "Kraliyet eğitimi alarak büyüdüm," dedi. "Bir prenses gibi yetiştirildiğim için tüm o kitapları okudum."

"Doğru." Başımı salladım. "Kraliçe olacaktın." *Ares'le evlenecektin...*

Nancy, "Canın gerçekten yanıyor mu?" dediğinde dudaklarımı alıngan bir tavırla büzdüm. Gözlerimi açık tutmak, onu dinlemek ve konuşmak hatta dik durabilmek için ne kadar mücadele verdiğimi görmüyor muydu? Alnımdan ve sırtımdan terler akıyordu.

"Gücüm..." Nefes aldım. "Büyüm, taşlar tarafından çekiliyor."

Nancy, "Biliyorum," derken kendinden emindi. "Dayanman gerekiyor."

Circe, tüm dünyayı bebeği Pandora ile lanetlediğinde Pandora'nın soyundan gelen her çocuk güçlü bir cadı veya büyücü olarak doğmuş ve kendilerine zarar veren erkekleri öldürmüşlerdi. Erkekler,

kadınların güçlenip kendilerini katlettiğini fark ettiklerinde çözüm yolları aramaya koyulmuşlardı. Kadınlara artık eskisi gibi zarar veremiyorlardı, aksine kendileri zarar görmeye başlamışlardı bu yüzden bazı büyücüleri yanlarına çekip onların güçlerine engel olacak büyüler hazırlamalarını istemişlerdi.

Pandora'nın Kafesi, yakalanan kadınların güçlerini kullanmalarına engel olan bir çeşit zindandı. Güçlerini kötüye kullanan kadınları sıklıkla bu kafeslere atarak cezalandırıyorlardı. Sayısı çok az olan bu zindanı Hector'un nasıl bulduğunu bilmiyordum. Belki de bu kaleyi satın aldığında kafes zaten buradaydı.

Demir parmaklıklara yasladığım kolum ağrıdığında düşmemeye öze göstererek yere uzandım. Nancy endişeli bakışlarını üzerime sabitlemişti ve yaptığım her hareketi takip ediyordu. Yeni doğan bebeğinin nefes almamasından endişelenen annelere benziyordu.

Nancy'nin sesini uzaklardan duyduğumda başımı hafifçe sola çevirdim. Dudaklarının hareketini görebiliyordum ama söylediklerini anlayamıyordum. Bilincim yavaş yavaş kapanırken gözlerimi açık tutmak için çok çabaladım ama başarılı olamadım.

Sallanıyordum.

Taş zeminin titrediğini hissettiğimde bunun zihnimin oyunu olduğunu sandım ama Nancy'nin çığlıkları beni kendime getirdiğinde gözlerimi yavaşça araladım. Tavandan üzerime dökülen tozlar gözüme kaçtığında bir elimle yüzümü kapattım.

"Rob!" Nancy parmaklıklara vuruyordu. "Prens Roberto!"

Elimi gözlerime siper ederken başımı ona doğru çevirdim. Morrison Kalesi tekrar büyük bir güçle sarsıldığında Nancy mavi gözlerini korkuyla açtı. Sallanmak, bilinçaltımın bir oyunu değildi. Deprem oluyordu.

"Üst kattan korkunç sesler geliyor." Nancy kapının kenarına sinmişti. "Adamların çığlıklarını, kılıçların birbirine vurduğu sesleri duyuyorum." Dudakları titredi. "Her an yanımıza gelebilirler! Uyanmalısın!"

"Ne kadar süredir baygınım?"

Nancy bunu ona sormama şaşırmış gibi, "Bilmiyorum!" dedi. "Çok oldu!"

Zindanlarda günün hangi saatinde olduğumuzu görebileceğim bir pencere yoktu. Nancy'nin kapısındaki mum çoktan eriyip bitmişti. Koridorun sonundan gelen mum ışığı dışında etraf zifiri karanlıktı.

Kale bir kez daha titrediğinde, "Bu deprem değil," diye fısıldadım.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin!"

"Depremler kontrolsüzdür." Ağrıyan sırtımı rahatlatmak için hafifçe sola döndüm. "Bu sallantılar..." Yanağımı soğuk taşa yasladım. "Kontrollü."

"Birisi mi yapıyor?" Gözlerim kapandığında Nancy, "Roberto!" dedi. "Hey! Sakın uyuma! Şu an değil!" Parmaklıkları sallayarak ses çıkardı. "Eğer kaleyi sallayacak kadar güçlü bir büyüye sahipse gelen kişi Ares olabilir!"

Gözlerim bir açılıp bir kapanırken, "Kurtulabiliriz!" diye bağırdı. "Dayan!"

Bedenimi tamamen çevirip yüzüstü uzandım. Bir kolumu başımın altından geçirirken Nancy, "Beni dinleyebilir misin?" diye sordu. "Konuşmak zorunda değilsin! Bilincini açık tutmak için dikkatini bana verebilir misin?"

Zindandaki güç kanımdaki tüm büyüyü kurutuyordu. Vücudum karşı saldırıya geçtikçe yoruluyor, doğduğum andan itibaren bana ait olan bir parçamı kaybetmenin yasını tutuyordu. Zihnim zindandaki güçle savaşmak istemiyordu. Pes etmeyi düşünüyordum ama vücudum direnmek konusunda ısrarcıydı.

"Sana anılarımı anlatacağım." Nancy, "Beni duyduğuna dair işaretler vermen yeterli," dediğinde başımı hafifçe salladım ya da salladığımı sandım.

"Ben on iki yaşındayken babam üzerinde incilerin olduğu şık bir kutuyu Megan'a hediye etti. Benim incileri çok sevdiğimi bilmesine rağmen o kutuyu Megan'a vermesini kıskandım." Nancy durakladığında gülümsemeye çalıştım. "Bir gün odasına gizlice girip kutuyu aldım ama koridora çıktığım an karşılaştık."

Hikâyesini merak ettiğimde, "Sonra?" diye fısıldadım.

"Beni bahçeye kadar kovaladığında çok hızlı koşmama rağmen yakalandım. Sandığı benden zorla aldığında sinirlendim çünkü Megan'ın hiçbir zaman süslü eşyalarla işi olmamıştı. Yerden bulduğum taşı bir anlık öfkeyle ona fırlattığımda..." derken Nancy sustu.

Uzaklardan gelen adım seslerini duyduğumda gözlerimi tamamen açtım. Yanımıza doğru hızla yaklaşan kişiye hazırlıksız yakalanmamak için hareket ettim. Ellerimden destek alarak doğrulurken Nancy de parmaklıkları bırakıp geri çekildi.

Dizlerimin üzerine oturduğum sırada görüş açıma siyah botlar girdi. Başımı yukarı kaldırdığımda siyahlar içindeki esmer adamın Hector'un adamlarından biri olduğunu anladım. Adam cebinden çıkardığı anahtarlıkta doğru anahtarı bulduktan sonra Nancy'nin zindanının kilidine soktu.

Kapı kolayca açıldığında benim zindanıma doğru döndü. Birbirine bağlı kalın zincirlerin kilidini anahtarla açtı ama zincirleri ayırmaya çalışırken elleri kaydı. Zifiri karanlığa rağmen adamın yüzüne sıçrayan kanları ve boynundan akan sıvıyı görebiliyordum.

Anahtarları yanlışlıkla yere düşürdüğünde bir küfür savurdu. Ellerini pantolonuna sildikten sonra tüm gücüyle çektiği zincirler açıldı. İçeriye doğru ittirdiği kapı gıcırdadığında beni gözünün ucuyla kontrol etti.

Bize bir şey söylemesini beklediğimde beni şaşırtan bir şey yaptı. Arkasına bile bakmadan zindanlardan koşarak çıktı. Dudaklarım hayretle açıldığında başımı Nancy'ye çevirdim. Onun da aklının benim kadar karıştığını gördüğümde rahatladım.

"Buradan çıkmalıyız."

Nancy taş zeminden o kadar hızlı kalktı ki onu izlerken başım döndü. Açık kapısını biraz daha aralayıp üç adımda Pandora'nın Kafesi'ne geçti. Yanıma geldiğinde havaya kaldırdığı kolumun altına girerek bana yardımcı oldu.

"Kalkabilecek misin?" diye sorarken endişeliydi. Parmaklıklardan destek alarak yavaşça ayağa kalktığımda nefesim daraldı. "Yalnızca üç adım sonra kendine geleceksin." Bir kolunu belime dolayıp benimle beraber yürüdü. "Bunu yapabilirsin."

İçimde garip bir boşluk vardı. Sanki sadece bedenimi değil ruhumu da alıp gitmişlerdi. Yıllardır içimde varlığını bildiğim o eski, kadim güç olmadan yokluk çekiyordum. Yıldızsız bir gökyüzü gibi soğuk, karanlık ve sessiz hissediyordum.

Büyünün yokluğu, kaburgalarımın arasında aç kalan bir canavar gibi dönüp dolaşırken Nancy'nin adımlarına uyum sağlayarak kafesten çıktım. Pandora'nın Kafesi'nden dışarı adım attığım ilk an hava değişti. Koridorun başından gelen rüzgârın esintisinde başka bir his vardı. İlahi bir dokunuş kollarını genişçe açarak bana sarılıyordu.

Göğsümün tam ortasında, derinlerde bir yer kıvılcımlandı. Bedenimin unuttuğu ama ruhumun hatırladığı o yerde, kalbimin altındaki daha derin ve eski bir merkezde duygularım canlandı. Dizlerimin bağı çözüldüğünde ellerimden destek alarak yere çömeldim.

İçimdeki boşluk ansızın yıldırıma benzer bir enerjiyle dolduğunda soluğum kesildi. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü güçlü bir ışık parlıyordu. Her şey daha keskin daha canlıydı. Taşların dokusu, zindanın kokusu, uzaktan gelen savaş seslerine kadar her şeyi daha net algılıyordum.

Nancy, "İyi misin?" diye sorarken hemen yanı başımdaydı. Alnıma dökülen saçları geriye doğru çekerken yüzümden akan terleri sildi. "Biraz dinlendikten sonra kendine geleceksin," dediğinde kulaklarım uğuldadı.

Parmak uçlarımdan başlayan yangın avuçlarımın içinde titreşerek kollarıma doğru aktı. Görünmez ama canlı bir ateş omurgamdan

boynuma kadar bir kıvılcım ağı örerek vücuduma yayıldı. Sonra... O tanıdık his. Beni ben yapan büyüm ve gücüme kavuştuğumda nefesimi tutmayı bıraktım.

İlk soluğu aldığımda ciğerlerim sanki havayla değil de yıldız tozlarıyla doldu. Gözlerim yaşardığında ağlamadım. Acı, boşluk, kayıp ve çaresizlik hissi geçtiğinde yerine dolan güce kavuşmak beni sarstı. Kayıp bir uzvumu geri kazanmıştım.

"Kafesten uzaklaşmalıyım," derken kapalı gözlerimi araladım.

Nancy dirseğimden tutarak yerden kalkmamı sağladığında gözüme kestirdiğim merdivene doğru olabildiğince hızlı ilerledim. Pandora'nın Kafesi'yle arama giren her bir mesafede gücümü topluyor, rahat adım atabiliyordum. Kendimi savaştan çıkmışcasına hırpalanmış ama bir o kadar da güçlü hissediyordum.

Genç kadın anlayışla başını sallayıp kolumu bıraktığı sırada yer bir kez daha sallandı. İkimizde duvarlara tutunduğumuzda, "Buradan hemen çıkmalıyız," dedim. Tavandan minik taşlar ve tozlar döküldüğünde bir küfür savurdum. Kale başımızı yıkılmadan harekete geçmeliydik.

Zindanların girişindeki duvardan bir meşale alıp önümde tutarken sağ elimi arkaya uzattım. Nancy'nin yumuşak teni avucuma değdiğine bana güvenmesinden güç alarak parmaklarımı parmaklarına doladım. Karanlık koridorda birileriyle karşılaşma riskine dikkat ederek ilerledim.

Dar bir koridoru geçtikten sonra iki kat yukarı çıktık. Ahşap kapıyı geriye doğru ittirdiğimde gördüğüm manzaraya hazırlıksız yakalandım. Nancy'nin tiz çığlığı yarım kaldığında arkasından birinin geldiğini sanarak ona döndüm ama o yerdeki ceset yığınına şaşkınlıkla bakarken bir eliyle ağzını kapatmıştı.

"Nancy." Dikkatini çekmeye çalışırken tuttuğum elini sıktım. "Nancy!" Bakışları bana dönmediğinde bedenimle görüş açısına girdim. "Bana bak, Nancy!" Kocaman açtığı iri mavi gözlerini bana çevirdiğinde, "Sakın yere bakma! Adamlara bakmadan yürü!" diye emrettim.

Nancy beyaz tenli bir kadın olmasına rağmen elini ağzından çektiğinde bir ruh gibi gözüküyordu. Zorlukla yutkunduğunda kusmamak için çabaladığını anladım. Elimdeki meşaleyi kapının yanındaki boş bir girintiye astıktan sonra yerde yatan onlarca adama doğru döndüm.

Kalenin uzun koridorunda Hector'un siyah üniformalı adamlarından oluşan bir mezarlık vardı. Büyük ve uzun yarıklar oluşan vücutlarından organları dışarı taşmış ve boyunları acımasızca kesilmişti. Düşmanlarıyla savaşırken kılıç kullanmayı seven yalnızca birkaç kişi tanıyordum.

Nancy'yi bedenimin hemen arkasına hizalarken, "Beni takip et," diye fısıldadım. Cesetlerin aralarından geçerken kapıya en yakın yolu seçmeye ve genç kadını korkutmamaya özen gösterdim. Taş zeminde biriken kanlar yüzünden, "Yere sağlam bas, Nancy," diyerek onu uyardım.

Ana kapıya ulaşmamız beklediğimden uzun sürdüğünde hiç kimseyle karşılaşmamıştık. Bu durumun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Zindanlarda duyduğumuz seslerin hepsi kesilmişti. Etrafta ölü adamlar dışında başka kimseyi göremiyordum.

Sessizlik can sıkacak kadar gürültülüydü.

Nancy'yi hemen yanıma çekip kalenin kapısını hafifçe araladığımda ön bahçede hissettiğim güç beni şaşırttı. Tüm alanı kaplayan enerji kanımda gezen büyüyü canlandırarak beni de gücümü kullanmaya zorluyordu. Hava karanlık olmasına rağmen yeryüzünden yukarıya doğru yansıyan büyü sayesinde gökyüzü parlıyordu.

Bir süre önce başıma aldığım darbeyle bayıldığım verandaya çıktığımda donakaldım. Atımla beraber geçtiğim uzun yolda olan biteni anlamaya çalışırken dehşete düştüm. O an Nancy'ye gözlerini kapatmasını söylemek istedim ama çok geç kalmıştım.

Başımı hızla ona çevirdiğimde gözleri ve ağzının şaşkınlıkla açıldığını gördüm. Her an çığlık çığlık atacakmış gibi dururken sesini çıkmıyordu. Ona, "Nefes al," demeye fırsat bulamadan gözleri kapandı ve bilincini kaybetti.

Elini hızla bırakıp kollarımı bedenine sardığımda genç kadını yere düşmeden yakalayabildim. Bir kolumu beline doladıktan sonra diğer kolumu dizlerinin altından geçirdim. Bir kuş kadar hafif bedenini kucağıma dikkatlice yerleştirdim. Başını, göğsüme yaslayarak desteklediğimde altın sarısı uzun saçları dizlerime kadar geldi.

Kaleye ilk girdiğimizde geçtiğimiz beyaz çakıltaşlı yol kırmızıya boyanmıştı. Önümde reverans yapmayan adamların durduğu yerde artık o adamların yalnızca başları vardı. Yolun kenarlarında hizaya dizilen kellelerin arkasındaki duvara asılan başsız bedenler burada büyük bir vahşetin yaşandığının haberini veriyordu.

Basamakları yavaşça indikten sonra kan gölüne dönen bahçeye ilk adımımı attım. Birçok adam öldürmüş, onlarca ceset görmüş olmama rağmen başları kopuk adamların gözlerinin hâlâ açık olması ve boş bir ifadeyle bakmaları benim bile midemi bulandırdı.

Bahçedeki gülleri arkamda bırakıp havuzun yanına geldiğimde dumura uğradım. Havuzun kenarından yere doğru akan kan damlaları yüzünden botlarıma kadar uzanan bir yol oluşmuştu. Morrison Kalesi'ni altüst eden kişi burayı sonradan ziyaret edecek kişilere açık bir mesaj vermek istiyordu.

Gökyüzüne yansıyan ışığı takip ederek kalenin ön kapısına ulaştığımda orada bekleyen beyaz üniformalı iki askerin dikkatini çektim. Askerler kılıçlarına uzandıkları sırada beni tanıdılar ve ellerini iki yana koyup reverans yaptılar. Göğsümden bir rahatlama duygusu geçtiğinde acınası halime güldüm.

Reverans gibi basit bir hareketi özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi.

Kapının dışına adım attığım an dikkatimi çeken ilk şey dizlerinin üzerine çöken Hector Morrison oldu. Elleri ve ayakları arkadan bağlanmıştı. Burnundan akan kanlar ağzındaki yaranın üzerinden çenesine doğru ilerliyordu. Bir gözü kan topladıkça şişmiş ve morarmıştı. Beni hayrete düşüren şey boynuna takılan tasmaydı.

Kalın demir zincirin nereye uzandığını takip ettiğimde beyaz bir atın üstünde oturan kardeşimle göz göze geldim. Elini havaya kaldırıp bana selam verdiğinde Hector'u bir hayvan gibi bağladığı zincir şıkırdadı. Dudaklarım hayretle açıldığı sırada o tüm dişlerini göstererek gülümsedi.

"Seni uyandırmaya çalışırken bir kaleyi yıkmak üzereydim, abiciğim."

Az önce yürüdüğüm yolda yaşanan vahşeti onun yapmasına imkan yoktu. Gözlerimle etrafı kolaçan ederek Ares'i ve Megan'ı aradım ama tek başına olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Sarayın askerleri dışında hiç kimse yoktu.

"Taht işleri için elimi kana bulamak istemiyordum ama..." Kardeşim zinciri sertçe çekip Hector'un canını yakarken, "Bir şerefsize bu kadar çok sabredip alttan almanız hoşuma gitmedi," dedi. "Ares ve senin anneme çektiğinizi biliyorum ama bu tarz konularda babamın izinden gitmek daha akıllıca olur."

Babam düşmanlarına asla acımaz, merhamet etmezdi. Bir insanı öldürmek için onun canını sıkması ya da hareketlerinden şüphelenmesi yeterliydi. Benjamin Axel Henderson, fevriliği yüzünden yalnızca kötü adamları değil iyi adamları da öldürerek yanlış kararlar alan bir kral olmuştu.

Fakat annem Vivian Henderson sabırlı bir kadındı. Düşmanını bir süre uzaktan izler, onunla aynı masaya oturur ve gerektiğinde dostu gibi davranırdı. Ona ihanet eden arkadaşlarına tekrar ve tekrar şans verir, doğruyu bulmaları için akıllanmalarını beklerdi.

Bir asker kendi atımı bana doğru getirirken kardeşim, "Prens unvanı yalnızca bana mı ait?" diye sordu. "Bu aile için herkesin eşit bir şekilde çalışması gerekiyor!" Bu konuşmayı bir yerden hatırladığımda gülümsedim. "Bir bebek gibi mızmızlanmayı bırakıp ülkesine hizmet eden bir prens gibi davranmaya başla!"

Kucağımdaki kadını askere doğru uzatırken, "Dikkat et," dedim. Genç adam Nancy'yi sıkıca tuttuğunda eyerinden destek aldığım atı-

mın üstüne tek hamlede çıktım. Eyere yerleştikten sonra aşağıya uzanıp Nancy'yi yukarı çektim. Kollarımı genç kadının etrafına dolayıp bacaklarını iki yana ayırdıktan sonra başını göğsüme yasladım.

"Nancy'yi düşürmeden at sürmenin bir yolunu bul!"

Büyüsünü kullanarak Megan'ı uyandıramayan kardeşime öfkeyle söylediğim sözler bana tek tek geri dönerken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir gün onun içinde gizlediği vahşi yanıyla tanışacağımı hiç düşünmezdim.

Darion Arthur, yalnızca bizi kurtarmamış geride çok derin izler bırakmıştı.

BÖLÜM 23

ÖLÜMLE DANS

MEGAN

Daphne'ye doğru sağlam adımlarla yürürken kollarımı pelerinimin altından geçirip kenarlarından sıkıca tuttum. Üniformamdaki kan lekelerini olabildiğince gizlemeye çalışarak mekânın girişinde bekleyen adamın yanına doğru ilerledim.

Adam, kestiği biletleri sayarken bir elini havaya kaldırıp beni durdurdu. Bana göz ucuyla bakarken konuşmamı istemediğini anladım. Biletlerin sayısını karıştırmamaya çalışarak saymaya devam ederken mekâna giriş çoktan kapandığı için beni umursamıyordu.

"Mekânı boşaltman gerekiyor."

"Hişşş!" Adam işaretparmağını dudaklarına bastırdı. Bakışlarını biletlerden ayırmıyor, onlara bakmayı keserse sayıyı unutacağını sanıyordu. "Senin yüzünden karıştırmak üzereyim!"

Adam kaldığı yerden biletleri saymaya devam ettiğinde ona doğru hızlı bir adım attım. Elinin altına öfkeli bir yumruk geçirdiğimde biletler havaya uçtu. Genç adam şaşkınlıkla bana dönerken, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Biletler etrafımıza saçılırken, "Sana mekânı boşaltmanı söyledim!" dedim.

"Sen..." Adamın korku dolu bakışları yüzümde ve kıyafetlerimde gezindi. "Sana ne oldu böyle?" Kendimi bir süredir aynada görmemiştim. Dışarıdan nasıl gözüktüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bana bir şey olmadı." Bir elimi belimdeki kına götürüp hançeri çıkarırken, "Onlara oldu," dedim. "Aynısının senin başına da gelmesini istemiyorsan sözümü dinlemeni tavsiye ederim."

"Mekânı boşaltamam." Islak toprağa düşen biletlere hüzünle baktı. "Onlarca insan para ödedi," derken kekeledi. "Patronum beni öldürür!"

"Şansa bak!" Adamın sırtını duvara yaslamamla hançerimi boğazına dayamam aynı anda oldu. Adam tiz bir çığlık atarken, "Eğer mekânı boşlatmazsan patronundan önce ben seni öldüreceğim," dedim.

Adamın alnından terler akarken altdudağı titriyordu. Bakışları bir kez daha üniformamı bulduğunda, "Kraliyet kıyafetleri giyiyorsun," dedi. "Sen..." Temkinliydi. "Kimsin?"

"Sen tüm bu mekânı boşaltıp herkesin canını kurtardığında ödül olarak sana kim olduğumu söyleyeceğim." Genç adama göz kırparken, "Ama sen zeki bir adama benziyorsun," dedim. "Zaten kim olduğumu tahmin ediyorsundur."

Genç adam, "Tamam," diye fısıldadı. "Tamam." Ellerini korkuyla kaldırdı. "Mekânı boşaltmana yardım edeceğim."

Bakışlarımla onu tartarken, "Eğer hoşuma gitmeyen tek şey yaparsan..." dediğim an sözümü kesti.

"Evet, evet!" Dudaklarını yaladı. "Biliyorum! Beni öldüreceksin!"

Adamı bırakmadan önce son bir kez tehditkâr bir havayla onu süzdüm. Hançerimi boğazından çekip geriye doğru adım attığımda rahat bir nefes aldı. Korku dolu gözlerini kıyafetimdeki kan lekelerinden bir türlü alamıyordu.

"Özür dilerim." Titreyen ellerini yumruk yaptı. "Korkunç görünüyorsun."

"Son günlerde aldığım en iyi iltifat," derken gülümsedim.

Genç adam mekânın ana kapısına ilerlediğinde gözlerimi devirdim. "Oradan gitmeyeceğiz." Binanın arka girişine doğru yürürken, "Kadınların soyunma odalarından başlayacağız," dedim. "İlk onlar çıkacak."

Sözüme itiraz etmeden yola koyuldu. Daha önce yaralı bir şekilde ayrıldığım arka kapıya doğru geldiğimizde, "Kızlarımızı korkutma," diyerek beni uyardı. Kapının kulpunu aşağıya indirip içeri girdiğinde gülmemek için altdudağımı ısırdım.

Pelerinimin kenarlarını çekiştirip lekeli üniformamı kapattıktan sonra onu takip ettim. Genç adam ellerini havada çırparak kadınlara mekânı terk etmelerini ve evlere dağılmalarını söylediğinde herkes şaşkındı. Makyajları ya da giyinmeleri yarım kalan kadınlar olan biteni anlamaya çalışıyorlardı.

"Beş dakika içinde bu odada hiç kimse kalmasın!"

Dansçı kadınlardan biri, "Ne oluyor, Alex?" dediğinde adamın adını öğrendim.

"Ne zamandan beri size açıklama yapıyoruz?" Sesi ciddi olsa da söyledikleri doğru değilmiş gibi hissettiriyordu. Kadınların bakışları tek tek beni bulurken, "Burayı hemen boşaltmazsanız siz zararlı çıkarsınız," dedi.

Kadınları arkasında bırakıp başka bir kapıya yöneldiği sırada peşinden gittim ama kapının yanında duran aynada kendi yansımamı gördüğümde adım atamadım. Yüzümdeki ve saçımdaki kan lekelerini temizlemeye çalışsam da soğuk su çok yardımcı olmamıştı. Dikkatli bakıldığında kırmızı rengin beyaz tenimde bıraktığı izler gözüküyordu.

Boynumda ve çenemin altında kan lekelerinden oluşan desenler vardı. Saçımın ön tutamı sarıdan bordoya dönmüştü. Gözlerimin altı morarmasına rağmen çok dingin gözüküyordum. Beyaz pelerinimi hafifçe kenara çektiğimde üniformamın birçok yerindeki kan ve çamur lekeleriyle karşılaştım. İçleri kan toplayan gözlerim, kıyafetlerimle uyumlu duruyordu. Baştan aşağıya bir savaştan çıkmış

gibiydim. Alex'in bana bakarken ne gördüğünü bilmiyordum ama kesinlikle ölümün haberini veriyordum.

Alex'in girdiği koridora geçtiğimde büyük bir tepsi taşıyan adamla çarpışmaktan son anda kurtuldum. Garsonlar mutfaktan aldığı tabakları masalara götürürken her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Alex, insanlara dışarı çıkmasını söylerken ben mutfak kapısının önüne yeni gelmiştim.

Mutfaktan sorumlu adam, "Sen ne saçmalıyorsun?" diye sorduğunda Alex omuz silkti. Başparmağıyla beni işaret ederken, "Bu gece mekânın kapanmasını emretti," dedi.

Adam beni baştan aşağıya süzdükten sonra umursamadı. İşçilere çalışmaya devam etmelerini emrederken Alex'e ve bana, "Mutfağımdan çıkın," dedi. İki büyük adımda Alex'in yanına gittim. Onu bir kenara iterken kısa boylu mutfak sorumlusunun gözlerinin içine baktım.

"Sizleri tek tek ikna edecek vaktim yok." Bıkmış bir ses tonuyla, "Ya buradan çıkarsınız ya da yanarak ölürsünüz," dedim.

Adam, "Sen kim oluyorsun da bizlere emir veriyorsun," dediğinde bu ülkenin kraliçesine karşı geldiğini ona anlatmanın zaman kaybı olduğunu biliyordum. Bu yüzden bana en yakın olan tezgâha ilerleyip üzerindeki tüm tabakları yere fırlattım.

Kırılan tabakların sesi mutfakta yankı yaptığında sessizlik mutfağı ele geçirdi. Adam bir küfür savurduğunda duvara asılı olan bir havluyu aldım ve mumun üstünde tuttum. Havlu kenarından tutuştuğunda, "Son bir kez söyleyeceğim," dedim. "Ya buradan çıkarsınız ya da ölürsünüz!"

Hiç kimse hareket etmediğinde adam öne atıldı. Ondan hızlı davranıp yüzüne bir yumruk geçirdiğimde kırık parçaların üzerine devrildi. Tüm olan biteni şaşkınlıkla izleyen Alex'in gözlerinin içine bakarak yanan havluyu ahşap tezgâha bıraktım.

İnsanlar telaşla mutfaktan çıkmaya başladığında Alex, "Bunu yapmayacaksın," dedi. Birkaç havluyu daha ateşe verdikten sonra mutfak

perdesinin altına bıraktım. Perde tutuştuğunda, "İnsanlar yanabilir," diye ekledi.

Pelerinimi omuzlarımdan geriye atarken ellerimi ceplerime soktum. Mutfaktaki ısı gittikçe artarken, "Neden buradasın, Alex?" diye sordum. "İnsanların yanmasından endişe ediyorsan onları bu mekândan çıkarmalısın."

Bu fikir Alex'e mantıklı gelmiş olmalı ki yükselen alevlere son bir bakış attıktan sonra koşarak mutfaktan çıktı. Onu takip ederek koridora geçtim. Herkes ön ve arka kapıya telaşla koştururken hoşuma gitmeyen bir kargaşa oluşmuştu. Damon'la geldiğim günden hatırladığım merdivenleri bulduğumda hızla kalabalığın arasından sıyrıldım.

Yukarıdaki odalardan ilkinin kapısına tekme attığımda kolaylıkla açıldı. Odada oturan kadın çığlık atarken adam kaşlarını çatarak bana baktı. Kadın kıyafetlerimi incelerken gözleri korkuyla açıldı. Oturduğu sandalyeden kalkıp koşarak yanımdan geçtiğinde gülümsedim.

Akıllı bir kadındı.

Adam aynı yerinde dururken köşedeki masaya doğru ilerledim. Mumların hepsini masaya devirdiğim sırada adam yavaşça yerinden kalkıp odadan çıktı. Beni uğraştırmadığı için tanrılara şükrettim. Mekânda çığlık sesleri yükseldiğinde diğer odaların kapıları kendiliğinden açılmaya başladı.

Koridorda koşan kadın ve adamların arasından ilerleyip her bir odayı kontrol ettim. Boş olan odalardaki mumları devirirken tam sekiz odayı geride bıraktım. Koridorun sonundaki odaya girdiğimde buz pistinin etrafındaki kalabalığın azaldığını gördüm. Pistte dans eden hiç kimse kalmamıştı. Yemek masalarındaki adamlar kaçmıştı.

Üst katın tamamının boşaldığından emin olduktan sonra en yakın merdivenden aşağıya indim. Son basamakta karşıma dikilen bir adam, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. Onun mekânın güvenliği olduğunu anladığımda asıl bunca dakikadır onun ne yaptığını öğrenmek istedim.

Fakat adam yumruğunu yüzüme savurduğunda ani bir refleksle sola kaydım. Adamın yumruğu havayı döverken kolundan tutup karnına tekme attım. Bir basamak yukarıda olduğum için boyumuz aynı hizadaydı. Adam bileğimi burkup kolumu çevirmeye çalıştığında diğer kolumun dirseğini yüzüne geçirdim. Burnundan gelen kırılma sesi öfkemi dizginlemeye yetmedi.

Kendi etrafımda dönerken adama yandan bir tekme geçirdim. Adam yere düşerken bir eli kanayan burnunu tutuyordu. Bir bacağıma dolanan pelerinimi geriye doğru ittim. Adamın gözünü korkutmak için bir hançer çıkardığımda adam yerden zorlukla kalkıp arkasına bakmadan kaçtı.

Üst katta yangın hızla yayılırken hançerimi yerine geri koydum. Pelerinimi önüme çekip kıyafetimi gizlerken alt kattaki yemek masalarının yanından geçtim. Mekândaki çığlık sesleri azalırken aşağı katta kimsenin kalmadığını kontrol ettim. Buz pistinin etrafında bir tur döndükten sonra mekânda çıt çıkmadığını fark ettim.

Herkes gitmişti.

Ares'in Hector'la beraber açtığı ve Prens Markeline'le ortak oldukları bu mekân küle dönmek üzereydi. Genç bir kız olan Sarah'ı zorla çalıştırdıkları, dans ettirdikleri ve adamların tacizine sessiz kaldıkları o yer yok olacaktı. Kız kardeşime tacevüz eden ve insan kaçakçılığı yapan Hector'la ortak bir işe girdiği için Ares de bu intikamdan kendi payına düşeni alacaktı.

Uzaklara dalan bakışlarımı buz pistine çevirdim. Yemek masalarının ve yere fırlatılan patenlerin arasından geçerken dikkatli davrandım. Buz pistinin hemen yanında durduğumda başımı yukarı kaldırıp alevlerin yayılmasını izledim.

"*Senin rengin kırmızı olmalı*, derken bundan bahsetmiyordum."

Ares'in sesini duyduğumda başımı aşağıya eğdim. Buz pistinin tam karşısında benimle aynı hizada durduğunu gördüğümde şaşırdım. Açıkçası onunla bu kadar erken karşılaşmayı beklemiyordum.

Baloda kırmızı elbise giydiğim gün ona bir vahşete sarıldığını söylerken aklımda tüm bunlar yoktu. Amacım yalnızca veliaht prensin gözünü korkutmak ve benden uzak durmasını sağlamaktı. Fakat ağzımdan çıkan her söz bir şekilde gerçek olmuştu.

"O gün hançerini sarayın bahçesine fırlatıp hedefi tam ortasından vurduğunda ne kadar cesur olduğunu tahmin etmeliydim." Ares büyük bir hayranlıkla beni izlerken, "Bana meydan okuduğunda geleceği görmeliydim," dedi.

Prenslerin bahçede antrenman yaptığı günden bahsettiğini anladığımda anılar zihnimde canlanmaya başladı. *"Benimle dövüş, Megan,"* demişti. Karşılık olarak, *"Eğer ne kadar iyi olduğumu bilseydiniz benimle dövüşmeye cesaret edemezdiniz,"* demiştim.

Her bir cümle daha dün gibi aklıma düşerken dudağımın kenarı havaya kalktı. Onunla konuşurken bir prens olduğunu unuttuğumu dile getirmişti. Ben de dövüştüğümüzde ona kim olduğunu unutturacağımı söylemiştim.

Kaybolduğum anıların içinden çıkarken Ares'in yüzündeki ukala gülümseme onun da benimle aynı şeyleri anımsadığını gösterdi. Bakışlarımla ona meydan okuduğum sırada, "Peki, söz verdiğin gibi beni pişman etmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

Ares, "Sen de istersen," derken heyecanlıydı.

Onun her açıdan benden daha avantajlı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Uzun boylu, iri cüsseli ve çocukluğundan beri bu konuda eğitim almış bir adamdı. Beni yere sermesi çok kolay olurdu çünkü onun kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Ben ise hamileydim.

Bebeğime gelecek bir darbeden kendimi korumaya çalışarak dövüşmek bana zorluk çıkaracaktı ama onun bu teklifini geri çevirecek noktada değildim. İkimizin de piste çıkan kapıların önünde beklediğimizi fark ettiğimde aklıma gelen bir fikirle gülümsedim.

"Ayağına uygun bir paten bulmalısın."

Ares'in bakışları aramızdaki buz pistine kaydığında ne demek istediğimi anladı. Bir anlığına itiraz edeceğini sandım ama Ares alt-dudağını dişlerinin arasına alırken başını salladı. Yemek masalarının yanında paten aramaya başladığında onu taklit ettim.

Kendime en yakın patenleri incelerken aklımda şunlar vardı: Buz Krallığı'nda yaşayan herkes iyi paten kayardı ama veliaht prensin taht işleriyle uğraşırken buna çok fazla vakit ayırmadığını düşünüyordum. Güneyde ise paten kaymak yürümek gibiydi. Şenlik ateşlerinde hazırlanan buz pistlerinde her yaştan kişi paten kayardı. Annem bu hobiyi tüm çocuklarına büyük bir ilgiyle öğretmişti ki bu konuda çok şanslıydım.

Çünkü annemin bu hayatta en iyi yaptığı şey paten kaymaktı.

Bir paten bulduğumda onları alıp yan masadaki sandalyeye oturdum. Ayağımdaki çizmeleri çıkarıp patenleri giyerken aklımda Ares'i nasıl alt edebileceğime dair planlar dönüyordu. Onu piste davet ederek büyük bir risk almıştım. Bu yüzden karşısında ne olursa olsun gardımı indirmemeli ve beni kandırmasına izin vermemeliydim.

Patenin iplerini pistte rahat edeceğim bir şekilde bağladıktan sonra yerimden kalktım. Ares'in çoktan hazır olduğunu ve piste çıktığını gördüğümde pelerinimin ipini çözdüm. Beyaz kumaşı sandalyenin sırtına bıraktığımda Ares'in bakışları kıyafetlerime takıldı.

Mekânın üst katından yayılan alevlerin eritmeye başladığı piste bir adım attıktan sonra buzun üstündeki su birikintisine dikkat ederek kaydım. Pistin ortasında bekleyen Ares'in çevresinden dolanıp tam karşısında durmadan önce kendi etrafımda iki tur döndüm.

Ares, kan lekeleriyle kaplı üniformamı incelerken yaralı olup olmadığımı gözleriyle kontrol ediyordu. Gizlemekte zorlandığı endişeli ifadesi dövüşü kimin kaybedeceğine dair ilk ipucunu veriyordu. Şimdiden bana merhamet etmesi büyük bir hataydı.

Onun beni incelemesini fırsat bilerek gözlerimi bedeninde gezdirdim. Ares her zamanki gibi baştan aşağıya kusursuzdu. Altın sarısı işlemeleri olan beyaz bir üniforma giymiş, geriye doğru taradığı saç-

larından birkaç tutam alnına düşmüştü. Belindeki kına yerleştirdiği hançerler parlıyor, yakışıklı yüzü dikkat dağıtıyordu.

İlk hamleyi yapmasını beklerken, "Kekin tadı nasıldı?" diye sordum.

Ares bedenimde dolaşan bakışlarını yüzüme zorlukla çevirdi. Bu hale nasıl geldiğimi düşünürken aklından onlarca soru geçiyor olmalıydı. Ellerimi belimde birleştirirken yüzüme acımasız bir maske taktım.

"Yedikten sonra damakta bıraktığı tat..." Ares başını hafifçe sağa yatırıp dudaklarını diliyle ıslattı. "İhanet gibiydi."

"Her adamın karısının elinden yemek isteyeceği bir lezzete benziyor." Ona göz kırptığımda gülümsüyordu.

Mekânda bir gürültü koptuğunda başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Alev alan büyük bir tahta parçası üst kattan yemek masasının üstüne düşmüştü ve sıçrayan alevler masaları yakmaya başlamıştı. Eğer buradan bir an önce çıkmazsak ateşlerin arasında kalacaktık.

Ares'in buzdaki gölgesinin yer değiştirdiğini fark ettiğimde ona doğru döndüm. Havaya savurduğu yumruğundan geriye doğru kayarak kaçtım. Hançerlerimden birine uzanıp aramızda tutarken şaşkınlıkla tek kaşımı kaldırdım. İlk hamlenin ondan gelmesi beni hazırlıksız yakalamıştı.

Ares belinden bir hançer alıp üzerime doğru kaydığında hızımı artırdım. Beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeden pistin etrafında bir çember çizdim. Ayaklarımın altında buz değil zihnimde yankılanan anıların incecik derisi vardı sanki. Her kayışta geçmişe çizik atıyor, her adımda ona duyduğum aşkı da öfkeyi de ezerek ilerliyordum.

Sol tarafa gideceğimi düşünmesi için oraya doğru kayarken aniden kendi etrafımda dönüp sağ tarafa geçtim. Ares tuzağıma düşüp solda ilerlerken yanına yaklaştım ve hançerimi ona doğru savurdum. Hançeri omzuna saplamayı planlarken Ares hızlı davrandı ve bileğimi havada yakaladı.

Ares kolumu geriye doğru büktüğünde sırtımı ister istemez ona döndüm. Beni kendi bedenine doğru sertçe çektiğinde sırtım onun

göğsüne çarptı ve bileğime uyguladığı baskı yüzünden hançer elimden düştü. Kulağımın hemen arkasında nefesini hissettiğim sırada, "Daha hızlı olmalısın, güzelim," dedi.

Beni bıraktığı an vakit kaybetmeden sağlam kolumu arkaya savurdum. Dirseğimi yüzüne geçirmek istemiştim ama Ares çoktan arkamdan çekilmişti. Pistin ortasına doğru kaydığında yere düşen hançerimi aldım ve onun peşinden gittim.

Elimde tuttuğum hançer ne kadar soğuksa içimdeki yangın o kadar harlıydı. Parmaklarımın arasında sızlayan şey sadece metalin soğukluğu değil aşkımızın ellerimde lime lime oluşuydu. Evliliğimiz, artık kırılmış aynalardan yapılmış bir masal tablosu gibiydi. Güzeldi ama keskindi.

Ares ukala bir gülümsemeyle, "Arşiv odasına girmek istediğini biliyordum," dediğinde tek kaşımı ilgiyle kaldırdım. "Anahtarı bulman için ceketimin cebine koydum." Hançerini parmaklarının arasında çevirdi. "Sen odaya girdiğinde uyumuyordum."

"Her zaman onu kandırdığımdan ve yalan söylediğimden yakınan bir adama göre çok fazla oyun oynuyorsun, Ares," derken kızgındım. Arkadan iş çevirme konusunda yalnız değildim ama suçlu hep bendim.

Hançerimi onun koluna saplamak için sert bir hamle yaptığımda Ares hızlı davranarak geri kaçtı. Buzun üzerinde bir hayalet gibi hareket ederken adeta üzerine yürüdüm. Ares geri geri kaçarken ona yaklaştım ve kalbinin hemen altını hedefledim. Saldırımdan yana kayarak kurtulduğunda gözlerimi devirdim.

Elimdeki hançeri çapraz bir açıyla savurduğumda bıçak keskin bir ıslık sesiyle havayı yararak ona doğru ilerledi ama o tıpkı beklediğim gibi öne doğru hafifçe eğilip bedenini sola bırakarak darbemden sıyrıldı. Buzun üstüne düşen hançerin sesi pistte yankılandı.

Ares benden uzaklaşırken, "O notu yazan bendim," dedi. Damon'la beni bahçede buluşturan ve beni idam sehpasına taşıyan nottan bahsediyordu. "Kitap kulübüne çalıştığınızı öğrendiğimde sizi ağıma düşürmek için yaptım."

Bunu zaten tahmin etmiştim ama gerçekleri onun ağzından duymanın acı verici bir yanı vardı. Pistin ortasında onunla tekrar buluştuğumda, "Benim de bir şeyleri itiraf etmem mi gerekiyor?" diye sordum. "Sırlarımı öğrenebilmek için böyle bir yol mu deniyorsun?"

Ares elinde tuttuğu hançeri belindeki kına yerleştirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığında ellerimi yumruk yaptım. Yanıma ulaşacağı anı hesaplayarak yüzüne bir yumruk savurdum ama Ares başını geriye çekerek darbemden kurtuldu.

Havadaki bileğimi sıkıca tutarken diğer eliyle belimden iterek beni kendi etrafımda döndürdü. İncinen bileğim acıdığında dudaklarımı sıkıca bastırdım. Boştaki kolumu karnına geçirmek istediğimde dirseğimden yakaladı ve sırtımı kendi göğsüne yasladı. Kasıkları kalçama değdiğinde dudaklarını kulağımın altında hissettim.

"Yangınları senin başlattığını biliyorum." Nefesi ensemdeki tüylerin havaya kalkmasına sebep olurken dudakları tenimi okşuyordu. Bizi bilerek bu pozisyona sokmuştu. "Hector'un işletmelerini yerle bir eden kişilerin Damon ve baban olduğunu biliyorum."

Ares beni bırakuğında en uzun hançerime uzanıp geriye doğru savurmam yalnızca bir saniyemi aldı. Ares son anda hamlemden kaçtı ama hançerimin sivri ucu kolunu çizdi. Ceketinde bir yırtık oluştuğunda acımasız bir ifadeyle göz kırptım.

Onun aksine ben öldürmek için buradaydım.

Aynı anda birbirimize yaklaştığımızda hançerlerimiz havada buluştu. Ares hançerini bir kılıç gibi kullandığında ona aynı şekilde karşılık verdim. Hançerler birbirine çarpıyor, sekiyor ve savruluyor ama bir türlü hedefi bulamıyordu.

Hançerim onun hançerinin altında kaldığında Ares uzun boyunun avantajını kullanarak yukarıdan aşağıya doğru bastırdı. Gücü beni ezerken sağa doğru kayarak altından çıktım ama Ares, kanlı üniformamın ucundan yakalayıp beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz sertçe çarpıştığında bir kolunu belime doladı ve hançerinin soğuk metalini çenemin altına yasladı.

Yüzümdeki her bir detayı inceleyen buz mavisi gözleri aralık olan dudaklarımda takılı kaldı. O beni içine çekmek istercesine süzerken ben onun kollarında dinlenmek için kendime zaman tanıdım. Nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Başımı hafifçe öne eğerek bıçağı boynuma bastırdığımda Ares yaralanmamdan korkarak geri çekildi.

Beni bıraktığında pistin kenarına doğru kayarak ondan uzaklaştım. Hançerini çevirip kabzasını sıkıca tutan Ares'in hemen arkasına üst kattan bir tahta parçası düştü. Dikkatinin dağılmasından faydalanarak hançerimi göğsüne fırlattım.

Pistin üzerinde süzülen hançer onun bedenine saplanmadan önce havada asılı kaldığında gülümsedim. Konu kazanmak olduğunda onun da adil davranmadığını bilmek işime gelmişti. Ares, Pandora'nın büyüsünü kullanırken benim elimde hançerlerimden başka bir şey yoktu.

Binayı saran duman boğazımı yakmaya başladığında bu dövüşü bir an önce bitirmeye karar verdim. Ares'in karşısına dikildiğimde onu yenmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Bu yüzden onun beni yenmesi için var gücümle saldırdım.

Yakışıklı yüzüne bir yumruk savuruyor gibi yaptıktan sonra karnına dizimi geçirdim. Ares hamlemi hafifletmek için öne eğilmişti ama ben bacağımı havaya kaldırıp tekme attım. Patenimin keskin kısmı omzuna çarptığında teninde bir yarık oluştu. İlk kan damlası eriyen buza aktığında altdudağımı dişlerimin arasına alarak gülümsedim.

Kendi etrafımda bir tur döndükten sonra tekrar karşısına dikildim. Ares parmağını yasladığı omzundan çekerken, "Daha iyisini yapabilirsin, güzelim," dedi. Parmağına bulaşan kanı dudaklarına götürüp emerek beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Belimdeki kından bir hançer çıkarıp ona savurduğumda bileğime tekme atarak hançeri yere düşürdü. Elime çarpan paten canımı yaktığında dengem bozuldu. Pistin kenarına savrulduğumda pistin etrafındaki camdan destek alarak ayakta kaldım.

Ares karşıma geldiğinde ellerini kalçamın iki yanındaki cama yasladı. Beni kollarının arasına aldığında, "Babanın, Hector'un eşini ve çocuklarını kaçırdığını biliyorum," diye fısıldadı.

Hiçbir fikrimin olmadığı bu bilgi karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında nefesi nefesime karıştı. Ares tepkimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken ben babamın böyle bir şeyi yapıp yapmayacağını düşünüyordum.

"Bilmiyordun." Ares gülümseyerek uzaklaştığında, "Haberin yoktu," dedi.

Açıkçası burnumun dibine kadar girip hançerini bedenime saplamaması beni kızdırmaya yetmişti. Ares rakibini öldürmeye ya da dövüşü kazanmaya çalışmıyordu. Benimle her zaman yaptığı gibi oyun oynuyor, buzun üstünde dans ediyordu ama ona birazdan önemli bir ders verecektim.

Ölümle dans etmek tehlikeliydi.

Belimdeki son hançeri sırtına saplamak için arkasından gittiğimde aniden dönerek ikimizi de şaşırttı. Kolumun altından sola doğru kayarken bileğimi yakaladı ama bu sefer geri adım atmadım çünkü bedenine bir hançer saplamak konusunda kararlıydım.

Zeminin kayması işime geldi. Tüm gücümle onu ittiğimde Ares gerilemeye başladı. Buzun üstünde dengede durmaya çalışırken yumruğumu karın boşluğuna geçirdim. Ares o kolumu da yakaladığında onun beni tutmasından güç aldım ve bacaklarının arasına bir tekme attım ama kasıklarına vuramadım. Patenim iç bacağına çarptı.

Ares acıyla iki büklüm olduğunda onun bileğimi bırakmasını sağlamak için elimdeki hançeri yere düşürmüş gibi yaptım. Ağır metal ikimizin arasındaki buza çarptığında Ares sinsi bir ses tonuyla, "Hançerin bitti," diye fısıldadı.

Yanılıyordu.

Alevler alt kata sıçrayıp yangını bu kata taşıdığında aramızdaki kısacık mesafeyi kapattım. Burun buruna geldiğimizde Damon'a verdiğim sözü tutmaya ve bu oyunu Ares gibi oynamaya karar verdim.

O Pandora'nın büyüsünü kullanarak adil yarışmamıştı. Bu yüzden ben de kelimelerin gücünü kullanacaktım.

"Hamileyim."

Ares yanlış duyduğunu sanarak kaşlarını çattı. Benim çok ciddi olduğumu anladığında dudakları şaşkınlıkla aralandı ve tutuşu gevşedi. Onun savunmasız anını fırsata çevirip sağ bileğimi kurtardım. Saçlarımın arasındaki küçük hançeri çıkarıp onun karın boşluğuna saplamam yalnızca iki saniyemi aldı.

Ares buz mavisi gözlerini kıstığında canının yandığını hissettim. Başını yavaşça öne eğip karnından akan kanlara bakarken kolumu bıraktı. İki elini karnındaki hançerin etrafına sardığında dudaklarını bir şeyler söylemek için araladı ama konuşamadı.

Ayakta durmakta güçlük çektiğinde dengesini kaybetmemek için sol dizini buza yaslayarak yere çömeldi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde patenlerime doğru kırmızı ince bir yol oluşurken geri çekildim.

Titreyen ellerimi saklamaya çalışarak bacaklarıma bastırdığımda Ares başını yukarı kaldırdı. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinin derinliklerindeki hayal kırıklığının yanında neşe vardı. Beyaz dişlerini görebildiğim şekilde gülümsediğinde aklım karıştı.

Bir şey söylemesini beklemeden ona sırtımı döndüm. Bize yaklaşan dumanların arasından geçerek buz pistinden çıktım. Patenlerimin iplerini hızla çözüp çizmelerimi giydim. Sandalyedeki pelerinimi omzuma geçirirken göğsümde kopan fırtınayı görmezden geldim.

Daphne'nin ön kapısından çıktığımda boş arazideki kalabalık beni hazırlıksız yakaladı. Sarayın askerleri ve dağ evinde nöbet tutan subaylar lapa lapa yağan karın altında öylece duruyorlardı.

Beni ilk fark eden sarışın subay oldu. Ellerini önünde birleştirerek reverans yaptığında diğer askerler de onu taklit ettiler. Geç kalınmış saygıları beni yeterince tatmin etmediği için onları umursamadım.

Sarışın subayın hemen yanında duran atı tanıdığımda yavaş adımlarla onlara doğru ilerledim. Ares'in çalındığını sandığım atının yelesini okşarken, "Hançerlerine ihtiyacım var," dedim.

Subay, üzerindeki tüm hançerleri tek tek çıkarıp bana uzattığında hepsini belimdeki kına yerleştirdim. Atın yularını avucuma aldığımda, "Bence..." dedim. Eyere sıkıca tutunup atın üstüne çektim. "Kralına yardım etmelisin."

Sarışın subay önce ne demek istediğimi anlamadı ama sonra Daphne'ye döndü. Arkadaşlarına seslenip alevlere doğru koşmaya başladıklarında geride yalnızca atlar ve ben kalmıştık.

Hayır. Orada başka bir şey daha vardı.

Beyaz tüylerle kaplı olan ulu kurtla göz göze geldiğimde bir an Ares'e bakıyormuş gibi hissettim. İkisi de buz mavisi gözlere, sert bakışlara ve kusursuz bir yakışıklılığa sahiplerdi. Bir süredir beni takip eden ve ormanda uluyan kurdun o olduğunu fark ettiğimde şaşkınlığımı gizleyemedim. Dağ evinden beri etrafımda olan küçük kurt aslında hep peşimdeydi ve Ares'in yerimi tespit etmesini sağlamıştı.

Sahibinin canını yaktığımı biliyormuşcasına bana kızgınlıkla baktığında omuz silktim. Ares'i bıçakladığım için bir kurttan özür dilemeyecektim. Atımın yularını sola doğru çekiştirip yola koyulduğumda eve döneceğim için heyecanlıydım.

Ben Buz Kraliçesi Megan Maureen Henderson, asla pes etmeyeceğine dair tanrılar üzerine yemin etmiş kadın, verdiğim tüm sözleri tutmuş ve hedefime ulaşıncaya kadar asla pes etmemiştim. Eskiden eşitlik için savaşıyor olabilirdim ama artık intikam istiyordum.

FİNAL

MEGAN

Güneye yaptığım kısa bir yolculuğun sonunda eve vardığımda kalede hiç kimse yoktu. Kalenin kapısında nöbet tutan paralı askerler, ailemin limanda olduğunun haberini verdiğinde evimi ne kadar çok özlesem de atımın yönünü denize doğru çevirmiştim.

Babamın küle çevirdiği bazı limanların yanından geçerken Hector'un bu manzarayı gördüğünde alacağı yaraların onun kalbine bir bıçak saplamaktan daha acı verici olduğunu biliyordum. Yanan gemiler, taşıdığı yükler ve limanlara yaptırdığı küçük işletmeler artık yoktu. İnsan ticaretine devam edebilmek için tüm bunları tekrar inşa etmesi ya da yeni limanlar satın alması gerekiyordu.

Tabii o güne kadar hayatta kalırsa...

Eğer Ares'in söyledikleri doğruysa ve babam Hector'un ailesini kaçırdıysa düşündüğümden daha kızgın demekti. Hepimizin Hector'a olan öfkesi için farklı farklı sebepleri vardı ama babamla aralarındaki düşmanlığın nedenini hiç öğrenememiştim.

Yeni doğan güneş yüzüme vurduğunda hafif esen rüzgârın tadını çıkardım. Buz Krallığı, kuzey ikliminde bulunan bir ülke olduğu için güney bölgesi de en az kuzey bölgesi kadar soğuktu. Biz güneyde yaz aylarında bile kalın giyinmeye, ateş yakmaya devam ederdik ama ku-

zeyden buraya gelindiğinde sıcaklık farkı oldukça anlaşılırdı. Güneş burada kemiklerinizi ısıtır, teninizi az da olsa yakardı.

Bir yangının ortasında kalbimin yarısını bıraktıktan sonra içten içe parçalandığımı hissediyordum ama evime dönmüş olmanın verdiği huzur, yaralarımı sarıyordu. Denizin tuzlu kokusu burnuma dolduğunda çocukluğuma ait anılar tek tek zihnimden geçti. Kumsalda bir şenlik ateşinin etrafında koşturduğumuz zamanları özlediğimi fark ettiğimde bir yetişkin olmanın acısı göğsümü sızlattı.

Sabahın ilk saatlerinde çalışmaya başlayan insanların yanından geçtiğimde yaşadıklarım hayret vericiydi. İnsanlar önce kanla kaplı üniformamı gördükleri için korkuyor daha sonra kim olduğumu anladıklarında önümde reverans yapıyorlardı. Buz Krallığı'nda dedikoduların salgın hastalıktan hızlı yayılması ilk defa işime geliyordu.

Limandaki gemiler arasında tanıdık bir yüz görünceye kadar ilerledim. Birileri gemiden kasa kasa meyve ve sebze indirirken bir başkası şarap şişelerinin olduğu kutuları gemiye yüklüyordu. Herkes bir akışın içinde ilerlerken gemilerden birinin önündeki insan kalabalığı dikkat çekiyordu.

Atımı hızla oraya doğru sürerken uzağı görmekte zorlanan gözlerimi kıstım. Gemiye yalnızca yüz metre kaldığında önündeki insanlar da beni fark ettiler. Damon bana doğru gelmeye başladığında atımdan inip kalan mesafeyi koştum. Ellerini iki yana açtığında üzerine atladım ve kollarımı boynuna doladım.

Damon bir kolunu belime sararken bir elini saçlarımın arasına götürdü. Kendi etrafında dönüp beni havada çevirdiğinde kıkırdadım. Kulağıma defalarca kez, "Geldin," diye fısıldadığında beni beklemediğini anladım. Eve gelmem, hepsi için bir sürprizdi.

Onun tanıdık kokusunu içime çekerken, "Yine buradayız," diye mırıldandım. Damon ayaklarımı yere bırakıp tatlı bir gülümsemeyle beni izlediğinde yanağına bir öpücük kondurdum. "Evdeyiz."

Tony, "Sözünü tuttun," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. Hemen peşlerinden geleceğimi ve aramızda yarım günlük mesafe ola-

cağını söylediğimde ciddiydim. Tony'ye, "Her zaman," derken göz kırptım.

Yarasını kontrol etmek için Damon'ın kollarından ayrılıp ablamın eşinin yanına gittim. "Kolun iyi mi?" Tony ceketinin kolunu çıkarıp gömleğin altındaki sargıyı göstererek iyi olduğunu belirtti. "Rahat hareket ettirebiliyor musun?"

Ceketini tekrar giyerken, "Kardeşim sayesinde eskisinden de iyi," dedi. "Beni zamanında bir şifacıya götürmeyi başardı. Yol boyunca dövüş tekniklerim hakkında iğneleyici cümleler kurmasa ona minnettar olabilirdim."

İkisinin birbiriyle uğraşmaya devam ettiğini görmek içimi rahatlattı. Barışmak için bu yolu deniyorlarsa onlara saygı duyacaktım. Limanın sonundan bize doğru yaklaşan bir adam dikkatimi çektiğinde elimi gözlerimin üzerinde siper ederek kimin geldiğine baktım.

Saçları kısa olan esmer adam, "Majesteleri," diyerek önümde reverans yaptığında onu tanıdım. Toprak Krallığı'ndan Prens Joseph aramızdaki tüm mesafeyi kapatırken yüzünde çapkın bir gülümseme vardı.

Bana doğru uzattığı avucuna elimi bıraktığımda aşağıya eğildi. Tenimin üzerine bir öpücük kondurmadan önce, "Kraliçem," diye fısıldadı. O kendi ülkesinde hâlâ bir prensti ve Buz Krallığı'nın sınırlarındayken bana reverans yapması doğaldı.

Prens Joseph elimi hemen bırakmayıp başparmağıyla tenimi okşarken, "Yolculuğunuz zorlu olmuş, majesteleri," diye fısıldadı. Tenimdeki ve kıyafetimdeki kan lekelerinden bahsediyordu.

Onu onaylamak için yalnızca başımı salladığımda Damon'ın sahte öksürüğü ellerimizi birbirinden ayırdı. Prens Joseph, Damon'a kaçamak bir bakış attıktan sonra ellerini belinde birleştirdi. Belimdeki hançerlere ve kıyafetimdeki lekeleri incelerken gülümsedi.

"Karakarga Limanı yandığında öldüğünü anladım." Ona yazdığım mektupta gerçeklerin bir kısmını açığa çıkarırken planımın bazı detaylarından bahsetmiştim. "Aileni korumak için buraya geldim. Onları kendi ülkeme götürecektim."

"Bu..." derken düşünceli bir tavırla dudaklarımı yaladım. "Cesurca bir hamle."

Toprak Krallığı prensinin gemisini bu limana bağlarken Buz Krallığı'ndan izin aldığını sanmıyordum. Ailemi, arkadaşlarımı ve beni kendi ülkesine götürmek istemesi ülkeler arası bir savaşa sebep olabilirdi. Gemiye binerek prensin yanında olan herkes de vatana ihanetle suçlanırdı.

Lakin ben bu ülkenin kraliçesiydim ve bir kral kadar söz hakkına sahiptim.

Hector ve Ares'in karşısına çıkıp tekrar savaşmadan önce biraz mola vermek iyi bir fikirdi. Gitmek, çoğu zaman kaçış gibi gözükse de geriye daha sağlam dönebilmek için dinlenmek anlamına da gelebilirdi.

Damon ve Tony vereceğim cevabı heyecanla beklerken, "Ailem içeride mi?" diye sordum. Prens Joseph, "Evet, majesteleri," dediğinde bakışlarımı Damon'a çevirdim. Prensi gözleriyle onayladığında kararım kesindi. Ailemi koruyacaktım.

Gemiye tırmanan birkaç basamağa yaklaştığımda Prens Joseph elimden tutarak bana yardımcı olmaya çalıştı. Onlarca adamı öldürmüş, işletmeleri ateşe vermiş, beyaz üniformamın tamamını kana bulamışken iki basamak için fazla kibar davranıyordu. Onun teklifini nazikçe kabul ederken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Geniş güverteye çıktığımda bize doğru yürüyen kadını tanıdım. Annem, beni gördüğünde donakaldı. Başını iki yana sallayarak ağlamaya başladığında, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, tanrım."

Yanağımdan yaşlar istemsizce akarken, "Anne," dedim ama sesim çıkmadı.

Annemin dudaklarından bir çığlık dökülürken dizlerinin üzerine çöktü. Geminin direğindeki kuşlar gökyüzüne yükselirken annemin yanına koştum. Yere çömelip kollarımı ona doladığımda kulağına doğru, "Buradayım," diye fısıldadım.

Tüm bedeni titreyen annem hıçkırarak ağlarken defalarca kez aynı şeyi söyledim. "Buradayım, anne." Ares'in ailemin kalbine ateş düşürdüğünü söylediğimde yanılmıştım. O daha fazlasını yapmıştı. Ailemi cehennem ateşine atmıştı.

Babamın, "Kızım," dediğini işittiğimde başımı sesin geldiği yere çevirdim. Güvertenin kenarındaki korkuluğa sıkıca tutunduğunu gördüğümde yere düşmemek için çabaladığını anladım. Damon babamın yanına koşup onun koluna destek vererek yanımıza getirdiğinde yanağımdan akan yaşlar sele dönüştü.

Annem ve babama sarılarak o güvertede ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama annem geri çekilip gerçek olduğuma inanamayarak bedenime dokunduğunda hançeri Ares'in kalbine saplamadığım için pişmanlık duydum.

Bir anneye bunu yaşattığı için ondan nefret ettim.

Annem bir elini yanağıma götürüp tenimi okşarken, "Gerçek misin?" diye sorduğunda konuşacak kadar güçlü hissedemedim. Başımı salladığımda babam beni kendine çekip alnıma büyük bir öpücük kondurdu.

"Seni çok özledik, kızım," dediğinde, "Ben de sizi," diye mırıldandım.

Babamın hemen arkasında bekleyen Damon, "Onlara söyledim," diyerek dikkati kendine çekti. "Yaşadığını söyledim ama bana inanmadılar." Çenesinin altında morarmaya başlayan kızarıklığı gösterdi. "Hatta baban yüzüme yumruk attı."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında sitemli bir ses tonuyla, "Baba," dedim. "Damon sana ne zaman yalan söyledi?"

"Benimle dalga geçtiğini sandım." Babam en yakın arkadaşıma pişmanlıkla baktığında Damon bir elini ona uzatıp yerden kalkmasına yardımcı oldu. George Sheran bir elini Damon'ın omzuna koyarken, "Özür dilerim, evlat," diye fısıldadı.

Annemi yerden kaldırmaya çalışırken, "Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Kamaradalar." Tony annemin koluna girip ona destek oldu. "Seni bekliyorlar."

Gemi hareket etmeye başladığında annem, "Midem bulanıyor," dedi. "Bir an önce uzanmam gerekiyor." Sürekli sallandığı bir yolculuğu kaldırmayacağını bilecek kadar tanıyordum onu ama asıl midesini rahatsız eden yaşadığı ağır duygulardı.

Kamaralara doğru yürürken ailemde kısa sürede oluşan değişiklik canımı sıkıyordu. Annemin gözleri şişmiş, babamın gözlerinin altı morarmıştı. Saçları onları en son bıraktığım hallerinden daha beyazdı. Babam sırtı kambur yürürken annemin bakışları on yıl yaşlanmıştı.

Ölümümün onları mahvettiğini görmemek mümkün değildi.

Geminin derinliklerine inen basamakları geçtikten sonra ilk kamarada ikiz kardeşlerimin uyuduğunu gördüm. İkinci kamaranın kapısını açacağım sırada Carla'nın başka bir odadan, "Reen," diye seslendiğini duydum.

Kapının kulpunu bırakıp ablama doğru koştuktan sonra boynuna atladım. Beni gördüğüne şaşıran ve ağlayan Carla'nın kokusunu içime çekerken bir şey fark ettim. Artık ona sarıldığımda aramızda duran şiş karnı yoktu. Bebeğini doğurmuştu.

"Sen..." Geri çekilirken telaşlı bakışlarım karnıyla onun arasında gidip geldi. "Sen doğurdun mu?"

Carla'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Ellerimden sıkıca tutarken beni bir beşiğin yanına doğru sürükledi. Sarışın bebeği ilk gördüğümde, "Bu..." derken şaşkındım. "Çok küçük."

Yüz ifadesi Tony'ye, saçlarının rengi Carla'ya benzeyen bebek o kadar minikti ki dudaklarım hayretle açıldı. Uykusunda cennetten gelen bir melek gibi gözüküyordu. Kokusu şimdiden beni kendine çekmiş, ona ilk görüşte âşık olmuştum.

Carla bebeğini kucağına alıp bana doğru uzattığında başımı sağa sola salladım. "Hayır." Yanağımdan akan yaşları silerken, "O çok güzel," diye fısıldadım. "Ben..." Kıyafetlerimi işaret ettim. "Temiz değilim."

Carla kaşlarını çatarken, "Megan," dedi. Bebeği bir koluyla kolayca tutarken diğer eline aldığı battaniyeyi hızla bebeğin etrafına sardı. "Şimdi bir şey olmaz." Battaniyeye doladığı bebeğini resmen elime tutuşturduğunda güldüm.

Bebeği incitmekten korkarak kollarımın arasına alırken, "Kız mı?" diye sordum. Yüzünün kanlı kıyafetlerime değmemesine özen göstererek başını göğsüme yasladım. Onu yukarıya doğru kaldırıp kokusunu içime çekerken neden ağladığımı bilmiyordum.

Teyze olmak beni bu kadar sarsmışken anne olduğumda nasıl birine dönüşecektim?

Carla, "Evet, kız," dediğinde merakla, "Adını ne koydunuz?" diye sordum.

Kuzey bölgesinde çocuklara aile büyüklerinin isimlerini vermek bir gelenek olsa da güneyde çocuklara farklı isimler verilirdi. Annem ve babamın ya da Tony'nin ailesinden bir isim duymayı zaten beklemiyordum.

Carla, "Reen," dediğinde bana seslendiğini sanarak başımı kaldırdım.

Gözlerimiz buluştuğunda, "Efendim?" dedim.

Ablam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Kızımın adı..." derken tepkimi izliyordu. "Reen."

"Hayır." Yanaklarımdan akan yaşlar hızlandı. "Bunu yapmadın."

"Öldüğünü sanmıştık." Carla bir elini koluma yaslarken, "Senin ismini yaşatmak için.." dediğinde cümleye devam edemedi. Bebeğin uyanmasından korkarken ikimiz de sessizce ağlıyorduk. "Kızım..." Minik bebeğin yanağını bir parmağıyla okşarken, "Teyzesi gibi çok güçlü olacak," dedi.

Bedenim sarsılarak ağladığımda bebeği Carla'ya uzattım. Kızını kucağına aldığında bir kolumu ablamın sırtına dolayıp onu kendime çektim. "Seni çok seviyorum." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Bu hayatta aldığım en güzel hediye buydu," derken sesim titredi. "Çok teşekkür ederim."

"Seni çok seviyoruz, Reen." Ablamın bakışları bebeğine döndü. "İkinizi de."

"Ben..." diye fısıldadığımda ne diyeceğimi bilemedim. Carla anlayışla başını salladığında onun yanağından öperek sessiz bir teşekkür verdim. Bebeğin güzelliğine son bir kez bakıp dışarı çıktım.

Duygusal olarak o kadar yıpranmıştım ki bir kişiyle daha karşılaşmaya hazır değildim. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için kamaraların olduğu koridordan ayrılıp merdiveni tırmandım. Boş güverteye doğru sağlam adımlarla ilerleyip limanla aramızdaki mesafeye baktım.

Yer yer lacivert olan mavi denizin üstünde ilerleyen gemi çok uzaklaşmamıştı. Buz Krallığı'na ait toprak parçasına bakarken limanda çalışan insanları görebiliyordum. Birilerinin beni izlediğine dair bir hisse kapıldığımda o hissin peşine düştüm. Başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda limanın arkasındaki küçük dağın tepesinde duran adamla göz göze geldim.

Uzağı net göremediğim için gözlerimi kıstığımda orada bekleyen kişilerin kimler olduğunu anladım. Ares'i ayaklarının dibinde duran beyaz kurt sayesinde tanımıştım. Sağında Prens Roberto solundaysa Prens Darion vardı.

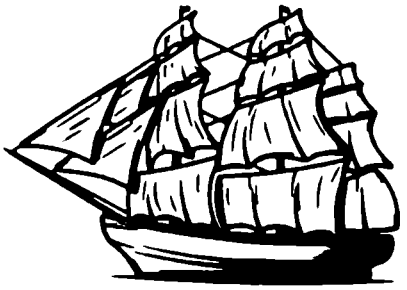

ARES

Limanı yukarıdan gören bir dağa sabırla tırmandığımda tepede bekleyen subaylardan biri yanıma yaklaştı. Önümde reverans yaparken, "Majesteleri," dedi. "Bu konum oldukça iyi."

Sarışın subaya güvenerek atımdan indiğimde adını daha koymadığım ulu kurt hemen yanımda belirdi. Roberto bize doğru yaklaşırken, "Bu kurdu nereden buldun?" diye sordu. Başı okşanan kurt heyecanla kardeşimin elini yalamaya başladı.

"Anteros'un mekânında ortaya çıktı."

Uzun uğraşlar sonucu Anteros'un yerini tespit ettiğimde bir yeraltı mekânına girmeyi beklemiyordum. Onu köşeye sıkıştırdığımda boğazını keserek hayatına son vermiştim ama geride bıraktığı yavru kurt başıma bela olmuştu. Küçük dişlerini pantolonumun paçalarına geçirip yardım dilenirken tüyleri şimdiki kadar parlak değildi.

Darion, "Ares onu dağ evine getirdiğinde bir bebekti," dedi. "Hızlı büyüdü."

Dağ evindeki subaylara emanet ettiğim kurda aramda anlam veremediğim bir bağın kurulacağını tahmin etmiyordum. Subayların konakladığı evin önünde kalmasını söyledikçe kurt dağ evinin etrafında turluyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Megan'ın yanına gidip onun yanına uğramadığım zamanlarda bana küsüyordu.

Sezgileri güçlü olan kurt, Megan bizi bir kekle bayılttığında onun peşine takılmıştı. Günler boyunca ormanda onu takip etmiş, geride bıraktığı ayak izleri ve uluma sesleriyle Megan'ı bulmamızı kolaylaştırmıştı. Hem zeki hem de nazlı bir hayvandı.

Tepenin uç kısmına kadar yavaş adımlarla ilerlediğimde Toprak Krallığı'na ait gemiyi bulmam uzun sürmedi. Limandan ayrılan geminin güvertesini izlerken kurt ayaklarımın dibine yerleşti. Başını benim gibi karşıya diktiğini gördüğümde dudağımın kenarı kıvrıldı.

Megan beni hançer yarasıyla alevlerin sardığı bir mekânın içinde bıraktığında yardıma gelen subaylar sayesinde dışarı çıkmış, yaramı büyümle iyileştirip ayağa kalkabilmiştim ama dudaklarından dökülen sözleri duyduğumdan beri kendime gelemiyordum.

"Hamileyim," demişti.

İtirafı kalbimin derinliklerine saplandığında karnımda açtığı yaranın acısını hissetmez olmuştum. Bütün duyguları aynı anda yaşarken aklımda yalnızca bunca zamandır gerçeği benden saklaması ve tüm endişeyi tek başına sırtlaması vardı. Bu süreçte onun yanında olarak geleceğe dair korkularını azaltmayı çok isterdim.

Bir intikam planının peşine takılıp birbirimizin canını yakmaya çalışırken güzel zamanların hepsini kaçırmıştık. Megan bana o sözü söylediği an, geçmişe dair her şeyi unutmuştum. Beni saniyeler önce bıçaklaması ya da bir yangının ortasında bırakması önemli değildi. Artık geleceğe odaklanmıştım.

Hayallere daldıktan bir süre sonra Megan'ın geminin arka tarafından çıkıp güverteye geçtiğini gördüm. Rüzgârda dalgalanan peleriniyle uzun saçlarını savurarak geminin uç kısmına kadar geldi. Bakışları limanda dolaşırken kafasını yavaşça yukarı kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

Karnımdaki yara izi onun tek bakışıyla sızladığında duygularım karmakarışıktı. Bana her defasında doğrulttuğu o hançerin bir gün bedenime saplanacağını elbette biliyordum ama yine de soğuk metali

derimin altında hissetmek beni şaşırtmıştı. Çünkü bebeğinin babasına zarar vereceğine inanamıştım.

Megan'ın mavi gözlerinden geçen duyguları aramızdaki mesafeye rağmen görmeye çalıştığım sırada arkasından yaklaşan iki adam seyir zevkimi bozarak dikkatimi dağıttılar. Damon'la beraber yürüyen Toprak Krallığı'nın vârisi Joseph'in karımı süzen bakışlarında hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Kıskançlık kanımda büyümden daha hızlı akmaya başladığında çenem gerildi. Denizi köpürterek gemiyi suyun derinliklerine gömme isteğimi bastırıp onlara arkamı döndüm.

Megan'ın çaldığı atıma büyük bir özlem duyarak subayların ödünç verdiği ata doğru ilerledim. Karım bebeğimi başka bir ülkeye kaçırırken aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama yolun sonunda onu köşeye öyle bir sıkıştıracaktım ki sağlam bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı.

Eyerinden destek alarak atın üstüne atladığımda kardeşimin bana seslendiğini duydum. "Hey! Ares!" Yuları elime dolayıp atımı yola doğru çevirdiğimde Roberto, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Megan tüm ailesini kurtardığını düşünerek bir yolculuğa çıkmıştı ama en değerli varlığını burada unuttuğunun farkında değildi. Roberto'nun iri atının yelesini okşayan Nancy'ye göz ucuyla baktığımda gülümsedim.

"Karımı almaya gidiyorum."

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Biliyorum!

Çok beklediniz!

Ama...

İkinci kitap artık ellerinizde!

Hatta sona geldiniz...

Belki sizlerin birkaç gün içinde bitireceği bu kitabı yazmam tahminimden daha uzun sürdü. Ares ve Megan'ın hikâyesini en iyi haliyle sizlerle buluşturmak için gece gündüz çalışırken gözlerimi yeni bir sabaha açtığım her gün okuduğum mesajlarınız ilerlememe yardımcı oldu.

"İkinci kitap ne zaman çıkacak?" sorusu azimle yola devam etmemi sağladı.

Bu kitabı sizlerin desteğiyle bitirdiğimin farkına varmanızı istiyorum. Her bir mesajınız, ilginiz, yorumunuz ve paylaşımınız benim için çok anlamlı! İlk kitaptan beri yanımda olduğunuz, hikâyeme şans verdiğiniz, bu yolu benimle yürüdüğünüz için çok teşekkür ederim. Sizleri çok seviyorum!

Mesajlarınızın artık, *"Üçüncü kitap ne zaman çıkacak?"* sorusuna dönüşeceğini ve benim her fırsatta sizlere, *"Yakında,"* cevabını vereceğimi bilmek beni şimdiden gülümsetirken seriye nasıl veda edeceğimi düşünmek içimi burkuyor.

Sizlerin yanı sıra bana ilham olan tüm kadınlara, anneme, aileme, arkadaşlarıma ve sevdiklerime teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz iyi ki varsınız! Bu dünya sizlerle çok daha güzel ve özel. Hayatımı sizlerle geçirdiğim için çok şanslıyım.

Buz Krallığı'nı yazmaya başladığım ilk andan itibaren hem arkadaşım hem editörüm olarak desteğini esirgemeyen ve yanımda olan Şeyda Nur Arslan'a çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum. İyi ki varsın!

İlk kitabım olan Asel'den beri beraber çalıştığım Meral Karduz'a, yaptığı kapak uygulamaları ve tasarımları için çok teşekkür ederim. Hayal ettiğim kapağı tasarlayarak Buz Krallığı evrenini çok iyi yansıtan Zebart Design'a çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Buz Krallığı'nı okurlarıma en iyi şekilde sunmak için benimle beraber çabalayan ve tüm isteklerimi sabırla dinleyen Yasin Öksüz'e, kitabımın son okumasını yapan Seda Durdu'ya ve tüm İndigo Kitap ailesine teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Ninova